SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED

SIRLAR

OLIVER BOWDEN

Epsilon

HAKİKAT KANLA YAZILACAK!

Eskisinden daha tecrübeli, daha bilgili ve daha tehlikeli olan Usta Assasin Ezio Auditore, Altaïr'in kayıp kütüphanesini –belki de Tapınakçıları sonsuza dek yok etmenin çözüm yolunu içeren bir kütüphaneyi– bulmak üzere destansı bir yolculuğa çıkacaktı. Ancak korkunç bir keşif onu beklemekteydi.

Kütüphane yalnızca gizli bir ilmi değil, aynı zamanda dünyanın o güne kadar öğrenmiş olduğu en sarsıcı sırrı içeriyordu; Tapınakçıların insanlığın kaderine hükmetmek için kullanmayı umduğu bir sırrı... Kütüphaneye girmek için beş anahtara ihtiyaç vardı – onları bulmak için de Ezio'nun giderek büyüyen bir Tapınakçı ordusunun Osmanlı İmparatorluğu'nun istikrarını tehlikeye attığı bir şehre, çalkantılar içindeki Konstantinopolis'e seyahat etmesi gerekecekti.

Atası Altaïr'in izinden yürüyen Ezio'nun Tapınakçıları son kez yenmesi gerekiyordu. Çünkü durum hiç bu kadar kritik olmamıştı ve kutsal bir yolculuk olarak başlayan serüven zamana karşı yarışa dönüşmüştü...

HAKİKAT KANLA YAZILACAK! KANLA VE SUİKASTÇININ İNANCI'YLA!..

© 2016 Ubisoft Entertainment. Tüm hakları saklıdır.
Assassin's Creed, Ubisoft ve Ubisoft logosu, ABD ve/veya diğer ülkelerde Ubisoft Entertainment'ın ticari markalarıdır.

UBISOFT

Ubisoft'un çok satan

ASSASSIN'S CREED

oyunundan uyarlanmıştır.

ISBN 978-605-173-085-1
9 786051 730851
₺27,5
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

instagram.com/EpsilonYayinevi
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED SIRLAR

SUİKASTÇININ İNANCI /
ASSASSIN'S CREED SIRLAR

Orijinal Adı: Assassin's Creed – Revelations
Yazarı: Oliver Bowden
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Erhan Gülşen / Ufuk Yılmaz
Editör: Enis Köksaldı
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

2. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-173-085-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Ubisoft Entertainment. Tüm hakları saklıdır. Assassin's Creed, Ubisoft ve Ubisoft logosu, ABD ve/veya diğer ülkelerde Ubisoft Entertainment'ın ticari markalarıdır.

© Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim - İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

SUİKASTÇININ İNANCI

ASSASSIN'S CREED SIRLAR

Oliver Bowden

Çeviri
Erhan Gülşen
Ufuk Yılmaz

epsilon®

ÇEVİRMENİN NOTU

Kitabın İngilizce aslında bazı karakterler konuşmalarında ara sıra Türkçe kelimeler kullanmaktadır. Birçoğu İngilizce okunuşlarıyla telaffuz edilen bu kelimeler diğer kelimelerden rahat ayırt edilebilsin diye kitabın Türkçe çevirisinde italik olarak gösterilmiştir.

BİRİNCİ KISIM

Hayat geçidinin yarısını kat ettikten sonra,
Kendimi kasvetli bir ormanın ortasında buldum:
Yolumu kaybetmiştim, doğru yönden sapmıştım.
O haşin ağaçlığın nasıl bir yer olduğunu söylemek güç,
Şu an bile, hatırlayınca aklımı oynatacak gibi oluyorum.

- Dante, *CEHENNEM*

BİR

Yükseklerde, keskin, açık gökyüzünde bir kartal süzüldü.

Toz içinde kalmış, yol yorgunu seyyah gözlerini ondan ayırdı, bedenini yukarı çekip alçak, eğri büğrü bir duvarın üzerine çıktı ve bir süre hareketsiz kalıp keskin gözlerle manzarayı taradı. Üzerleri karla kaplı, engebeli dağlar, kendi azametinin zirvesinde yükselen kalenin etrafını çevirerek ona koruyuculuk yapıp kol kanat geriyor, yapının iç kalesinin kubbeli kulesi yakındaki zindan kulesinin nispeten küçük kalan kubbesini yansıtıyordu. Demir kayalıklar kalenin dik, gri duvarlarının alt kısımlarına pençe gibi yapışmıştı. Seyyah orayı ilk kez görmüyordu – bir gün önce, alacakaranlıkta, bir kilometre batıda kalan kayalık arazinin üzerinden de görmüştü. Yapı bu geçit vermez arazinin ortasına, iç içe geçtiği kayalar ve uçurumlarla aynı anda, sihir yoluyla inşa edilmiş gibi duruyordu.

Hedefine ulaşmıştı – nihayet. Yolculukla geçen yorucu on iki ayın ardından. Bu kadar uzun bir yolculuğun, geçit vermeyen yolların ve sert hava koşullarının ardından...

Seyyah, silahlarını içgüdüsel olarak yoklarken her ihtimale karşı çömelip sessiz kalarak etrafı gözlemlemeyi sürdürdü. Bir hareket belirtisi bekliyordu. Tek bir hareket belirtisi. Siperlerde in cin top oynuyor, kar bulutları keskin rüzgârda döne döne ilerliyordu. Ancak bir insana dair hiçbir belirti yoktu. Etraf terk edilmiş gibi görünüyordu. Burası hakkında okumuş olduğu bilgiler ışığında, durum tam da beklediği gibiydi. Fakat hayat ona iyice emin olmanın her zaman en iyisi olduğunu öğretmişti. Hareket etmeden beklemeyi sürdürdü.

Rüzgâr dışında *çıt* yoktu. Sonra – bir şey duydu. Bir kazıma sesi mi ne? Önünden, sol taraftan kör açıyla bir avuç dolusu çakıl taşı yağdı. Seyyah gerginleşip biraz doğruldu ve kafasını omuzlarının arasına gömdü. Sonra ok, sağ omzuna saplandı, oradaki beden zırhını delip geçmişti.

Elini oka götürürken acı içinde yüzünü buruşturarak biraz sendeledi; kalenin önünde yükselen ve doğal bir dış sur görevi gören kayalıklardan –belki de altı metre yüksekliğindeki küçük bir uçurumdan– yükselen bir kuş sürüsüne sertçe baktı. Uçurumun kenarında gri renkte dış kıyafetleri ve bir zırhı olan, donuk kırmızı bir tunik giymiş bir adam belirdi. Bir yüzbaşı arması taşıyordu. Saçını kazıtmıştı ve yüzünde sağdan aşağıya, sola doğru boylu boyunca uzanan bir yara izi vardı. Ağzını yarı hırlar, yarı zafer edasıyla gülümser gibi bir ifadeyle açtığında, güdük kalmış, eğri büğrü dişleri ortaya çıktı. Hepsi de bakımsız bir mezarlıktaki mezar taşları gibi kahverengiydi.

Seyyah elini okun sapına götürdü. Sivri başı zırha saplanmış olsa da sadece metali delmişti ve ucu etine neredeyse hiç girmemişti. Oku sapından kırıp kenara attı.

Bunu yaparken, benzer şekilde giyinmiş, baltalı kargıları ve kılıçları hazır bekleyen en az yüz silahlı adamın, dazlak yüzbaşının sağında ve solunda, dağ sırtı boyunca sıralandığını gördü. Burun korumalı miğferleri adamların yüzlerini gizliyordu ama tuniklerinin üzerindeki kara kartal armaları seyyaha onların kim olduğunu söylüyor ve seyyah, bu adamların eline geçerse kendisini nelerin beklediğini tahmin edebiliyordu.

Bu kadar basit bir tuzağa düşecek kadar mı yaşlanıyordu? Ancak her türlü önlemi almıştı.

Ve henüz bu önlemleri kullanmamıştı.

Adamlar onun durduğu engebeli araziye akın edip etrafını sarmak için kendileriyle avları arasında baltalı kargılarının uzunluğu kadar mesafe bırakarak dört bir yana yelpaze gibi açılırken seyyah geri çekildi, onlarla mücadele etmeye hazırdı. Sayıları fazla olmasına rağmen adamların ondan korktuklarını sezinleyebiliyordu. Şanı bilinirdi, temkinli davranmakta haklılardı.

Baltalı kargılara bakıp silahların başlarını inceledi. Çift başlıydılar: Hem balta hem de mızraktılar.

Kollarını gerdi ve bileklerinin altından o iki siyah, ince, ölümcül gizli süngüsü hızla dışarı çıktı. Sıkı durdu ve gelen ilk darbeyi savuştururken bunun tereddüt edilerek savrulmuş bir darbe olduğunu sezdi – onu canlı olarak mı ele geçirmek istiyorlardı yoksa? Sonra silahlarıyla onu dört bir yandan sıkıştırmaya başlayarak dizlerinin üzerine çökertmeye çalıştılar.

Seyyah olduğu yerde döndü ve iki temiz hareketle en yakındaki baltaları sapından keserek bir tanesinin başını yere düşmeden havada yakaladı; sonra da sapının kökünü

yumruğunun içine alıp baltalı kargıyı bir önceki sahibinin göğsüne sapladı.

Bunu görünce birden üzerine akın ettiler; hızla gelen bir hava akımı, savrulan bir kargının havayı orak gibi biçerek üzerinden geçeceğini belli edince seyyah tam zamanında eğildi ve bu sayede kargı da bükülmüş sırtını teğet geçerek vücudundan uzaklaştı. Seyyah hemen acımasızca arkasına döndü ve sol elindeki gizli süngüyü, arkasına geçmiş olan saldırganın bacaklarına sonuna kadar sapladı. Adam inleyerek yere çöktü.

Seyyah kısa bir süre önce az kalsın hayatına mal olacak olan baltalı kargıyı yerden aldığı gibi havada döndürdü ve başka bir saldırganın ellerini kesip kopardı. Parmakları merhamet görmek için yalvarır gibi kıvrılmış halde havaya fırlayan eller, arkalarında kırmızı bir gökkuşağı eğrisine benzer bir kan serpintisi bıraktı.

Bu onları bir süre durdurdu, ancak bu adamlar daha kötü manzaralar görmüştü; dolayısıyla hepsi tekrar üzerine hücum etmeden önce seyyahın nefes alacak sadece bir saniyesi oldu. Baltalı kargıyı tekrar savurdu ve silahın bıçaklı kısmını, bir saniye önce öldürücü darbesini indirmek için harekete geçmiş olan bir adamın boynuna sapladı. Seyyah kargının sopasını elinden bıraktı ve enli kılıç kullanan bir çavuşu yakalamak üzere ellerini serbest bırakmak için gizli süngülerini tek bir hareketle yuvalarına soktu. Kılıcını elinden zorla aldıktan sonra da adamı kendi askerlerinden oluşan küçük bir grubun üzerine büsbütün fırlattı. Ağır kılıcı tartıp onu iki eliyle birden kavrarken pazılarının gerildiğini hissetti ve silahı tam zamanında havaya kaldırarak, baltalı kargı taşıyan başka bir adamın miğ-

ferini parçaladı; bu sefer saldırganı onu gafil avlayacağını ümit ederek sol arka tarafından gelmişti.

Kılıç iyiydi. Seyahati esnasında ele geçirdiği, yan tarafındaki hafif ve eğri kılıçla kıyaslandığında bu iş için daha iyiydi. Gizli süngüler de göğüs göğüse mücadelelerde işine yarıyordu. Yüzünü hiç kara çıkarmamışlardı.

Kaleden dışarı daha fazla asker akın ediyordu. Bu yalnız adamı etkisiz hale getirmek için onlardan kaç tane gerekecekti? Üzerine hücum ettiler, fakat o, adamların aklını karıştırmak için olduğu yerde dönüp sıçradı. Bir adamın sırtının üzerinden atlayarak saldırılardan kurtulmaya çalıştı, derken dengesini tekrar sağladı, toparlandı, gelen bir kılıç darbesini sol bileğinin üzerindeki sert, metal kol zırhıyla savuşturdu ve olduğu yerde dönüp kendi kılıcını saldırganın yan tarafına sapladı.

Fakat sonra – anlık bir sessizlik oldu. Neden? Seyyah soluk almaya çalışır halde durdu. Bir zamanlar durup soluklanmaya ihtiyacı olmazdı. Başını kaldırıp baktı. Etrafı hâlâ üzerlerinde duman renginde zincirli zırh olan askerlerle çevriliydi.

Ancak onların arasında seyyah başka bir adam gördü.

Başka bir adam. Onların arasında yürüyen. Kimsenin fark etmediği, soğukkanlı biri. Beyazlar içinde bir delikanlı. Bunun dışında tıpkı seyyah gibi giyinmişti ve kafasında aynı başlıktan vardı. Kapüşon, aynı onunki gibi, ön kısımda sivriliyor, bir kartal gagasını andırıyordu. Seyyahın dudakları şaşkınlıkla birbirinden ayrıldı. Her şey susmuş gibi geldi. Yürümekte olan, beyazlar içindeki delikanlı dışında her şey dinlenmeye çekilmiş gibiydi. Beyazlı delikanlı ağır ağır, sakin sakin, istifini bozmadan hareket ediyordu.

Savaşmakta olan adamların arasında bir mısır tarlasında yürür gibi yürüyordu – sanki bunlar ona hiç dokunmuyormuş ya da onu hiç etkilemiyormuş gibi. Kıyafetlerini bağlayan kopça, seyyahın taktığı kopçanın aynısı mıydı? Kopçanın üzerinde aynı sembol mü vardı? Hani otuz yıldan fazla süredir seyyahın zihninde ve hayatında kazılı duran şu sembol – yine bir o kadar kuşkusuz, uzun zaman önce yüzük parmağına damgalanan şu işaret?

Seyyah gözlerini kapattı ve onları tekrar açtığında o hayal –şayet o bir hayalse– kaybolup gitmişti. Gürültü, kokular, tehlike geri gelmişti; artık dört bir yanını sarmışlardı; alt edemeyeceğini ya da kaçamayacağını en sonunda anladığı düşmanları, ardı ardına hücum eden saflarla üzerine geliyordu.

Ancak her nedense kendini o kadar yalnız hissetmiyordu.

Düşünecek zaman yoktu. Sertçe hücum ediyorlardı, öfkeli oldukları kadar korkmuşlardı da. Darbeler yağmur gibi yağıyordu, savuşturamayacak kadar çoktular. Seyyah çetin bir mücadele verdi; beş, on darbeyi daha etkisiz hale getirdi. Ancak binlerce başı olan bir hidra* ile savaşıyordu. Cüsseli, kılıçlı bir adam yaklaştı ve on kilo ağırlığındaki kılıcını üzerine indirmeye başladı. Seyyah darbeyi kol zırhıyla savuşturmak için sol kolunu kaldırdı, olduğu yerde döndü ve sağ kolundaki gizli süngüyü oyuna dahil etmek için dönerken elindeki ağır kılıcı bıraktı. Fakat saldırganı şanslıydı. Darbesinin etkisi seyyahın kol zırhıyla azalsa da hâlâ tamamen savuşturulamayacak kadar güçlüydü. Adamın kılıcı seyyahın sol bileğine doğru kaydı ve gizli sün-

*Yunan mitolojisinde anlatılan, dokuz başlı efsanevi canavar – ed.n.

güye çarpıp silahı yerinden kopardı. Tam o anda, seyyah dengesini kaybetti, ayağı gevşek bir taş parçasına takılınca sendeledi ve ayak bileği dönüp burkuldu. Bedeninin taş zeminin üzerine yüzüstü devrilmesine engel olamayan seyyah, öylece uzanıp kaldı.

Tepesinde, askerlerden oluşan daire gitgide daraldı; adamlar kendileriyle avları arasında kargıları kadar mesafe bırakmıştı. Hâlâ gerginlerdi, hâlâ korkuyorlardı, galip geldiklerini düşünecek kadar cesaretleri yoktu. Ancak mızraklarının ucu seyyahın sırtındaydı. Bir hareket etse, ölürdü.

Ve henüz buna hazır değildi.

Derken bir çift botun taşları ezdiği duyuldu. Bir adam yaklaşıyordu. Seyyah kafasını hafifçe çevirince dazlak yüzbaşının tepesinde durmakta olduğunu gördü. Adamın yüzünde boylu boyunca uzanan kurşun rengi bir yara vardı. Eğilip seyyaha o kadar yaklaştı ki nefesinin kokusu seyyahın burnuna geldi.

Yüzbaşı seyyahın başlığını yüzünü görebilecek kadar geri çekti. Beklentisi doğru çıkınca gülümsedi.

"Ah, Usta gelmiş. Ezio Auditore da Firenze. Biz de seni bekliyorduk – eh sen de fark etmişsindir zaten. Yoldaşlık'ının eski müstahkem mevkiinin bizim ellerimizde olduğunu görünce epey şaşırmış olmalısın. Ama bu illa ki olacaktı. Ne kadar çok çaba sarf etsen de kazanacağımız kesindi."

Doğruldu, Ezio'yu çevreleyen iki yüz güçlü askere baktı ve hızla bir emir verdi: "Onu kule hücresine götürün. Önce kelepçe vurun, iyice bağlayın."

Adamlar Ezio'yu ayağa kaldırdılar ve ellerini çabuk tutarak onu tedirgin bir şekilde sımsıkı bağladılar.

"Kısa bir yürüyüşten sonra epey basamak çıkacaksın. Sonra dua etsen iyi olur. Sabahleyin asılacaksın."

Üstlerinde, yükseklerde süzülen kartal av arayışını sürdürüyordu. Kimsenin onda gözü yoktu. Ne güzelliğinde, ne de özgürlüğünde.

İKİ

Kartal hâlâ göklerde dönüp duruyordu. Gökyüzü soluk mavi renkteydi, Güneş biraz alçalmış olsa da onu ağartmıştı. Koyu bir siluet halinde görünen av kuşu dönüyor, dönüyordu ama bir amacı vardı. Gölgesi epey aşağıdaki çıplak kayalıkların üzerine düşüyor, üzerlerinden geçtikçe kayalar onu eğri büğrü şekillere sokuyordu.

Ezio dar pencereden –kalın taşların üzerinde açılmış bir yarıktan başka bir şeye benzemeyen açıklıktan– dışarıyı seyrediyordu. Gözleri kuşun hareketleri kadar gergindi. Düşünceleri de öyle. Onca yolu her şey bu şekilde sonuçlansın diye mi tepmişti yani?

Yumruklarını sıkınca kasları, onca zaman işine yaramış olan gizli süngülerin yokluğunu hissetti.

Ancak adamların onu pusuya düşürerek yakalayıp buraya getirdikten sonra silahlarını nerede istiflemiş olduklarına dair bir fikri vardı. Dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. O askerler –şu eski düşman– bu kadar yaşlı bir aslanda hâlâ öyle bir savaş yeteneği olduğunu görünce nasıl da şaşırmışlardı.

Üstelik o bu kaleyi biliyordu. Haritalara ve taslaklara bakmıştı. Onları o kadar iyi incelemişti ki zihnine kazınmışlardı.

Ama işte burada; bir zamanlar Assasinlerin müstahkem mevkii olup, o zamanlardan beri uzun süredir terk edilmiş olan ve şimdi de Tapınakçıların eline düşmüş bulunan görkemli Masyaf kalesinin en yüksek kulelerinin birindeki bir hücrenin içindeydi. Oradaydı – yalnızdı, silahsızdı, açtı ve susuzdu; kıyafetleri kirlenmiş ve yırtılmıştı; cellatlarının ayak seslerini her an duymayı bekliyordu. Ancak usul usul teslim olmayacaktı. Tapınakçıların neden burada olduğunu biliyordu; onları durdurması gerekiyordu.

Ve onu henüz öldürmemişlerdi.

Gözlerini kartaldan ayırmadı. Her bir tüyünü, her bir kanadını, kendi sakalı gibi koyu kahverengi ve beyaz alacaları olan yelpaze gibi açılmış beyaz kuyruğunu görebiliyordu. Bembeyaz kanat uçlarını da...

Geçmişi düşündü. Aklı onu oraya –bu duruma– getiren yoldan geri gitti.

Başka kuleler, başka siperler. Tıpkı Viyana'da bulunan, üzerlerinden Cesare Borgia'yı atıp kaderine teslim ettiği kule ve siper gibi. Bu, Milattan Sonra 1507 yılında gerçekleşmişti. Ne kadar zaman geçmişti üzerinden? Dört yıl. Ama pekâlâ dört yüzyıl da olabilirdi, o kadar uzak geliyordu. Bu arada, başka hainler, dünyaya egemen olmak isteyen başka sözde efendiler de Hikmet arayışı içinde, Kudret arayışı içinde gelip geçmiş ve kötülere karşı sürdürülen savaş, işin sonunda esir düşmüş olsa da Ezio açısından hiç bitmemişti.

Savaş. Tüm hayatı savaştı.

Kartal dönüp duruyordu, hareketleri bir yere odaklanmıştı. Ezio onu seyretti, kuşun bir av saptamış olduğunu ve dikkatini avına verdiğini biliyordu. Orada, aşağıda nasıl bir canlı hayat sürdürüyor olabilirdi ki? Ancak kalenin iaşesini sağlayan, onun gölgesi altında çökmüş ve eski neşesini kaybetmiş durumdaki köyün, bir miktar çiftlik hayvanı, hatta yakınlarda bir yerde küçük bir tarlası olmalıydı. Belki de aşağıda, etrafı çevreleyen alçak tepelerin üzerine yayılmış gri kayalık yığınının arasında bir keçi vardı; ya yavru, çok deneyimsiz; ya yaşlı, çok yorgun ya da yaralanmış bir keçi... Kartal güneşe karşı uçarken, silueti bir an göz kamaştırıcı ışıkta yok oldu; sonra çizdiği daireyi daraltarak en sonunda gökyüzünün uçsuz bucaksız mavi enginliğinde, hazırda bekler vaziyette asılı kaldı. Ardından dalışa geçerek havayı yıldırım gibi yardı ve gözden kayboldu.

Ezio bakışlarını duvardaki pencereden ayırarak hücreye göz gezdirdi. İçeride, üzerinde sadece döşeme tahtaları olan, yatağı bulunmayan, sert, koyu ahşaptan yapılmış bir döşek, bir tabure ve bir masa vardı. Duvara bir çarmıh asılmamıştı ve içeride onun için getirdikleri henüz dokunulmamış yulaf lapasıyla dolu kalaylı kâse ve kaşık dışında hiçbir şey yoktu. Kâse ve ahşap bir su maşrapası ki ona da dokunulmamıştı. Tüm susuzluğuna ve açlığına rağmen, Ezio yulaf lapasının ve suyun içinde, zamanı geldiğinde onu zayıf düşürecek, güçsüz kılacak maddelerin olmasından endişeleniyordu. Üstelik Tapınakçıların ona vermiş olduğu yemeğe ve suya ilaç katmış olma ihtimali çok yüksekti.

Dar hücrenin içinde olduğu yerde döndü, ancak kaba yüzeyli taş duvarlar ona ne rahatlık ne de ümit veriyordu.

Burada kaçmak için kullanabileceği bir şey yoktu. İç geçirdi. Yoldaşlık'ta onun bu görevini bilen, hatta yalnız seyahat edeceği konusunda ısrar etmesine rağmen ona eşlik etmek istemiş olan başka Assasinler, başka insanlar vardı. Belki de, hiçbir haber gelmeyince, harekete geçeceklerdi. Ancak o zaman belki de çok geç olacaktı.

Esas soru şuydu: Tapınakçılar ne kadar bilgiye sahipti? Sırrın ne kadarını çoktan ele geçirmişlerdi?

Tam meyve vereceği anda böyle birdenbire sekteye uğrayan macerası, Roma'ya dönüşünden hemen sonra başlamıştı; yaz dönümüne denk gelen kırk sekizinci doğum gününde arkadaşları Leonardo Da Vinci ve Niccolò Machiavelli'ye veda etmişti. Niccolò Floransa'ya dönecekti, Leonardo ise Milano'ya. Leonardo, Fransa tahtının meşru mirasçısı François'dan gelen, kendisinin de fazlasıyla ihtiyaç duyduğu himaye teklifini kabul edeceğinden bahsetmişti; söylediğine göre bu ısrarcı teklife Amboise kentinde, Loire Nehri kıyısında bir malikâne de dahildi. En azından, mektuplarının Ezio'ya açıkladığı şey buydu.

Ezio arkadaşı aklına gelince gülümsedi. Kafası sürekli yeni fikirlerle dolu olan ancak onlar üzerinde oturup düşünmesi hep biraz vakit alan şu Leonardo... Kederle, kendisini pusuya düşürdükleri zaman verdiği mücadele sırasında parçalanan gizli süngüyü düşündü. Leonardo –onu ne kadar çok özlüyordu!– süngüyü onarmada gerçekten güvenebileceği tek insandı. Fakat en azından, Leonardo ona paraşüt diye adlandırdığı yeni bir donanımın tasarım planlarını göndermişti. Ezio onu Roma'dayken yaptırmış-

tı ve paraşüt şu an diğer donanımlarıyla beraberdi. Tapınakçıların onun ne olduğunu anlayabileceğine pek ihtimal vermiyordu. Eline fırsat geçer geçmez ondan en iyi şekilde faydalanacaktı.

Eline bir fırsat geçerse.

Kendini karanlık düşüncelere karşı koymak için zihinsel olarak hazırladı.

Ancak yapacak hiçbir şey yoktu, hiçbir kaçış yolu yoktu. Gelip onu asmalarını bekleyecekti. O esnada ne yapacağını planlaması gerekiyordu. Geçmişte sıklıkla yaptığı gibi, doğaçlama karar vermesi gerekeceğini düşündü. Bu arada, vücudunu dinlendirmesi gerekiyordu. Aslında hâlâ zindeydi, bu yolculuktan önce egzersiz yaparak işi sağlama almıştı, yolculuk da onu iyice katılaştırmıştı. Ancak, o dövüşten sonra –bu şartlar altında olsa bile– dinlenme şansı bulduğu için mutluydu.

Her şey bir mektupla başlamıştı.

Borgia ailesini defetmesinde desteği dokunmuş olan yardımsever Papa II. Julius'un kanatları altında Ezio, Assasin Yoldaşlığı'nı Roma'da yeniden kurup yapılandırmış ve kuvvet üssünü orada yerleşik kılmıştı.

En azından bir süredir Tapınakçılar sürüncemedeydi ve Ezio işlerin yönetilmesini kız kardeşi Claudia'nın marifetli ellerine bırakmıştı; ancak Assasinler tetikte olmayı sürdürüyordu. Dünyayı nihayet karanlık öğretilerine uygun şekilde kontrol etmelerine olanak sağlayacak araçları ele geçirmek için çıktıkları serüvenlerinde doyumsuz davranan Tapınakçıların gizlice, başka bir yerde, yeniden toplanacaklarını biliyorlardı.

Şimdilik haklarından gelinmişti ama canavar ölmemişti.

Ezio, kendi korumasına geçmiş olan ve ele geçirilmesi için verilen mücadelede de çok fazla acıya, çok fazla ölüme neden olmuş bulunan Cennet Elması'nın, Carcere'de, San Nicola Kilisesi'nin altındaki mahzenin derinliklerine gömülerek, sadece Yoldaşlık'ın kutsal sembolleriyle –o da ancak bir Assasin'in deşifre etmek şöyle dursun, yalnızca sezinleyebileceği sembollerle– işaretlenmiş gizli, kilitli bir odaya saklanmış olmasından huzur ve memnuniyet duyuyordu. Bu karanlık bilgiyi de sadece Machiavelli ve Leonardo ile paylaşıyordu. Sonuç olarak, en büyük Cennet Parçası, Tapınakçıların hırslı pençelerinden kurtarılarak güvenli bir yere gizlenmişti – hem de Ezio'nun ümit ettiği kadarıyla, sonsuza dek.

Borgiaların Yoldaşlığa verdiği zarardan sonra, geri getirilecek, düzene sokulacak çok şey olmuş ve Ezio da (tozlu arşivlerde kâğıtların içine gömülmektense açık havada bulunmaya, özgürce hareket etmeye çok daha meyilli olmasına rağmen) kendini bu göreve şikâyet etmeden adamıştı. Aslında bu, merhum babasının kâtibi Giulio ya da kitap kurdu Machiavelli için çok daha uygun bir işti; ancak Machiavelli şu sıralar Floransa'daki milis kuvvetlere komuta etmekle meşguldü, Giulio ise çoktan ölmüştü.

Yine de, Ezio'ya göre, kendisi için hayli can sıkıcı olan bu görevi yüklenmemiş olsaydı mektubu asla bulamayabilirdi. Ve mektubu başkası bulmuş olsaydı, o kişi bu mektubun ne kadar önemli olduğunu tahmin edemeyebilirdi.

Zamanın yıprattığı bir deri çantanın içinde bulduğu mektup, Ezio'nun babası Giovanni tarafından erkek kar-

deşi Mario'ya yazılmıştı; yani Ezio'ya savaş sanatını öğreterek onu otuz yıl önce Yoldaşlığa sokmuş olan adama... Anılar aklına gelince Ezio irkildi. Mario'nun Monteriggioni savaşının ardından Cesare Borgia'nın acımasız ve korkak ellerinde ölmesi gelmişti aklına.

Mario'nun intikamı çoktan alınmıştı, ancak Ezio'nun bulduğu mektup hayatında yeni bir perde açmış ve bu mektupta yazanlar ona yeni bir misyon, yeni bir görev yüklemişti. Onu 1509 yılında bulmuştu ve daha yeni elli yaşına basmıştı; yeni görevlerin bu yaştaki bir adamın eline nadiren geçeceğinin farkındaydı. Üstelik bu mektup ona, fırsat kapılarını Tapınakçıların yüzüne sonsuza dek kapatmanın ümidini ve mücadelesini sunuyordu.

Palazzo Auditore
Firenze
iv febbraio MCDLVIII

Sevgili Kardeşim –

Bize karşı olan kuvvetler güç topluyor ve Roma'da düşmanlarımızın komutasını üstlenen, belki de senin ve benim hesaplaşmak zorunda kalacağımız en büyük güç haline gelmiş bir adam var. Bu sebeple, çok gizli kalması şartıyla, sana aşağıdaki bilgiyi iletiyorum. Olur da kader beni yenerse bu bilginin asla düşmanlarımızın ellerine geçmesine –gerekirse hayatın pahasına– izin verme.

Bildiğin gibi, Suriye'de, bir zamanlar Yoldaşlık'ımızın merkezi olan, Masyaf adında bir kale var. Orada, iki yüzyılı aşkın bir süre önce, o zamanki Üstat'ımız, Tarikatımızın en yüce zatı Altaïr İbn-La'Ahad, kalenin derinliklerinde bir kütüphane yaptırmış.

Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Sağduyum bu konu hakkında ileteceğim diğer şeylerin sözlü olarak ifade edilmesi, hiçbir şekilde yazıya aktarılmaması gerektiğini söylüyor.

Bu, normalde tek başıma tamamlamak için can atacağım bir serüven ama şu an vakit yok. Düşmanlarımız bize baskı uyguluyor ve onlara savaşarak karşılık vermek dışında başka hiçbir şey için vaktimiz yok.

Kardeşin Giovanni Auditore

Bu mektubun yanındaysa başka bir kâğıt parçası –babasının el yazısından çıktığı belli olan, fakat bir o kadar da onun tarafından yazılmadığını düşündüren çarpıcı bir sayfa– vardı. Söz konusu kâğıtta, Ezio ve silah arkadaşları tarafından neredeyse otuz yıl önce ortaya çıkarılmış orijinal Kodeks sayfalarının yazıldığı parşömenlere çok benzer (ve yine mektubun yanında bulunan) bir parşömenin üzerindeki çok daha eski bir belgenin çevirisi vardı:

O yadigârla günler geçirdim. Ya da haftalar mı desem? Yoksa aylar mı? Diğerleri ara ara gelip yiyecek ya da kafamı dağıtacak bir şeyler ikram ediyor; bu karanlık çalışmalardan kendimi soyutlamam gerektiğinin farkında olsam da sıradan görevlerimi üstlenmek giderek zorlaşıyor. Malik'in çok yardımı dokundu, ama şu an bile, o eski sert ifade sesine tekrar yerleşmekte. Bunlara rağmen, benim işim devam etmek zorunda. Bu Cennet Elması'nın anlaşılması gerek. İşlevi basit. Hatta temel düzeyde: hâkimiyet. Kontrol. Ancak süreç... kullandığı yöntemler ve araçlar... BUNLAR büyüleyici. Cazibesi hâd safhada. Onun ışığına maruz kalanlar arzuladıkları her şeye mutlaka sahip oluyorlar. Bunun karşılığın-

da yadigâr sadece bir şey istiyor: tam ve topyekûn itaat. Bunu kim gerçekten reddedebilir ki? Üstat'ım Al Mualim'le karşı karşıya gelip de onun sözleriyle güvenim sarsıldığında kendimi âciz hissettiğim anı hatırlıyorum. Onun, bana bir baba gibi davranmış olan adamın, artık en büyük düşmanım olduğu ortaya çıkmıştı. Aklıma sızmak için ihtiyacı olan tek şey, kısa bir süre parlayıp kaybolacak bir şüphe ışığıydı. Ancak ben onun suretlerini yendim –özgüvenimi geri kazandım– ve onu bu dünyadan defettim. Fakat şu an merak ediyorum – acaba bu yaptığım doğru mu? Çünkü burada oturmuş, yok etmeye niyetlendiğim şeyi anlamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sadece bir silahtan fazlasıymış, insanların akıllarına hükmetmek için kullanılan bir araçmış gibi geliyor bana. Ya da öyle mi? Belki de sadece amacına hizmet ediyordur: Bana en çok arzuladığım şeyi gösteriyordur. İlmi... Hep havada bir yerde asılı duruyor. Ona asla ulaşılamıyor. Kendine çağırıyor. Ümit veriyor. Cezbediyor...

Eski el yazısı orada kesiliyordu, geri kalanı kaybolup gitmişti ve gerçekten de parşömen yılların etkisiyle o kadar yıpranmıştı ki Ezio dokunduğunda kenarları parçalanıvermişti.

Ezio yazılanların çok azını anlamıştı, ancak bir kısmı ona o kadar tanıdık geliyordu ki yaşadıklarını hatırlayınca derisi, hatta kafatası karıncalanır gibi oldu.

Masyaf'taki hapishane kulesinin içinde bulunan hücresinde oturmuş, dünyada geçireceği belki de son gün olan o gün Güneş'in batışını seyrederken o his aklına gelince yine aynı şey oldu.

Eski el yazısını kafasında canlandırdı. Ona doğuya, Masyaf'a seyahate çıkma kararı verdirmiş olan, her şeyden çok buydu.

Karanlık çabuk çöktü. Gökyüzü kobalt mavisiydi. Yıldızlar şimdiden benek benek belirmeye başlamıştı.

Sebepsiz yere, Ezio'nun aklı beyazlara bürünmüş delikanlıya gitti. Mücadele esnasında çöken sessizlikte görür gibi olduğu genç adama... Tıpkı bir hayal gibi, epey gizemli bir şekilde görünüp kayıplara karışmış ama bir şekilde *gerçek* olmuş, bir şekilde onunla *iletişime geçmiş* o insana...

ÜÇ

Seyahat hazırlıkları Ezio'nun o yılın geri kalanı boyunca vaktini almış ve bir sonraki yıla sarkmıştı. Atını kuzeye, Floransa'ya sürmüş ve Machiavelli ile görüşmüştü, ancak ona tüm bildiklerini anlatmamıştı. Ostia'da Bartolomeo d'Alviano ile görüşmüş, o da ona tıka basa yemek yedirip şarap içirmişti ama artık bir aile babası olmasına rağmen her zamanki gibi sert davranmıştı. Onun ve Pantasilea'nın üç oğulları olmuş, bir ay önce de bir kız sahibi olmuşlardı. Peki Bartolomeo ne demişti?

"Elini çabuk tutsan iyi edersin, Ezio! Hiçbirimiz bir nebze gençleşmiyoruz."

Ezio gülmüştü. Barto sandığından daha şanslıydı.

Ezio seyahatini daha da kuzeye, Milano'ya gidecek kadar uzatacak zamanı olmadığı için üzülmüştü, ancak silahlarına –süngülere, piştova, kol zırhına–iyi bakmıştı ve onları geliştirmenin farklı yollarını bulması için Leonardo'nun kanına girecek vakit de yoktu. Aslında, bir yıl önce silahların son kez bakımını yaptıktan sonra bizzat Leonar-

do onların artık geliştirilemeyecek kadar iyi olduklarını söylemişti.

Bu, bir dahaki sefer teste tabi tutulduklarında anlaşılacaktı.

Machiavelli ona Floransa'da başka haberler vermişti. Ezio'nun hâlâ sadece kederle ayak bastığı bir şehirdi orası; kaybettiği ailesinin ve yok edilen mirasının hatıralarıyla doluydu. Ayrıca kaybettiği aşkının, –ilk ve ömrünün tek gerçek aşkı olduğunu düşündüğü– Cristina Vespucci'nin hatıralarıyla da doluydu. Tam on iki yıl! Kızın Savonarola fanatiklerinin ellerinde ölmesinin üzerinden gerçekten de o kadar zaman geçmiş olabilir miydi? Ve şimdi de başka bir ölüm haberi gelmişti. Machiavelli bunu ona tereddüt ede ede anlatmıştı. Cristina Ezio'nun hayatını ne kadar mutlu kıldıysa en az o kadar soldurmuş olan vefasız Caterina Sforza yeni ölmüştü. Kırk altı yaşında, unutulmuş ve perişan olmuş, zindeliği ve kendine olan inancı çoktan sönmüş, heba olmuş bir yaşlı kadın olarak...

Hayatı ilerledikçe, Ezio gerçekten sahip olabileceği en iyi yol arkadaşının kendisi olacağını düşünmeye başlamıştı.

Ancak yas tutacak ya da kara kara düşünecek vakti yoktu. Aylar hızla geçip gidiyordu ve Noel'e az kalmıştı. Üstelik daha yapılacak bir dolu şey vardı.

En sonunda, Yeni Yıl'ın başlarında, Aziz Hilary Bayramı'nda hazırlıklarını tamamlamış ve Bartolomeo'nun ayarladığı, atıyla ona eşlik edecek olan bir korumanın eşliğinde Napoli üzerinden Bari güney limanına ulaşmak üzere Roma'dan ayrılması için bir gün belirlenmişti.

Bari'de gemiye binecekti.

DÖRT

"Tanrı seninle olsun, kardeşim," dedi Claudia, Ezio'nun Roma'daki son sabahında. Şafak sökmeden uyanmışlardı. Ezio sabahın ilk ışıklarıyla yola koyulacaktı.

"Ben yokken buradaki işlerle senin ilgilenmen gerekecek."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Artık etmiyorum. Beni hâlâ affetmedin mi?"

Claudia gülümsedi. "Afrika'da fil diye koca bir hayvan varmış. Hiçbir şeyi unutmadıklarını söylüyorlar. Kadınlar da aynıdır. Fakat endişelenme, Ezio. Sen dönene kadar işlerle ilgileneceğim."

"Ya da yeni bir Usta'ya ihtiyacımız olana kadar."

Claudia buna cevap vermedi. Yüzüne rahatsız olduğunu belli eden bir ifade oturdu ve dedi ki: "Şu görev. Neden yalnız gidiyorsun? Neden onun öneminden çok az bahsettin?"

Cevap olarak "'Yalnız giden hızlı yol alır,'" diye bir vecize söyledi Ezio. "Detaylara gelince, babamın evrakını

senin gözetimine bırakıyorum. Geri dönmezsem onları aç. Ayrıca sana Masyaf hakkında bilmen gereken ne varsa anlattım."

"Giovanni benim de babamdı."

"Ama bu sorumluluğu bana emanet etti."

"O görevi sen kendin üstlendin, kardeşim."

"Ben Usta'yım," dedi Ezio kısa ve öz bir şekilde. "O benim sorumluluğum."

Kız kardeşi ona baktı. "Pekâlâ, sağlıcakla git. Yazarsın."

"Yazacağım. Ne olursa olsun, buradan Bari'ye gittiğim süre boyunca benim için endişelenmene gerek yok. Barto yol boyunca sürekli yanımda olacak."

Kız kardeşi hâlâ endişeli görünüyordu.

Ezio kardeşinin olgunlaşıp dönüştüğü sert kadında hâlâ kendisine karşı zayıf bir nokta olduğunu fark edince etkilendi.

Kara üzerinden yapacak olduğu seyahat onu İtalya'nın güney bölgelerinden geçirecekti. O bölgeler Aragon krallığı tarafından yönetiliyordu. Ancak Kral Ferdinand, Ezio'ya olan borcunu unutmamıştı.

"Heyecan peşinde olsam bile," dedi, kız kardeşinin düşüncelerini okuyarak, "denize açılana kadar hiç heyecan yaşamayacağım. Ayrıca rotam beni Berberi korsanlarından endişelenmek zorunda bırakmayacak kadar kuzeye yönlendirecek. Korfu'yu geçtikten sonra Yunanistan sahilini kucaklayacağız."

"Daha çok, gerçekleştirmek için yola koyulduğun görevi tamamlayamazsın diye endişeleniyorum. Hayatından endişelendiğimden değil de–"

"Ah öyle mi? Sağ olasın."

Claudia gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Tüm söylediklerinden –ki Santa Veronica bana çok az şey anlattığına şahittir– alınacak iyi bir sonucun bizim için önemli olduğunu çıkarıyorum."

"İşte bu yüzden hemen yola çıkıyorum. Tapınakçılar yeniden güç kazanmadan harekete geçmek için."

"Önce davranan sen olacaksın yani?"

"Konu kapanmıştır."

Claudia, Ezio'nun yüzünü ellerinin arasına alırken Ezio da kız kardeşine son bir kez baktı. Kırk dokuz yaşında olmasına rağmen hâlâ göz alıcı güzellikte bir kadındı, siyah saçları hâlâ kapkaraydı ve coşkun mizacı henüz yatışmamıştı. Claudia eşinin ölümünden sonra başka bir adam bulmadığı için Ezio bazen üzülüyordu ama kız kardeşi kendini çocuklarına ve işine adamıştı. Üstelik Papa Julius'un yönetimi altında bir kez daha uluslararası, entelektüel bir şehir halini almış, din ve sanat açısından bir cazibe merkezine dönüşmüş olan Roma'da yaşamayı çok sevdiği gerçeğini gizlemiyordu.

Birbirlerine sarıldılar ve Ezio ona eşlik etmekte olan kısa atlı alayının –toprağı eşeleyen, bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanan cüsseli atına çoktan binmiş Barto'nun komutasındaki on beş silahlı adamla erzaklarını taşıyan bir at arabasının– başında atına bindi. Ezio'ya göre ihtiyacı olan her şey iki siyah deri heybedeydi. "Yoldayken bir yerleri yağmalar yiyecek bulurum," dedi Claudia'ya.

"O işte iyisindir," diye cevap verdi kız kardeşi alaycı bir gülümsemeyle.

Ezio eyerine yerleşirken elini kaldırarak atını döndürdü ve Barto'nun da kendi atını hemen onun yanına getirme-

siyle, Tiber Adası'ndaki Assasin Karargâhı'ndan uzaklaşarak nehrin doğu tarafından yola koyuldular; şehir kapılarına ve güneydeki uzun yola doğru ilerlediler.

Bari'ye ulaşmaları on beş günlerini aldı ve oraya vardıklarında Ezio ilk uygun akıntıyı kaçırmamak için kadim dostuyla hızla vedalaştı. Başında Piri Reis ve ailesinin bulunduğu Türk tüccar donanmasına ait bir gemiye bindi. Üçgen yelkenli büyük Arap gemisi *Anaan*'ın kıç kabinine yerleştikten sonra –ki bu yük gemisinin tek yolcusu kendisiydi– Ezio fırsattan yararlanıp, yanına almış olduğu olmazsa olmaz donanımlarını –bir kez daha– kontrol etti. Her biri bir bilek için kullanılan iki gizli süngüsü, kılıçlardan gelen darbeleri savuşturmakta kullanılan, sol kolu için hazırlanmış kol zırhı, Leonardo'nun onun için tasarladığı yaylı piştovu ve Assasinler Kodeksi'nin sayfalarında bulunan eski tasarımlardan esinlenerek üretilmiş tüm diğer özel silahları.

Ezio az eşyayla seyahat etmekteydi. Aslında, oraya ulaşmayı başarırsa, Masyaf'ı terk edilmiş bir halde bulmayı bekliyordu. Fakat aynı zamanda, o günlerin aşikâr ya da en azından görece barış ortamında Tapınakçıların hareketleri konusunda Assasin istihbaratının hayli yetersiz olmasından tedirginlik duyduğunu da kendine itiraf ediyordu.

Seyahatinin onu Korfu'ya götürecek olan bu ikinci ayağı söz konusu olduğunda, hemen hemen hiçbir şeyden korkmaması gerektiğini biliyordu. Piri Reis Osmanlıların arasında çok büyük bir kaptandı ve bir zamanlar kendisi de korsanlık yapmıştı; bu yüzden Piri Reis'in ismi tek başına

korsanları korkutmaya yetmese bile, adamları onların üstesinden nasıl geleceğini bilirdi. Ezio o yüce zatla bir gün bizzat tanışıp tanışmayacağını merak ediyordu. Tanışırsa, kızgın mizacıyla ünlü olan Piri Reis'in, kendisine ait paha biçilmez haritaların Yoldaşlık tarafından "kurtarılmak" zorunda kaldığı zamanı unutmuş olmasını umuyordu.

Osmanlılar ise bir devlet olarak Yunanistan'a ve doğu Avrupa'nın çoğu bölgesine hâkimdi – hatta toprakları batıda Venedik topraklarına neredeyse komşuydu. Bu durumdan ve Avrupa'da bu kadar Türk olmasından herkes memnun değildi; fakat Venedik, belli bir süre kendini uzak tuttuktan sonra, Müslüman komşularıyla ticaret yapmayı sürdürmüş ve la Serenissima* Korfu, Girit ve Kıbrıs üzerindeki hâkimiyetini korumuştu.

Ezio bu durumun uzun süreceğini düşünmüyordu – Osmanlılar daha şimdiden Kıbrıs'a pek dostça sayılmayacak hamlelerle yaklaşmışlardı– ama şu an için barış devam ediyordu ve Sultan Bayezid Batı'da herhangi bir soruna neden olamayacak kadar aile kavgalarıyla meşguldü.

Geniş gövdeli gemi, dev beyaz yelkeniyle suyu bir bıçaktan ziyade enli bir kılıç gibi yararak ilerliyordu, ancak sert pruva rüzgârlarına rağmen iyi yol aldılar ve onları Adriyatik Denizi'nin ağzından karşıya geçiren kısa sefer beş günden biraz daha fazla sürdü.

Kendisine yerel koruyucu azizin adıyla Spyridon diye hitap edilmesinden hoşlanan ve belli ki sefa sürmek için uzun süre önce politikayı bırakmış, Franco adında şişman bir İtalyan olan Korfu Valisi tarafından karşılandıktan sonra Ezio, valinin villasının ön cephesi boyunca uzanan ve

*Venedik Cumhuriyeti'nin o zamanki isimlerinden biri; anlamı "en dingin, en huzurlu" – ed.n.

masmavi kadife gökyüzünün altında birbirine sokulmuş erik ağaçlarının üzerinden liman bölgesine bakan balkonda geminin kaptanıyla bir konuşma yaptı. Venedik *soldi*si dolu başka bir kese karşılığında aralarında anlaşıp Ezio'nun Atina'ya gitmesi gerektiği konusunda karar kıldılar.

"Oraya gidiyoruz," dedi kaptan ona. "Karaya yakın gideceğiz, o yolu yirmi kez aştım. Hiçbir sorun olmaz, hiçbir tehlikeyle karşılaşmayız. Ayrıca oradan Girit'e, hatta Kıbrıs'a gidecek bir gemi bulmak kolay olur. Üstelik Atina'ya vardığımızda seni kayınbiraderim Ma'mun ile tanıştırırım. Kendisi deniz nakliyecisidir. Seninle ilgilenir."

"Müteşekkirim," dedi Ezio. Adamın bu güvenli halinin dolu çıkmasını umuyordu. *Anaan* Atina'ya nakledilmek üzere önemli bir baharat yükü taşıyordu ve Ezio babasının Floransa'nın önemli bankerlerinden biri olduğu eski günlerinden çok iyi hatırlıyordu ki, Piri Reis ismi ne kadar büyük bir korku uyandırırsa uyandırsın bu yük *Anaan*'ı korsanlar için cazip bir hedef haline getirecekti. Bir gemide savaşıyorsanız hızlı ve zarif bir şekilde hareket ediyor olabilmeniz gerekiyordu. Ertesi sabah kente indiğinde Ezio bir silahtara gitti ve pazarlık yapıp adamı yüz *soldi*ye ikna ederek kaliteli bir eğri kılıç aldı.

"Ne olur ne olmaz," dedi Ezio kendi kendine.

Ertesi gün şafak vaktinde akıntı, seferlerine başlamalarına izin verecek kadar kuvvetliydi; onlar da yelkenlerini hemen dolduran hızlı kuzey rüzgârıyla birlikte bu akıntıdan faydalandılar. İskele taraflarıyla kıyı şeridi arasında hemen hemen bir kilometre bırakarak güneye doğru inmeye başladılar. Güneş çelik mavisi dalgaların üzerinde parlıyor, ılık rüzgâr Ezio'nun saçlarını okşuyordu. Fakat Ezio bir türlü rahatlayamıyordu.

Olay gerçekleştiğinde Zante Adası'nın tam güneyinde bir noktaya varmışlardı. Rüzgârdan tam olarak istifade etmek için denize iyice açılmışlardı; su koyulaşmış, kabarmıştı. Güneş batı ufkunda gitgide batarken o tarafa doğru bakıp da gözünüzü kısmadan bir şey görmeniz imkânsızdı. Bu sırada denizciler geminin hızını bir miktar azaltmak için sancak tarafından aşağı bir kütük sarkıtıyor, Ezio da onları seyrediyordu.

Derken, bir anda dikkatini bir şey çekti, ama sorulacak olsa bunun ne olduğunu söyleyemezdi. Belki de geminin yanında batıp çıkarak ilerleyen bir deniz kuşu ilişmişti gözüne. Ama o bir kuş değildi. O bir yelkendi. İki yelken. İki açık deniz kalyonu saklandıkları yerden çıkarak onları gafil avlamıştı ve neredeyse üzerlerine çıkacaktı.

Kaptan, mürettebatını silah altına alıp saldırı pozisyonlarına geçirecek zamanı hemen hemen hiç bulamadan korsan gemileri yan tarafa yanaşıvermişti. Korsanlar *Anaan*'ın yan taraflarına borda kancaları fırlattılar ve Ezio'nun silah kuşanmak için hızla geminin kıç tarafına koştuğu sırada, çok geçmeden güverteye tırmanmaya başladılar. Şans eseri, eğri kılıcı yan tarafında hazır duruyordu ve hedefine ulaşmak için çabalarken beş Berberi denizciyi biçip önünü açarak silahı ilk testlerine tabi tutmayı başardı.

Kol zırhını ve piştovunu alelacele takarken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. O ana dek eğri kılıcına gizli süngülerinden vazgeçecek kadar güven geliştirmişti. Onları kamaradaki gizli bir yere çabucak sakladı ve bu mücadele için kol zırhı ile piştovun daha uygun silahlar olacağına kanaat getirdi.

Arbedenin içine daldı – dört tarafını çarpışan silahların

o tanıdık sesi sarmış, etraf çoktan kan kokusuyla dolmuştu. Bu arada, ön tarafta bir yangın çıkmıştı ve ters yönden esmek için o anı seçen rüzgâr, yangını gemi boyunca ilerleterek kıç tarafa sıçratma tehdidi taşıyordu. İki Osmanlı denizcisine emir vererek hemen kova getirmelerini söyleyen Ezio, adamları geminin su deposunun bulunduğu ön tarafa gönderdi. O anda bir korsan halat ve yelken donanımlarının üzerinden sıçrayarak Ezio'nun üzerine atladı. Bunu gören denizcilerden biri haykırarak Ezio'yu uyardı. Hızla arkasına dönen Ezio sağ bileğinin kaslarını gerdi ve piştovu koluna bağlı mekanizmadan elinin içine fırladı. Çarçabuk, nişan alacak zaman bulamadan hemen ateş edip bir anda geri çekildi ve hâlâ havada olan bedenin yanından geçip güverteye çakılmasına izin verdi.

"Doldurun, çabuk, alevleri yayılmadan söndürün," diye bağırdı. "Yangın üstün gelirse gemiyi kaybederiz."

Ezio, saldırılarının başarılı olması için güvertede etkisiz hale getirilmesi gereken tek kişinin o olduğunu çoktan sezmiş halde üzerine doğru hızla gelen üç ya da dört Berberiyi daha kesip biçti. Sonra kendisini korsan gemisinin kaptanıyla karşı karşıya buldu; iki elinde de –şüphesiz daha önceki şanssız kurbanlarından ganimet olarak aldığı– birer İngiliz denizci kaması bulunan çam yarması gibi bir herifti bu.

"Teslim ol, seni Venedik iti!" diye hırladı adam.

"İlk hatan şu," diye cevap verdi Ezio. "Asla bir Floransalıyı bir Venedikliyle karıştırarak aşağılama."

Kaptanın cevabı sol koluyla Ezio'nun kafasına doğru vahşi bir darbe savurmak oldu, ancak Ezio buna hazırdı ve sol kolunu kaldırarak, kama darbesinin kol zırhı boyunca

zararsızca kayıp havaya savrulmasına izin verdi. Bunu beklemeyen kaptan dengesini kaybetti. Ezio ona çelme taktı ve adamın bedenini alt güvertede bulunan su deposunun içine kafa üstü fırlattı.

Kaptan suyun yüzüne çıkarken boğulur gibi bir ses çıkararak "Yardım edin, efendiler! Yüzme bilmiyorum!" diye bağırdı.

Ezio ona "O zaman öğrensen iyi olur," dedi ve dönüp, üzerine çullanmalarına ramak kalmış iki korsanı daha parçaladı.

Gözünün ucuyla, az önce gönderdiği iki denizcinin sicimlere bağlı kovalarını su deposunun içine indirmeyi başarmış olduklarını ve ellerinde benzer malzemeler bulunan denizci arkadaşlarından birkaçı daha aralarına katıldıktan sonra, artık yangını kontrol altına almaya başladıklarını görebiliyordu.

Fakat en sert mücadele geminin arka tarafına kaymıştı ve orada Osmanlılar yenilgiye uğruyordu. Ezio Berberilerin *Anaan*'ı yakmak gibi bir arzularının olmadığını fark etti, çünkü öyle olursa ganimetlerini kaybederlerdi; bu yüzden, kendileri gemiyi ele geçirmeye odaklanırken Ezio'nun denizcilerinin yangını söndürmesine izin veriyorlardı.

Ezio aklını hızla çalıştırdı. Denizciler korsanlara kıyasla sayıca çok azdı ve her ne kadar dayanıklı adamlar olsalar da Ezio *Anaan*'ın mürettebatının eğitim almış dövüşçüler olmadığını biliyordu. Geminin baş tarafındaki bir ambar ağzının altına istiflenmiş, yakılmamış fenerlerden oluşan bir yığına doğru döndü. Sıçrayıp bir tanesini kaptı ve onu ateşin ölmekte olan alevlerinin içine dokundurdu. Feneri

ateş alır almaz tüm gücüyle karşıya, yan taraftaki iki Berberi gemisinin daha uzakta duranına fırlattı. Sonra bir fener daha kapıp bunu tekrarladı. *Anaan*'ın güvertesindeki Berberiler olanları fark ettiğinde gemilerin ikisi de alevler içindeydi.

Bu hesaplanmış bir riskti ama sonuca ulaşmıştı. Avlarını kontrol altına almak için savaşmak yerine –bir de üstüne üstlük kaptanlarının görünürde olmadığını fark edince– Berberiler paniğe kapılarak küpeşteye doğru koştular. Bunu görünce Osmanlılar da cesaretlenip daha da azim kazandılar ve sopalarla, kılıçlarla, el baltalarıyla, ellerine geçen başka ne varsa hepsiyle aniden bir karşı saldırıya giriştiler.

Sonraki on beş dakika içinde Berberileri kendi gemilerine sürmüşler ve borda kancalarını baltalarla kesip, yanmakta olan kalyonları çubuklarla iterek onları başlarından savmışlardı.

Osmanlı kaptanı sert bir sesle bağırarak etrafa emir yağdırdı ve kısa süre içinde *Amaan* derlenip toparlandı. Düzen yeniden sağlandığında mürettebat güverteyi kan lekelerinden arındırmak ve cesetleri istiflemek için işe koyuldu. Ezio cesetleri güverteden aşağıya atmanın dinlerine aykırı olacağını biliyordu. Tek umudu seyahatin geri kalanının uzun sürmemesiydi.

Sırılsıklam olup iyice ağırlaşmış Berberi kaptan su deposundan güç bela çıkartıldı. Adam perişan ve üzerinden sular damlar halde güvertede doğruldu.

"O deponun suyunu ilaçlasanız iyi olur," dedi Ezio *Anaan*'ın kaptanına, korsanların elebaşı demir kelepçelerle götürülürken.

"Fıçılarımızın içinde ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar içme suyumuz var – bizi Atina'ya kadar götürür," diye cevap verdi kaptan. Sonra yan tarafında asılı duran çantadan küçük bir deri kese çıkardı. "Bu sizin için," dedi.

"Nedir bu?"

"Yol ücretinizi geri ödüyorum," dedi kaptan. "Ancak bu kadarını yapabilirim. Atina'ya vardığımızda başarınızın duyulması için elimden geleni yapacağım. İçiniz rahat olsun, geri kalan yolculuğunuzda da ihtiyacınız olan her şey sağlanacak."

"Rahat davranmamalıydık," dedi Ezio.

Kaptan ona baktı. "Haklısınız. Belki de insan asla rahat davranmamalı."

"Haklısınız," diye kederle cevap verdi Ezio.

BEŞ

Atina Türklerin hâkimiyeti altında ekonomik açıdan gelişmişti, ancak Ezio sokaklarda yürürken, kendi ülkesinde yeniden keşfedilmekte olan ve büyük saygı gören Yunanistan'ın Altın Çağı'na ait anıtları ve tapınakları ziyaret ederken ve Roma'daki arkadaşları Michelangelo ile Bramante'ye ilham veren heykelleri, binaları kendi gözleriyle seyrederken, oranın yerlisi olan erkek ve kadınların pek çoğunun gözlerinde şüphe götürmez bir şekilde parıldayan gururlu hınç ifadesini anlar gibi olmuştu. Fakat Osmanlı kaptanının kayınbiraderi Ma'mun ve ailesi onu büyük bir debdebeyle ağırlıyor, hediye yağmuruna tutarak onu kalması için ikna etmeye çalışıyordu.

Ezio orada zaten her halükârda istediğinden daha fazla kalmıştı, zira Serifos'un Ege'ye bakan kuzey kesiminde mevsimsiz fırtınalar çıkmış, Atina'nın kuzeyindeki adalar kümesini vurmuş ve Pire limanını en az bir aylığına kapatmıştı. Yılın o zamanında daha önce hiç böyle fırtınalar görülmemişti. Sokak kâhinleri dünyanın sonu hakkında

kaçınılmaz olarak homurdanıp bir şeyler söylüyorlardı, zaten 1500 yılındaki yarım milenyum döneminde bu fazlasıyla konuşulmuş bir konuydu. Bu gibi şeyler için vakti olmayan ve yaşanan gecikmeden ötürü sinirlenmekten başka bir şey yapamayan Ezio ise yanında getirmiş olduğu haritalara ve notlara bakıp kara kara düşünüyor, Tapınakçıların o bölgedeki ve Yunanistan'ın güneyi ile doğusunda kalan topraklardaki hareketlerini tahmin edebilmek için boş yere çaba sarf ediyordu.

Onun şerefine düzenlenen bir kutlamada Dalmaçyalı bir prenses ile tanışmış ve onunla gönül eğlendirmişti, ancak ileri gitmemişti, sadece gönlünü eğlendirmekle kalmış ve kalbini uzun süredir olduğu gibi dışarıya kapalı tutmuştu. Aşk peşinde koşmayı bırakmıştı, öyle diyordu kendine. Kendine ait bir ev, gerçek bir ev ve bir aile – bunların bir Assasin Üstadı'nın hayatında yeri olmazdı. Ezio Yoldaşlık'taki uzak atası Altaïr Ibn-La'Ahad'ın hayatı hakkında, ne ifade ettiği açıkça anlaşılmayan bir şey okumuştu. Altaïr bir aile sahibi olmanın bedelini ağır ödemişti. Ezio'nun kendi babası bunu başarmış olsa da o da nihayetinde acı bir bedel ödemişti.

Ama en sonunda –sabrı tükenen Ezio için çok kısa sayılmayacak bir süre sonra– rüzgârların ve dalgaların şiddeti azalarak kötü hava yerini hoş bir bahar havasına bıraktı. Ma'mun onun Girit'e yapacağı seyahat için tüm hazırlıkları tamamlamıştı ve aynı gemi Ezio'yu daha öteye –Kıbrıs'a kadar– götürecekti. Bu gemi, alt güvertelerinden birinin her iki yanına onlu bir gülle hattı dizilmiş, pruva ve kıç tarafındaki platformlarında daha fazla top bulunan, dört direkli *kogge* tarzında, *Kuteybe* adında bir savaş gemisiydi.

Latin yelkenlerinin yanı sıra, grandi direğinin ve mizana direğinin olduğu kısımda dört köşe seren yelkenleri vardı; güllelerin dizili olduğu kısmın altında ise her iki tarafında otuzar küreğin bulunduğu bir kürekçi güvertesi bulunuyordu.

Ezio'nun *Anaan*'ın güvertesinde savaştığı Berberi kaptan küreklerden birine zincirlenmişti.

"Bu gemideyken kendinizi savunma ihtiyacından kurtulacaksın, efendim," dedi Ezio'ya Ma'mun.

"Ona hayran kaldım. Üzerinde Avrupa tasarımından izler var."

"Padişahımız Sultan Bayezid kültürünüzdeki zarif ve kullanışlı olan pek çok şeye hayrandır," dedi Ma'mun. "İstesek birbirimizden birçok şey öğrenebiliriz."

Ezio başıyla onayladı.

"*Kuteybe* Atina sefirimizi Lefkoşa'daki bir müzakereye götürecek ve yirmi gün içerisinde Larnaka limanına yanaşacak. Kaptan, Kandiye'de sadece su ve erzak almak için duracak." Ma'mun durdu. "Bir de size bir şey vermek istiyorum..."

Ma'mun'un limandaki bürosunda oturmuş şerbet içiyorlardı. Türk adam uzaktaki duvara dayalı duran kocaman bir sandığa yöneldi ve içinden bir harita çıkardı. "Bu, tüm haritalar gibi, çok kıymetli bir parçadır, ama size hediyem olsun. Bizzat Piri Reis'in çizdiği bir Kıbrıs haritası. Orada bunun için vaktiniz ola–" Ezio elinden geldiği kadar kibar bir tavırla itiraz etmeye yeltenince adam elini kaldırdı. Doğuya doğru gidildikçe belli ki insanlar zaman konusunda o kadar telaşsız oluyorlardı. "Biliyorum! Suriye'ye ulaşmak

için sabırsızlandığınızın farkındayım, ama *kogge* sizi ancak o kadar uzağa götürebilir. Larnaka'dan öteye geçmeniz için gerekli ayarlamaları yapmamız gerekecek. Korkmayın. Siz *Anaan*'ı kurtardınız. Bu yaptığınız için size minnettar kaldık, karşılığını uygun bir şekilde ödeyeceğiz. Hiç kimse varacak olduğunuz noktaya sizi bizim kadar hızlı ulaştıramaz."

Ezio rulo halindeki haritayı açıp inceledi. Güzel, kapsamlı bir çalışmaydı. Babasının arşivlerden topladığı ipuçlarından biliyordu ki Kıbrıs, Tapınakçılara karşı sonsuza dek sürecek olan mücadelelerinin tarihinde Assasinlerin ilgisini çekmemiş değildi ve Ezio orada pekâlâ işine yarayabilecek ipuçları bulabilirdi.

Kıbrıs'ta vaktini iyi değerlendirecekti, ancak orada fazla oyalanmak zorunda kalmamayı ümit ediyordu, zira tersini gösteren ne kadar belirti olsa da ada etkin bir şekilde Tapınakçıların kontrolü altında bulunuyordu.

Fakat bu kimsenin tahmin edemeyeceği kadar uzun bir seyahat olacaktı. Kandiye'de kısa süreliğine karaya çıktıktan sonra –en fazla üç günlük bir iş– Girit'ten daha yeni yelken açmışlardı ki rüzgârlar yeniden kuvvetlenmeye başladı. Bu kez güneyden esiyorlardı, Kuzey Afrika'dan çıktıkları uzun yolculuklarının sert ve ılık etkisi hâlâ üzerlerindeydi. *Kuteybe* onlara karşı cesur bir şekilde savaştı, ancak On İki Adalar'ın arasında geri çekilmek için mücadele verirken yavaş yavaş kuzeye, Ege Denizi'nin üst kesimlerine doğru geri sürüklendi. Fırtınalar bir hafta sonra anca dindi, bu süre içinde de beş denizcinin ve kürekleri başında boğulan sayısız kalyon esirinin canını aldı. Gemi

nihayet onarılmak üzere Sakız Adası'na yanaştı. Ezio donanımlarını kuruladı ve malzemelerinin üzerindeki kirleri sildi. Onca yıldır kullanıyor olmasına rağmen özel silahlarının metali en ufak bir paslanma belirtisi göstermemişti. Bu, silahlarının sahip olduğu ve Leonardo'nun da ona açıklamak için boşuna uğraştığı pek çok gizemli özellikten biriydi.

Kuteybe en sonunda sallana sallana Larnaka limanına girdiğinde üç değerli ay kaybedilmişti. Deniz tutmasından ve kusmaktan seyahat boyunca on kilo kaybeden ve yapacağı diplomatik müzakereleri uzun süre önce kaçırmış olan elçi mümkün olduğunca karadan seyahat ederek en dolambaçsız yoldan Atina'ya geri dönmek için derhal hazırlık yaptı.

Ezio ise adını Ma'mun'dan almış olduğu Bekir adındaki Larnakalı nakliyeciyi aramakta hiç vakit kaybetmedi. Bekir samimi, hatta hürmetkâr biriydi. Ezio Auditore da Firenze. Ünlü gemi kurtarıcısı! Larnaka'da herkes onu konuşmaya başlamıştı bile. Her ağızda Auditore Efendi'nin ismi vardı. Ah – Masyaf'a en yakın iç liman olan şu Tortosa'ya geçiş meselesi. Hani şu Suriye'deki. *Evet, evet elbette. Hazırlıklara hemen başlanır – hem de bugün! İşler yoluna konurken efendi sabır gösterirse... Sunabileceğimiz en iyi konaklama şartları emrine amade olacaktır...*

Ezio için ayarlanan mesken hakikaten de şahaneydi – kentin yukarısında kalan alçak bir tepenin üzerine inşa edilmiş bir köşkte, kente ve ötedeki billur denize bakan, geniş ve bol ışık alan bir daireydi. Fakat gereksiz yere harcanmış onca zamandan sonra Ezio'nun sabrı artık tükenme noktasına gelmişti.

"İş Venediklilerde bitiyor," dedi nakliyeci. "Buradaki Osmanlı varlığına müsamaha gösteriyorlar, ancak sadece sivil manada. Askeri yetkililer maalesef bize karşı ihtiyatlı davranıyor. Kanımca–" Adam sesini alçalttı "–hâkimiyeti uzak diyarlara kadar yayılan ve muazzam kudrete sahip padişahımız Sultan Bayezid'in şanı olmasa bize hiç müsamaha göstermezlerdi." Yüzünde mutlu bir ifadeyle dedi ki: "Belki de *siz* kendi davanızla uğraşırken yardımcı olursunuz, efendim."

"Nasıl olacak o?"

"Düşündüm de, belki de bir Venedikli olarak..."

Ezio dudağını ısırdı.

Ancak o, zamanının boş yere akıp gitmesine izin verecek bir adam değildi. Beklerken Piri Reis'in haritasını inceledi ve bir şey, daha önce okumuş olduğu ve kısmen hatırladığı bir şey, onu bir at kiralayıp kıyıdan Limasol'a ulaşması için teşvik etti.

Oraya vardığında kendisini Lüzinyanlı Guy'un terk edilmiş kalesinin dış avlusundan geçerken buldu; Haçlı Seferleri esnasında inşa edilen bu kale, sahibinin atmayı unuttuğu bir zamanlar işe yarayan bir alet gibi ihmal edilmiş durumdaydı. Ezio kalenin boş, cereyanlı koridorlarında yürürken ve avlularında bitmiş yabani çiçeklere, parçalanan siperlerine yapışmış kelebek çalılarına bakarken hatıralar –en azından hatıraymış gibi gelen şeyler– onu daha derinlemesine keşif yapmaya, iç kalenin derinliklerine dalıp altındaki mahzenleri araştırmaya sevk etti.

Orada, alacakaranlığın içine gizlenmiş halde, bir zamanlar şüphesiz koca bir arşiv olan bir yerin kasvetli ve

boş kalıntılarını buldu. Yalnız ayak sesleri, çürümekte olan boş rafların oluşturduğu karanlık labirentin içinde yankılandı.

Orada barınan yegâne canlılar, ona yan yan bakıp sağa sola kaçarken gözleri karanlık köşelerde belirip kuşkuyla parlayan, hızlı hızlı koşuşturan farelerdi. Ona hiçbir şey söyleyemiyorlardı. Ezio elinden geldiği kadar kapsamlı bir araştırma yaptı, ama bir zamanlar orada bulunan şeye dair tek bir ipucu kalmamıştı.

Hayal kırıklığına uğramış halde gün ışığına geri döndü. Oradaki bir kütüphanenin varlığı ona aradığı kütüphaneyi hatırlattı. Tam olarak ne olduğunu belirleyemese de bir şey onu dürtüyordu. İnat ederek kalede iki gün kaldı. Yıkıntıların arasında dolaşan kasvetli, kır saçlı yabancıya kasaba halkı tuhaf bakışlar atıyordu.

Sonra Ezio hatırladı. Üç yüzyıl önce Kıbrıs, Tapınakçıların mülkü olmuştu.

ALTI

Venedikli yetkililer –ya da onların arkasında duran birileri– besbelli Ezio'nun yolunu tıkıyordu. Bunu onlarla karşılaştığı an anlamıştı. Floransalılar ve Venedikliler rakip olabilirlerdi, birbirlerine tepeden bakıyor olabilirlerdi, ama aynı ülkeyi ve aynı dili paylaşıyorlardı.

Bu durumun oranın valisi için zerrece önemi yoktu. Domenico Garofoli bir kurşunkalem gibiydi – uzun, ince ve kır saçlı. En pahalı Şam kumaşından zarifçe dikilmiş siyah cüppesi, her şeye rağmen, bir korkuluğun üzerinden sarkan paçavralar gibi vücudundan sarkıyordu. Yakut ve incilerle süslenmiş ağır altın yüzükleri, sıska parmaklarının üzerinde sallanıp şıngırdıyordu. Dudakları o kadar inceydi ki orada olduklarını güç bela söylerdiniz; üstelik dudakları kapalıyken ağzının yüzünün neresinde olduğunu bile göremezdiniz.

Elbette ki kusursuz bir kibarlığı vardı –Ezio'nun yaptıkları bölgedeki Osmanlı-Venedik ilişkilerini sıcaklaştırmada çok işe yaramıştı– ama besbelli adamın canı bir şeyler yap-

mak istemiyordu. Anakaranın doğu kesimlerinde –uçurumun kenarından sarkmakta olan bir adamın parmak uçları gibi Akdeniz kıyısına tutunan sahil kentlerinin ötesinde– durum tehlike doluydu. Suriye'deki Osmanlı varlığı çok kuvvetliydi ve Osmanlıların batıya doğru daha fazla ilerleme arzusundan çok korkuluyordu. Resmi diplomasinin tasdik etmediği herhangi bir görev, çok vahim boyutlarda uluslararası bir olayı tetikleyebilirdi. En azından Garofoli'nin bahanesi buydu.

Ezio'nun Girit'teki yurttaşları arasında müttefik bulmasının hiçbir yolu yoktu.

Ezio elleri dizlerinin üzerinde, kibar bir şekilde oturur halde, valinin kuru bir sesle homurdanışını dinledi, dinledi. Sonra da kendi göbeğini kendi başına kesmeye karar verdi.

Tam o akşam limana ilk keşfini yaptı. Orada demir atmış duran bir dolu gemi vardı. Arabistan'dan ve Kuzey Afrika'dan gelen Arap yelkenlileri, Venedik'e ait *roccaforte* gemilerine, kalyonlarına ve karavelalarına çarpıyordu. *Fluyt* tipi bir Hollanda gemisi umut verici görünüyordu, güvertesinde silahlı bir koruma eşliğinde kalın ipek balyaları gemiye yüklemekle meşgul olan adamlar vardı. Ancak Ezio yükün ne olduğunu anladığında geminin uzak limanlara değil de kendi yurduna geri döneceğini anladı. Onunsa doğuya açılacak bir gemiye ihtiyacı vardı.

Kedi gibi kıvrak ve atik bir karaltı halinde yürüyerek, gölgelerin içinden çıkmadan ilerleyişini sürdürdü. Ancak araştırması ona hiçbir sonuç vermedi.

Birkaç gün ve gece bu şekilde keşif yapmakla geçti. Şans yüzüne güler de oracıkta bir kaçma fırsatı doğar diye ge-

rekli araçlarının tümünü her zaman yanına alıyordu. Fakat tüm teşebbüsleri aynı neticeyle son buluyordu. Ezio kötü şöhretinden ötürü mimlenmişti ve kimliğini gizli tutmak için belli bir çaba sarf etmek zorunda kalıyordu; fakat başarıya ulaştığında bile hiçbir gemi kaptanının tam olarak onun istediği yöne gitmediğini ya da teklif edilen bahşiş ne kadar fazla olursa olsun –nedense– onu almak istemediklerini görüyordu. Bekir'e geri dönmeyi düşündü, ama sonunda bu fikre direnmeyi tercih etti. Bekir onun planları hakkında şimdiden fazlasıyla bilgi sahibi olmuştu.

Beşinci gecesinde yine limanda keşif yapıyordu. Artık daha az gemi kalmıştı ve nadiren geçen, fenerleri uzun sırıkların üzerinde sallanan, kılıçları ya da sopaları her daim hazır olan gece bekçileri dışında etrafta başka kimse yoktu. Ezio daha küçük gemilerin bağlı durduğu, en uzakta kalan rıhtımlara doğru ilerledi. Anakaraya olan uzaklık aslında o kadar fazla değildi. Belki de kendine ait bir bot... ele geçirebilirse... yaklaşık yetmiş beş fersahlık yolu tek başına geçebilirdi.

Dikkatle, siyah bordaları deniz suyuyla parlayan ahşap bir iskelenin üzerine çıktı; iskelenin bir ucundan bir ucuna tek yelkenli beş küçük Arap teknesi sıralanmıştı. Kokularından balıkçı teknesi oldukları anlaşılıyordu, ama sağlamdılar ve Ezio'nun gördüğü kadarıyla ikisinin bütün malzemeleri güvertelerinde istiflenmiş duruyordu.

Tam o anda ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Çok geçti. Ezio daha dönecek zamanı bulamadan, kendisini onun üzerine atmış olan adamın ağırlığıyla yüzüstü yere serildi. İriyarı bir adamdı, Ezio bu kadarını anlayabiliyordu. Izbandut gibi. Sadece cüssesiyle Ezio'yu yere çivilemişti; devasa, kaslı bir yorganla boğuşmaktan farksızdı

bu. Ezio gizli süngüsünü yuvasından çıkarmak için sağ elini güç bela çekip kurtardı, ancak demir gibi bir el gelip o anda bileğini kavrayıverdi. Görebildiği kadarıyla, bileğini o şekilde kavramış olan ele, ucundan iki kırık zincir halkası sarkan bir kelepçe takılıydı.

Ezio gücünü toplayıp sert bir şekilde ve aniden sola doğru kıvrılarak sol dirseğini yorganın hassas olabileceğini umduğu bölgesine geçirdi. Şanslıydı. Elini kolunu bağlayan adam acıyla inledi ve tutuşunu bir nebze gevşetti. Bu yeterli oldu. Hemen ardından Ezio sol omzuyla bir darbe indirdi ve adamın bedenini kendi bedeninin üzerinden yuvarlamayı başardı. Yıldırım gibi hareket ederek bir dizinin üzerine çöktü, sol elini adamın boğazına dayadı ve sağ elini de her an saldırıya geçmek için hazırladı.

Fakat Ezio'nun zaferi kısa sürdü. Adam yine bir çift zincir halkasıyla süslü olan sol kolundaki demir kelepçeyle, Ezio'nun bileğine, gizli süngüsünün zırhının koruma özelliğine rağmen acı verecek şekilde vurarak sağ elini kendinden uzaklaştırmayı başardı ve Ezio yine o anda mengene benzeri başka bir elin gelip bu sefer sol bileğini yakalamış olduğunu gördü. Bu el ağır ağır ama durdurulamaz bir şekilde, Ezio'nun adamın boğazını sıkmakta olan sol elini gevşemeye zorluyordu.

Birbirlerine üstünlük kazanmaya çalışarak, fırsat buldukları yerde darbe indirerek yerde yuvarlanıyorlardı; ancak saldırganı irikıyım olsa da hızlıydı, bu yüzden Ezio'nun süngüsü asla hedefi bulamadı. En sonunda ayrıldılar ve birbirlerine bakar halde, kambur bir şekilde, nefes nefese, homurdanarak ayağa kalktılar. Adamın silahı yoktu, ancak demir kelepçeler silah olarak kullanıldıklarında çok zarar verebiliyordu.

Derken az öteden bir fenerin ışığı parladı ve bir bağırış duyuldu.

"Bekçiler!" dedi adam. "Eğil!"

Ezio içgüdüsel olarak adamın yaptığını yaptı ve en yakındaki Arap yelkenlisinin içine dalıp teknenin tabanında sırtüstü yattılar. Ezio'nun zihni çılgınca çalışıyordu. Fenerden gelen ışıkta adamın yüzünü görmüş ve onu tanımıştı. Bu nasıl olurdu?

Ancak bunu düşünecek zaman yoktu. Bekçilerin ayak seslerinin iskeleye hızla yaklaşmakta olduğunu duyabiliyorlardı.

"Bizi gördüler, Allah onların gözünü kör etsin," dedi adam. "Onların icabına baksak iyi olur. Hazır mısın?"

Şaşırıp kalan Ezio karanlıkta, çıt çıkarmadan başıyla onayladı.

"*Onları* bir halledelim de *senin* işini sonra bitireceğim," diye ekledi adam.

"Ben olsam bu kadar iddialı konuşmazdım."

Daha fazla konuşacak vakit olmadı, beş bekçi çoktan karşılarında belirmişti. Neyse ki Ezio ve beklenmedik müttefikinin şu an ayakta durmakta olduğu teknenin karanlığına atlamadan önce tereddüt ettiler ve iskelede durup silahlarını sallamakla, tehdit dolu sözler haykırmakla yetindiler.

Cüsseli adam onları şöyle bir süzdü. "Kolay lokmalar," dedi. "Onları derhal indirmemiz gerek ki daha fazla dikkat çekmesinler."

Buna cevap olarak Ezio gücünü topladı, çömeldi ve iskeleye doğru sıçrayıp kenar tahtalarına tutundu, sonra da bedenini bugünlerde artık pek kıvrak olmayan tek bir hareketle yukarı çekip iskelenin üzerine çıktı. Soluklanarak

geçirdiği kısa sürede bekçilerin üçü üzerine atıldı ve ağır sopalarla saldırıp onu yere serdi. Bu sırada dördüncü bir adam da kısa ama feci görünümlü bir kılıç sallayarak yanlarına yaklaştı. Ölüm darbesini indirmek için silahını kaldırmıştı ki, tam o anda biri onu ensesinden tuttu ve havaya kaldırıp hızla geriye doğru fırlattı. Adam mide bulandırıcı bir çarpma sesiyle iskelenin epey ötesine çakıldı ve orada, birkaç kemiği kırılmış halde inleyerek yere serildi.

Bu olay karşısında diğer üç saldırganının dikkati dağılınca Ezio hızla ayağa kalktı ve gizli süngüsünü çıkarıp iki hızlı, etkili darbeyle adamların ikisini etkisiz hale getirdi. Bu esnada, cüsseli adam da gaz lambasını taşımakla görevli bekçiyle mücadeleye girişmişti; kendisi gibi bir dev olan bu adam, lamba sırığını kenara atıp koca bir Şam kılıcı çekmişti ve korkutucu silahını rakibinin başının üzerinde tehditkâr bir edayla savurmaktaydı. Rakibi ise onu bir güreşçi gibi, bedeniyle sarıp kollarının arasında hapsetmişti. Ezio tam o anda kalın kılıcın cüsseli adamın geniş ensesinin tam ortasına doğru inmekte olduğunu gördü. Piştovunu yanına almadığı için kendine lanet okudu, ancak artık bunun için çok geçti. Yerde duran bir sopayı kaptı ve sona kalan bekçiyi dirseğiyle kenara itip elindeki sopayı lambayı taşımakla görevli bekçinin başına doğru fırlattı.

Doğru nişan almıştı – Tanrı'ya şükür! Sopa, lambayı taşımakla görevli bekçiye tam iki gözünün ortasından isabet etti ve adam geri geri sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Tam o anda Ezio yan tarafında keskin bir acı hissetti. Bekçi grubunun hayatta kalan üyesi çıkardığı bir hançeri ona saplamıştı. Ezio yere çöktü ve gözleri kararmadan önce cüsseli adamın ona doğru koştuğunu gördü.

YEDİ

Ezio kendine geldiğinde bir yerde sırtüstü uzanıyor ve üzerinde uzandığı zemin sarsılıyordu. Şiddetli bir sarsıntı değildi bu, hafifti. Adeta rahatlatıcıydı. Gözleri hâlâ kapalı halde olduğu yerde bir müddet kaldı, bir meltemin yüzünün üzerinden geçip gittiğini hissetti. Karşısına çıkmayı bekleyen gerçeklik her ne ise, gözlerini açıp da kendini bu gerçekliğin içinde bulmak istemiyordu. Deniz havasını içine çekmek daha güzeldi.

Deniz havası mı?

Bir anda gözlerini açtı. Güneş tepedeydi, mavi gökyüzünün kesintisiz enginliğini görebiliyordu. Derken gökyüzüyle arasına koyu bir şekil girdi. Baştan ve omuzlardan oluşan bir şekil. Endişeli bir yüz aşağıya, ona bakıyordu.

"Kendine gelmişsin. Güzel," dedi cüsseli adam.

Ezio doğrulup oturmaya çalıştı ve bunu yaparken yarasından gelen acı, vücuduna bir bıçak gibi saplandı. İnleyerek elini yan tarafına koydu. Oradaki sargıyı hissetti.

"Bir sıyrık. Fazla derin değil. Kaygılanacak bir durum yok."

Ezio doğruldu. Aklına gelen bir sonraki şey silah takımıydı. Hızla etrafına bakındı. Oradaydı, deri çantasının içine güzelce istiflenmiş halde duruyor ve hiç dokunulmamış gibi görünüyordu. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Sence? Denizde."

Ezio acı çekerek ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Arap balıkçı teknelerinin birinde denizi ağır ağır yararak ilerliyorlardı, başının üzerindeki yelken rüzgârla şişmişti. Arkasına döndü ve arkalarındaki uzak ufukta, Kıbrıs sahilinde siyah bir benek gibi duran Larnaka'yı gördü.

"Neler oldu?"

"Sen benim hayatımı kurtardın. Ben de senin."

"Neden?"

"Kanun böyle. Gerçi hoş olmadı. Bana yaptıklarından sonra ölmeyi hak etmiştin."

Adam ona arkası dönük halde dümen yekesiyle uğraşıyordu, ancak o an Ezio'ya doğru döndü. Ezio da adamın yüzüne ilk kez iyice bir bakma imkânı buldu ve onu hemen tanıdı.

"Gemilerimi mahvettin, lanet olasıca. Günlerdir *Anaan*'ı ele geçirmek için fırsat kolluyordum. O ganimet beni Mısır'a zengin biri olarak geri götürecekti. Bunun yerine, senin sayende, beni bir kalyon kölesi yaptılar. Beni!" Cüsseli adam öfkeliydi.

"Mısır mı? Berberi değilsin demek, ha?"

"Berberilerin canı çıksın. Bu paçavralar üzerimdeyken pek öyle görünmesem de ben bir Memluküm. Oraya bir varalım, bir kadına gideceğim, güzel bir tabak köfte yiyeceğim ve üzerime güzel kıyafetler bulacağım."

Ezio tekrar etrafına bakındı, beklenmedik bir dalga tek-

nenin ön tarafına yanlamasına çarpınca önce sendeledi, sonra dengesini yeniden topladı.

"Denizciliğin pek yok galiba?"

"Gondollardan daha iyi anlarım."

"Gondollar mı? Peh!"

"Beni öldürmek isteseydin–"

"Beni suçlayabilir misin? Kaçtıktan sonra o lağım çukurundan farksız Venedik limanında dolanmamın tek nedeni buydu. Seni gördüğümde talihime inanamadım. Neredeyse pes etmiştim; orada kendime kaçacak bir yol arıyordum."

Ezio sırıttı. "Seni suçlamıyorum."

"Beni bir su deposunun içine attın ve boğulmaya terk ettin."

"Gayet iyi yüzüyordun. Bir aptal bile bunu anlayabilirdi."

Sırıtma sırası cüsseli adamındı. "Ah! Yüzme bilmeme numarası yaparak senin şefkatini kazanamayacağımı tahmin etmeliydim."

"Bana borcunu ödedin, hayatımı kurtardın. Fakat beni neden yanında getirdin ki?"

Cüsseli adam ellerini iki yana açtı. "Yaralıydın. Seni orada bıraksaydım, senin için gelirlerdi ve geceyi sağ atlatamazdın. Bu da tüm çabamı boşa çıkarmış olurdu. Üstelik her ne kadar kara adamı olsan da, bu teknede bir işe yarayabilirsin."

"Ben başımın çaresine bakabilirim."

Cüsseli adamın gözlerindeki ifade ciddileşti. "Bunu yapabileceğinizi biliyorum, efendi! Belki de sadece bana eşlik etmenizi istedim – Ezio Auditore."

"Adımı biliyorsun."

"Meşhursunuz. Korsan katili. Gerçi bu, bir bekçi takımını öldürüp de kaçmaya çalıştıktan sonra hayatınızı kurtarmaya yetmezdi."

Ezio bunun üzerinde düşündü. Sonra dedi ki: "Sana ne diyorlar?"

Cüsseli adam doğruldu. Asaleti hâlâ giymekte olduğu kalyon kölesi kıyafetleriyle çelişiyordu. "Ben Al-Scarab, Akdeniz'in belası."

"Ah," dedi Ezio alaycı bir tavırla. "Beni bağışlayın."

"Geçici bir süreliğine köşeye sıkıştırıldım," diye ekledi Al-Scarab kederle. "Fakat bu uzun sürmeyecek. Oraya vardığımızda bir hafta içinde bir gemi ve tayfa edineceğim."

"Nereye vardığımızda?"

"Size söylemedim mi? En yakındaki paha biçilmez limana; Memluklerin elindeki Akka'ya."

SEKİZ

Vakit gelmişti.

Ayrılmak zordu ama görevi buyurucu nitelikteydi ve Ezio'yu derhal harekete geçmeye çağırıyordu. Akka'daki zamanını dinlenerek ve toparlanarak geçirmiş, yarası iyileşirken sabırlı kalmak için kendini zorlamıştı, çünkü bedenen tam olarak hazır olmazsa arayışının boşa çıkacağını biliyordu. Olaylar farklı gelişseydi korkunç bir şekilde sonuçlanacak olan Al-Scarab ile karşılaşması, ona koruyucu melek diye bir şey varsa böyle bir meleğe sahip olduğunu göstermişti.

Anaan'ın güvertesindeki mücadelede yendiği cüsseli korsan, bir cankurtarandan daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı. Al Scarab'ın Akka'da geniş bir ailesi vardı ve tüm aile Ezio'yu kuzenlerinin kurtarıcısı, silah arkadaşı olarak bilip çok sıcak karşılamıştı. Al Scarab *Anaan* olayındaki yenilgisi hakkında hiçbir şey söylememiş ve Ezio'yu da kelimelerle anlatılamaz bir cezayla tehdit ederek aynısını yapması için tembihlemişti. Ancak Larnaka'dan kaçış öyküleri büyüyüp destansı boyutlarda bir mücadeleye dönüşmüştü.

"Elli kişiydiler..." diye başlardı Al-Scarab öyküsüne.

Başlarından defetmek zorunda kaldıkları kalleş Venedikli saldırganların sayısı, masalı onuncu kez anlatmasıyla ilk rakamın on katına ulaşmıştı. Ağızları bir karış, gözleri ise fal taşı gibi açılmış kuzenleri onu büyülenmiş bir şekilde dinler ve hikâyedeki tutarsızlıkların herhangi biri hakkında tek kelime etmezlerdi. *En azından araya bir deniz canavarı sokuşturmuyor*, diye düşünürdü Ezio, umursamaz bir alaycılıkla.

Uydurulmayan tek şey Ezio'nun önündeki seyahatinde karşısına çıkacak olan tehlikelere karşı hazırlıklı olması konusunda Al-Scarab'ın ailesinden gelen uyarılardı. Onu yanına silahlı bir koruma alması konusunda ikna etmek için çok çabalamışlardı ama Ezio bunu kararlılıkla reddetmişti. Yolları tek başına geçecekti. Kendisinin yüzleşmesi gerektiğini bildiği tehlikelere başkalarını maruz bırakamazdı.

Akka'ya vardıktan hemen sonra Ezio bir fırsat bulup kız kardeşine çoktan yazılmış olması gereken bir mektup yazdı. Onunla son kez iletişime geçiyor olabileceğinin bilincinde olduğundan kelimelerini özenle seçti.

Akka
20 Kasım 1510
Biricik kız kardeşim Claudia'ya

Bir haftadır Akka'dayım, güvendeyim ve keyfim yerinde, ama en kötüsüne karşı hazırlıklıyım. Bana burada bakan ve kol kanat geren insanlar aynı zamanda Masyaf yolunun bu topraklara ait olmayan paralı askerler ve eşkıyalar tarafından istila edildiği konusunda da beni uyardılar. Bu ne anlama gelebilir, tahmin yürütmekten korkuyorum.

On ay önce Roma'dan yola ilk çıktığımda bunu tek bir amaçla yaptım: babamızın keşfedemediğini keşfetmek. Ben doğmadan bir yıl önce yazılan ve senin de gayet iyi bildiğin o mektupta babamız, Altaïr'in eski kalesinin altında gizli duran bir kütüphaneden bir kez bahsetmiş. Çok değerli bir ilimle dolu kutsal bir yerden.

Ama oraya varınca karşıma ne çıkacak? Beni kim karşılayacak? En çok korktuğum gibi, ateşli bir Tapınakçı sürüsü mü? Ya da soğuk ve kasvetli bir rüzgârın ıslığı mı sadece? Masyaf aşağı yukarı üç yüz yıldır Assasinlere ev sahipliği yapmıyor. Bizi hatırlar mı? Hâlâ hoş karşılanır mıyız?

Ah, bu kavga beni bezdirdi, Claudia... Bezdim ama yorulduğumdan değil, mücadelemiz sadece tek bir yönde ilerlediği için... keşmekeşe doğru ilerlediği için. Artık cevaptan çok sorum var. İşte bu yüzden bu kadar uzaklara geldim: vuzuh bulmak için. Yüce Üstat'ın arkada bıraktığı ilmi bulmak için, mücadelemizin amacını ve ondaki yerimi daha iyi anlamak için.

Bana bir şey olursa, Claudia'm... vasıflarım yüzümü kara çıkarırsa ya da tutkularım beni yanlış yöne sevk ederse, intikam ya da adalet peşinde koşma, hakikat arayışını sürdürmek için mücadele et ki hiçbir şey boşa çıkmasın. Benim hikâyem on binlerce hikâyeden biri sadece ve bu hikâye çok erken biterse dünya acı çekecek.

Ağabeyin, Ezio Auditore da Firenze

Al-Scarab atılacağı yeni maceralar için hazırlandığı esnada, Akka'nın sahip olduğu en iyi doktorların, en iyi terzilerin, en iyi şeflerin ve en iyi kadınların Ezio'nun ilgilenmesi için de elinden geleni yapmayı ihmal etmedi. Ezio'nun süngüleri bilenip keskinleştirildi, teçhizatı tamamen temizlendi, onarıldı, gerektiğinde değiştirildi ve kapsamlı bir şekilde elden geçirildi.

Ezio'nun ayrılış günü yaklaşırken Al-Scarab ona iki sağlıklı Arap atı –"Amcamdan hediye, kendisi bunlardan yetiştiriyor, ama benim işimde pek faydaları yok"– ve yumuşak deriden bir eyer takımı ile hoş görünümlü, en yüksek kalitede, el yapımı bir semer hediye etti. Ezio seyahati için yanına koruma verilmesini reddetmeyi sürdürse de, onu bir zamanlar –çok uzun yıllar önce– Kudüs Haçlı Krallığı'na ev sahipliği yapmış olan diyarların içinden geçirecek kara seyahati için sunulan her türlü malzemeyi kabul etti.

Derken, artık ayrılık vakti gelmişti. Uzun bir seyahatin son ayağıydı bu. O seyahat tamamlanabilecek miydi, tamamlanamayacak mıydı, Ezio bunu hiçbir şekilde bilmiyordu. Ancak onun için önemli olan, seyahatin *kendisiydi*. O seyahatin yapılması gerekiyordu. Tecrübeli insanlar araştırmacı olmalıydı. Seyahatin sonunda her şeyi anlayacaktı.

"Tanrı seninle olsun, Ezio."

"*Barekallah fik*, dostum," diye cevap verdi Ezio, iriyarı korsanın elini tutarak.

"Tekrar görüşeceğiz."

"Evet."

İki adam da doğruyu söyleyip söylemediklerini içten içe merak ediyordu, fakat kelimeler onları rahatlatıyordu. Önemi yoktu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve kendilerine has farklı özellikleriyle aslında aynı kardeşliğin parçası olduklarını anladılar.

Ezio iki attan daha büyük olanına, doru olanına bindi ve hayvanın başını arkaya çevirdi.

Arkasına bakmadan şehirden çıkıp kuzeye doğru ilerledi.

DOKUZ

Masyaf, Akka'dan –kuş uçuşu– üç yüz yirmi kilometre uzaktaydı. İki nokta arasında uzanan ve dışarıdan hayli uysal görünen çorak araziler gerçekte uysal olmaktan epey uzaktı. Osmanlıların çekirdeklerini aşarak dışa doğru giriştikleri güçlü akınlar iki yüzyıldır durmak bilmeksizin devam ediyordu ve nihayet Konstantinopolis'in 1453 yılında yirmi yaşındaki Sultan İkinci Mehmet tarafından alınmasıyla bu akınlar zirve noktasına ulaşmıştı. Ama yine de Türklerin kolları dört bir yana uzanmaya devam ediyor; batıda Bulgaristan ve ötesine, güneyde ve doğudaysa Suriye ve bir zamanlar Kutsal Topraklar olan yerlere kadar ulaşıyordu. Akdeniz'in doğu sahil şeridi, önemli limanları ve batıdan deniz yoluyla ulaşılabilirliğiyle tam bir pırlanta değerindeydi ve Osmanlı'nın o bölge üzerindeki hâkimiyeti de henüz zayıf sayılırdı. Ezio tek başına kuzeye doğru seyahat ederken ne tür savaşlarla yüzleşmek zorunda kalacağı konusunda saf hayaller taşımıyordu. Yolculuğu boyunca pırıl pırıl denizi sol tarafında bırakarak çoğunlukla

sahili takip etti, atını yüksek uçurumlara ve uçurumların tepelerindeki hırpalanmış çalılık alanlara sürdü. Güneş en tepe noktasındayken dört saat gölgede gizlenerek ve geceleyin de yıldızların altında dört saat tekrar dinlenerek yolculuğuna şafak ve alacakaranlık saatlerinde devam etti.

Tek başına seyahat etmenin iyi yanları vardı. Bir koruması varken mümkün olabileceğinden çok daha kolay gizlenebiliyor ve keskin gözleri, önündeki tehlike noktalarını ya çevrelerinden dolanıp onları atlatacak kadar ya da onlar geçinceye dek bekleyecek kadar iyi algılayabiliyordu. Burası işsiz paralı askerlerden oluşan yarı disiplinli çetelerin yoldan geçenleri ve birbirlerini, ellerine geçirebilecekleri şeyler için öldürerek dolaştığı bir eşkıyalar diyarıydı. Ezio'nun anladığı kadarıyla, Yüzlerce yıl süren savaşların ardından hâlâ sersem bir halde olan bu kırlık alanlarda sırf bunun uğruna yaşam mücadelesi veriyorlardı. İnsanlar vahşileşmişti ve artık düşünemiyorlar, ümit edemiyorlar veya korkmuyorlardı; vicdan duygularını kaybetmiş gibiydiler. Gaddar ve pervasızdılar, acımasız oldukları kadar da hissizdiler.

Kaçınılmaz olduğunda savaşlar patlak veriyordu ve her biri anlamsızdı; Tanrı'nın unuttuğu bu çöplükte gerçek anlamda hayat sürdürebilen yegâne canlılar olan akbabalar ve kargalar için birkaç ölü daha bırakıyorlardı sadece. Bir keresinde Ezio korkmuş bir köyü yağmacılardan kurtardı; bir keresinde de bir kadını işkenceden, tecavüzden ve ölümden... Ama ne kadar süreliğine kurtarabilirdi ki? Hem o geçip gittikten sonra onlara ne olacaktı? O, Tanrı değildi; her yerde olamazdı; ve burada, bir zamanlar İsa'nın ayak bastığı yerlerde, Tanrı, kendine ait şeyleri gözettiğine dair bir işaret göstermiyordu.

Atını kuzeye doğru sürdükçe Ezio'nun yüreği daha da burkuldu. Sadece macerasının ateşi onu yolda tutuyordu. Geçerken bıraktığı izleri silmek için atlarının kuyruklarına çer çöp bağlamıştı ve geceleri de asla tam olarak uykuya dalmasın diye üzerlerine uzanıp dinlenmek için yere dikenli dallar seriyordu. Sürekli ihtiyatlı olmak yalnızca özgürlüğün değil, hayatta kalmanın da bedeliydi. Geçen yıllar gücünün bir kısmını ondan çalmış olabilirdi, ama edindiği deneyimler bu eksikliği telafi ediyordu; üstelik çok uzun zaman önce Floransa ve Monteriggioni'de Paolo ve Mario tarafından beynine işlenen eğitimin meyvesi hiç çürümemişti. Bazı anlarda Ezio artık dayanamayacağını, dayanmayacağını hissetse de asla vazgeçmiyordu.

Kuş uçuşu üç yüz yirmi kilometre. Fakat sert bir kıştı ve yol boyunca birçok sapak çıkıyor, gecikmeler oluyordu.

Nihayet Ezio önünde dağların yükseldiğini gördü.

Derin bir nefes alarak soğuk havayı içine çekti.

Masyaf'a az kalmıştı.

Üç hafta sonra, iki atı da geride bıraktığı donmuş patikalarda öldüğü için yayan olarak ve ikisi de birçok insandan daha yaman ve daha vefalı yol arkadaşları olduğundan vicdan azabı çekerek, Ezio hedefinin karşısında durdu.

Yükseklerde, keskin, açık gökyüzünde bir kartal süzüldü.

Toz içinde kalmış, yol yorgunu Ezio gözlerini ondan ayırdı, bedenini yukarı çekip alçak, eğri büğrü bir duvarın üzerine çıktı ve bir süre hareketsiz kalıp keskin gözlerle manzarayı taradı.

Yolculukla geçen yorucu ayların ardından. Bu kadar

uzun bir yolculuğun, geçit vermeyen yolların ve sert hava koşullarının ardından...

Ezio, silahlarını içgüdüsel olarak yoklarken her ihtimale karşı çömelip sessiz kalarak etrafı gözlemlemeyi sürdürdü. Bir hareket belirtisi bekliyordu. Tek bir hareket belirtisi.

Siperlerde in cin top oynuyor, kar bulutları keskin rüzgârda döne döne ilerliyordu. Ancak bir insana dair hiçbir belirti yoktu. Etraf terk edilmiş gibi görünüyordu. Burası hakkında okumuş olduğu bilgiler ışığında, durum tam da beklediği gibiydi. Fakat hayat ona iyice emin olmanın her zaman en iyisi olduğunu öğretmişti. Hareket etmeden beklemeyi sürdürdü.

Rüzgâr dışında *çıt* yoktu. Sonra – bir şey duydu. Bir kazıma sesi mi ne? Önünden, sol taraftan kör açıyla bir avuç dolusu çakıl taşı yağdı. Ezio gerginleşip biraz doğruldu ve kafasını omuzlarının arasına gömdü. Sonra ok, apansız belirip sağ omzuna saplandı, oradaki beden zırhını delip geçmişti.

ON

Şafak vakti soğuk ve kasvetliydi. Bu havanın dinginliğinde, Ezio hücresine doğru yaklaşmakta olan muhafızların botlarının sesini kalenin yassı döşeme taşlarının üzerinde duyunca kendisini daldığı anılarından uyandırdı ve tüm dikkatini hızla içinde bulunduğu zamana verdi. Bu an o andı.

Halsiz gibi görünmeye çalıştı, zaten bunu yapmak çok zor bir şey değildi. Uzun süredir bu kadar susamamış ve acıkmamıştı, ama geniş ağızlı bardak ve yiyecekler masanın üzerinde hâlâ el sürülmemiş bir şekilde duruyordu. Başlığını yüzüne çekerek yere yüzükoyun uzanıverdi.

Hücresinin kapısının açılıp çarpıldığını duydu ve adamlar içeri girdi. Ellerini omuzlarının altına sokup onu kısmen kaldırdılar ve sürükleyerek hücreden çıkarıp dışarıdaki gri renkli taşlarla örülmüş çıplak koridordan geçirdiler. Sürüklenirken başını eğip zemine bakan Ezio, Assasinlerin yüce armasının, çok eski zamanlardan beri kullandıkları simgelerinin, daha koyu renkli taşlarla yere işlenmiş olduğunu gördü.

Koridor en sonunda daha geniş bir alana, bir tarafı açık olan bir tür salona açıldı. Ezio temiz havayı yüzünde hissetti ve bu onu kendine getirdi. Başını hafifçe kaldırınca, önünde sınırları dar sütunlarla belirlenmiş yüksek bir açıklık ve onun ötesinde de acımasız dağların geniş açılı manzarasını gördü. Hâlâ kulenin yüksek bir yerindeydiler.

Onu çekip ayağa kaldırdılar ve Ezio silkelenip kendini onlardan kurtardı. Adamlar biraz geri çekildi; baltalı kargıları hazırda bekliyordu, uçları aşağı bakıyordu ama ona doğrultulmuştu. Ezio'nun karşısında, sırtı boşluğa dönük halde, bir önceki gün gördüğü yüzbaşı duruyordu. Elinde bir ilmek vardı.

"Sen sebatkâr bir adamsın ki, Ezio..." dedi yüzbaşı. "Tüm bu yolu Altaïr'in kalesine şöyle bir bakabilmek gelmişsin. Yürekli olduğun belli."

Adamlarına biraz daha geri çekilip Ezio'yu tek başına bırakmaları için işaret etti. Sonra yine konuşmaya başladı: "Fakat artık yaşlı bir avcısın. İnleye inleye hazin bir son yaşamanı görmektense seni bu ıstıraptan kurtarmayı yeğlerim."

Ezio adama doğrudan seslenmek için hafifçe döndü. O minicik hareket, kargılı piyadelerin ürküp silahlarının ucunu onun üzerine doğrultmalarına yetmişti. Doğrusu hayli tatmin edici bir sahneydi bu.

"Seni öldürmeden önce söyleyeceğin son bir söz var mı?" dedi Ezio.

Yüzbaşı, adamlarına göre daha cesurdu. Yerinden kımıldamamıştı. Bir kahkaha koyuverdi. "Cesedin bu siperlerden sarkanken akbabaların etlerini sıyırıp tüm kemiklerini ortaya çıkarması ne kadar sürer acaba, merak ediyorum."

"Yukarıda bir yerlerde bir kartal var. O, akbabaları uzak tutacaktır."

"Sana çok faydası dokunur. Yaklaşsana. Yoksa ölmekten mi korkuyorsun? Ölüme sürüklene sürüklene götürülmek zorunda kalmak istemezsin, değil mi?"

Ezio yavaş yavaş ilerledi, bütün sinirleri gerilmişti.

"Bu güzel işte," dedi yüzbaşı ve Ezio adamın sesindeki rahatlama ifadesini hemen sezdi. Yüzbaşı gerçekten de onun pes ettiğini mi düşünüyordu? O kadar mağrur muydu? Ya da o kadar aptal? Öyleyse çok daha iyiydi. Ama belki de ter ve pişmiş et kokan bu çirkin adam haklıydı. Ölüm anı bir gün mutlaka gelecekti.

Sütunların arasındaki geniş pencerenin ötesinde; altı adet kaba saba kalastan yapılmış, muhtemelen üç metre uzunluğunda ve bir metre genişliğinde, dar, ahşap bir platform boşluğa doğru uzanıyordu. Çok eski ve emniyetsiz duruyordu. Yüzbaşı alaycı bir davet hareketiyle selam verir gibi eğildi. Ezio tekrar bir adım ilerledi; harekete geçme anının gelmesini bekliyor, fakat bir yandan da o anın gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Kalaslar, ağırlığı altında meşum bir sesle gacırdadı, etrafını saran hava soğuktu. Gökyüzüne ve dağlara baktı. Sonra, yirmi-otuz metre aşağısında, o kartalın iri kanat tüylerini açmış halde süzüldüğünü gördü ve bu ona nedense umut verdi.

Ardından başka bir şey oldu.

Ezio birkaç metre kadar sağ tarafında, yine aynı yükseklikte, kuleden dışarı doğru uzanan ikinci bir platform olduğunu fark etmişti. Ve savaş esnasında gözüne ilişen beyaz cüppeli delikanlı şu anda onun üzerinde yalnız başı-

na, ileriye doğru korkusuzca yürüyordu. Onu seyretmekte olan Ezio'nun bir anda soluğu kesildi; genç adam ona doğru dönüyor gibiydi, bir hareketin başlangıcını yapıyor gibi...

Ardından, bir kez daha, delikanlının hayali yavaş yavaş yok oldu ve esmekte olan rüzgârın, fırtınayla savrulan kar tanelerinin dışında hiçbir şey kalmadı. Kartal bile gözen kaybolmuştu.

Yüzbaşı yaklaştı, ilmek elindeydi. İlmeğin arkasından sürüklenen halatın gerilmeden hayli gevşek bırakılmış sallam saçak hali kısa bir an Ezio'nun gözüne ilişti.

"Hiç kartal göremiyorum ben," dedi yüzbaşı. "İddiaya girerim bu iş atmacaların en fazla üç gününü alır."

"Sana haber veririm," diye karşılık verdi Ezio soğukkanlılıkla.

İki kişilik bir muhafız grubu yüzbaşının arkasından gelmişti, ancak Ezio'nun başlığını indirip ilmeği kafasının üzerinden geçiren ve onu boynuna sıkıca bağlayıp sıkan, şu an tam arkasında durmakta olan yüzbaşının kendisi oldu.

"Şimdi!" dedi yüzbaşı.

Şimdi!

Yüzbaşının onu boşluğun içine itmeye hazırlanan ellerini omuzlarında hissettiği anda, Ezio sağ kolunu büküp dirseğini sertçe arkaya geçirdi. Yüzbaşı bağırarak geriye sendeleyip silah arkadaşlarının arasına düşerken, Ezio öne eğilerek halatın hâlâ ahşap platformun üzerinde duran gevşek kısmını aldı ve üç adamın arasından hızla yana sıçrayarak olduğu yerde dönüp gevşek halatı tökezlemekte olan yüzbaşının boynuna sardı. Sonra da kendisi platformdan sıçrayıp kendini boşluğa bıraktı.

Yüzbaşı geri sıçramayı denemişti, ama artık çok geçti. Aşağı düşmekte olan Ezio'nun ağırlığının etkisi altında hızla kalaslara çarptı ve kalaslar bu çarpışmanın etkisiyle zangır zangır sallandı. Halat hızla gerildi ve gerilirken de yüzbaşının boynunu kırmalarına ramak kaldı. Yüzü moraran yüzbaşı tekmeler savurup ölüme karşı mücadele ederken ellerini boynuna götürdü.

Bildikleri tüm lanetleri okuyan muhafızlar kılıçlarını çekti ve hızla ileri atılıp subaylarını kurtarmak için halatı kılıç darbeleriyle parçalamaya başladı. Halat kesilince, lanet olası Ezio Auditore yüz elli metre aşağıdaki kayalıklara çakılıp ölecekti. Ve o ölü olduğu müddetçe ölümünün nasıl gerçekleştiği fark eder miydi?

Halatın ucunda, boşlukta fırıl fırıl dönen Ezio iki elini boynuyla ilmeğin arasına çoktan geçirmiş, halatın soluk borusunu kesmesini önlemeye çalıyordu. Fakat bunu yaparken aşağısındaki manzarayı belli bir süredir süzüyordu da. Duvarlara yakın bir şekilde, havada asılı durmaktaydı. Düşüş hızını kırmak için tutunabileceği bir şeyler olmalıydı. Fakat yoksa da, ölümle bu şekilde karşılaşmak, ona tıpış tıpış gitmekten daha iyi bir yoldu.

Yukarıda, tehlikeli bir şekilde sallanan platformun üzerinde, muhafızlar artık yüzbaşının boynundan kan akıtmakta olan halatı kesmeyi nihayet başarmıştı. Ve Ezio fark ettiği kadarıyla düşüyor, düşüyordu...

Fakat halatın gevşediğini hissettiği anda kendini savurarak bedenini kalenin duvarlarına daha da yaklaştırdı. Masyaf, Assasinler tarafından Assasinler için inşa edilmişti. Onu yüzüstü bırakmazdı.

Beş-altı metre aşağıda duvardan çıkan kırık bir iskele

parçası görmüştü. Hızla aşağı düşerken bedenini o tarafa doğru yönlendirdi. İskeleyi yakaladı, kolu omzundan adeta çıkacak gibi olurken acıyla yüzünü buruşturdu. Fakat iskele dayandı ve o da dayandı; harcadığı çabayla dişlerini sıkarak, iki eliyle tutabileceği bir yer bulana kadar kendini yukarı çekti.

Ancak hiçbir şey henüz bitmiş değildi. Yukarıdaki muhafızlar dışarı sarkarak neler olduğunu görmüş, aşağı fırlatıp onu yerinden kımıldatacak ne varsa ellerine geçirmeye başlamışlardı. Ezio'nun başından aşağı kaya parçaları, taşlar ve kırılmış sivri ahşap parçaları yağıyordu.

Ezio çaresizce etrafına bakındı. Sol tarafında, belki de şu an bulunduğu yerin altı metre kadar ötesinde kalenin duvarına doğru yükselen sarp bir bayır vardı. İskeleden sallanabilir ve o mesafeyi geçmek üzere bedenini fırlatacak kadar hız kazanabilirse bir ihtimal bayırdan aşağı yuvarlanabilirdi. Bayırın aşağı ucunda bir uçurum vardı ve bu uçurumun kenarındaki taş köprü derin bir kanyonun üzerinden uzanarak karşı tarafa uzanıyordu. Oradaysa, karşı taraftaki dağın yamacına tutunmuş dar bir patika vardı.

Yukarıdan gelen enkaz yağmurunun altında başını eğen Ezio elleri buz gibi pürüzsüz ahşabın üzerinde kayar halde ileri geri sallanmaya başladı; ama elleri pes etmedi ve Ezio hemen güç topladı.

Derken, artık daha fazla tutunamayacağını hissettiği an geldi, tehlikeyi göze alması gerekecekti. Tüm enerjisini toplayarak son kez güçlü bir şekilde geriye doğru sallandı, bedeni bir kez daha ileri hareket ederken kendini boşluğa fırlattı ve bayıra doğru uçarken kollarını ve bacaklarını yanlara açtı.

Yere sertçe, kötü bir şekilde iniş yaptı ve bu onun nefesini kesti. Dengesini geri kazanacak vakti bulana kadar bayırdan takla ata ata aşağı indi, engebeli zeminde sekerek ilerledi ama darbe almış bedenini köprünün genel istikametine doğru yönlendirmeyi yavaş yavaş başardı. Bunun hayati önem taşıdığını biliyordu, çünkü tam olarak doğru yerde durmazsa uçurumun kenarından yuvarlanıp aşağıdaki –kim bilir ne tür bir– boşluğun içine düşecekti. Çok çabuk ilerliyordu ama hızı onun kontrolünde değil. Bir şekilde metanetini kaybetmemeyi başardı ve en sonunda bir noktaya gelip durdu – titreyen köprünün üzerine çıkıp üç metre kadar ilerlemişti.

Birdenbire aklına bir soru geldi: Bu köprü kaç yaşındaydı? Dar, tek açıklıklı bir köprüydü ve Ezio çok çok aşağılarda, alttaki kara boşluğun derinliklerinde gözden kaybolmuş öfkeli suların kayalıkların üzerine çarpınca çıkardıkları sesi duyabiliyordu.

Birdenbire üzerine savrulmasının etkisiyle köprü sarsılmıştı. Bu köprüden en son ne zaman bir insan geçmişti? Taş yapısı çoktan parçalanmaya başlamış, zamanla güçsüzleşmiş ve sıvaları atmıştı. Ayağa kalkarken en fazla bir buçuk metre arkasında, taşların üzerinde enlemesine bir çatlak açıldığını görünce dehşete kapıldı. Çatlak kısa süre içinde genişledi ve iki tarafındaki taş duvar yıkılmaya, parçaları havada delirmişçesine takla ata ata karanlık boşluğun içine düşmeye başladı.

Ezio olan biteni izlerken zaman yavaşlamış gibiydi. Artık geri çekilme şansı yoktu. Döndü ve bitkin vücudundaki tüm kasları bu son gayret için kullanarak koşmaya başladı. Köprünün üzerinden diğer tarafa doğru koşarken, yapı ar-

kasında çatırtılarla parçalanıp hızla aşağı düşüyordu. Yirmi metre kalmıştı... şimdi on... topukları bastığı noktalardan ayrılırken taş yapının ayaklarının altından kayıp gittiğini hissediyordu. Ve nihayet, göğsü nefes alıp verme çabasıyla adeta ortadan ikiye ayrılır halde, yanağını dağ yamacının gri kayalık yüzeyine bastırarak orada dik bir şekilde durdu. Ayakları dar patikanın üzerine sabitlenmişti; hiçbir şey düşünemiyor ya da yapamıyor, yalnızca köprünün aşağıdaki azgın suların arasına düşen parçalarının sesini dinliyordu. Çıt çıkmayana dek seslerin giderek azalışını dinledi, rüzgâr dışında tek bir ses kalmayana dek.

ON BİR

Yavaş yavaş, Ezio'nun nefes alıp verme hızı düzeldi, normale döndü ve panik halindeyken unutulan kas ağrıları geri dönmeye başladı. Ancak bedenine ihtiyacı olan istirahat fırsatını vermeden önce yapacağı çok iş vardı. Yapması gereken şey, onu beslemekti. Aşağı yukarı yirmi dört saattir ne yemiş, ne de içmişti.

Sıyrılmış ellerini tuniğinin içinden çıkardığı, yırtılıp ikiye ayrılmış bir kumaş parçasıyla sarabildiği kadar sardı. Yanağını bastırdığı kayalık yüzeyin üzerinden akıp giden su damlasını yakalamak için de avucunu çanak gibi açtı. Kısmen sakinleşmiş bir şekilde, dayanmakta olduğu yüzeyden bedenini itip uzaklaştı ve üstünü başını kontrol etti. Hiçbir kemiği kırılmamıştı, yara aldığı sol yanında hafif bir incinme acısı vardı ama başka hiçbir şey, ciddi bir şey yoktu.

Gözleriyle önündeki manzarayı taradı. Kimse takibe koyulmuş gibi görünmüyordu ama onun bayırdan aşağı yuvarlanışını ve yıkılmakta olan köprüden koşarak karşıya

geçişini –belki bunu başardığını fark etmemişlerdi– izlemiş olmalıydılar. Cesedini gelip almak için bile olsa, etrafta kayıp arama ekiplerinin olma ihtimalini hafife alamazdı. Tapınakçılar başdüşmanlarının Üstat'ının gerçekten ölmüş olduğundan tam olarak emin olmak isterlerdi.

Ezio bitişiğindeki dağ yamacına baktı. Tırmanmak patikayı kullanmaktan daha iyi olacaktı. Yolun nereye çıktığını bilmiyordu, üstelik bir de savaşmak zorunda kalırsa ona sağa sola hareket edebileceği boş alan sunamayacak kadar dardı. Yamaç tırmanmaya elverişli görünüyordu. En azından kar dolu oyuklara ulaşıp susuzluğunu tam anlamıyla dindirebilirdi. Sızlanarak silkindi ve işe koyuldu.

Koyu renkli kıyafetler giymiş olduğuna sevindi, çünkü örümcek gibi tırmanmakta olduğu kayalık yüzeyin üzerinde gözden kaybolmak için çaba sarf etmesine bu sayede hiç gerek kalmamıştı. İyice uzanmak zorunda kaldığı ve kaslarının adeta itiraz edercesine yırtındığı zamanlar olsa da, ilk başta, elleriyle tutunabileceği ya da ayak basabileceği yerleri bulmak kolay oldu. Bir keresinde kırık bir kaya parçası elinde pul pul olup dökülünce, az kalsın çoktan aşmış olduğu yüz metre yükseklikten aşağı çakılacaktı. En kötüsü –aynı zamanda da en iyisi– yukarıdan üzerine ince ince akan ama hiç durmayan suydu. En kötüsüydü, çünkü ıslak kayalıklar kayganlaşmıştı; en iyisiydi, çünkü bir şelale yukarıda bir yerlerde bir dere ya da en azından bir dere dirseği olduğu anlamına geliyordu.

Fakat yarım saatlik tırmanış onu dağ değil de uçurum olduğu anlaşılan bir tepenin zirvesine çıkardı, çünkü nihayet bedenini kaldırıp üzerine çıktığı zemin düzdü ve kaba saba, topak şeklinde çimenliklerle kaplıydı. Burası, iki ya-

nında siyah ve gri kayalıklardan oluşan daha fazla duvarın sınır oluşturduğu ama –Ezio'nun görebildiği kadarıyla– batıya doğru epey bir açılan, adeta kurak bir Alp çayırı gibiydi. Hiçbir yere uzanmadığı gerçeği göz ardı edilirse bir dağ geçidi sayılabilirdi. Belki de bir zamanlar, uzun yıllar önce bir yerlere uzanıyordu. Antik çağlarda meydana gelen bir deprem, Ezio'nun az evvel tırmandığı uçurumların ve köprünün içine düştüğü sel yatağının oluşmasına neden olmuş olabilirdi.

Ezio keşif yapmak üzere hızla küçük vadinin bir yanına doğru ilerledi. Geçitlerin olduğu, suyun olduğu bir yerde insanlar da olabilirdi. Adeta kılını kıpırdatmadan bir yarım saat daha bekledikten sonra –uzun süre hareketsiz kalmaktan tutulmaya başlayan– kaslarını sıcak tutmak için silkeleyip risk aldı ve ilerleyişe geçti. Islanmıştı, gitgide üşüyordu. Burada çok uzun süre kalmayı göze alamazdı. Tapınakçılardan kaçmak farklı bir şeydi, ancak doğaya kurban giderse çabası boşa çıkacaktı.

Sularından gelen boğuk şırıltıdan yerini bulduktan sonra ırmağa doğru yaklaştı. Kıyısında eğildi ve sudan karnını fazla şişirmeyecek şekilde içebildiği kadar içti. Derken ırmağı takip ederek yürümeye koyuldu. Akarsuyun kıyılarında birkaç odunsu çalı belirlemeye başladı ve çok geçmeden Ezio bir su birikintisinin kenarında bodur çalılardan oluşan bir koruya rastladı. Orada durdu. Burada, Masyaf kalesinin aşağısında kurulu olan köyden bu kadar uzak bir noktada herhangi bir şeyin, yakalayıp yiyebileceği bir hayvanın yaşaması mucize olurdu; fakat bir su birikintisi varsa balık olabileceğine dair çok küçük bir şans da vardı.

Diz çökerek karanlık suyun derinliklerine gözlerini dikti. Avcı bir balıkçıl kadar sessiz kalarak kendini sabırlı olmaya zorladı. Derken, nihayet, suyun yüzeyini harekete geçirir geçirmez gözden kaybolan, belli belirsiz bir dalgacık göründü, ancak bu ona orada yaşayan bir şey olduğunu göstermeye yetti. Gözlemini sürdürdü. Su birikintisinin üzerinde, alçaktan sinekler uçuyordu. Bazıları Ezio'nun vücut ısısına doğru çekilerek kafasının üzerinde uçuşmaya, onu rahatsız etmeye başlamıştı. Onları başından savma cesareti bulamayan Ezio, sineklerin gıdıklamalarına ve küçük, acımasız ısırıklarına katlandı.

Sonra o şeyi gördü; su yüzeyinin on-on iki santim altında ağır ağır hareket eden, ceset renginde, iri ve tombul bir beden... Bulmayı ümit etmiş olabileceğinin çok daha iyisi... Bir sazan gibi duruyordu, belki de bir sazandı ya da ona çok benzer bir şeydi. Ezio daha koyu renkli başka bir tanesinin ve ardından bakır ve altın rengi pulları olan bir üçüncüsünün onun yanına gelişini seyretti.

Derken onların yapmalarını umduğu şeyi yapmalarını bekledi – burunlarını suyun yüzeyine çıkarıp hava almalarını. O an harekete geçecekti. Tüm dikkatini topladı, bedenini gerdi ve ellerini çelik gibi sertleştirip hazırladı.

Koyu renkli balık hareket etti ve baloncuklar eşliğinde suyun yüzeyinde koca bir ağız göründü.

Ezio ileri atıldı.

Ve halinden memnun bir şekilde geri çekildi, koca balık yumruklarının arasında delirmişçesine çırpınıyor ama kayıp kurtulamıyordu. Ezio balığı yan tarafına, yere koydu ve bir taşla onu hareketsiz hale getirdi.

Bu balığı hiçbir şekilde pişiremezdi. Onu çiğ çiğ yemek

zorunda kalacaktı. Fakat sonra onu öldürmek için kullandığı taşa tekrar baktı ve tırmanışı esnasında elinde ufalanan taşı hatırladı. Çakmaktaşı! Şansı yaver giderse ateş yakabilirdi – balığı pişirmek için olduğu kadar kıyafetlerini kurutmak için de. Çiğ balık yemek onun için sorun değildi – üstelik doğuda, çok uzaklarda kalan, hayali bile kurulamayacak bir ülkede çiğ balığı nefis bir yiyecek olarak gören insanların olduğunu okumuştu. Fakat ıslak kıyafetler çok farklı bir şeydi. Ateşe gelince, bu riski göze alacaktı. Gördüklerine bakılacak olursa, muhtemelen bin yıldır bu vadiye gelmiş tek insandı ve vadinin kule gibi yükselen yan duvarları onu kilometreler boyunca gözden gizliyordu.

Korudan aldığı çalı çırpıları bir araya topladı ve birkaç dakikalık denemenin ardından bir avuç çimenin içinde küçük, kırmızı bir alev yakmayı başardı. Dikkatle, onu daha önceden hazırladığı küçük dallardan oluşan çadır benzeri yapının altına yerleştirdi, fakat ateş birden parlayarak yanmaya başlayınca bu arada kendini de hafifçe yaktı. Ateş güzelce yanıyor, çok az duman yayıyordu. Çıkan duman da ince ve hafifti, esen meltemle çırpınarak anında yok oluyordu.

Ezio, Masyaf'ı ilk gördüğü andan beri ilk kez gülümsedi.

Soğuğa rağmen, zamandan tasarruf etmek için, kıyafetlerini çıkarıp çalı çırpıdan yaptığı derme çatma bir kasnağın üzerinde, ateşin yanında kuruttu. Bu sırada balık da basit bir şişin üzerinde pişip kabarıyordu. Bir saatten az bir süre sonra, ateş sönmüş ve kalıntıları etrafa saçılmışken, Ezio karnında bir tür sıcaklık hissetti ve çok geçmeden, çitilenip yıkanmış gibi temiz olmasa da rahat bir şekilde

giyilebilecek kadar sıcak ve yeterince kuru olan kıyafetlerini üzerine geçirdi. Kurumalarını onun üzerindeyken bitirmeleri gerekecekti artık. Yorgunluğuna gelince, o iş biraz daha beklemek zorundaydı. Ateşin ve gölün yanında uyuma arzusuna karşı direnmişti, yoldayken karşılaştığı her mücadele kadar sert bir savaşımdı bu. Fakat şu an ikinci bir rüzgârla ödüllendirilmişti.

Ezio bedeninin kaleye geri dönme görevini yerine getirmek için hazır olduğunu hissediyordu. Silahlarına ihtiyacı vardı ve bunun yanı sıra, macerasının bir anlam ifade etmesi gerekiyorsa o kalenin sırlarını çözmesi gerekiyordu.

Adımlarının izini takip ederken, tırmanmış olduğu uçuruma tekrar varmadan kısa bir süre önce, vadinin güney tarafında o kayalık yüzeyin kenarı boyunca ilerleyip yukarı çıkan başka bir patika olduğunu fark etti. Bu yolları kim açmıştı? Tarihi çağlar başlamadan önce yaşamış insanlar mı? Ezio'nun bu konu üzerinde durup düşünecek vakti yoktu, ancak o yol orada olduğu için minnettardı. Masyaf yönünde, doğuya doğru dik bir şekilde ilerliyordu. Ezio tırmanmaya başladı.

Yüz elli metre kadar çıktıktan sonra, patika dar bir kayalık arazinin üzerinde son buluyordu. Burada, birkaç temel taşı, uzun zaman önce muhafızların etrafı gözleyip kaleyi yaklaşmakta olan bir ordu veya kervan hakkında önceden uyardığı bir gözetleme kulesinin var olduğuna dair şahitlik yapıyordu. Yüzünü doğuya doğru çevirmiş Masyaf'ın heybetli yapısı, yüksek duvarları ve kümbet kuleleriyle Ezio'nun altında uzanıyordu. Ezio dikkatini iyice topladı ve bir kartalınki kadar keskin gözleri geri dönmesine yardımcı olacak detayları seçmeye başladı.

Çok aşağılarda, kendisinin karşıya geçmek için kullandığı taş köprünün bulunduğu aynı kanyonun bir ucundan diğer ucuna uzanan bir halat köprü seçti. Köprünün yanında bir muhafız kulübesi duruyordu. Bulunduğu taraftan görebildiği kadarıyla kaleye çıkan başka yol yoktu, fakat köprünün uzakta kalan tarafında kaleye uzanan patika nispeten açıktı. Köprüye inen bu taraftaki yol ise ayrı bir meseleydi. Siyah kayalıkların üst üste biriktiği, adeta sarp bir yamaçtı – adımlarını çok dikkatli atan bir dağ keçisinin bile başını döndürmeye yeterdi. Üstelik köprünün kale tarafında kalan muhafız kulübesinin tam görüş hizasındaydı.

Ezio güneşe baktı. Tepe noktasını yeni geçmişti. Kaleye ulaşmasının dört-beş saat süreceğini tahmin ediyordu. Karanlık çökmeden içeride olmalıydı.

Kayalık arazinin üzerinden aşağı sarkarak inmeye başladı. Ağır ağır ilerliyor, dağın yamacından yuvarlanıp köprüde nöbet tutan Tapınakçıları harekete geçirir diye gevşek kaya parçalarından oluşan taş yığınlarını yerinden oynatmamaya özen gösteriyordu. İnce bir işti, ama güneş arkasından ve dolayısıyla aşağıda nöbet tutuyor olabilecek muhafızların gözlerinin önünde batacaktı. Ezio güneşin sunduğu bu koruma için minnettardı. Güneş batmadan aşağı inmiş olacaktı.

En sonunda, köprünün batı tarafından en fazla elli metre uzakta kalan, yer seviyesindeki büyük bir çıkıntının güvenli ve gizli duran alt kısmına ulaştı. Hava soğumuştu ve rüzgâr şiddetleniyordu. Yürüyüş yeri dar, ahşap çıtalardan oluşan katranlı siyah halattan yapılmış köprü sallanıp çatırdıyordu. Ezio seyrederken, muhafız kulübesinden iki muhafız çıktı ve adamlar oldukları tarafta biraz ileri geri

yürüdüler, ancak riske girip köprüye çıkmadılar. Üzerlerinde arbalet ve kılıç vardı.

Işık artık zayıflamıştı, mesafeleri çıkarmak güçtü. Ama ışığın azalmış olması Ezio'nun yararınaydı. Kolayca araziye uyup gözden kayboldu. Bir gölge gibi, çömelir halde ilerleyerek köprüye yaklaştı, ama köprünün üzerine çıktığında onu koruyup gizleyecek bir şey olmayacaktı, üstelik silahsızdı da.

Yaklaşık üç metre ötede bir kez daha durup muhafızları gözlemledi. Üşümüş ve sıkılmış gibiydiler, bunu fark edince Ezio sevindi – çok dikkatli hareket etmeyeceklerdi. Hiçbir şey değişmemişti, sadece birisi kulübenin içinde bir lamba yakmıştı, o kadar. Bu yüzden, sayılarının ikiden fazla olduğunu biliyordu.

Bir tür silaha ihtiyacı vardı. Bayırdan aşağıya inerken ve sonra köprüye doğru yaklaşırken konumunu ele vermemekle o kadar meşgul olmuştu ki, bir şeyler bakınmaya vakit bulamamıştı. Ancak dağın çakmaktaşından oluştuğunu unutmamıştı: Ayağının altında gevşeyip yerinden oynamış birçok taş kırığı vardı. Kaybolmakta olan gün ışığında hepsi siyah siyah parlıyordu. Bir tanesini seçti; yaklaşık yirmi beş santim uzunluğunda, beş santim genişliğinde, bıçağa benzer uzun ince bir parçaydı bu. Eğilip taşı yerden aldı, fakat bunu yaparken çok hızlı davrandığı için diğer taşların takırdamasına neden oldu. Olduğu yerde dondu kaldı. Fakat hiçbir tepki yoktu. Köprünün uzunluğu otuz metre vardı. Muhafızlar fark edene kadar yarısına gelmiş olurdu. Ancak hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Kendisini hazırladı, ayağa kalktı ve ileri fırladı.

Ne var ki köprünün üzerine çıktığında ilerlemek kolay

olmadı. Köprü, artık şiddetlenmiş olan rüzgârda sallanıyor ve endişe verecek şekilde gacırdıyordu. Ezio dengesini korumak için köprünün yanlarındaki rehber halatlara tutunmak zorunda kaldı. Tüm bunlar vakit aldığı için de, muhafızlar onu gördü. İlk başta bağırarak kimliğini sordular, bu Ezio'ya bir-iki saniye kazandırdı ama onun yaklaştığını görünce yaylarını omuzlarından indirdiler ve ok takıp saldırıya giriştiler. Onlar bunu yaparken, kulübeden koşarak, yaylarını çoktan hazırlamış, beş muhafız daha çıktı.

Zayıf ışık nişan almalarını zorlaştırsa da hedeflerini neredeyse vuruyorlardı; Ezio'nun koşarken başını eğip sağa sola yatması gerekti. Köprünün ortalarında bir yerde eski bir sunta, ağırlığına dayanamayıp parçalandı ve Ezio ayağını kaptırdı, ancak boşluktan aşağı sarkmadan –işte o zaman hapı yutardı– bacağını çekip kurtarmayı başardı. Bu esnada, bir ok ensesini yalayarak başlığının arkasını delip geçerken, sadece değdiği yeri sıyırmakla kalmayacak bir atıştan kurtulduğu için şanslı sayılırdı. Okun sıcaklığını derisinin üzerinde hissedebiliyordu.

Muhafızlar şu an ok atmayı kesmişlerdi ve başka bir şey yapıyorlardı. Ezio görmek için kendini zorladı.

Bocurgatlar!

Bocurgatların üzerinde bir dolu gevşek halat yığını vardı ve onları serbest bırakmaya hazırlanıyorlardı, bocurgatların kilitlerini açıp serbestçe dönmelerine izin verdikleri anda halatların açılmasını sağlayacaklardı. Ezio'yu devirip aşağıdaki uçurumun içine attıktan sonra köprüyü tekrar yukarı kaldırabilirlerdi.

Merda, diye düşündü Ezio, yarı koşar, yarı tökezleyerek ilerler halde. Bir günde iki kez! Beş metre kala, köprü al-

tından çekilip geri giderken kendini havaya fırlattı, ileriye doğru süzüldü ve bir muhafızın tepesine indi, bir diğerini sırtüstü düşürüp çakmaktaşından bıçağını ilk adamın boynuna sapladı ve hemen ardından silahını girdiği yerden hızla çıkarmaya çalıştı, ancak taş saplandığı yerden kopuverdi, kemiğe takılmış olmalıydı. Ayakları yere basınca hızla döndü, henüz kendine gelememiş olan ikinci muhafızı haşince kaldırıp üzerine doğru çekti ve adamın kendi kılıcını kınından çarçabuk çıkarıp geri çektikten sonra hızla bedenine sapladı.

Diğer üçü yaylarını bırakmış, kılıçlarını çekmişti. Onu sırtı uçurumun kıyısına dönük bir şekilde bir çemberin içine hapsetmeye çalışıyorlardı. Ezio hızla aklını çalıştırdı. Etrafta başka muhafız görmemişti, hiç kimse tehlikeye dikkat çekmek için haber salmaya gitmemişti. Bu üçünün işini burada bitirmesi ve hiçbir şey öğrenilmeden kalenin içine girmesi gerekiyordu. Fakat adamlar iriyarıydı, nöbet tutmamışlardı; zindelerdi ve dinlenmişlerdi.

Ezio elindeki kılıcı havaya kaldırıp adamların yüzlerini taradı. Peki ama şu an adamların gözlerinin içinde gördüğü şey neydi? Korku muydu? Gerçekten *korku* muydu?

"Seni Assasin iti!" dedi içlerinden biri öfkeyle. Fakat sesi adeta titriyordu. "Sen Şeytan'la işbirliği yapıyor olmalısın!"

"Şeytan bir yerlerde geziniyorsa, sizin yanınızdadır," diye öfkeyle bağırdı Ezio kendini öne doğru fırlatarak. Adamların onun bir şekilde doğaüstü bir güçle dolu olduğuna dair besledikleri korkularından faydalanabileceğini biliyordu. *Se solo!*

Derken yaklaşmaya başladılar, o kadar yüksek sesle la-

net okuyorlardı ki Ezio çabuk davranıp onları öldürmek, seslerini kısmak zorundaydı. Darbeleri vahşi ve panikten dolayı kontrolsüzdü. İş çabucak bitti.

Ezio cesetleri muhafız kulübesinin içine sürükledi, ancak köprüyü tekrar yukarı kaldıracak zaman yoktu, üstelik bu, tek başına bir adam için imkânsız bir işti. Kısa bir süre kıyafetlerini muhafızlardan birinin kıyafetleriyle değiştirmeyi düşündü, ancak bu çok fazla zaman kaybetmesine neden olurdu, üstelik toplanmakta olan karanlık onun tarafındaydı.

Ezio kaleye çıkan patikadan yukarı tırmanmaya başladı, yapının kenarlarında toplanmaya başlamış olan gölgeleri görünce de şükretti.

Kalenin kör tarafındaki sur dibine hiç rahatsız edilmeden ulaştı. Güneş battı batacaktı, şu anda batıdaki uzak uçurumların ve dağların arkasında sadece kırmızı bir ışık gözükmekteydi. Hava soğuk, rüzgâr ısrarcıydı. Kalenin rüzgârdan aşınmış taşları vardı ve bunlar ne yaptığını bilen bir dağcı için yeteri kadar tutunacak ve ayak basacak yer sunuyordu. Ezio, hisarın Roma'da incelemiş olduğu krokisinin bir resmini aklında tutarak, kalan son enerjisini de topladı ve tırmanmaya başladı. Hesaplarına göre, yaklaşık otuz metre sonra kalenin dış hariminin içinde olacaktı. Buradan sonra, onu iç istihkâmlara, kulelere ve iç kaleye götürecek olan ara kapıların nerede olduğunu biliyordu.

Tırmanış düşündüğünden zordu. Kolları ve bacakları ağrıyordu, tutunacak yerlere sağlam bir şekilde geçip ellerinin gücünü artıracak ve daha uzağa uzanmasına yardımcı olacak bir tür donanıma sahip olmayı çok isterdi. Fakat azımedip kendini yukarı çekti ve günbatımının son közleri

dağın siyah yamaçlarının arkasında sönüp ilk solgun yıldızlara yol verirken Ezio, Dış Sur'un mazgallı siperlerinin yaklaşık bir metre aşağısında kalan bir geçidin üzerine indi. Hem sağında hem solunda, ellişer metre ötede birer gözetleme kulesi vardı, ancak kulelerin içindeki muhafızlar bitkin görünüyordu – köprünün yanındaki muhafız kulübesinin olduğu taraftan belli belirsiz gürültü patırtı sesleri geliyordu.

Başını kaldırıp gözlerini iç kale kulesine dikti. Çantalarını –içinde silahları bulunan çok değerleri eyerlerini– kulenin altındaki gizli ambara koymuş olmalıydılar.

Ezio gölgelerin içinden hiç çıkmadan yüksek geçidin üzerinden yere indi ve sola, iç kaleye açılan kapının bulunduğunu bildiği tarafa saptı.

ON İKİ

Bir puma kadar sessiz ilerleyen ve hep en karanlık yolları takip eden Ezio hedefine daha fazla mücadeleyle karşılaşmadan ulaştı. İyi ki de öyle oldu, çünkü istediği son şey gürültü çıkaracak başka bir dövüştü. Onu tekrar bulurlarsa kaçması için en küçük fırsatı vermezlerdi: Onu gördükleri yerde öldürür, bir fareyi parçalar gibi parçalarlardı. Etrafta çok az muhafız vardı; siperlerdekiler dışında başka muhafız görememişti. Hepsi de göreve çıkmış, sayısız yıldızın sunduğu solgun ışıkta onu arıyor olmalıydı; üstelik köprünün başındaki muhafız kulübesinde yaşanan çarpışma daha fazla gayret sarf etmelerine neden olmuş olmalıydı, çünkü o olay şüphesiz Ezio'nun ölmediği hakkında ellerine delil sunmuştu.

Ambar girişinin yanındaki kaba saba, ahşap bir masada iki yaşlı Tapınakçı muhafızı oturuyordu. Masanın üzerinde kırmızı şaraba benzer bir şeyle dolu büyük bir kalaylı sürahi ve iki ahşap bardak duruyordu. İki muhafızın da başları ve kolları masanın üzerindeydi. Horluyorlardı.

Ezio adamlardan birinin yan tarafında sallanmakta olan anahtarlığı gördükten sonra son derecede dikkatli bir şekilde ilerledi.

Bir Assasin olan *madame* Paola'nın ona Floransa'da delikanlılık yaşlarında öğretmiş olduğu cepçilik becerilerini unutmamıştı. Adamları uyandırabilecek en ufak bir ses akıbetini değiştireceği için anahtarların tıngırdamasını çok büyük bir dikkatle engellemeye çalışarak anahtarlığı kaldırdı ve diğer eliyle onu adamın kemerine bağlayan deri kayışı beceriksizce çözmeye başladı. Bir noktada, gevşemekte olan düğüm takılıp sıkıştı ve Ezio onu çözmeye çalışırken biraz fazla asılınca adam kımıldadı. Ezio bunun üzerine heykel gibi hareketsiz kaldı, iki eli de meşgul halde dikkatle seyretti ve muhafızların silahlarına uzanmak için herhangi bir hamle yapamadı. Fakat adam sadece burnunu çekti ve uyumaya devam etti, belki de gördüğü bir rüyadan ötürü kaşını rahatsız olmuş bir edayla oynattı.

Nihayet anahtarlık Ezio'nun ellerindeydi. Muhafızların ötesindeki, meşalelerin aydınlattığı geçidin iki yanında uzanan demir kaplı, ağır ahşap kapılara bakarak gizli gizli, sessizce ilerledi.

Hızlı olması gerekiyordu, ancak büyük çelik halkadaki hangi anahtarın hangi kilide uyduğunu kontrol etmek ve anahtarları kullanırken hiçbir ses çıkarmamalarını sağlamak uzun bir işti. Beşinci kapıda şans yüzüne güldü. Kapı adeta bir cephaneliğe açılıyordu, duvarların üzerinde boydan boya uzanan ahşap raflarda düzgünce istiflenmiş çeşit çeşit silah vardı.

Kapının yanındaki şamdanlığının üzerinden bir meşale almıştı. Çok geçmeden meşalenin ışığıyla çantalarını

buldu. Hızlıca yaptığı bir sayım hiçbir şeyin alınmadığını, hatta görebildiği kadarıyla hiçbir şeye dokunulmadığını gösteriyordu. Rahat bir nefes aldı, çünkü bunlar Tapınakçıların el sürmesini istediği en son şeylerdi. Tapınakçılar kendileri için çalışan birkaç zeki insana sahipti ve bu insanların gizli süngüleri çoğaltması faciaya neden olabilirdi.

Silahlarını kısa bir süre inceledi. Sadece en gerekli gördüğü tertibatlarıyla seyahat etmişti ve bir kez daha kontrol ettikten sonra gördü ki yanında getirdiği her şey kesinlikle yerli yerindeydi. Enli kılıcı beline taktı, ağzının hâlâ keskin olup olmadığını görmek için çekti, sonra kınının içine kaydırıp sıkıca yerine soktu. Kol zırhını sol koluna, sağlam olan gizli süngüyü de sol bileğine geçirdi. Kırılmış olan gizli süngüsüyle bağlantı takımını ise çantasının içine koydu – onu şu haliyle bile Tapınakçılara bırakmayacaktı, üstelik süngüsünü tamir ettirme şansını her zaman bulabilirdi. Bunu vakti geldiğinde halledecekti. Yaylı piştovunu mermileriyle birlikte çantalarına koydu ve zamandan mümkün olduğu kadar istifade ederek paraşütünü çıkarıp inceledi, hiçbir hasar almadığını gördü. Paraşüt yeniydi – Leonardo'nun icatlarından biriydi ve henüz gerçek bir olayda kullanmamıştı. Ancak onunla yaptığı deneme uçuşları, yapabileceklerini fazlasıyla kanıtlamıştı. Çadıra benzeyen malzemeyi güzelce katladı ve onu tekrar malzemelerinin geri kalanının yanına koydu. Çantaları omzuna asıp kayışlarını iyice sıktıktan sonra geldiği yönden geri gitmek üzere yola koyuldu ve hâlâ uyumakta olan muhafızların önünden geçti. Dışarı çıkar çıkmaz tırmanmaya başladı.

İç kalenin yüksek bir kulesinin üzerinde kuytu bir gö-

zetleme noktası buldu. Burayı Masyaf'ın arka bahçesine baktığı için seçmişti. Kalenin krokileri üzerinde yaptığı araştırmalar doğruysa, Tapınakçılar, Yoldaşlık'ı üç yüzyıl önce buradan yönetmiş olan yüce Assasin Üstadı Altaïr'in kütüphanesini bulma çabalarını bu bahçenin altında yoğunlaştırmış olmalıydı. Ezio'nun babasının yazdığı mektuba inanılacak olursa, orası Assasinlerin efsanevi kütüphanesiydi ve sahip oldukları tüm ilmin ve gücün kaynağıydı.

Ezio'nun kütüphaneyi bulmaya yönelik bir araştırmadan başka hiçbir şeyin Tapınakçıların bu kalede bulunma nedenini açıklamayacağından artık hiç şüphesi yoktu.

Kulenin dış duvarının kenarında, aşağıdaki bahçeye bakmakta olan büyük bir kartal heykeli vardı; kanatlarını katlamış olsa da her an uçuşa geçip durumdan habersiz bir avın üstüne çullanacakmış izlenimi verecek kadar gerçekçi bir kartaldı bu. Ezio heykeli yokladı. Tüm ağırlığına rağmen, üzerine baskı uygulayınca yerinden çok az da olsa kıpırdıyordu.

Mükemmel.

Ezio kartalın yanında konumunu aldı ve şafak vaktinden önce hiçbir şey olmayacağını bildiğinden gecenin geri kalanı boyunca dinlenmek üzere hazırlandı. Bu dinlenme fırsatını değerlendirmezse vakti geldiğinde etkili bir şekilde harekete geçemezdi. Tapınakçılar onu bir tür yarı şeytan-yarı insan sanmış olabilirlerdi ama kendisi çok iyi biliyordu ki o da diğer herkes gibi sıradan bir insandı.

Fakat dinlenmeye geçmeden önce içinde aniden bir şüphe belirdi ve uzanıp aşağıdaki bahçeye göz gezdirdi. Herhangi bir kazı yapıldığına dair tek bir belirti yoktu. Yanılıyor olabilir miydi?

Öğrenmiş olduğu derslerden ve eğitim alırken geliştirdiği güçlerden faydalanarak gözlerini bir kartalınkilerin keskinliğine sahip olacak kadar odakladı ve altındaki zemini büyük bir dikkatle taramaya başladı. Dikkatini daha da topladıktan sonra, hemen aşağıda kalan, bir zamanlar süslemeli olduğu anlaşılan ama şu anda üzerini dallar sarmış bir kameriyenin içindeki mozaik zeminin bir bölümünün üzerinden çıkan solgun ışığı seçmeyi nihayet başardı. Halinden memnun bir şekilde gülümsedi ve rahatladı. Mozaiğin üzerinde tanrıça Minerva'nın bir tasviri vardı.

Ezio, kısa süren uykusunun ardından kendine gelmiş ve dikkatini toplamış bir halde, vaktin gelmiş olduğunun bilinciyle taş kartalın yanında çömeldiğinde güneş doğuda kalan siperlerin üzerini yeni yeni boyuyordu. Ezio acele etmesi gerektiğinin de farkındaydı; burada geçirdiği her dakika birileri tarafından görülme riskini artırıyordu. Tapınakçılar henüz ondan ümidi kesmemiş ve öfkeyle yanıp kavruluyor olmalıydı – onu tam ölümün pençesinde yakalamışken Ezio'nun ellerinden kaçıp gitmesi, içlerini intikam ateşiyle doldurmuş olmalıydı.

Ezio önce mesafeleri ve açıları hesapladı, içi rahat ettikten sonra da botunu taş heykelin üzerine koydu ve heykeli oldukça sert bir şekilde itti. Heykel, kaidesi üzerinde hareket ettikten sonra öne doğru yıkılıp siperliğin üstünden aşağı düştü ve çok aşağıda kalan mozaik zemine doğru havada takla ata ata ilerledi. Ezio heykeli en fazla bir saniye kadar izleyip düşüş istikametini doğruladıktan sonra bir Kader Atlayışı yaparak onun peşinden kendini boşluğa attı. Bir süredir bu atlayışı hiç yapmamıştı ve şu an eski zinde-

liği geri dönüyordu. Aşağı düşüyorlardı, kartal önden gidiyor, Ezio da onun dört-beş metre üzerinden aynı şekilde hızla aşağı iniyordu. Çok sert bir zeminmiş gibi görünen yere doğru...

Ezio'nun hata yapmamış olması için dua edecek zamanı yoktu. Hata yaptıysa, dua etmek için –her şey için– kalan zaman kısa süre sonra bitecekti.

Yere, mozaik zeminin tam ortasına, ilk önce kartal indi.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde kartal tuzla buz olmuş gibi göründü, ancak paramparça olan mozaikti, altında yerin içine doğru uzanan büyük bir gedik açılmıştı. Kartal ve Ezio, o gediğin içinden geçti. Ezio o anda, aşağı yukarı kırk beş derecelik bir açığıyla yerin derinliklerine doğru inen bir oluğun üstüne düştü. Olukta ilk başta bedenini kollarıyla yönlendirerek ayakları üzerinde kaydı, önünde paldır küldür ilerleyen kartalın sesi kulaklarına geliyordu. Ta ki heykel güçlü bir su sıçratma sesi eşliğinde koca bir yeraltı gölünün içine düşene kadar. Ezio da onun peşinden gitti.

Suyun yüzeyine çıktığında gölün koskoca bir tür antrenin ortasında olduğunu gördü. Burası bir antreydi, çünkü mimari açıdan bakıldığında merkez noktası bir kapıydı. Zamanla aşınıp dümdüz olmuş, koyu yeşil renkte taştan yapılmış bir kapı.

Ezio yalnız değildi. Göl kenarında, hemen kapının yanındaki granit bendin üzerinde duran beş kişilik bir Tapınakçı grubu, çarpma gürültüsüyle davetsiz misafirin bulunduğu yere doğru dönmüş, kılıçları hazır bir şekilde, bağırarak, onu bekliyordu. Yanlarında işçi kıyafeti giymiş, beline tozlu, keten bir önlük bağlanmış olan ve kemerinde deri bir alet çantası bulunan bir adam vardı. Görünü-

şe göre bir duvar işçisiydi. Ağzı şaşkınlıktan açılmış halde olan biteni seyrederken ellerinde bir çekiç ve büyük bir murç sallanıyordu.

Ezio bedenini yukarı çekip bendin üzerine çıkarken Tapınakçı muhafızlar hızla ilerleyip üzerine darbeler yağdırdı, ancak Ezio darbeleri ayağa kalkacak kadar uzun bir süre savuşturmayı başardı. Ardından kendini hazırlayıp onlarla karşı karşıya geldi.

Adamlarda yine korku sezdi ve anlık duraksamalarından faydalanarak saldırıya ilk o geçti. Enli kılıcını sağ eliyle sıkıca çekip çıkardıktan sonra sol elinin altındaki gizli süngüsünü de serbest bıraktı. Sağa sola savurduğu iki hızlı darbeyle en yakındaki adamları etkisiz hale getirdi. Derken diğerleri ulaşamayacağı bir mesafede etrafını sardı ve yönünü şaşırtmak umuduyla, saldırıya geçen engerekler gibi ona sırayla ani darbeler savurdu. Fakat gösterdikleri çabalar yeterince uyumlu değildi. Ezio omzuyla birini itip havuzun içine göndermeyi başardı. Adam neredeyse bir anda batarken havuzun karanlık suları acı dolu yardım çığlığını kesti. Olduğu yerde dönen ve eğilerek ilerlemeyi sürdüren Ezio dördüncü bir adamı sırtının üzerinden granit zemine fırlattı. Adamın miğferi başından uçtu ve kafatası elmas sertliğindeki taşın üzerine çarpan bir havan topunun çıkardığı sese benzer bir sesle çatladı.

Hayatta kalan beşinci adam, bir Tapınakçı onbaşısı, böğürerek işçiye çaresizce emir verdi, ancak işçi hiçbir şey yapmadı, korkudan donup kalmıştı. Ardından, Ezio'nun ona doğru saldırıya geçtiğini görünce, onbaşı ağzından salyaları akar halde geri geri gitti, fakat arkasındaki duvar geri çekilişini engelleyince durmak zorunda kaldı. Ezio yaklaş-

tı, Tapınakçı'yı sadece hafif bir darbeyle bayıltmak istiyordu. Fakat saldırı için uygun anı bekleyen onbaşı, Ezio'nun kasığına doğru feci bir hançer darbesi savurdu. Ezio yana kaçtı ve adamı boğazına yakın bir noktadan, omzundan yakaladı.

"Seni bağışlayacaktım, dostum. Ama bana başka şans bırakmıyorsun." Ezio ustura keskinliğindeki enli kılıcının seri bir hareketiyle adamın başını gövdesinden ayırdı. "*Requiescat in Pace*," dedi sessizce.

Sonra duvar işçisine döndü.

ON ÜÇ

Adam Ezio'nun yaşlarındaydı, ancak biraz kiloluydu ve pek formda sayılmazdı. O anda, fazla gelişmiş bir titrek kavak gibi zangırdıyordu.

"Beni öldürmeyin, efendim!" diye yalvardı, korkudan sinerek. "Ben bir işçiyim, o kadar. Bakması gereken bir ailesi olan fakir bir adamım."

"İsmin var mı?"

"Adad, efendim."

"Bu insanlar için ne tür bir iş yapıyorsun?" Ezio eğilip silahlarını ölü onbaşının tuniğiyle sildi ve kınlarına geçirdi. Adad bir nebze rahatladı. Çekici ve murcu hâlâ elindeydi; Ezio onlara dikkat etmiş, gözünü üzerlerinden ayırmamıştı. Fakat duvar işçisi onların ellerinde olduğunu unutmuş gibiydi.

"Genellikle kazma işi. Berbat, zor bir iştir de, efendim. Sadece bu odayı bulmak bile bir yılımı aldı." Adad, Ezio'nun yüzünü inceledi; ancak bir halden anlama ifadesi aradıysa onu bulamamıştı. Sessiz geçen kısa bir andan

sonra konuşmaya devam etti: "Son üç aydır bu kapıyı kırıp diğer tarafa geçmek için uğraşıyorum."

Ezio bakışlarını adamdan ayırıp kapıyı inceledi. "Pek ilerleyememişsin," diye yorum yaptı.

"Bir çentik bile açamadım. Bu taş çelikten de sert."

Ezio cam gibi pürüzsüz taşın üzerinde elini gezdirdi. Yüzündeki ifadenin ciddiyeti iyice arttı. "Açabileceğini pek sanmıyorum. Bu kapı dünyadaki bütün altınlardan daha değerli nesneleri koruyor."

Artık ölüm korkusu geçtiği için, adamın gözlerinin içi istemsizce parladı. "Aa! Yani değerli taşlar mı var içeride?"

Ezio adamı alaycı bir tavırla süzdü. Sonra bakışlarını kapıya çevirdi ve onu yakından inceledi. "Burada anahtar delikleri var. Beş tane. Anahtarlar nerede?"

"Bana neredeyse hiçbir şey söylemediler. Fakat Tapınakçıların, Osmanlı sultanının sarayının altında bir anahtar bulduğunu biliyorum. Diğerlerine gelince, küçük kitaplarında onlardan bahsediliyor olabilir."

Ezio adama sert bir bakış attı. "Sultan Bayezid'in sarayı mı? Hem o kitap da neyin nesi?"

Duvar işçisi omuz silkti. "Bir tür günce sanırım. Şu çirkin yüzbaşı, yüzü yaralı olan, onu nereye gitse yanında taşıyor."

Ezio gözlerini kıstı. Hızla düşündü. Sonra rahatlar gibi oldu ve tuniğinin içinden küçük, bez bir kese çıkarıp onu Adad'a fırlattı. Adam yakaladığında kese şıngırdadı.

"Evine dön," dedi Ezio. "Başka işler bul, dürüst insanlarla çalış."

Adad sevinmiş göründü, sonra tedirginleşti. "Ne kadar istediğimi bilemezsiniz. Buradan ayrılmak için can atıyo-

rum. Fakat bu adamlar... böyle bir şeyi denemeye kalksam beni öldürürler."

Ezio hafifçe döndü, arkasındaki oluktan dikkatle yukarı baktı. Aşağıya doğru ince bir ışık demeti geliyordu.

Tekrar duvar işçisine döndü. "Aletlerini topla," dedi. "Bundan böyle korkacak bir şeyin kalmayacak."

ON DÖRT

Kalenin daha tenha merdivenlerinden ve koridorlarından ayrılmadan ilerleyen Ezio kimseye görünmeden, nefesi soğuk havada buharlaşır halde, yüksek siperlere yeniden çıktı. Siperlerin çevresinde ilerledikten sonra da Masyaf köyüne bakan bir noktaya ulaşınca kalenin gölgesi altında çömeldi. Kaleyi muhafızlarca sıkı korunan iki kapısından birini kullanarak terk etmenin imkânsız olduğunun farkındaydı ama yüzü yaralı, dazlak yüzbaşının izini sürmesi gerekiyordu. Adamın dışarıda, kaçak Assasin'i bulmak için yürütülen aramayı denetlemekte olduğunu tahmin ediyordu. Tapınakçılar kırsal bölgeyi didik didik arıyor olmalıydı ki bu da hisarın sınırları içindeki adam sayısının neden kısmen azalmış olduğunu açıklıyordu. Her halükârda, Ezio üstlendiği görevde atacağı bir sonraki adımın Masyaf'ın surlarının ötesinde olduğunu biliyordu, ama önce buradan çıkması gerekiyordu.

Köy karşısında net bir şekilde belirir belirmez, Tapınakçı muhafızlarının köy sakinlerini sorgulayarak devriye

gezmekte olduklarını görmeyi başardı. Güneşin arkasında kalmasına dikkat edip aşağıdan net bir şekilde görülmesine olanak vermeden çantalarının kayışlarını gevşetti ve paraşütü dışarı çıkardı. Katlanmış bez parçasını açtı ve tedbirin müsaade ettiği kadar hızlı bir şekilde yukarı kaldırdı; çünkü hayatı ona bağlı olacaktı. Mesafe çok fazlaydı ve aşağı iniş en cüretkâr Kader Atlayışı için bile çok tehlikeliydi.

Paraşüt ince çelik payandaların tuttuğu, güçlü ipek kumaştan yapılmış üçgen bir çadırın, daha doğrusu piramidin şeklini aldı. Ezio dört köşesinin her birinden çıkan sicimleri, hızlı bağlanıp çözülebilen bir koşuma geçirdi ve bu koşumu da göğsüne dolayıp tutturdu. Ardından rüzgârı hesaplamak ve aşağıdaki hiç kimsenin kendisine bakmadığından emin olmak için bir an duraksayıp kendini havaya fırlattı.

Tadını çıkaracak fırsatı olsaydı, bu heyecan verici bir his olurdu; ancak o bunun yerine aracı yönlendirmeye, taşınım ve ısı akımlarını en iyi şekilde kullanmaya, bir kartalı taklit ederek uçmaya yoğunlaştı ve kendini en yakın yapıdan on-on beş metre öteye inecek şekilde sağ salim taşımayı başardı. Paraşütü çarçabuk toplayıp köyün yolunu tuttu.

Tam da beklediği gibi, Tapınakçılar köylülere eziyet etmekle meşguldü. Açık seçik ve anında cevap veremedikleri takdirde insanları itip kakıyor ve acımasızca tartaklıyorlardı. Ezio çevresine kulak kabartıp etrafı kolaçan ederek köylülerin arasına karıştı.

Yaşlı bir adam, sinmiş bedeninin tepesinde dikilen haydut kılıklı bir Tapınakçı'dan merhamet diliyordu. Sesine kulak verebileceklere "Yardım edin, lütfen!" diye yalvarsa da kimse onu duymuyordu.

"Konuş, it herif!" diye bağırdı Tapınakçı. "O nerede?"

Başka bir tarafta, daha genç bir adam, durmaları için yalvardığı iki hayduttan dayak yiyordu. Başka biri sopalarla dövülerek yere devrilirken "Ben suçsuzum!" diye haykırıyordu.

"O nerede saklanıyor?" diye hırlıyordu saldırganları.

Acımasızca muamele gören sadece erkekler değildi. İki diğer Tapınakçı korkağı bir kadını yere bastırırken, bir üçüncüsü onu hunharca tekmeleyerek kadının haykırışlarını susturmaya çalışıyordu. Kadınsa yerde kıvranıyor ve durmaları için zavallı bir sesle "Ben hiçbir şey bilmiyorum! Lütfen bana acıyın!" diye yalvarıyordu.

"Bize Assasin'i getirirsen sana daha fazla zarar vermeyiz," dedi işkencecisi, hor görür bir edayla. Yüzünü kadınınkine yaklaştırdı: "Yoksa..."

Ezio olan biteni seyrederken yardım eli uzatmak için can atıyordu ama yüzbaşıyı bulma arayışına yoğunlaşmak için kendini zorladı. Derken köyün ön kapısına tam zamanında vararak, arayışının hedefinde olan kişiyi bir at arabasına binerken gördü. Yüzbaşı yola çıkmak için o kadar acele ediyordu ki arabacıyı koltuğundan yere fırlattı.

"Çekilin yolumdan!" diye böğürdü. "*Fíye apó brostá mou!*" Dizginleri hışımla eline alan yüzbaşı etrafına, askerlerine öfkeyle baktı. "Hiçbiriniz Assasin ölene kadar buradan ayrılmayacaksınız," diye hırladı. "Anladınız mı?! Bulun onu!"

Yunanca konuşuyordu, Ezio anlamıştı. Daha önceden Ezio çoğunlukla İtalyanca ve Arapça duymuştu. Yüzbaşı bu Tapınakçı grubunun içinde bir Bizanslı olabilir miydi? Acaba Konstantinopolis altmış beş yıl önce Sultan Meh-

met'in kılıcına yenik düştüğünde sürgüne gönderilenlerin torunu muydu? Ezio sürgün edilenlerin çok geçmeden Peloponez'e yerleştiklerini biliyordu, ancak muzaffer Osmanlıların istila ve yağmasına maruz kaldıktan sonra bile, küçük gruplar halinde Küçük Asya ve Yakın Doğu'da yaşamayı sürdürmüşlerdi.

Ezio öne doğru adım atarak açık alana çıktı.

Askerler ona gergin bir ifadeyle baktı.

"Komutanım!" dedi daha cesur olan çavuşlardan biri. "O bizi bulmuş galiba."

Buna cevap olarak, yüzbaşı arabacı koltuğunun yanındaki kırbacı yuvasından aldı ve "Deh! Deh!" diye bağırarak atlarını koşmaları için kırbaçladı. Ezio bunu görünce tüm gücüyle koşmaya başladı. Tapınakçı askerler ona engel olmaya çalışsa da Ezio enli kılıcını çıkarıp onları sabırsızca parçalayarak kendine yol açtı. Hızla yol alan at arabasının üstüne atlamaya çalıştığında son anda ıskalayarak tutunamadı, ama bunun yerine yerde sürüklenen bir sicimi kapmayı başardı. At arabası bir anlığına durdu, sonra Ezio'yu peşinden sürükler halde ileri fırladı.

Ezio, acı çekerek, sicimin üzerinde el ata ata arabaya doğru tırmanmaya başladı. O esnada arkasından fırtına gibi yaklaşmakta olan toynakların sesini duydu. Birkaç asker ata binmişti ve tam arkasından kılıçlarını çekmiş halde geliyor, ona ölümcül vuruşu isabet ettirebilecek kadar yaklaşmak için çaba sarf ediyordu. Atlarını sürerken, yüzbaşıyı bağırarak uyarıyorlar, yüzbaşı da kendi atlarını öncekinden çok daha hararetli bir şekilde dörtnala koşturmaya çalışıyordu. O sırada daha hafif başka bir at arabası daha takibe koyulmuştu ve hızla öndekinin hizasına geliyordu.

Engebeli araziye çarpa çarpa ilerleyen Ezio kendini sicimin üzerinde yukarı doğru çekmeyi sürdürdü. Arkasındaki iki atlı iyice yaklaştığında at arabasının arka kapağına yarım metre yaklaşmıştı. Bir darbe bekler halde kafasını omuzlarının arasına gömdü, ancak atlılar dikkatlerini sürüşlerinden çok avlarına toplayarak çok düşüncesiz davranmışlardı. Atları Ezio'nun topuklarının birkaç karış arkasında mide bulandırıcı bir sesle çarpıştı ve hepsi birden kişneyen atlardan, lanet okuyan atlılardan ve toz topraktan oluşan bir cehennemin içine düştü.

Bedenini iyice geren Ezio ağrıyan kollarını son bir çaba sarf etmeleri için zorladı. Ağır ağır nefes alıp verirken son adımını da zorlukla atıp arabanın üzerine çıktı ve çıktığı yerde bir süre başı döner halde, soluklanmaya çalışarak hareketsiz kaldı.

Bu sırada, ikinci araba birinciyle aynı hizaya gelmişti ve yüzbaşı bu arabanın üzerindeki adamlara daha da yakına gelmeleri için delirmişçesine işaret ediyordu. Adamlar dediğini yapar yapmaz yüzbaşı kendi arabasından onların arabasına atladı ve arabacıyı koltuğundan itti. Adam hızla ilerleyen aracın üzerinden boğuk bir bağırışla yere düştü ve bir kaya parçasına çarpıp korkunç bir *küt* sesiyle olduğu yere serildi. Hareketsiz kalmadan önce, başı tuhaf bir açıyla büküldü.

İleri fırlayan atların kontrolünü ele geçiren yüzbaşı hızlanıp uzaklaştı. Ezio ise ellerini ve bacaklarını kullanarak üzerinde bulunduğu arabanın ön tarafına ulaştı ve dizginleri eline aldı. Arabaya sürülmüş iki atın başını doğru istikamete çevirmek için dizginleri çekince kol kasları itiraz edercesine sızladı. Ağızlarının kenarları köpük köpük

olmuş, gözleri dönmüş iki atı yine de koşmayı sürdürdü ve Ezio böylece takipte kaldı. Bunu gören yüzbaşı arabasını yolun karşısında kalan, parçalanmış tuğla sütunların desteklediği eski bir açık kapıya yönlendirdi. Sütunlardan birine –hızlı ilerleyişine mani olmadan– yandan çarpmayı başardı ve sütun, Ezio'nun tam önünde, büyük bir gürültüyle paramparça olup yıkıldı. Ezio atlarının başını sola çevirip yeniden işlek yola geçmeye çalıştı. Her yerde toz ve küçük taş parçaları uçuşuyor, Ezio'nun yanaklarına çarpıyordu. Bu yüzden Ezio gözlerini korumak ve hedefinin üzerinden ayırmamak için gözkapaklarını çok az aralık kalacak şekilde kısmak zorunda kaldı.

"Canın cehenneme, seni lanet olası!" diye omuzlarının üzerinden tiz bir sesle haykırdı yüzbaşı. O anda Ezio diğer arabanın arkasında tehlike arz edecek şekilde asılı durmakta olan askerlerin el bombası hazırlayıp üzerine fırlatmaya çalıştıklarını gördü. Her iki yanında ve arkasında patlayan bombaları atlatmak için elinden geldiğince zikzak çizerek ilerleyen Ezio, dehşete kapılmış ve artık panikten ne yapacağını şaşırmış atlarını kontrol altında tutmak için çok uğraştı. Fakat bombalar hedeflerini bulamadı ve Ezio yoluna devam etti.

Bu sefer yüzbaşı farklı bir taktik denedi, tehlikeli bir taktik.

Ezio karşı atağa geçemeden ona yetişsin diye ansızın yavaşlayıp geriledi. Sonra da arabası Ezio'nunkine yandan çarpacak şekilde atlarının dizginlerine asıldı.

Ezio çıkan hava akımının içinden birbirlerine öfkeyle bakarken, yüzbaşının kısmen çılgına dönmüş gözlerinin akını ve kasılmış yüzünde boydan boya uzanan mor yara izini gördü.

"Geber, seni şerefsiz!" diye haykırdı yüzbaşı.

Sonra ileriye baktı. Ezio onun bakışlarını takip edince ileride bir muhafız kulesi ve onun ötesinde, başka bir köy gördü. Bu köy Masyaf'taki köyden büyüktü ve kısmen tahkim edilmişti. Tapınakçılara ait ücra bir müstahkem mevkiiydi.

Yüzbaşı atlarını son bir kez daha dörtnala koşturmayı başardı ve bir zafer çığlığı atarak uzaklaşırken adamları iki bomba daha fırlattı. Bu kez bombalardan biri Ezio'nun arabasının sol arka tekerinin altında patlamıştı. Patlama, aracı yarı yarıya havaya uçurdu. Atları ölüm perileri gibi sesler çıkarıp parçalanmış arabanın kalıntılarını arkalarında sürükler halde çalılığın içine doğru fırlayıp uzaklaşırken Ezio kendini dışarı fırlattı. Arazi, yolun sağ tarafına doğru keskin bir eğimle aşağı iniyordu. Ezio beş-altı metre aşağıya, bir dere yatağının içine düştü ve orada koca dikenli gür çalılıklar hızını kesip onu gizledi.

Yüzünden birkaç santim ötedeki kül rengi acımasız zemine bakar halde bayır aşağı uzanıyor, hareket edemiyor, düşünemiyordu, ancak vücudundaki tüm kemiklerin kırıldığını hissediyordu. Gözlerini kapattı ve sonunu bekledi.

ON BEŞ

Ezio bir tür rüyanın içinde uzanırken, çok uzaklardan gelen sesler duyuyordu. Beyaz cüppeli delikanlıyı tekrar gördüğünü düşündü ama emin olamadı. Ona ne yardım etmiş ne mani olmuş, ama onun tarafındaymış gibi görünen şu genç adamı... Başkaları da gelip geçiyordu: uzun zaman önce ölmüş kardeşleri Federico ve Petruccio; Claudia; babası ve annesi; ve –davetsizce ve istenmedik bir şekilde belirliveren– Caterina Sforza'nın güzel, nemrut yüzü.

Hayaller kaybolup gitti, fakat diğer duyuları geri gelirken sesler kaldı, hatta daha da kuvvetlendi. Ağzına toprak tadı geldi ve yanağının yaslı durduğu yeri kokladı. Vücudundaki ağrılar ve sancılar da geri geldi. Bir daha asla hareket edemeyeceğini düşünüyordu.

Duyduğu sesler belli belirsizdi, yukarıdan geliyordu. Düştüğü küçük uçurumun kenarından Tapınakçıların sarkıp aşağı bakmakta olduğunu hayal etti, ancak fark ettiği kadarıyla onu göremezlerdi. Sık çalılık bedenini gizliyor

olmalıydı. O gözden kaybolunca Tapınakçılar muhtemelen bir arama ekibi kurmuş, sonra da bu ekip rapor edecek kesin bir şey bulamadan geri dönmüştü, yüzbaşı buna çok kızmış olmalıydı.

Sesler nihayet uzaklaşıp sessizlik çökene kadar bir süre bekledi. Ardından ağzındaki çamuru minnettarlıkla tükürüp atarken, deneme maksadıyla önce ellerini ve ayaklarını, sonra kollarını ve bacaklarını gerdi. Hiçbir kemiği kırılmamış gibiydi. Ağır ağır, acı çeke çeke, çalılığın içinden bir solucan gibi sürünerek çıktı ve ayağa kalktı. Sonra da kendisini gizleyebilecek her türlü şeyden yararlanarak usul usul yola geri tırmandı.

Tam o anda Tapınakçı yüzbaşısını birkaç yüz metre ötede kalan tahkim edilmiş köyün surlarındaki kapıdan geçerken gördü. Yolun çalılıklarla kaplı ve kendisini gizleyebileceği tarafından ayrılmadan üstünü başını temizledi ve köye doğru yürümeye başladı, ancak bedenindeki her kas buna karşı geliyor gibiydi.

"Bu eskiden çok kolay gelirdi," diye kederle mırıldandı kendi kendine. Fakat azmedip kendini yürümeye zorladı ve surun çevresinde dolanıp tırmanması mümkün görünen bir yer buldu.

Başını siperin üzerinden çıkarıp da gözlenmediğini gördükten sonra, bedenini yukarı çekti ve köyün içine atladı. Kendisini onu görür görmez uzaklaşıp bir yana kaçan iki düve dışında boş olan bir ağılda buldu. Köpekler vardır diye bir müddet bekledi, ancak bir dakika sonra ağılın kapısından geçip dışarı çıktı ve kulağına ulaşan bağırışların peşinden giderek, görünüşe göre terk edilmiş köyün içinden seslere doğru ilerledi. Köy meydanına yaklaşınca

yüzbaşıyı gördü ve bir kulübenin arkasına doğru adım atıp gözden kayboldu. Meydanın bir köşesindeki alçak bir kulenin tepesinde duran yüzbaşı, keyfi kaçmış görünen iki çavuşu azarlıyordu. Onların ötesinde de kalabalık oluşturmuş köylüler suspus onları seyrediyordu. Yüzbaşının kelimeleri, köyün içinden geçen bir akarsuyun döndürdüğü diğer taraftaki su değirmeninden gelen *şap-şap* sesiyle vurgulanıyordu.

"Görünüşe göre buralarda bir atı nasıl idare edeceğini bilen tek kişi benim," diyordu yüzbaşı. "Bu kez *ölü* olduğundan *emin* olana kadar gardınızı bir an bile düşürmemenizi emrediyorum. Anladınız mı?"

"Emredersiniz komutanım," diye asık bir suratla cevap verdi adamlar.

"O adamı öldürmekte kaç kez başarısız oldunuz, ha?" diye öfkeyle devam etti yüzbaşı. "Herkes bana iyi kulak versin: O adamın kellesinin ayaklarımın önünde toza toprağa karışıp yuvarlandığını bir saat içinde görmezsem, onun yerine sizler geçersiniz!"

Yüzbaşı sessizleşti ve dönüp gözetleme noktasından yolu seyretti. Ezio adamın gergin olduğunu, arbaletinin kurma koluyla oynadığını görebiliyordu.

Ezio yüzbaşının attığı nutuk esnasında köylülerden oluşan kalabalığın içine girmiş, elinden geldiği kadar insanların arasına karışmaya çalışmıştı. Şu harap ve bitap düşmüş haline bakılacak olursa da bu hiç zor bir şey değildi. Fakat şu anda kalabalık dağılıyor, herkes işine dönüyordu. İnsanların arasında hissedilen hava gergindi ve önünde yürüyen bir adam birden tökezleyip başka birine çarpınca, ikincisi öfkeyle ona "Hey, çekil yolumdan, durma öyle!" diye öfkeyle çıkıştı.

Bu kargaşanın dikkatini çekmesiyle yüzbaşı kalabalığı taradı ve bir an Ezio'yla göz göze geldi.

"*Sen!*" diye bağırdı. Diğer taraftan da yayını kurdu ve üzerine bir ok yerleştirip kirişi serbest bıraktı.

Ezio oktan ustaca sıyrıldı. Ok yanından hızla geçerek az önce öfkeyle parlamış olan adamın koluna saplandı.

"*Amaaan!*" diye acıyla haykırdı adam parçalanmış pazısını tutarak.

Yüzbaşı yayına tekrar ok yerleştirirken, Ezio korunmak için ileri fırladı.

"Buradan canlı çıkamayacaksın!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı yüzbaşı bir ok daha fırlatarak. Ok bu kez kimseye zarar vermeden, Ezio'nun arkasına sinmiş olduğu ahşap kapı pervazına saplandı. Fakat yüzbaşının nişancılığı neredeyse kusursuzdu. O ana dek Ezio'nun şansı yaver gitmişti. Kaçması gerekiyordu, hem de hemen. Yanından hızla iki ok daha geçti.

"Kaçacak yerin yok!" diye arkasından bağırdı yüzbaşı. "Dön de benimle yüzleş en azından, seni zavallı yaşlı köpek!" Bir ok daha fırlattı.

Ezio bir nefes aldı ve sıçrayıp başka bir kapının üst pervazına tutundu, sonra da bir meskenin düz, toprak çatısına çıkabilmek için kendini yukarı çekti. Başka bir ok kulağının yanından *vın* diye geçip giderken çatının diğer tarafına koştu.

"Kaçma, savaşarak öl!" diye haykırdı yüzbaşı. "Vaktin geldi, bunu kabul etmelisin, her ne kadar Roma'daki berbat kulübenden çok uzakta olsan da. Gel de katilinle yüzleş!"

Ezio askerlerin onun geri çekilme hattını kesmek için

köyün arkasına geçmek üzere çevresinden hızlı adımlarla dolanmakta oldukları alanı görebiliyordu. Fakat yüzbaşıyı, iki çavuşu sayılmazsa, yalnız bırakmışlardı ve adamın okluğu boştu.

Bu arada köylüler dağılıp gözden kaybolalı epey olmuştu.

Ezio çatıyı çevreleyen alçak duvarın arkasına sindi, çantalarını sırtından çıkardı ve piştov teçhizatını sağ bileğinin üzerine taktı.

"Neden pes etmiyorsun?!" diye sesleniyordu yüzbaşı, kılıcını çekerken.

Ezio ayağa kalktı. "Pes etmeyi hiç öğrenmedim," diye pürüzsüz bir sesle bağırarak karşılık verdi. Silahını kaldırmıştı.

Yüzbaşı suratında ansızın beliren panik ve korku ifadesiyle havadaki silaha baktı, sonra yardımcılarına "Çekilin yolumdan!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve onları kenara itip kulenin üzerinden yere sıçradı. Ezio ateş etti ve adamı atlayışının tam ortasında yakaladı, mermi yüzbaşının sol dizine isabet etmişti. Acıyla inleyen adam yere düştü, başını sivri bir taşa çarptı ve orada yuvarlanıp kaldı. Çavuşlar kaçtı.

Ezio terk edilmiş meydandan karşıya geçti. Hiçbir asker geri gelmedi. Ya Ezio'ya karşı duydukları korkudan ötürü onun gerçekten de doğaüstü bir varlık olduğuna artık ikna olmuşlardı ya da yüzbaşılarına karşı duydukları sevgi büyük ihtimalle güçlü değildi. Etrafta su değirmeninin daimi takırtısı dışında ses yoktu; bir de yüzbaşının yürek burkan inlemesi dışında tabii...

Adamın bakışları yaklaşmakta olan Ezio'nun bakışlarını

yakaladı. "Ah, kahretsin," dedi. "Söyle, neyi bekliyorsun? Durma, öldür beni!"

Ezio soğukkanlı bir şekilde "Sende ihtiyacım olan bir şey var," dedi adama, her iki haznenin de hazır olması için piştovunu yeniden doldururken.

Yüzbaşı silaha göz attı.

"Görüyorum da yaşlı kurdun gücü hâlâ yerinde," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Dizinden ve sol şakağındaki daha ciddi yaradan kan akıyordu.

"Yanında taşıdığın kitap. O nerede?"

Yüzbaşının yüzünde kurnaz bir bakış belirdi. "Niccolò Polo'nun eski günlüğünü mü diyorsun? Onu biliyorsun demek? Beni şaşırtıyorsun, Assasin."

"Sürprizlerle doluyumdur," diye cevap verdi Ezio. "Onu bana ver."

Başka çaresi olmadığını anlayan yüzbaşı, inleye inleye, yeleğinin içinden hemen hemen yirmi beşe on beş santim ölçülerinde, deri ciltli, eski bir kitap çıkardı. Eli titriyordu, birden kitabı yere düşürdü. Boğazından boğuluyormuş gibi çıkan bir sesle kahkaha atarak kitaba baktı. "Al," dedi. "Tüm sırlarını ele geçirdik ve beş anahtardan birini bulduk bile. Geri kalanı elimize geçince Ulu Tapınak ve içindeki bütün güç bizim olacak."

Ezio ona acıyarak baktı. "Yanılıyorsun, asker. Masyaf'ta eski çağlardan kalma bir tapınak yok. Sadece ilimle dolu bir kütüphane var."

Yüzbaşı ona baktı. "Atanız Altaïr Cennet Elması'nı altmış yıl boyunca kontrolünde tutmuş, Ezio. İlim diye adlandırdığın şeyden çok daha fazlasını elde etmiş. *Her şeyi*... öğrenmiş!"

Ezio hızla bunun hakkında düşündü. Elma'nın Roma'daki bir kilise bodrumunda güvenli bir şekilde gömülü durduğunu biliyordu – bu işle o ve Machiavelli ilgilenmişti. Ancak yüzbaşının acıyla nefesini tutarken çıkardığı ses onu hemen bu eski hikâyelerden çekip çıkardı. Konuştukları tüm o süre boyunca, yüzbaşının açık yaralarından su gibi kan akmıştı. Artık adamın üzerinde ölüm solgunluğu vardı. Derken yüzüne ilginç bir huzur ifadesi yerleşti ve son bir kez uzun uzun nefesini veren yüzbaşı sırtüstü uzandığı yerde hareketsiz kaldı.

Ezio onu bir süre seyretti. "Sen gerçek bir *bastardo* idin," dedi. "Ama –yine de– *Requiescat in Pace.*"

Öne doğru eğildi ve eldivenli eliyle adamın gözlerini usulca kapattı.

Su değirmeni suyu çekiç gibi dövüyordu. Bunun dışında başka hiçbir ses yoktu artık.

Ezio kitabı yerden alıp ellerinin arasında çevirdi. Kapağında yaldızı silineli çok olmuş, kabartmalı bir arma gördü. Assasin Yoldaşlığı'nın arması. Hafifçe tebessüm ederek kitabın baş sayfasını açtı.

LA CROCIATA SEGRETA
Niccolò Polo
MASYAF, giugno, MCCLVII
COSTANTINOPOLI, gennaio, MCCLVII

Ezio bu yazıyı okurken rahat bir nefes aldı.
Konstantinopolis, diye düşündü. *Tabii ya...*

ON ALTI

Meltem sertleşince Ezio kucağında açık duran Niccolò Polo'nun kitabından başını kaldırıp baktı. Arka güvertesindeki bir sayvanın altında oturmakta olduğu geniş karınlı, büyük Arap yelkenlisi Akdeniz'in berrak mavi sularını yararak ilerlerken, hem üçgen hem de flok yelkenleri esen güçlü rüzgârdan istifade etmek için fora edilmiş haldeydi.

Suriye kıyısındaki Lazkiye'den başlayan uzun yolculuk onu ilk önce yeniden Kıbrıs'a getirmişti. Ziyaret edilen bir sonraki liman ise Rodos olmuştu; burada bakır-altın rengi saçlarına kusursuzca uyum sağlayan yeşil bir elbise giymiş, muhtemelen otuz yaşında bir kadın olan yeni bir yolcunun gemiye binmesiyle dikkati dağılır gibi olmuştu. Sonra On İki Adalar'dan geçip kuzeye, Çanakkale'ye yönelmişler ve nihayet Marmara Denizi'ne varmışlardı.

Artık sefer bitiş noktasına yaklaşıyordu. Yolcular bir kilometre ötedeki, keskin gün ışığında parıldayan, muazzam Konstantinopolis şehrinin pruvanın iskele tarafında yükselişini seyretmek için küpeşte boyunca sıralanırken tay-

falar birbirlerine sesleniyordu. Ezio yola çıkmadan önce Suriye limanında almış olduğu haritadan şehrin bölümlerini çıkarmaya çalışmıştı. Yanında pahalı kıyafetler giymiş, muhtemelen yirmili yaşlarına henüz ulaşmış bir delikanlı duruyordu. Bir Osmanlıydı ama genç olmasına rağmen şehri şüphesiz iyi biliyordu. Ezio onunla bir göz aşinalığı kurmuştu. Delikanlı bir denizci usturlabı kullanmakla meşguldü; birtakım ölçümler yapıp belindeki ipek kaytandan sarkan fildişi ciltli deftere notlar alıyordu.

"Orası neresi?" diye sordu Ezio eliyle işaret ederek. İnmeden önce o yer hakkında elinden geldiğince bilgi edinmek istiyordu. Masyaf'ta Tapınakçılardan kaçmış olduğuna dair haberler peşini çok uzaktan takip etmiyor olmalıydı ve elini çabuk tutması gerekecekti.

"Bayezid Kışlası. Görünen şu büyük cami de yaklaşık beş yıl önce sultan tarafından inşa ettirildi. Onun ötesinde de Kapalı Çarşı'nın çatılarını görebilirsiniz."

"Anladım," dedi Ezio, odaklanmak için gözlerini güneşte kısarak ve Leonardo'nun sürekli bahsettiği, uzaktaki şeyleri yakındaymış gibi gösteren şu aleti –üzerinde mercekler olan, bir tür uzatılabilir boruyu– yapacak zamanı bulmuş olmasını dileyerek.

"Çarşıya gittiğinizde gözlerinizi para kesenizden ayırmayın," diye tavsiye verdi delikanlı. "Orada karman çorman bir kalabalıkla karşılaşacaksınız."

"Her pazaryerinde olduğu gibi."

"*Evet.*" Delikanlı gülümsedi. "Tam orada, kulelerin olduğu yerde, İmparatorluk Havalisi var. Gördüğünüz şu gri renkli kubbe eski Ayasofya Kilisesi. Ama şu an tabii ki bir cami. Onun hemen ötesinde, birbirine yakın iki kubbesi

ve bir kulesi bulunan şu uzun, alçak, sarı binayı –aslında daha çok bir külliye gibi duran yeri– görüyor musunuz? Orası *Topkapı Sarayı*. Fetihten sonra diktiğimiz ilk binalardan biri ve hâlâ üzerinde çalışıyoruz."

"Sultan Bayezid makamında mı?"

Delikanlının yüzü biraz kederlendi. "Orada olması gerekiyor; ama hayır, değil. Şu an makamında değil."

"Orayı ziyaret etmeliyim."

"Valla ilk önce bir davet alsanız iyi edersiniz!"

Esen rüzgâr yatışırken yelkenler hafifçe dalgalandı. Tayfalar flok yelkenlerini sarıp topladı. Kaptan geminin başını hafifçe çevirince, şehrin başka açıdan bir manzarasını görünür kıldı.

"Şuradaki camiyi görüyor musunuz?" diye devam etti delikanlı, konuşmanın konusunu Topkapı Sarayı'ndan uzaklaştırmaya hevesliymiş gibi. "Orası Fatih Camii – Sultan Mehmet'in Bizanslılara karşı kazandığı zaferi kutlamak için inşa ettirmiş olduğu ilk yapı. Gerçi buraya geldiğinde kentte çok fazla bir şey yokmuş zaten, Bizanslıların imparatorluğu çoktan çökmüş durumdaymış, fakat camisinin Ayasofya'yı geçmesini istiyormuş. Gördüğünüz üzere, bunu tam olarak başaramamış."

"En azından uğraşmış," dedi Ezio diplomatik bir tavırla, gözlerini görkemli binanın üzerinde gezdirirken.

"Mehmet hayal kırıklığına uğramış," diye devam etti delikanlı. "Anlatılanlara göre ceza olarak mimarın kolunu kestirmiş. Fakat tabii bu sadece bir efsane. Sinan, Mehmet'in zarar vermek istemeyeceği kadar çok iyi bir mimardı."

"Padişahın makamında olmadığını söylemiştin," diye hatırlattı Ezio nazikçe.

"Bayezid mi? Evet, değil." Delikanlının endişeli yüz ifadesi geri geldi. "Büyük bir şahıstır padişah, ama gençliğinin ateşinin yerini sükûnet ve takva almıştır. Fakat maalesef, oğullarından biriyle, Selim'le arası bozuk ve bu durum ikisinin arasına yıllardır içten içe kaynamakta olan bir husumet girmesine neden oldu."

Arap yelkenlisi şu anda şehrin güney surlarının altında, onları takip ederek ilerliyordu; çok geçmeden de köşeyi dönüp kuzeye, Boğaziçi'ne yöneldi. Kısa bir süre sonra iskele tarafında bir koy belirdi ve gemi koyun içine doğru, girişinde asılı duran büyük zincirin üzerinden geçmek üzere dümen kırdı. Zincir şu an aşağı indirilmişti ama acil durumlarda ya da savaş zamanlarında limanı kapatmak için kaldırılabilirdi.

"Zincir fetihten beri kullanılmamış," dedi delikanlı. "Hem zaten Mehmet'i de durduramamış."

"Ama işe yarayabilecek bir güvenlik önlemi," diye karşılık verdi Ezio.

"Biz buraya Haliç diyoruz," dedi delikanlı. "Altın Boynuz. Şu tarafta, güney yakada da Galata Kulesi var. Onu sizin Cenovalı hemşerileriniz yaklaşık 150 yıl önce inşa etmiş. Aklınızda bulunsun, ona Christea Turris diyorlarmış. Duymuşsunuzdur ama, değil mi? Siz Cenovalı mısınız?"

"Floransalıyım."

"Ah olsun, elden ne gelir..."

"İyi bir şehirdir."

"*Affedersiniz*. Dünyanın size ait tarafını yeterince bilmiyorum. Ancak pek çok hemşeriniz hâlâ burada yaşıyor. Burada yüzyıllardır İtalyanlar var. Sizin şu meşhur Marco Polo –hani babası Niccolò Polo olan– kardeşiyle birlikte

iki yüz yılı epey aşkın bir süre önce burada ticaretle uğraşmış." Delikanlı, Ezio'nun yüzünü izleyerek gülümsedi. Sonra dikkatini tekrar Galata Kulesi'ne çevirdi. "Sizi tepesine çıkarmanın bir yolu olabilir. Muhafızlar ikna edilebilir. Şehrin en nefes kesici manzarası oradan görülür."

"Bu çok faydalı olur."

Delikanlı ona baktı. "Sanırım hâlâ hayatta olan başka bir meşhur hemşeriniz daha var, onu da biliyorsunuzdur herhalde. Leonardo Da Vinci?"

"İsmi bir şeyler çağrıştırıyor."

"On yıldan az bir süre önce padişahımız *Sayın* da Vinci *Bey*'den Boynuz'un üzerine bir köprü inşa etmesini istemiş."

Ezio, Leonardo'nun bir keresinde laf arasında ona bundan bahsettiğini hatırlayarak gülümsedi. Arkadaşının böyle bir tasarı için duyacağı heyecanı tahmin edebiliyordu. "Ne oldu o fikre?" diye sordu. "Ben burada hiç köprü göremiyorum."

Delikanlı ellerini iki yana açtı. "Duyduğuma göre tasarımı gayet güzel olmuş, ama maalesef plan asla gerçekleşmemiş. Padişah son kertede projeyi çok iddialı bulmuş."

"*Non mi sorprende*," dedi Ezio kendi kendine konuşur gibi. Sonra başka bir kuleyi işaret etti. "Şu ne peki? Deniz feneri mi?"

Delikanlı önlerindeki adacığa doğru onun bakışlarını takip etti. "Evet. Çok eski bir fener. Bin iki yüzlü yıllarda ya da daha önceden yapılmış. Oraya Kız Kulesi deniyor – Türkçeniz nasıl?"

"Zayıf."

"O zaman ben tercüme edeyim. Siz olsanız ona *Maiden*

Tower derdiniz. Biz bu adı bir sultanın orada yılan sokmasıyla ölen kızına atfen kullanıyoruz."

"Kız neden bir fenerde yaşıyormuş ki?"

Delikanlı gülümsedi. "Maksat, yılanlardan korunmakmış," dedi. "Bakın, şimdi de Valens Kemeri'ni göreceksiniz. Şu çift sıra kemeri görüyor musunuz? Romalılar inşaat işinde kesinlikle çok iyilermiş. Çocukken oraya tırmanmaya bayılırdım."

"Ne tırmanıştır ama."

"Adeta denemek istiyormuş gibi konuştunuz."

"Belli olmaz."

Delikanlı bir şey söylemek için ağzını açtı ama fikrini değiştirip tekrar kapattı. Ezio'ya bakarken yüzünde beliren ifade soğuk değildi. Ve Ezio onun tam olarak ne düşündüğünü biliyordu: yılların acısını çıkarmaya çalışan yaşlı bir adam.

"Nereden geldin?" diye sordu Ezio.

Delikanlı baştan savıcı bir tavır takındı. "Ah... Kutsal Topraklardan," dedi. "Ama *bizim* Kutsal Topraklarımızdan. Yani Mekke ve Medine'den. Her iyi Müslümanın ömründe bir kez ziyaret etmesi beklenen yerden."

"Sen bu işi erken yaşta başarmışsın."

"Öyle denebilir."

Haliç'ten yukarı, limana doğru giderlerken şehrin yanlarından geçişini sessizce seyrettiler. "Avrupa'da böyle bir ufuk çizgisi olan şehir yok," dedi Ezio.

"Şey, ama bu taraf *zaten* Avrupa sayılıyor," diye cevap verdi delikanlı. "Şurası..." Doğuyu, Boğaziçi'nin diğer tarafını gösterdi. "İşte *o* yaka, Asya."

"Osmanlıların bile yerinden oynatamayacağı sınırlar varmış demek," dedi Ezio.

"Çok az vardır," diye hızla karşılık verdi delikanlı; Ezio çocuğun sesinde kendini savunur bir ifade olduğunu düşündü. Sonra delikanlı konuyu değiştirdi. "Bir İtalyan olduğunuzu, Floransalı olduğunuzu söylüyorsunuz," diye devam etti. "Fakat kıyafetleriniz bunu yalanlıyor. Bir de – beni bağışlayın ama– epeydir bu kıyafetlerin içindeymişsiniz gibi duruyorsunuz. Çok uzun süredir mi yoldasınız?"

"*Si, da molto tempo. Roma*'dan on iki ay önce ayrıldım, amacım... ilham bulmaktı. Ve bu arayış beni buraya getirdi."

Delikanlı Ezio'nun elindeki kitaba baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Ezio da amacı hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyordu. Küpeşteye dayanıp şehir surlarına baktı. Arap yelkenlisi usulca geçip giderken, dünya üzerindeki her ülkeden gelen gemiler, demirleme yerlerinde toplanıp demir atıyordu.

"Küçükken babam bana Konstantinopolis'in düşüşü hakkında hikâyeler anlatırdı," dedi Ezio en sonunda. "Ben doğmadan altı yıl önce gerçekleşmiş."

Delikanlı usturlabını omzuna sarılı bir kemerden sarkan deri kutunun içine dikkatle yerleştirdi. "Biz bu şehre Kostantiniyye deriz."

"Aynı kapıya çıkmıyor mu?"

"Şu an şehri biz yönetiyoruz. Ama haklısınız. Kostantiniyye, Bizans, Yeni Roma, Kızıl Elma –ne fark eder ki? Sultan Mehmet'in şehrin adını İslam-bul –İslam'ın serpildiği yer– diye değiştirmek istediğini söylüyorlar ama o türetme de başka bir efsane. Yine de, insanlar o adı bile kullanıyor. Tabii aramızdaki tahsilliler onun İstan-bol – Şehre doğru– olması gerektiğini biliyor." Delikanlı durdu.

"Babanız ne tür hikâyeler anlatırdı? Hain Türkler tarafından yere serilen cesur Hıristiyanlar falan mı?"

"Hayır. Hiç de değil."

Delikanlı iç geçirdi. "Bence bir hikâyeden çıkarılacak hisse, onu anlatanın mizacıyla paraleldir."

Ezio bedenini doğrulttu. Uzun süren yolculuk sırasında kaslarının çoğu kendine gelmişti ancak yan tarafında hâlâ sancı vardı. "Bu konuda hemfikiriz," dedi.

Delikanlı insanın içini ısıtan, sahici bir edayla gülümsedi. "*Güzel*! Sevindim! Kostantiniyye her türden ve her inançtan insanın yaşayabileceği bir şehirdir. Kalan Bizanslılar için bile. Ve benim gibi öğrenciler... ya da sizin gibi seyyahlar için bile."

Konuşmaları, güvertede yürüye yürüye yanlarından geçmekte olan genç, evli bir Selçuklu çifti tarafından bölündü. Ezio ve delikanlı onların konuşmalarına kulak kabartmak için durdu – özellikle Ezio, çünkü şehir hakkında edinebileceği her türden bilgi ilgisini çekebilirdi.

"Babam bu suçla baş edemez," diyordu koca. "İşler daha da kötüye giderse dükkânı kapatmak zorunda kalacak."

"Geçecek," diye cevap verdi karısı. "Belki padişah geri gelince kurtulur."

"Hah!" diye alaycı bir edayla cevap verdi adam. "Bayezid zayıf. Bizanslıların ayaklanmalarını görmezden geliyor ve sonu bak ne oluyor – *kargaşa*!"

Karısı *hiş* deyip onu susturdu. "Böyle şeyler söyleme!"

"Neden söylemeyeyim? Ben sadece gerçeği söylüyorum. Benim babam dürüst bir adam, hırsızlar onu soyup soğana çeviriyor."

Ezio çiftin konuşmalarını böldü. "Özür dilerim, elimde olmadan kulak misafiri oldum."

Karısı adama bir bakış attı: *Gördün mü?*

Fakat adam Ezio'ya dönerek konuşmaya başladı: "*Affedersiniz efendim*, bir seyyah olduğunuzu görebiliyorum. Şehirde kalıyorsanız lütfen babamın dükkânını ziyaret edin. Halıları tüm imparatorluğun en iyi halılarıdır ve size iyi fiyat verir." Durdu. "Benim babam iyi adamdır, ama hırsızlar işini neredeyse mahvetti."

Kocası daha fazla konuşurdu ama kadın onu hızla çekip uzaklaştırdı.

Ezio uşağa benzer biri tarafından kendisine getirilen bir bardak *şerbeti* henüz kabul etmiş olan yol arkadaşıyla bakıştı. Delikanlı bardağını kaldırdı. "Bir bardak ister misiniz? Epey ferahlatır, rıhtıma yanaşmamıza daha var hem."

"Harika olur."

Delikanlı hizmetkârına başıyla işaret etti, adam geri çekildi.

Yakından bir grup Osmanlı askeri geçti. On İki Adalar'daki görevlerinden yurtlarına dönüyor, geri dönmekte oldukları şehir hakkında konuşuyorlardı. Ezio onlara başıyla selam verdi ve bir an için aralarına katıldı, o esnada delikanlı da fildişi ciltli küçük defterine notlar alarak yüzünü ondan öte tarafa çevirdi.

"Bilmek istediğim şey, bu Bizanslı haydutların ne için bu kadar direttikleri," dedi askerlerden biri. "Bir kere şans ellerine geçti. Şehri neredeyse mahvediyorlardı."

"Sultan Mehmet atını şehre sürdüğünde burada yaşayan en fazla 40.000 insan varmış, sefalet içinde yaşıyorlarmış," diye araya girdi başka biri.

"*Aynen öyle*," dedi bir üçüncüsü. "Hakikaten! Şimdi bak bir şehre. 300.000 yaşayanı var ve yüzyıllardır ilk kez tekrar gelişiyor. Biz görevimizi yaptık."

"Bu şehri yeniden güçlendirdik. Onu yeniden inşa ettik!" dedi ikinci asker.

"Evet, ama Bizanslılar öyle görmüyor," diye atıldı ilki. "Ellerine bir şans geçti mi sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmıyorlar."

"Onları nasıl tanıyabilirim?" diye sordu Ezio.

"Kaba, kırmızıya çalan kıyafet giydiğini gördüğün paralı askerlerden uzak dur, yeter," dedi ilk asker. "Onlar Bizanslılardır ve pek nazik insanlar değildir."

Derken askerler, karaya inmek üzere hazırlanmaları için bir astsubay tarafından çağırılınca uzaklaştılar. Ezio'nun genç arkadaşı yanı başında duruyordu. O anda uşağı Ezio'nun *şerbeti* ile yeniden belirdi.

"Görüyorsunuz işte," dedi delikanlı. "Tüm güzelliğine karşın Kostantiniyye dünyadaki en mükemmel yer değil."

"Neresi öyle ki zaten?" diye karşılık verdi Ezio.

ON YEDİ

Gemileri rıhtıma yanaşmıştı, halatlar rıhtım tarafındaki adamlara fırlatılır ve borda iskeleleri aşağı indirilirken yolcular ve mürettebat sağa sola koşuşturuyor, birbirlerinin önüne geçiyordu.

Ezio –yanında taşıdığı yegâne malvarlığı olan– eyer çantalarını almak için kamarasına dönmüştü. Karaya çıkar çıkmaz, ihtiyacı olan şeyleri nasıl elde edeceğini öğrenecekti. Genç yol arkadaşının hizmetkârı güvertede deri kaplı üç sandık hazırlamıştı ve hamalların onları kıyıya taşımasını bekliyorlardı. Ezio ve yeni arkadaşı vedalaşmak için hazırlandı.

Delikanlı iç geçirdi. "Şimdi uğraşmam gereken bir dolu işim var, ama yine de memlekette olmak güzel."

"Daha iş düşünmek için çok gençsin, *ragazzo*!"

Yeşiller içindeki kızıl saçlı kadının belirmesiyle Ezio'nun gözü o tarafa kaydı. Kadın ağır görünen büyük bir bohçaya bakıp dertleniyordu. Delikanlı Ezio'nun bakışlarını takip etti.

"Senin yaşındayken, ilgilendiğim şeyler genellikle... ge-

nellikle..." Ezio'nun sesi giderek güçten düştü, kadını seyrediyordu. Kıyafetinin içinde salınışını izliyordu. Derken kadın başını kaldırıp baktı ve Ezio sonunda onun dikkatini çektiğini düşündü. "*Salve!*" dedi.

Fakat kadın onu hiç fark etmemişti, Ezio da tekrar kendisini eğlenerek izlemekte olan yol arkadaşına döndü.

"İnanılmaz," dedi delikanlı. "O yaşlarda sizi hiçbir işle uğraştırmamalarına şaşırdım."

"Annem de şaşırırdı." Ezio biraz kederli bir edayla gülümseyerek çocuğun tebessümüne karşılık verdi.

Nihayet küpeştedeki kapılar açıldı ve beklemekte olan yolcu kalabalığı hızla ileri fırladı.

"Sizinle tanışmak bir zevkti, *beyefendi*," dedi delikanlı, sonra da eğilerek Ezio'ya selam verdi. "Umarım buradayken ilginizi çekecek bir şeyler bulursunuz."

"Bulacağıma inanıyorum."

Delikanlı ayrılıp kendi yoluna gitti, ama Ezio kadının gemiden inmek için hamle yaparken –hiçbir hamala emanet etmek istemediği– bohçayı kaldırmaya çalışmasını izleyerek orada kaldı. Tam yardım etmek için ilerleyecekti ki delikanlının ondan önce davrandığını gördü.

"Size yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu delikanlı, kadına.

Kadın genç adama bakıp gülümsedi. Ezio bu gülümsemenin herhangi bir arbalet okundan daha öldürücü olduğunu düşündü. Ama ona nişan alınmamıştı. "Teşekkür ederim, saygılı çocuk," dedi kadın ve delikanlı da uşağını kenara itip bohçayı tek başına omuzlayarak kadını güverte yolundan iskeleye doğru takip etti.

"Hem âlim *hem de* centilmen," diye seslendi Ezio çocuğa. "Sürprizlerle dolusun."

Delikanlı arkasına döndü ve tekrar gülümsedi. "Çok az sürprizle, dostum. Çok az sürprizle." Bir elini kaldırdı. "*Allaha ısmarladık*! Tanrı seninle olsun!"

Ezio delikanlının takip ettiği kadının kalabalık tarafından yutuluşunu seyretti. Derken biraz ötede durmuş, kendisine bakmakta olan bir adam gördü. Kırmızı kuşaklı beyaz bir cüppe ve sarı çizmelerinin içine soktuğu koyu renkli bir pantolon giymiş, otuzlu yaşlarının ortalarında, sert görünümlü bir adamdı. Uzun siyah saçları ve sakalı vardı, sol omzunun üst kısmına bağlanmış bir kının içinde dört fırlatma bıçağı duruyordu. Enli kılıcı da vardı ve sağ kolunda üç saclı çelik zırh taşıyordu. Ezio gerginleşip daha dikkatli baktığında adamın sağ kolunun tam altında bir gizli süngü donanımı seçebildiğini düşündü ama emin olamadı. Cüppe başlıklıydı ama başlık kafaya geçirilmemişti ve adamın dağınık saçlarını geniş, sarı bir bandana tutuyordu.

Ezio güverte yolundan ağır ağır inip iskeleye çıktı. Adam da ona doğru yürümeye başladı. Birbirlerine iki adım kala adam durdu, ihtiyatlı bir ifadeyle gülümsedi ve ciddiyetle eğilerek selam verdi.

"Hoş geldin, Yoldaş! Efsane yalan değilse, siz hep görmek için can attığım adamsınız. Meşhur Üstat ve Usta – Ezio Auditore da..." Cümlesini yarıda kesti ve ağırbaşlılığı onu terk etti. "La, la-la!" diye cümlesini bitirdi.

"*Prego?*" Ezio bundan hoşlanmıştı.

"Beni affedin, dilim İtalyancaya pek dönmüyor da."

"Ben Ezio da Firenze. Orası benim doğduğum yer."

"Öyleyse ben de... Yusuf Tanzim *da* İstanbul'um! Sevdim bunu!"

"İstanbul. Ah demek *sen* bu şehri böyle adlandırıyorsun."

"Yerel halkın sık kullandığı bir isimdir. Gelin efendim, çantanızı alayım."

"Yok, teşekkür ederim."

"Nasıl isterseniz. Hoş geldiniz, Usta! Nihayet gelebildiğinize sevindim. Size şehri göstereyim."

"Benim geleceğimi nereden biliyordun?"

"Kız kardeşiniz buradaki Yoldaşlık'ı bilgilendirmek için Roma'dan mektup gönderdi. Ayrıca, Masyaf'ta hazır bekleyen bir casustan marifetleriniz hakkında duyum aldık. Bu yüzden, bir gün geleceğiniz umuduyla ve beklentisiyle haftalarca limandan gözümüzü ayırmadık." Yusuf, Ezio'nun hâlâ şüpheli olduğunu görebiliyordu. Yüzünde sorgular gibi bir tavır vardı. "Mektubu kız kardeşiniz *Claudia*, gönderdi – oldu mu? Onun adını biliyorum işte. Ayrıca size mektubu da gösterebilirim. Üzerimde taşıyorum zaten. Hiçbir şeyi göründüğü gibi kabul etmeyecek bir adam olduğunuzu biliyordum."

"Görüyorum da bir gizli süngün var."

"Bir Yoldaşlık üyesi dışında kim bir gizli süngü edinebilir ki?"

Ezio biraz da olsa rahatladı. Yusuf'un tavrı birden ciddileşti. "Gelin."

Bir elini Ezio'nun omzuna koyup onu tıklım tıklım kalabalığın içinden geçirdi. Ezio'yla birlikte geçtiği kalabalık sokakların her iki yanı renkli sayvanların oluşturduğu bir çiçek dürbününün altında çeşit çeşit mallar satan tezgâhlarla ve görünüşe göre, dünya üzerindeki her millet ve ırktan gelen insanlarla doluydu. Hıristiyanlar, Museviler ve Müslümanlar birbirleriyle alışveriş yapmakla meşgul-

dü, sokaklardaki Türkçe bağırışlara Yunanca, Frenkçe ve Arapça haykırışlar karışıyordu. İtalyancaya gelince, Ezio daha bir sokak geçmeden Venedik, Cenova ve Floransa aksanlarını tanımıştı. Yarı yarıya tanıdığı ya da sadece tahmin yürütebildiği başka diller de vardı – Ermenice, Bulgarca, Sırpça ve Farsça. Bir de, Ezio'nun hiç çıkartamadığı, dağınık ve uzun kızıl saçları ve sakalları olan, uzun boylu, açık tenli adamların konuştuğu gırtlaksı bir dil vardı.

"Galata Semti'ne hoş geldiniz." Yusuf'un yüzü gülüyordu. "Yüzyıllardır, bu semt Avrupa'dan ve keza Asya'dan gelen yetimlere ev olmuştur. Şehrin başka hiçbir yerinde daha fazla çeşitlilik bulamazsınız. Ve bu çok güzel nedenden ötürü, biz Assasinlerin karargâhı da buradadır."

"Göster bana."

Yusuf hevesli bir şekilde başıyla onayladı. "*Kesinlikle*, Usta. Derhal! Buradaki Yoldaşlık, Borgia'yı ıskartaya çıkaran adamla tanışmak için sabırsızlanıyor!" Kahkaha attı.

"Şehirdeki herkes benim burada olduğumu çoktan biliyor mu?"

"Sizi fark eder fark etmez önden bir çocuk gönderdim. Hem zaten Kutsal Topraklarda Tapınakçılarla olan mücadeleniz de gözlerden kaçmamıştı. Bunun için casusumuza ihtiyaç duymadık!"

Ezio düşünceli göründü. "Yola ilk çıktığımda şiddet uygulamak gibi bir düşüncem yoktu. Sadece irfan peşindeydim." Yeni mülazımına baktı. "Altaïr'in kütüphanesinin peşinde."

Yusuf tekrar kahkaha attı, ama bu kez kendinden o kadar emin olmadan. "İki yüz elli yıldır sımsıkı kapalı olduğunu bilmeden mi?"

Ezio'nun kendisi de biraz güldü. "Hayır, biliyordum.

O kadarını tahmin ediyordum. Ama itiraf etmeliyim ki Tapınakçıların orayı korumakta olduğunu göreceğimi hiç beklemiyordum."

Yusuf artık ciddileşmişti. Daha tenha sokaklara varıyorlardı ve adımlarını yavaşlatmışlardı. "Bu çok can sıkıcı. Beş yıl önce buradaki Tapınakçı etkisi en düşük seviyedeydi. Bizanslıları tekrar tahta oturtmaya çalışan küçük bir hizipten ibaretti."

Küçük bir meydana varmışlardı, Yusuf karanlık bir köşede toplanmış dört kişilik bir grubu göstermek için Ezio'yu kenara çekti. Adamlar kaba kumaşlı, kırmızı renkli yün tuniklerin ve yeleklerin üzerine mat gri zırh kuşanmışlardı.

"Onlardan bir grup orada toplanmış," dedi Yusuf sesini alçaltarak. "Bulundukları tarafa bakmayın." Etrafına bakındı. "Günbegün sayıları artıyor. Bizim bildiğimizi onlar da biliyor, Sultan Bayezid'in gitmek üzere olduğunu yani. Çevreyi gözlemliyor, doğru anın gelmesini bekliyorlar. Büyük çaplı bir şey yapmaya kalkışabileceklerini düşünüyorum."

"Peki Osmanlı tahtına geçecek bir vâris yok mu?" diye sordu Ezio şaşkınlıkla.

"Sorun da bu ya işte – iki kişi var. İki öfkeli evlat. Bu, bu tarz saltanatlarda çok sık görülen bir şeydir. Padişah öksürünce şehzadeler kılıçlarını çeker."

Ezio bunun üzerinde uzun uzun düşündü, gemideki delikanlının ona söylediklerini hatırladı. "Tapınakçılarla Osmanlıların arasında işin başından aşkın olmalı."

"Ezio, *efendim*, doğrusunu isterseniz süngümü temizleyecek zamanı zor buluyorum!"

Tam o anda bir silah patladı ve Yusuf'un başının birkaç karış sol tarafındaki duvara bir mermi saplandı.

ON SEKİZ

Yusuf kenardaki baharat fıçılarının arkasına daldı, Ezio da hemen arkasındaydı.

"İti an çomağı hazırla!" dedi Yusuf dişlerini sıkarak. Sonra da başını, meydanın karşı tarafındaki adamın silahını yeniden doldurmakta olduğunu görecek şekilde hafifçe kaldırdı.

"Oradaki Bizanslı arkadaşlarımız kendilerine dik dik bakılmasından hoşlanmadılar galiba."

"Misket tüfekli adamla ben ilgilenirim," dedi Yusuf, elini arkasına uzatıp sırtındaki kılıfın içinden fırlatma bıçaklarından birini alırken kendisiyle hedefi arasındaki mesafeyi ölçerek. Derken, kusursuz bir hareketle bıçağı fırlattı ve bıçak hızla meydanın karşısına uçarak havada üç kere döndükten sonra hedefini buldu ve tekrar ateş etmek üzere silahını kaldırmakta olan adamın boğazına saplandı. Bu esnada adamın arkadaşları kılıçlarını çekmiş, onlara doğru koşmaya başlamıştı.

"Kaçacak yer yok," dedi Ezio kendi kılıcını çekerken.

"Sizin için kötü bir başlangıç oldu," dedi Yusuf. "Daha yeni geldiniz. *Çok üzüldüm.*"

"Böyle bir şeyi aklına getirme," diye karşılık verdi Ezio, keyif alır bir edayla. Türkçeyi, silah arkadaşının üzgün olduğunu söylediğini anlamasına yetecek kadar kapmıştı.

Yusuf da kendi kılıcını çekti ve ikisi birlikte yaklaşmakta olan düşmanla yüzleşmek için saklandıkları yerden sıçradı. Üzerlerinde üç rakiplerine göre daha hafif zırh vardı, bu onları daha korunaksız ama daha hareketli kılıyordu. Ezio ilk Bizanslıyla karşı karşıya gelince, karşısında iyi eğitilmiş bir savaşçı olduğunu hemen anladı. Üstelik henüz enli kılıç kullanmaya tam olarak alışamamıştı.

Yusuf ise savaşırlarken alaylı konuşmasını sürdürdü. Gerçi o, bu düşmana artık alışıktı ve Ezio'dan rahat on beş yaş gençti. "Bütün şehir sizi karşılamak için can atıyor; önce benim gibi saltanat vekilleri, şimdi de bu sıçan sürüleri!"

Ezio dikkatini kılıç dövüşü üzerinde topladı. Durum ilk başta fena bir şekilde onun aleyhinde gelişti, ama kullanmakta olduğu hafif, esnek kılıca çabucak alışmayı bildi ve kılıcının eğri ağzının, savurma hareketini inanılmaz bir şekilde geliştirdiğini gördü. Bir ya da iki kez, Yusuf, Usta'sından gözünü ayırmadan, bağırarak işe yarar talimatlar verdi, ama nihayetinde kendisini ona hayranlık dolu bakışlar atarken buldu.

"*İnanılmaz!* Usta iş başında!"

Fakat bunu söylerken dikkatinin kısa bir anlığına dağılmasına izin vermişti, böylece Bizanslılardan biri Yusuf'un kıyafetinin sol kol kumaşını deşerek kolunda derin bir yara açmayı başardı. Yusuf istemsizce geri çekilir ve

saldırganı bunu fırsat bilip onu sıkıştırırken, Ezio kendi rakibini sertçe kenara itti ve arkadaşının yardımına koştu; Yusuf ile Bizanslı'nın arasına girip, aksi takdirde ölümcül bir son darbe olacak bir kılıç hamlesini sol kol zırhıyla geri savuşturdu. Bu hareket, Bizanslı'nın gafil avlanmasına neden olmuştu. Yusuf hemen dengesini yeniden kazandı ve Ezio'nun arkasından yaklaşmakta olan başka bir paralı askeri önlemeyi başardı; Yusuf adama ölümcül bir darbe indirirken, Ezio da aynı esnada ikinci adamın işini bitirdi. Sarp kayalıkları andıran çenesiyle cüsseli bir adam olan son Bizanslı, ilk kez kuşkulu bir yüz ifadesi takındı.

"*Teşekkür ederim*," dedi Yusuf ağır ağır nefes alıp verirken.

"*Bir şey değil*."

"Senin yeteneklerinin sonu yok mu?"

"Şey, o Arap yelkenlisindeyken en azından 'teşekkür ederim' ve 'hoş geldiniz' demeyi öğrendim."

"Dikkat et!"

İriyarı Bizanslı üzerlerine geliyordu, bir elinde büyük bir kılıç, diğerinde bir topuz vardı.

"Allah var, kaçar sanıyordum," derken Yusuf yana sıçrayıp adama çelme taktı ve kendi hızının ağırlığıyla savrulan adam da son sürat ileri uçup baharat fıçılarından birine sertçe çarptı. Sonra da mis kokulu sarı toz yığınının içine baş aşağı düşüp orada hareketsiz bir şekilde uzandı kaldı.

Ezio etrafına bakındıktan sonra enli kılıcını silip temizledi ve kınına soktu. Yusuf da aynısını yaptı.

"Acayip bir tekniğiniz var, Usta. Çalım çok, girişme yok. Önce öyle görünüyor. Ama bir saldırıya geçtiğinizde..."

"Sanırım bir kuyruksüren gibi – düşmanım ise bir kobra."

"Çarpıcı bir ifade."

"O kadar da değil."

Yusuf tekrar etrafına bakındı. "Gitsek iyi olur. Sanırım bir gün için bu kadar eğlence yeter."

Kelimeler ağzından yeni çıkmıştı ki mücadelenin sesiyle harekete geçen başka bir Bizanslı paralı asker bölüğü meydana akmaya başladı.

Ezio anında teyakkuza geçerek enli kılıcını tekrar kınından çıkardı.

Fakat sonra meydanın diğer yanı, üzerlerinde farklı üniformalar –mavi tunikler ve koyu renkli konik fötr şapkalar– olan daha fazla askerle doldu.

"Dur – bekle!" diye bağırdı Yusuf, yeni gelen askerler dönüp paralı askerlere saldırıya geçer ve onların çabucak geri çekilmesini sağlayıp gözden kaybolana, meydandan çıkana kadar peşlerinden giderken.

"Onlar muvazzaf Osmanlı askerleri," dedi Yusuf, Ezio'nun sorgulayan bakışına cevap olarak. "Yeniçeri değiller, Yeniçeriler kalburüstü savaşçılardır; gördüğün an anlarsın. Fakat tüm Osmanlı askerleri bu Bizanslı haydutlara karşı özel bir nefret besler, bu da Assasinlere fayda sağlamakta."

"Ne kadar büyük bir fayda?"

Yusuf ellerini iki yana açtı. "Şey, küçük bir fayda. Onlara hoşlanmadıkları şekilde bakarsan, tıpkı Bizanslılar gibi, seni yine de öldürürler. Fark şudur ki, Osmanlılar daha sonra bundan pişman olurlar."

"Ne kadar dokunaklı."

Yusuf güldü. "Durum o kadar da kötü değil aslında. Yıllardır ilk kez Assasinler olarak burada güçlü bir konum

edindik. Bu her zaman böyle değildi. Bizans imparatorlarının döneminde peşimize düşüp bizi gördükleri yerde öldürürlerdi."

"Biraz daha anlatsana bu konuyu," dedi Ezio, Yoldaşlık'ın karargâhına gitmek üzere tekrar yola koyulurlarken.

Yusuf çenesini kaşıdı. "Pekâlâ, eski imparator Konstantin –o ismi taşıyan on birinci imparator– sadece üç yıl hüküm sürdü. Bu konuyla Sultan Mehmet'imiz ilgilendi. Ancak söylentilere göre Konstantin çok kötü biri değildi. Geçmişi bin yıla dayanan bir silsiledeki sonuncu Roma imparatoruydu."

"Tarih dersini kenara bırak," diye araya girdi Ezio. "Şu anda bizim neye karşı olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Gerçek şu ki Mehmet bu şehri aldığında geriye hemen hemen hiçbir şey –daha doğrusu eski Bizans İmparatorluğu'ndan hiçbir şey– kalmamıştı. Hatta, *Konstantin o kadar züğürttü ki cüppesindeki mücevherleri cam taklitleriyle değiştirmek zorunda kaldı,* derler."

"İçim burkuldu."

"Cesur bir adamdı. Şehri savaşmadan teslim etmesi karşılığında canının bağışlanması teklifini reddetti ve ölünceye dek savaştı. Fakat yeğenlerinden ikisi onunla aynı ruha sahip değildi. Biri bundan birkaç yıl önce öldü ama diğeri..." Sesi giderek güçten düşen Yusuf düşüncelere daldı.

"Bizim düşmanımız mı?"

"Ah, hiç şüpheniz olmasın. Osmanlılara da düşman ayrıca. Yani şey, Osmanlı hükümdarlarına işte."

"Şu an nerede peki?"

Yusuf ne diyeceğini bilmiyormuş gibi göründü. "Kim bilir? Bir yerlerde sürgünde mi acaba? Ama hâlâ yaşıyorsa

bir dolaplar çeviriyordur." Durdu. "Bir zamanlar Rodrigo Borgia ile arasının çok iyi olduğunu söylüyorlar."

Ezio o ismi duyunca kaskatı kesildi. "İspanyol ile mi?"

"Ta kendisiyle. Sizin nihayet işini bitirdiğiniz adamla."

"O iyiliği yapan kendi öz oğluydu."

"Demek pek öyle Kutsal Aile falan değillermiş, değil mi?"

"Devam et."

"Rodrigo'nun arası Cem adındaki bir Selçuklu ile de iyiydi. Gizli kapaklı bir ilişkiydi, biz Assasinler bile epey sonra öğrendik."

Ezio başıyla onayladı. Bu hikâyeleri duymuştu. "Yanlış hatırlamıyorsam, Cem biraz maceracıydı."

"Şu anki padişahın kardeşlerinden biriydi ama gözü tahttaydı. Bu yüzden Bayezid onu kovdu. Nihayetinde de İtalya'da bir tür ev hapsinde tutuldu, böylece Rodrigo ve o arkadaş oldular."

"Hatırlıyorum," dedi Ezio hikâyeyi kaldığı yerden anlatmaya devam ederek. "Rodrigo Konstantinopolis'e sahip olmak için Cem'in hırslarından faydalanabileceğini düşünüyordu. Fakat Yoldaşlık Cem'e yaklaşık on beş yıl önce Capua'da suikast düzenlemeyi başardı. Bu da o küçük planı suya düşürmüş oldu."

"Bunun için bize çok teşekkür etmediler ama."

"Bizim görevimiz teşekkür almak değil zaten."

Yusuf başıyla onayladı. "Ben bu konuda eğitilmiş biriyim, Usta. Ama o gayet temiz bir darbeydi, kabul etmelisiniz."

Ezio sessiz kaldı, bir müddet sonra Yusuf konuşmaya devam etti: "Bahsettiğim iki yeğen Bayezid'in başka bir

kardeşinin, Tomas'ın oğullarıydı. Babalarıyla birlikte onlar da sürgüne gönderilmişti."

"Neden?"

"İnanır mısınız – Tomas da Osmanlı tahtının peşindeydi. Tanıdık geliyor mu?"

"Bu ailenin adı *Borgia* olamaz, değil mi?"

Yusuf kahkaha attı. "*Palaiologus* ailesi. Fakat haklısınız – hemen hemen aynı kapıya çıkıyor. Cem öldükten sonra iki yeğen yurtdışına çıkarak Avrupa'ya yerleşti. Biri orada kaldı, Konstantinopolis'i tek başına almak için bir ordu kurmaya çalıştı – elbette başarısız oldu ve söylediğim gibi yedi ya da sekiz yıl önce, arkasında vâris bırakmadan, çulsuz halde öldü. Fakat diğeri... şey, o geri geldi, imparatorluk hırsından vazgeçtiğini ilan etti, affedildi ve bir süreliğine bilfiil donanmaya katıldı. Sonra zevk ve zamparalık hayatında karar kılar gibi oldu."

"Ama şimdi ortalarda yok mu?"

"Görünürde olmadığı kesin."

"Peki biz ismini bilmiyor muyuz?"

"Birçok adı var – ama adamı tamamen saptayamadık."

"Fakat bir şeyler planlıyor."

"Evet. Ve Tapınakçılarla bağlantıları var."

"Dikkat edilmesi gereken biri."

"Ortaya çıkarsa bunu anlarız."

"Kaç yaşında?"

"Mehmet'in İstanbul'u fethettiği yılda doğduğu söyleniyor ki bu da onun sizden birkaç yaş büyük olduğu anlamına geliyor."

"O halde hâlâ gücü kuvveti yerindedir."

Yusuf ona baktı. "Size bakarak bir hükme varacak olur-

sam, epey yerindedir." Etrafına bakındı. Yürüyüşleri onları şehrin kalbine götürmüştü. "Vardık sayılır," dedi. "Bu taraftan."

Bir dönüş daha yaparak, iki yanda dizilmiş binaların arasındaki dar boşluğa ulaşmaya çalışan ve bu işte başarısız olan gün ışığına rağmen hafif aydınlık, serin ve gölgeli duran dar bir sokağa girdiler. Yusuf küçük, nahoş görünümlü, yeşil boyalı bir kapının önünde durdu ve üzerindeki pirinç tokmağı kaldırdı. Kapıya o kadar sessiz bir şekilde şifreli bir ritim tutarak vurdu ki Ezio içeride olan bir insanın bunu duyup duyamayacağını merak etti. Fakat kapı birkaç saniye sonra, tuniğinin kemer tokasında bir Assasin arması taşıyan, geniş omuzlu, ince belli bir kız tarafından açıldı.

Ezio kendisini yemyeşil asmaların sarı duvarlara tutunduğu, havadar bir avluda buldu. Genç erkeklerden ve kadınlardan oluşan küçük bir grup toplanmıştı. Yusuf abartılı bir hareketle Ezio'ya dönüp "Usta, geniş ailenize merhaba deyin," derken ona hayranlık ve saygıyla baktılar.

Ezio bir adım öne çıktı. "*Salute a voi, Assassini.* Evden bu kadar uzaktayken bu kadar hızlı arkadaşlar edinmek bir onur." Korkarak, gözlerinin dolduğunu fark etti. Belki de son birkaç saat içinde yaşadığı gerginlikler onu yeni yeni etkiliyordu ve hâlâ yol yorgunuydu.

Yusuf, Assasin Yoldaşlığı'nın Konstantinopolis Şubesi'nin üyesi olan arkadaşlarına döndü. "Görüyor musunuz, arkadaşlar? Ustamız öğrencilerinin önünde açık açık ağlamaktan korkmuyor."

Ezio eldivenli eliyle yanaklarını sildi ve gülümsedi. "Merak etmeyin, bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim."

"Ustamız şehrimize geleli birkaç saatten fazla olmamıştır, ama haber çoktan yayılmış durumda," diye devam etti Yusuf ciddi bir yüz ifadesiyle. "Buraya gelirken saldırıya uğradık. Görünüşe göre paralı askerler tekrar harekete geçti. Bu sebeple..." Grup içerisindeki üç adama ve iki kadına işaret eti. "Sizler; Doğan, Kazım ve Hayrettin... Ve sizler; Evraniki ve İrini... bölgeyi derhal taramanızı istiyorum!"

Beşi sessizce hareketlendi, ayrılırlarken Ezio'ya başlarıyla selam verdi.

"Diğerleri, işlerinin başına!" diye emir verdi Yusuf ve Assasinler dağıldı.

Baş başa kaldıklarında Yusuf Ezio'ya döndü, yüzünde bir endişe ifadesi vardı. "Ustam. Silahlarınızın ve zırhlarınızın yenilenmeye ihtiyacı var sanıyorum; ayrıca kıyafetleriniz –beni affedin ama– acınası durumda. Size yardımcı oluruz. Ama çok az paramız var."

Ezio gülümsedi. "Korkma. Benim hiç paraya ihtiyacım yok. Ayrıca kendi işimi kendim görmek isterim. Şehirde tek başıma keşfe çıkmanın, havasını kanıma aşılamanın vakti geldi."

"Önce dinlenmeyecek misiniz? İçinizi ferahlatacak bir şeyler içmek istemez misiniz?"

"Dinlemenin sırası görev tamamlandığında gelecek." Ezio durdu. Çantalarını omzundan indirip kırık gizli süngüyü çıkardı. "Bunu tamir edebilecek kadar marifetli ve güvenilir bir nalbant ya da silahtar var mı?"

Yusuf kırılan yeri inceledi, sonra başını ağır ağır ve esefle iki yana salladı. "Bu, bildiğim kadarıyla, babanızın topladığı Kodeks'te yazan Altaïr'in talimatlarına göre yapılmış süngülerden biri ve isteğinizi gerçekleştirmek imkânsız

olabilir. Fakat onu yaptıramasak da dışarıya eksik silahla çıkmamanız için elimizden geleni yaparız. Silahlarınızı – şu an yanınıza almanız gerekmeyenleri– bana bırakın, onları temizletip bileteyim. Döndüğünüzde temiz kıyafetleriniz hazırlanmış olacak."

"Minnettar olurum." Ezio kapıya yöneldi. Yaklaşırken, kapıdaki genç, sarışın kız gözlerini tevazuyla yere indirdi.

"Sizinle gelmesini isterseniz Azize rehberiniz olsun, Usta," diye öneride bulundu Yusuf.

Ezio arkasına döndü. "Hayır. Yalnız gideceğim."

ON DOKUZ

Gerçekten de Ezio yalnız kalmak istiyordu. Düşüncelerini toplamaya ihtiyacı vardı. Cenevizlilerin yaşadığı bölgede şarap servisi yapılan bir meyhaneye gitti ve bir şişe Pigato ile basit bir *maccaroin in brodo* içip içini serinletti. Günün geri kalanını Galata Semti'ni iyice tanımakla geçirdi ve Osmanlı devriye askerlerini ya da Bizanslı paralı askerlerden oluşan çeteleri ne zaman görse kalabalıkların içine karışarak başını belaya sokmaktan kaçındı. Şehrin rengârenk, karman çorman, hareketli sokaklarında dolaşan yol yorgunu pek çok seyyahtan biri gibi duruyordu.

Yeterince dışarıda kaldığına kanaat getirince, tam dükkânların karanlık iç kısımlarında ilk lambaların yakıldığı ve *lokantalarda* masaların hazırlandığı esnada karargâha geri döndü. Yusuf ve adamlarından birkaçı onu bekliyordu.

Türk, halinden memnun bir şekilde hemen yanına geldi. "Şükürler olsun, Usta. Sizi tekrar gördüğüme sevindim... sağ salim gördüğüme de! Sizi bu koca şehrin kıskaçlarına kurban verdik diye korkuyorduk!"

"Aşırı duygusalsın," dedi Ezio gülümseyerek. "Ve kıskaçlara gelince, kendi kıskaçlarım bana yetiyor, *grazie*."

"Umarım siz yokken yaptığımız düzenlemeler hoşunuza gider."

Yusuf, Ezio'yu onun için yepyeni bir kıyafetin serili durduğu bir iç odaya götürdü. Kıyafetin yanında, meşe ağacından bir masanın üzerindeyse, düzgünce sıralanmış şekilde silahları duruyordu. Bilenmişler, yağlanıp parlatılmışlardı, yeni gibi parlıyorlardı. Silah takımına bir de arbalet eklenmişti.

"Kırık olan süngüyü güvenli bir yere koyduk," dedi Yusuf. "Ancak kancasüngünüzün olmadığını fark ettik, bu yüzden de sizin için bir tane getirttik."

"Kancasüngü mü?"

"Evet. Bakın." Yusuf kıyafetinin kolunu geri çekti ve Ezio'nun ilk başta gizli süngü sanmış olduğu silahı gösterdi. Yusuf mekanizmayı harekete geçirip de süngü dışarı fırladığındaysa, Ezio onun daha karmaşık bir tür olduğunu anladı. Yeni silahın geçmeli süngüsünün uç kısmı, iyi tavlanmış çelikten yapılma kıvrık bir kancayla son buluyordu.

"Harika," dedi Ezio.

"Daha önce hiç görmediniz mi? Ben bunları kullanarak büyüdüm."

"Göster bana."

Yusuf orada görevli Assasinlerin birinden yeni bir kancasüngü aldı ve Ezio'ya fırlattı. Gizli süngüsünü sağ bileğinden sol bileğine geçirip kol zırhının altına takan Ezio, kancasüngüyü sağ bileğine geçirdi. Silahın alışkın olmadığı ağırlığını tarttı ve süngüyü çıkarıp yuvasına sokarak alıştırma yaptı. Leonardo'nun orada olup yeni silahı görmesini çok isterdi.

"Bana nasıl kullanıldığını göstersen iyi olur."

"Derhal, tabii hazırsanız."

"Ben her zaman hazırım."

"O zaman beni takip edin ve yaptıklarımı dikkatle izleyin."

Dışarı çıktılar ve ikindi vaktinin gün ışığında bir sokakta ilerleyip yüksek, tuğla binalardan oluşan bir grup yapının arasındaki terk edilmiş bir alana vardılar. Yusuf yüksek duvarları üç metre aralıklarla çıkıntılı yatay tuğla sıralarıyla süslenmiş bir binayı seçti. Binaya doğru koşarak ilerledi, zıplayıp yapının yakınlarında duran su fıçılarının üzerine çıktı. Oradan daha da yukarıya sıçrayarak kancasüngüsünü çıkardı ve silahını kullanarak ilk çıkık tuğla sırasına tutundu. Kendisini kancasüngüyle yukarı çekti ve ivmesinden faydalanarak bu sefer üstteki sıraya kancasını geçirdi. Binanın çatısına çıkana kadar da bunu tekrarladı. Her şey topu topu birkaç saniye sürmüştü.

Derin bir nefes aldıktan sonra Ezio da aynısı yaptı. İlk iki sıçrayışı zorlanmadan gerçekleştirmeyi başardı ve hatta bu deneyimin hayli zevkli olduğunu düşündü, ama üçüncü tuğla sırasında tutunacağı yeri neredeyse ıskaladı ve bir süre dışa doğru tehlike arz edecek şekilde sallandı, ta ki ivmesini kaybetmeden bedenini düzeltip çok geçmeden kendini çatının üzerinde, Yusuf'un yanı başında bulana kadar.

"Durup düşünmeyin," dedi Yusuf ona. "İçgüdülerinizi kullanın ve işi kancaya bırakın. Bunun gibi birkaç tırmanıştan sonra bu işte ustalaşacağınızı görebiliyorum. Çabuk öğrenen birisiniz, Usta."

"Hep öyle olmak zorundaydım."

Yusuf gülümsedi. Kendi süngüsünü tekrar dışarı çıkardı ve Ezio'ya ayrıntılarını gösterdi. "Standart Osmanlı kancasüngüsünün iki ayrı kısmı vardır, gördüğünüz gibi... hem kanca hem süngü. Böylece ikisini birbirinden bağımsız şekilde kullanabilirsiniz. Şık tasarım, değil mi?"

"Geçmişte bunlardan kullanmadığıma üzülüyorum."

"Belki de o aralar böyle bir şeye ihtiyacınız yoktu. Gelin!"

Yusuf çatıların üzerinden atladı. Ezio onun peşinden gidiyor, Floransa'da çatıdan çatıya atlayıp kardeşi Federico'yu kovaladığı, çok eskilerde kalmış günleri hatırlıyordu. Yusuf onu meraklı gözlerden uzakta, biraz daha alıştırma yapabileceği yerlere götürdü. Ezio giderek artan bir özgüvenle üç tırmanışı daha başarıyla tamamladıktan sonra Yusuf ona döndü ve gözlerinin içi parlar halde, dedi ki: "Hâlâ yeterince gün ışığı var. Daha büyük bir mücadeleye ne dersiniz?"

"*Va bene*." Ezio gülümsedi. "Gidelim."

Yusuf, yine koşarak, yola koyuldu ve boşalmaya başlayan sokaklardan geçip Galata Kulesi'nin dibine varıncaya kadar ilerlediler. "Barış zamanında, korkuluklarda meşaleler yanana kadar muhafız dikmiyorlar. Bizi kimse rahatsız edemez. Gidelim."

Ezio başını kaldırıp son derece yüksek kulenin tepesine baktı ve sertçe yutkundu.

"Hiçbir şey olmayacak. Beni takip edin, hızlı ilerleyin ve hiç durmayın. Aklınızı bu işe odaklayın yeter. Ve –tekrar söylüyorum– tüm zor işleri kancaya bırakın. Taş duvarın üzerinde birçok girinti çıkıntı var. O bolluğun içinde kancanızı nereye geçireceğinizi şaşıracaksınız."

Yusuf cesaret verme amacı taşıyan gamsız bir kahkaha atarak yola koyuldu. Süngüyü ustalıkla kullandığından, kulenin duvarında yukarı doğru, dik bir şekilde yürüyormuş gibi –hatta koşuyormuş gibi– görünüyordu. Dakikalar sonra Ezio, nefes nefese bir halde, fakat zafer kazanmış bir edayla çatının üzerinde onun yanına geldi ve etrafına bakındı. Gemideki delikanlının da söylemiş olduğu gibi, şehre tepeden bakınca görülen manzaralar baş döndürücüydü. Ezio'nun o manzaraları seyredebilmek için kimseden izin almasına gerek kalmamıştı. Şehrin yerleşim planına daha fazla aşina olma fırsatını kullanarak, delikanlının Arap yelkenlisinin güvertesinden ona tanıttığı önemli yerlerin tümünü kafasına yazdı. Zihninin başka bir bölümü de şehrin batmakta olan güneşin kırmızı ve altın sarısı ışığı altındaki güzelliğini kana kana içmekle meşguldü sadece. Işık ona kendisiyle aynı gemide yolculuk yapmış ve gözleriyle içini okumuş olan güzel kadının saçlarının rengini hatırlatıyordu.

"İstanbul'a hoş geldiniz, Usta!" dedi Yusuf, onun çehresini seyrederken. "Dünyanın Kavşak Noktası'na hoş geldiniz."

"Neden öyle dediklerini şimdi anlıyorum."

"Bu şehri farklı nesillerden birçok insan yönetti, ancak onu asla zapt edemedi. Boynuna hangi boyunduruk geçirilirse geçirilsin, kapısını hangi ihmalkârlıklar ya da vurgunlar çalarsa çalsın, her seferinde kendini toparlıyor."

"*Memleketim* demek için güzel bir yere benziyor."

"Öyledir."

Bir-iki dakika sonra Yusuf kulenin kenarına doğru ilerleyip aşağıya baktı, sonra tekrar Ezio'ya döndü. "Aşağıya

kadar yarışalım mı?" diye sordu ve herhangi bir cevap beklemeden, kendisini nefes kesen bir Kader Atlayışı ile korkuluktan aşağı bıraktı.

Ezio onun dalışa geçmiş bir akbaba gibi hızla aşağıya düşüşünü ve 50 metre aşağıdaki, çoktan seçmiş olduğu bir saman arabasının içine sağ salim inişini seyretti. Derken iç geçirdi ve bir süre daha durup aşağısında dört bir yana uzanmakta olan şehre hayranlıkla baktı. Yüce Şehir'e. İlk Şehir'e. Antik Roma'nın Vârisi'ne. Konstantinopolis bin yaşındaydı ve bir zamanlar, Roma ve Floransa'nın onunla kıyaslandığında sadece köy kalacağı çok da uzak olmayan bir geçmişte yüz binlerce yurttaşa ev sahipliği yapmıştı. Yağmalanmış ve harap edilmişti, Ezio geçmişin o efsanevi güzelliğinin sonsuza dek yitip gittiğini biliyordu; ancak bu şehir, kendisine saldıranları, kendisini alçaltmak isteyenleri hep huşu içinde bırakmıştı. Ve Yusuf'un da söylemiş olduğu gibi, gerçekten de hiçbir zaman zapt edilememişti.

Ezio son bir kez daha etrafına bakınıp keskin gözleriyle tüm ufku taradı. Kalbini dolduran derin hüznü bertaraf etti.

Derken, o da kendi Kader Atlayışı'nı gerçekleştirdi.

YİRMİ

Ertesi sabah, Ezio ve Yusuf Assasin karargâhının avlusunda oturmuş, bir masanın üzerine serili haritaları dikkatle inceleyerek bir sonraki hareketlerini planlıyordu. Masyaf'taki Tapınakçıların yolladığı ulakların –daha henüz gelmedilerse– çok geçmeden kente varacakları ve güçlü bir Tapınakçı saldırısının her an beklenmesi gerektiği konusunda en ufak bir şüpheleri yoktu.

"Şu Tapınakçı örgütü... tıpkı çok başlı bir yılan gibi," dedi Ezio kara kara düşünerek. "Bir kellesini kes, yerine iki tane çıkar."

"Roma'da olmaz artık, Usta. Bu konunun icabına siz baktınız."

Ezio sessizleşti. Yağlamakta olduğu kancasüngünün kenarını başparmağıyla yokladı. "Bu silahtan kesinlikle etkilendim, Yusuf. Roma'daki yoldaşlarımın da oldukça işine yarardı doğrusu."

"Çoğaltılması zor bir tasarım değil," diye karşılık verdi Yusuf. "Gereken yerde övgüyü eksik etmeyin yeter."

"Daha çok alıştırma yapmam gerek," dedi Ezio, kısa süre içerisinde bu alıştırma fırsatını bulacağının farkında olmadan. Zira sokak kapısı o anda –Azize daha yetişecek vakti bulamadan– sertçe açıldı ve Yusuf'un mülazımlarından biri olan Kasım çılgına dönmüş gözlerle içeriye daldı.

"Yusuf *Bey* – çabuk gelin!"

Yusuf bir anda ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"İki cepheye saldırı düzenlendi. Galata'daki ve Kapalı Çarşı'daki sığınaklarımıza."

"Hiç bitmiyor," dedi Yusuf sinirlenerek. "Her gün, aynı kötü haber." Ezio'ya döndü. "Bu geleceğinden korktuğunuz büyük saldırı olabilir mi?"

"Bunu bilemem, ama saldırılara karşı koymamız şart."

"Elbette. Canınız kılıç dövüşü çekiyor mu?"

"Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun. Yapmam gerekeni yaparım."

"Harikasınız! Kancasüngünüzü gerçek anlamda kullanmanın zamanı geldi. Gidelim!"

YİRMİ BİR

Dakikalar sonra Galata Sığınağı'nın olduğu yöne doğru çatıların üzerinde koşturuyorlardı. Yakınlaşınca, Bizanslı okçuların dikkatini daha az çekmek için sokağa indiler. Fakat yollarının onlara tehditkâr bir şekilde geri dönmelerini emreden, silah kuşanmış çok sayıda paralı askerin oluşturduğu bir birlik tarafından tıkandığını gördüler. Birkaç adım geri çekilir gibi yaparak birbirleriyle fikir alışverişinde bulundular.

"Kancasüngünüzü kullanın, Usta," dedi Yusuf. "Bu haydutları azami hız ve asgari patırtıyla atlatmanın kesin bir yolu var."

"Kulağa hoş geliyor."

"İzleyin. Biz buna *kancala ve yuvarlan* diyoruz."

Daha fazla konuşmadan, Yusuf sokağın karşısında yüzleri onlara dönük halde etrafa dağılmış adamların oluşturduğu hatta doğru döndü. Aralarından birini seçti ve büyük bir hızla ona doğru koştu. Adam ya da silah arkadaşlarından herhangi biri tepki veremeden, Yusuf hedefinin önünde

bir anda havaya sıçradı, kancasüngüsü dışarı çıkmış halde bedenini ileri itti ve sağ kolunu hızla aşağı indirip kancayı adamın kemerinin arkasına geçirdi. Bu hareketi takiben, Yusuf adamın üzerinden takla attı, aynı anda da süngüsünü yuvasına çekti ve şaşkınlıktan olduğu yerde kalan paralı askerlerden hızla uzaklaşıp yoluna devam etti. Askerler yeniden toplanacak zamanı bulamadan, Ezio da Yusuf'un peşinden gitti ve kendi seçtiği adamının üzerinden takla atarken onu boynundan yakalayıp yere sermeyi başardı. Hedefinin birkaç metre arkasında yere indi ve silah arkadaşına katılmak üzere koşarak yoluna devam etti.

Fakat ileride ilgilenilmesi gereken daha fazla muhafız vardı ve onlarla ilgilenirken, Ezio Selçuklu arkadaşından yeni bir teknik kaptı. Bu kez, Yusuf hedefine doğru yaklaşırken eğilerek kancayı alçaktan savurdu ve silahıyla rakiplerinden birinin ayak bileğini yakalayıp adamı yanından hızla geçerken yere yıktı. Bir kez daha, Ezio hareketleri aynen tekrar etti ve kısa bir süre sonra İstanbul Assasinlerinin liderine yetişti.

"Buna da *kancala ve koş* diyoruz." Yusuf gülümsedi. "Ama doğuştan bir yeteneğiniz olduğunu görebiliyorum. Mükemmel bir iş çıkardınız."

"Az kalsın tökezleyip düşüyordum. Kendimi geliştirmem gerek."

"Alıştırma yapacak fırsatınız epey olacak."

"Şuraya bak, daha fazlası geliyor!"

Dört sokağın kesiştiği noktaya varmışlardı ve yaşanan çatışma sıradan vatandaşların binalarına kaçıp kapılarını arkalarından kilitlemelerine neden olduğu için şu an etraf bomboştu. Fakat Yusuf ve Ezio köşeye sıkışmıştı – Bizans-

lıların oluşturduğu büyük birlikler dört bir yandan üzerlerine hücum ediyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Ezio, kılıcını çekip sol kolundaki gizli süngüyü serbest bırakırken.

"Onları yerine sokun, Usta. Buralarda bir Assasin koşmaktan yorulursa, havadan ilerler."

Yusuf kancasını kullanarak en yakındaki duvarı gittikçe artan bir hünerle tırmanırken Ezio hemen onu takibe koyuldu. Bir kez daha çatıların üzerine çıkınca, Ezio bu bölgede pek çok çatının tepesinde, üzerlerinden katranlanmış halatların gergin bir şekilde uzandığı, sağlam görünümlü, dimdik duran, ahşap kılavuz direkleri olduğunu fark etti. Bu halatlar, bir dizi makara, kütük ve palangayla birbirine bağlanarak diğer çatıların üzerindeki kılavuz direklerine doğru ilerliyordu. Çıktıkları çatının üzerinde, durdukları yere çok yakın bir noktada böyle bir direk vardı.

"Bu mekanizmayı ambardan ambara, ambardan dükkâna mal taşımak için biz kurduk," diye açıkladı Yusuf. "Şehrin her yerinde, farklı farklı semtlerde bu mekanizmayı bulabilirsiniz. Aşırı dar ve genelde kalabalık olan sokakları kullanmaktan çok daha hızlıdır. Bizim için de çok daha hızlı bir yoldur."

Ezio başını aşağıya eğip Bizanslıların onların üzerinde durduğu binanın içine girmeye çalıştıkları noktaya baktı. Askerler, üzerlerinde tırmanmalarına izin vermeyecek kadar çok silah olduğu için onlara içeriden ulaşmaya karar vermişlerdi.

"Acele etsek iyi olur."

"Bu iş için de kancasüngünüzü kullanıyorsunuz," dedi Yusuf. "Onu bir ipe kancalayın, sıkı tutunun ve kendinizi bırakın – doğal olarak sadece inişlerde işe yarıyor!"

"Bu silahı neden geliştirdiğinizi anlamaya başlıyorum; tam Konstantinopolis'e göre!"

"Doğru söze ne hacet." Yusuf bunu söyledikten sonra hızla aşağıdaki sokağa baktı. "Ama haklısınız, elimizi çabuk tutmalıyız." Kısa bir süre etraftaki çatılara göz gezdirdi. Yaklaşık yüz metre ötede, bulundukları yerin aşağısında kalan bir binanın çatısında, sırtı onlara dönük halde, aşağısında dört bir yana uzanan şehri dikkatle izleyen bir Bizanslı gözcü gördü.

"Şu adamı gördünüz mü?" dedi Yusuf.

"Evet."

"Bir tane daha var, tam şu tarafta, solda; oraya bağlanan bir çatının üzerinde."

"Gördüm."

"Onları ortadan kaldıracağız." Yusuf kancasüngüsünü çıkarıp halata geçirdi. Ezio tam aynısını yapacakken, Yusuf onu uyarmak için bir elini kaldırdı. "Hemen arkamdan gelmeyin. İzin verin de size göstereyim."

"Ülkenin geleneklerini öğrenmek hoşuma gidiyor."

"Biz buna *zipline* diyoruz. İzleyin!"

Yusuf, ikinci gözcünün kısa bir anlığına başka bir yöne bakmasını bekledi ve sonra ağırlığını halatın taşımasına izin verdi. Halat hafifçe zorlansa da dayandı. Ardından bedenini tamamen bıraktı: Saniyeler sonra, hiçbir şeyden şüphelenmeyen ilk gözcüye doğru halatın üzerinden sessizce aşağı süzülüyordu. Son anda süngüsünün kancasını halattan çekti ve son kırk-elli santimlik mesafeyi hedefinin üzerine atlayarak kat etti, süngüyü bir daire çizecek şekilde savurup adamın yan tarafını deşti. Gözcünün yıkılmakta olan bedenini yakalayıp yavaşça yere indirdikten sonra da

hızla çatıdaki küçük bir ek binanın arkasına saklandı. Oradan biri onu gırtlaklıyormuş gibi haykırdı.

Bu, ikinci gözcüyü harekete geçirdi ve adam hızla dönüp sesin geldiği yöne baktı.

"Yardım et, arkadaşım! Assasinler!" diye haykırdı Yusuf. Bunu acınası bir ses tonuyla ve Yunan dilinde söylemişti.

"Oradan ayrılma! Geliyorum!" diye geri seslendi ikinci gözcü ve arkadaşına yardım etmek üzere hızla çatının karşısına geçti.

O anda, Yusuf Ezio'ya işaret edince Ezio da halatın üzerinden hızla aşağı kayıp, yenik düşmüş silah arkadaşının cesedinin yanı başında diz çökmekte olan ikinci gözcünün üzerine tam zamanında, öldürücü bir darbeyle indi.

Yusuf iki cesedin yanı başında Ezio'ya katıldı. "Bir damla ter dökmemişsiniz," dedi kıkır kıkır gülerek. Sonra bir anda ciddileşti ve konuşmaya devam etti: "Gördüğüm kadarıyla başınızın çaresine bakabiliyorsunuz, bu yüzden ayrılma vaktimizin geldiğini düşünüyorum. Ben doğru Çarşı'ya gidip oradaki sığınağımızda neler olduğuna baksam iyi olur. Siz de Galata'ya gidip oradakilere yardım edin."

"Bana yolu göster."

Yusuf çatıların ilerisini gösterdi. "Kuleyi görüyor musunuz?"

"Evet."

"Sığınak tam onun yanında. Bir anda iki yerde olamam, ancak siz burada olduğunuza göre böyle bir şeye lüzum yok. Allah'a şükür geldiniz, Usta. Yardımınız olmasa..."

"Şu ana kadar her şeyi sen başardın."

Yusuf onun elini tuttu. "*Haydi rastgele* – Ezio. İyi şanslar!"

"Sana da iyi şanslar."

Yusuf güneye yönelirken, Ezio da başka bir halat mekanizması bulana kadar çatıların kızıl-kahverengi kiremitleri üzerinde ilerledi. Hızla süzülüp hiçbir zorluk çekmeden direkten direğe geçerek ve yayan gitmeye kıyasla çok daha hızlı yol kat ederek çabucak aşağıya inip kulenin dibine doğru ilerledi.

Kulenin dibine ve bir sonraki mücadelesine doğru...

YİRMİ İKİ

Ezio savaşın durulduğu bir anda geldi ve kimseye görünmeden sığınağın içine sızmayı başardı. Orada, daha önce kısa bir süre görüşmüş olduğu Doğan adında bir Assasin mülazımı tarafından karşılandı.

"Usta, bu bir onur. Yusuf sizinle değil mi?"

"Hayır, düşman Kapalı Çarşı'nın o taraftaki sığınağımıza başka bir saldırı daha düzenlemiş. Yusuf şu an oraya gidiyor." Ezio durdu. "Burada durum nasıl?"

Doğan bir eliyle alnını sildi. "Öncü kıtayı geri püskürttük, ancak sırf takviye birliklerin gelmesini beklemek için geri çekildiler."

"Adamlarınız onlara hazır mı?"

Doğan, Usta'nın heyecanından ve kendine olan güveninden destek bularak çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Siz geldiğinize göre, hazırlar!"

"Bir sonraki saldırı ne taraftan bekleniyor?"

"Kuzey cepheden. Oranın en zayıf taraf olduğunu düşünüyorlar."

"O zaman orayı en güçlü taraf yapmakta fayda var."

Doğan, Assasinlerini Ezio'nun emirlerine göre yeniden konuşlandırdı. Sonunda Tapınakçılar karşı saldırıya geçtiklerinde onlara karşı hazırlardı. Mücadele kısa sürdüğü kadar çetin de geçti; on beş Tapınakçı paralı askeri, sığınağın bulunduğu kulenin yanındaki meydanda ölü halde yatıyordu. Assasin bölüğünden de iki erkek ve bir kadın yaralanmıştı, ancak ölen yoktu. Çarpışma, Tapınakçılar için tam bir bozgun olmuştu.

Mücadele tamamen bittiğinde "Uzun bir süre geri gelmezler," dedi Doğan Ezio'ya.

"Öyle umalım. Tapınakçılar karşısında edindiğim deneyime göre konuşacak olursam, alt edilmekten hoşlanmazlar."

"Eh, bu civarda tekrar böyle bir şeye kalkışırlarsa o zaman yenilgiyle yaşamayı öğrenmeleri gerekecek."

Ezio gülümsedi ve Doğan'ın omzuna hafifçe vurdu. "İşte bunlar duymak istediğim kelimeler!"

Oradan ayrılmak için harekete geçti.

"Şimdi nereye gideceksiniz?" diye sordu Doğan.

"Kapalı Çarşı'daki sığınakta Yusuf ile buluşacağım. Tapınakçılar yeniden toplanırsa oraya haber yolla."

"Öyle bir şey olmaz ya, olursa ilk sizin haberiniz olur."

"Bir de yaralılarınızla ilgilenin. Şu çavuşunuz başından kötü bir yara aldı."

"Şu anda onlarla ilgileniliyor."

"Oraya *zipline* kullanarak ulaşabilir miyim?"

"Boynuz'un güney kıyısına ulaştığınızda, evet. Ama önce oraya bir salla geçmeniz lazım. Yarımadaya ulaşmanın en hızlı yolu o."

"Sal mı?"

"Bir köprü yapılacaktı ama her nedense inşa edilmedi."

"Ah, evet," dedi Ezio. "Birinin o köprüden bahsettiğini hatırlıyorum." Elini kaldırdı. "*Allaha ısmarladık*," dedi.

"*Güle güle*." Doğan gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi.

Ezio'nun gitmesi gereken sığınak, Çarşı'dan uzakta değil, Çarşı ile şu an Osmanlılar tarafından bir camiye çevrilmiş olan antik Ayasofya Kilisesi'nin arasında, İmparatorluk Havalisi'ndeydi. Fakat çatışma biraz güneybatı tarafta, şehrin güney kıyılarındaki iskelelere yakın bir noktada gerçekleşiyordu. Ezio bir çatının üzerinde bir süre bekleyip aşağısındaki iskelelerin üzerinde ve sokaklarda son sürat devam etmekte olan mücadeleyi seyretti. Yanındaki bir tahta kazıktan, kargaşanın en hareketli yerinde sırtı limana dönük halde duran Yusuf'u görebildiği noktaya kadar bir halat uzanıyordu. Yusuf beş-altı irikıyım paralı askeri başından defetmeye çalışıyordu; silah arkadaşları ise onun yardımına gelemeyecek kadar çok meşguldü. Ezio kancasını halata geçirip bir çırpıda aşağı kaydı ve yerden yaklaşık dört metre yüksekteyken halatın üzerinden atlayıp kollarını ve bacaklarını iyice açarak, sol kolundaki gizli süngüsü dışarı çıkmış halde Yusuf'un saldırganlarından ikisinin tepesine indi ve adamları yere serdi. Askerler tepki veremeden canlarından olmuştu. Ezio cesetlerin üzerinde doğrulurken onların grubundaki geri kalan dört kişi dönüp ona baktı. Bu da Yusuf'a yuvarlanarak askerlerin yan tarafına geçmesi için yeterince zaman sağladı. Ezio hâlâ kancasüngüsünü ileri uzatmış vaziyette duruyordu.

Dört Tapınakçı askeri böğüre böğüre Ezio'nun üzerine gelirken, Yusuf yan taraftan hızla onlara yaklaştı ve kendi gizli süngüsünü çabucak oyuna soktu. Bu sırada iriyarı bir

asker, Ezio'yu bir ambarın duvarına karşı geri sürdükten sonra neredeyse onun tepesine binmek üzereydi ki Ezio *kancala ve yuvarlan* tekniğini hatırladı ve kaçmak için o tekniği kullanarak rakibini yere düşürdükten sonra adamın ağrıdan kıvranmakta olan bedenine gizli süngüsünü saplayarak öldürücü darbeyi de indirmiş oldu. O esnada, Yusuf da diğer ikisini etkisiz hale getirmiş, hayatta kalan da tabanları yağlayıp kaçmıştı.

Diğer yerlerdeyse, Yusuf'un birliği nihayet lanetler okuya okuya şehrin derinliklerine doğru kaçmaya başlayan Tapınakçıların üstesinden gelirken, şiddetli çatışma gitgide yatışıyordu.

"Tam zamanında gelip yeni oyun arkadaşlarımla tanıştığınıza sevindim," dedi Yusuf, Ezio gibi o da kılıcını temizleyip kınına geçirir ve gizli süngüsünü yuvasına sokarken. "Kaplan gibi savaştınız, dostum, kendi düğününe geç kalmış bir adam gibi."

"Cenazesine mi demek istedin acaba?"

"Ona geç kalmak pek canınızı sıkmaz herhalde."

"Valla, düğün diyorsan, zaten yirmi beş yıl geç kalmış durumdayım." Ezio o aşina olduğu kasvetli ruh halini kenara atarak omuzlarını dikleştirdi. "Çarşı Sığınağı'nı kurtarmak için zamanında geldim mi bari?"

Yusuf kederle omuzlarını silkti. "Maalesef, hayır. Kendi paçamızı kurtarmakla yetindik. Çarşı Sığınağı kaybedildi. Ne yazık ki, onu geri alamayacak kadar geç gelmişim. Çok iyi mevzilenmişlerdi."

"Umudunu yitirme. Galata Sığınağı güvende. Orada kullandığımız Assasinler bize burada eşlik edebilirler."

Yusuf'un yüzü güldü. "'Ordum' iki katına çıkarsa Çarşı'yı hep birlikte geri alırız! Gidelim! Bu taraftan!"

YİRMİ ÜÇ

Pazar sokaklarından ve kocaman, göz alıcı dükkân labirentinden; altın sarısıyla kan kırmızısının iç içe geçtiği hareketli Kapalı Çarşı'nın içinden geçtiler. Esanslardan baharata, İsfahan ve Kâbil'den gelen pahalı İran halılarından koyun postlarına, sedir ağacından mobilyalara, kılıçlara ve zırhlara, kıvrımlı ağızları ve uzun boyunları olan pirinç ve gümüşten cezvelere, lale şeklindeki çay bardaklarına ve daha büyük, daha narin duran şerbet bardaklarına kadar her şeyi satan küçük dükkânlarla sıralı yüzlerce sokağın bulunduğu bir yerdi burası. Satıcıların en az on farklı dilde çınlayan seslerinin karmaşası arasında, insanın hayal ya da arzu edebileceği her şeyin satıldığı bir bereket ırmağıydı.

Çarşının kuzeydoğu tarafından dışarı çıktıklarında Sığınağa daha yakın duran sokaklara vardılar. Burada Tapınakçı hâkimiyeti güçlüydü. Binalara onların bayrakları asılmıştı ve burada ticaret yapan esnaf, Ezio'nun görebildiği kadarıyla, Bizanslı saldırganlar tarafından hiç de seyrek olmayan bir şekilde rahatsız ediliyordu.

"Gördüğünüz gibi," diyordu Yusuf ona, "Tapınakçılar bir semti ele geçirince bunu övünerek göstermek istiyorlar. Onları uzak tutmaya çalışmak daimi bir mücadele. Tadını çıkardıkları her zaferde burunlarımızı sürtmekten hoşlandıkları kadar başka hiçbir şeyden hoşlanmazlar."

"Ama padişah neden hiçbir şey yapmıyor? Burası onun şehri!"

"Sultan Bayezid uzakta. Buradaki beylerbeyinin ise durumu kontrol altında tutmasına yetecek kadar kaynağı yok. Biz olmasaydık..." Yusuf'un sesi giderek güçten düştü, sonra başka bir düşünce silsilesini izleyerek konuşmaya devam etti: "Padişah, şehrin kilometrelerce kuzeybatısında kalan bir yerde oğlu Selim'le savaş halinde. Yıllardır şehir dışında, en azından 1509'daki büyük depremden beri. Hatta bu tarihten önce bile neredeyse hiç burada bulunmadı. Tüm bu çalkantıdan bihaber."

"Deprem derken?" Ezio depremin haberinin Roma'ya ulaştığını hatırlıyordu. Bin diğer yapıyla beraber yüzü aşkın cami yerle bir olmuş ve on bin vatandaş hayatını kaybetmişti.

"Görecektiniz. Biz o güne Küçük Mahşer diyoruz. Depremin Marmara Denizi'nde sebep olduğu dev dalgalar güney surları neredeyse yerle bir etti. Ancak sultan o uyarı karşısında bile gözlerini kapalı tutmayı sürdürdü."

"Ah, ama senin gözlerin açıktı, *si*?"

"Hem de iki dolunay gibi. İnanın bana."

Tapınakçı paralı askerlerle dolu büyükçe, açık bir *kare-si*ye varmışlardı. Meydandan geçerlerken, askerler onlara şüpheyle bakmaya başladı.

"Doğrudan müdahale edemeyeceğimiz kadar fazlalar," dedi Yusuf. "Bunlardan birini kullansak iyi olur."

Elini yan tarafındaki bir kesenin içine daldırdı ve bir bomba çıkardı.

"Nedir o, bir sis bombası mı?" dedi Ezio. "Hımm. Onun bize burada yardımcı olacağı konusunda şüpheliyim."

Yusuf kahkaha attı. "Sis bombası mı? Saygıdeğer Ezio, saygıdeğer Usta, siz İtalyanlar on altıncı yüzyıla geçmekte epey gecikmişsiniz. Bu bombalar görüşü engellemiyor, dikkat dağıtıyor. Seyredin."

Yusuf bombayı kendisinden belli bir mesafe uzağa fırlatırken Ezio geri çekildi. Bomba kimseye zarar vermeden patladı, ancak havaya altına benzeyen küçük sikkeler saçtı ve hepsi paralı askerlerin başlarından aşağı yağdı. Askerler aralarına giren sivil vatandaşları omuzlarıyla ittirerek paraları yerden almak için koştururken gözlerini Ezio ve Yusuf'un üzerinden ayırdılar.

"O neydi?" diye şaşkınlıkla sordu Ezio, artık saldırıya uğrama korkusu olmadan yollarına devam ederlerken.

Yusuf kurnazca gülümsedi. "Biz ona Altın Bombası diyoruz. İçi demir sülfürden yapılmış sikkelerle doludur; altın paraya benzerler ama onları çoğaltmak çok ucuzdur."

Ezio, Aptal Altını dışında her şeyi unutmuş olan askerlerin etrafa dağılışını seyretti.

"Gördünüz mü?" dedi Yusuf. "Karşı koyamıyorlar. Ama onlar hepsini toplamadan harekete geçelim."

"Bugün sürprizlerle dolusun."

"Patlayıcı madde tasarlamak yeni merakımız, Çinlilerden kaptığımız bir merak. Ona büyük bir hevesle sarıldık diyebilirim."

"Ben besbelli paslanıyorum artık. Fakat bir arkadaşım zamanında bana birtakım el bombaları üretmişti, İspan-

ya'da, uzun yıllar önce. Dolayısıyla bu konuda biraz bilgim var. Bana yeni teknikleri öğretmen gerekecek."

"Memnuniyetle... Yalnız burada Usta kim, Ezio? Merak etmeye başlıyorum."

"Bu kadar küstahlık yeter, Assasin!" Ezio gülümseyerek Yusuf'un omzuna bir şaplak indirdi.

İçinden geçtikleri dar bir sokak başka bir meydana çıkıyordu ve Tapınakçı istilasına uğramış olan semtin o noktasında da yine Bizanslı paralı askerlerin oluşturduğu büyükçe bir birlik vardı. Yandaki *karesi*den gelen kargaşa seslerini duymuşlardı ve huzursuz görünüyorlardı. Yusuf kesesinden bir avuç dolusu bomba çıkardı ve onları Ezio'ya verdi. "Sıra sende," dedi. "Göreyim seni. Rüzgâr arkamızdan esiyor, dolayısıyla sorun yaşamayız."

Bizanslılar kılıçlarını çekmiş, iki Assasin'e doğru ilerlemeye başlamıştı. Ezio ellerindeki üç bombanın pimini çekti ve onları yaklaşmakta olan paralı askerlere doğru fırlattı. Bombalar yere çarptıkları anda küçük, zararsız birer *pat* sesiyle infilak etti ve bir an hiçbir şey olmamış gibi göründü. Fakat sonra Tapınakçı askerler duraksayıp birbirlerine baktılar ve leş gibi kokan yapış yapış bir sıvıyla kaplanmış üniformalarını öğüre öğüre elleriyle silmeye çalıştılar. Çok geçmeden de geri çekildiler.

"İşte gidiyorlar," dedi Yusuf. "Eşleri onları tekrar yatağa alana kadar günler geçer."

"Başka bir sürpriz miydi bu da?"

"Kokarca-yağı bombaları. Doğru anda karar verip hâkim rüzgârdan uzak durursan çok etkilidirler."

"Uyarı için teşekkürler."

"Ne uyarısı?"

"Öyle ya."

"Acele edelim. Neredeyse geldik."

*Karesi*den geçip başka bir sokağa girmişlerdi; bu seferki sokak daha genişti, ama iki yanına pencereleri uzun tahtalarla kapatılmış dükkânlar sıralıydı. Yusuf o dükkân benzeri yapıların birinin önünde durdu ve kapıyı dikkatli bir şekilde itti. Kapı açıldı. Ardında, uzak duvarı boyunca istiflenmiş birkaç fıçının ve eşya sandığının bulunduğu küçük, sade bir avlu vardı. Avlunun ortasında, aşağıya doğru taş basamakların indiği açık bir tavan kapağı bulunuyordu. Sol arka köşesinden ise bir kule yükselmekteydi.

"Düşündüğüm gibi," dedi Yusuf. Ezio'ya döndü ve aceleyle konuştu. "Burası bizim yeraltı sığınaklarımızdan biri. Terk edilmiş görünüyor ama aşağıda Tapınakçılar sıkı bir savunma düzeni almıştır. O ayaktakımının içinde bir Tapınakçı yüzbaşısı var. Onu bulup öldürmeni rica edebilir miyim?"

"Sığınağınızı size geri kazandıracağım."

"Güzel. Bunu yaptıktan sonra şu kuleye tırmanıp oradaki işaret fişeğini yak. O da yine bombalarımızdan biri ve Tapınakçıların geri çekilme işareti vermek için kullandığı fişeklerin bir benzeri."

"Peki ya sen?"

"Meydandaki şu Tapınakçıların neler olduğunu fark etmesi uzun sürmez, bu yüzden geri dönüp, bizi buraya kadar takip etmelerini ve arkadaşlarına destek vermelerini engelleyeceğim. Tuniğimin kemerinde takılı duran birkaç fosfor bombası var. İşi onlara bırakırım."

"Demek modası geçmiş sis perdelerini de hâlâ kullanıyorsunuz, ha?"

Yusuf başıyla onayladı. "Evet ama bunlar epey iyi, bu yüzden..." Burnunu ve ağzını bir atkıyla sardı. "Bir de

gitmeden, tavşanları deliğinden çıkarmaya yarayacak küçük bir numaram daha var; yarı karanlıkta sığınağa inip o heriflerle savaşmanı istemiyorum. Yüzeye çıktıklarında, onları tek tek indirmekte çok zorlanmazsın." Kesesinden son bir bomba çıkardı ve onu bir süre havada tuttu. "Şimdi bunu patlatacağım, sonra da yola koyulacağım. İki Tapınakçı grubunu aynı anda etkisiz hale getirmemiz gerek, yoksa kaybederiz. Kulaklarını kapat – bu sülfür dolu bir kiraz bombası, gök gürlemesi gibi bir sesi vardır. Hepsini dışarı çıkartır ama kulak zarlarını patlatmanı istemem."

Ezio kendisine söyleneni yaptı ve geri giderek avlunun gölgeli kısmında, tavan kapağını iyi gören bir noktada uygun bir konum aldı. Sol kolundaki gizli süngüyü yine aynı yere uyarlanmış piştov ile değiştirdi; kancasüngüyü yakın dövüş için saklamayı tercih ediyordu. Yusuf, sokağa yakın bir noktada durarak, kiraz bombasını avlunun uzak köşesine fırlattı ve sonra gözden kayboldu.

Bomba korkunç bir ses çıkardı ve Ezio, kulaklarını başlığının altında sıkıca kapatmış olsa da, artçı şoku kafasının içinde hissetti. Şokun sarsıntısından kurtulmak için kafasını iki yana salladı ve o bunu yaparken, kıpkırmızı burunlu bir yüzbaşının yönlendirdiği on Tapınakçı, tavan kapısından hızla gün ışığına çıkarak panik içinde etrafa bakındı. Ezio hızla onlara doğru ilerledi ve adamlardan üçünü daha ne olduğunu anlamalarına izin vermeden etkisiz hale getirdi. Mücadelenin ikinci aşamasında, kancasüngüsünü kullanarak üç askeri daha öldürmeyi başardı. Diğer üçü esen meltemin taşıdığı belli belirsiz bir duman kokusunun hemen ardından gelen iki patlamanın daha sesini duyunca kaçıp uzaklaştı.

"Çok iyi zamanlama, Yusuf," diye mırıldandı Ezio kendi kendine.

Derken serserilerin başı gelip Ezio'nun karşısına dikildi. Koyu kırmızı tuniğinin üzerinde çok kullanılmış siyah bir omuz zırhı bulunan, güçlü kuvvetli, patlak gözlü bir adamdı. Sağ elinde ağır bir Şam kılıcı; sol elinde ise çirkin görünümlü, sipsivri uçlu bir eğri hançer taşıyordu.

"Gebereceksin," dedi yüzbaşı boğuk bir sesle. "Seni hançerle deşip kılıçla da boğazını keseceğim. Kendini ölmüş bil, Assasin."

"Siz Tapınakçılar on altıncı yüzyıla girmekte gerçekten gecikmişsiniz," diye karşılık verdi Ezio, sol elini kaldırıp piştovunu avucuna doğru çekerek. Derken, bu mesafeden sol elle bile olsa asla ıskalamayacağını düşünerek ateş etti ve gerçekten de, yuvarlak mermi yüzbaşının tam iki gözünün arasındaki kemiğe saplandı.

Adam daha dizlerinin üzerine çökmeden Ezio avlunun diğer tarafına hızla koşup fıçılardan birinin üzerine sıçradı ve kancasüngüyü kullanarak bir çırpıda kulenin tepesine çıktı.

Yusuf'un ona bahsetmiş olduğu fişek hiç dokunulmamış halde öylece duruyordu. Hemen yanında küçük bir havan vardı; Ezio fişeği onun içine geçirdi. Kısa süre sonra fişek gökyüzüne yükselerek ardında alevden ve menekşe rengi dumandan oluşan parlak bir iz bıraktı.

Ezio kuleden aşağı indiğinde Yusuf onu orada bekliyordu.

"Ustamız olmana şaşmamak gerek," dedi Selçuklu Assasin. "Zamanı daha iyi ayarlayamazdın." Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Tapınakçılar tüm cephelerde geri çekiliyor."

YİRMİ DÖRT

Çarşı Sığınağı, yakın bir zamanda Tapınakçıların istilasına uğramış olmasına rağmen dikkat çekecek derecede düzgün ve temizdi.

Türk silah arkadaşı tavana bakarken, Ezio, Yusuf'a "Bir hasar var mı?" diye sordu.

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Bizanslı Tapınakçılar kötü ev sahipleri olabilirler ama düzgün kiracılardır. Bir yeri ele geçirdiklerinde orayı sağlam tutmak isterler."

"Maksatları kalmak olduğu için mi?"

"Aynen öyle!" Yusuf ellerini ovuşturdu. "Küçük zaferlerimizden istifade ederek seni Yunanlı dostlarımıza karşı vereceğimiz mücadele için daha iyi hazırlamamız gerek," dedi. "Bombalarımızdan birkaçının nasıl kullanılacağını sana gösterdim, ancak onları nasıl yapacağını öğrensen çok daha iyi olur."

"Buralarda bana bunu öğretecek birisi var mı?"

"Elbette! Hocanın kendisi! Piri Reis."

"Piri Reis... bizden biri mi?"

"Bir manada öyle. Bu işlerden uzak durmak ister. Ama kesinlikle bizim tarafımızda."

"Onun daha çok bir haritacı olduğunu sanıyordum," dedi Ezio, Ma'Mun'un ona vermiş olduğu Kıbrıs haritasını hatırlayarak.

"Haritacı, gemici, korsan –gerçi bugünlerde Osmanlı Donanması'nda hızla yükseliyor– her alanda gayet başarılı bir şahıs. Ayrıca İstanbul'u –Kostantiniyye'yi– avucunun içi gibi biliyor."

"Güzel, çünkü ona şehir hakkında belki cevap verebileceği bir soru sormak istiyorum. Nasıl bomba yapılacağı dışında. Onu ne zaman görebilirim?"

"Hemen şimdi. Zaten kaybedecek zamanımız da yok. O küçük arbededen sonra kendini iyi hissediyor musun? Biraz dinlemek ister misin?"

"Hayır."

"Güzel! Seni şimdi ona götüreceğim. Atölyesi uzakta değil."

Piri Reis'in Kapalı Çarşı'nın güney yakasında, bulunduğu yapının ikinci katında yer alan, açık plana göre tasarlanmış, birkaç odadan ibaret bir atölyesi vardı. Atölyenin yüksek pencereleri, sıkış tepiş bir çalışma alanının ahşap döşemeleri üzerine düzgün ve titiz bir şekilde sıralanmış birkaç harita masasının üzerine soğuk ama berrak bir ışık düşürüyordu. Masaların üzerindeyse, yine aynı titizlikle serilmiş, Ezio'nun daha önce hiç görmediği kadar fazla sayı ve çeşitte harita duruyor ve dört-beş yaver, masaların başında oturmuş, ses çıkarmadan, özenle çalışıyordu. Atölyenin batı ve güney duvarları daha fazla haritayla süs-

lüydü; her biri düzgün bir şekilde dört köşesinden iğnelerle birbirine tutturulmuştu. Bu resmi, dördü bir köşede ve biri ortada duran beş büyük küre tamamlıyordu. Küreler de aslında hâlâ üzerinde çalışılan işler arasındaydı ve yeni mürekkeplenmiş alanlar eklenen son keşifleri gösteriyordu.

Atölyenin batı duvarı, ustalıkla tamamlanmış birtakım detaylı teknik çizimlerle de kaplıydı ama bunlar, Ezio'nun ilk bakışta gördüğü kadarıyla, bomba tasarımlarıydı. Piri'nin oturduğu yere gitmek üzere odanın içinden geçerken duvardaki bomba çizimlerinin şu dört sınıfa ayrıldığını anlayabilecek kadar bir şeyler okumayı başardı: Ölümcül, Taktiksel, Oyalayıcı ve Özel Kaplamalar. Duvardaki bir girinti, içine bir tezgâh sığacak kadar büyüktü ve bu tezgâhın arkasında, rafların üzerine düzgünce yerleştirilmiş halde, birtakım el aletleri duruyordu. Maden işçilerinin kullandığı türden el aletleri...

Leonardo'nun çalışmaktan hoşlandığı dağınık ortama tam zıt bir yer, diye düşündü Ezio, arkadaşı gözlerinin önünde canlanınca kendi kendine gülümseyerek.

Yusuf ve Ezio, Piri'yi pencerelerin tam altındaki kocaman bir çizim masasında çalışırken buldu. Ezio'dan altı ya da yedi yaş genç, yanık tenli, hava şartlarının yıprattığı, sağlıklı ve güçlü bir adamdı. Kafasında mavi ipekten bir sarık vardı ve bu sarığın altında şu an yoğun bir odaklanma ifadesi taşıyan sert çehresi, berrak bir griliği olan delici gözleriyle önündeki işine bakıyordu. Kahverengi gür sakalı, gümüş sırmalı ipek kumaştan dikilmiş boğazlı tuniğinin yakasını kapatıyor olsa da, güzelce kesilip düzeltilmişti. Kıyafetini mavi bir şalvar ve sade ahşap takunyalar tamamlıyordu.

Yusuf onları tanıştırırken, Piri Ezio'ya tartıp biçerek baktı; Ezio da bu bakışa aynı şekilde karşılık verdi.

"Neydi isminiz?" diye sordu Piri.

"Ezio. Ezio Auditore da Firenze."

"Ah tamam. Bir an Yusuf'un 'Lothario' dediğini sandım. Aradaki ses farkını duyamadım." Piri, Ezio'ya baktı. Ezio adamın gözlerinde bir parıltı olduğuna yemin edebilirdi. Ezio'nun ünü –en az bir alanda– ondan önce mi gelmişti?

Bu adamı seveceğini düşündü.

"Çalışmalarınızı, daha doğrusu haritalarınızı gördüm," diye başladı Ezio. "Kıbrıs için hazırladığınızın bir örneğini aldım."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi denizci ters bir şekilde. İşinin bölünmesinden hoşlanmadığı belliydi. Ya da en azından vermek istediği izlenim buydu.

"Ama bugün size başka bir uzmanlık alanınız hakkında bir şeyler danışmaya geldim."

"Şu Kıbrıs haritası iyi bir haritaydı," dedi Piri, Ezio'nun sözünü hiçe sayarak. "Ama o zamandan beri onu geliştirdim. Elinizdekini gösterin bana."

Ezio duraksadı. "Artık bende değil," diye itiraf etti. "Onu... bir arkadaşa verdim."

Piri başını kaldırıp baktı. "Çok cömertsiniz," dedi. "Haritalarımın ne kadar değerli olduğunu biliyor musunuz?"

"Haklısınız. Ama o adama hayatımı borçluydum." Ezio yine duraksadı. "O da sizin gibi bir denizciydi."

"Öyle mi? Adı nedir? Onu belki daha önce duymuşumdur."

"Bir Memluk. Al-Scarab adını taşıyor."

Piri'nin birden yüzü güldü. "Şu yaşlı serseri! Şey, umarım onu iyi bir iş için kullanır. En azından bize karşı bir hamle yapmaması gerektiğini biliyor." Bakışlarını Yusuf'a çevirdi. "Yusuf, neden hâlâ orada dikiliyorsun? Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin? Çık da arkadaşın benimle kalsın. Ona ihtiyacı olan ne varsa veririm. Al-Scarab'ın arkadaşı benim de arkadaşımdır!"

Yusuf gülümsedi ve çıkmak için harekete geçti. "Seni güvenilir ellere bırakacağını biliyordum," dedi giderken.

Baş başa kaldıklarında Piri daha da ciddileşti. "Senin kim olduğunu biliyorum, Ezio ve neden burada olduğuna dair çok iyi bir fikrim var. İçecek bir şeyler alır mısın? Seviyorsan kahve var."

"Sonunda şu kahve dedikleri şeyin tadına bakacak fırsatı yakaladım demek."

"Güzel!" Piri yaverlerinden birine el çırptı ve adam başıyla onaylayıp atölyenin arkasına gitti. Çok geçmeden üzerinde, küçük fincanlarla birlikte, kıvrımlı bir cezve ve Ezio'nun daha önce hiç tatmadığı bal rengi şekerlemelerle dolu bir tabak bulunan pirinç bir tepsiyle geri döndü.

"Al-Scarab'ı kendi korsanlık günlerimden hatırlıyorum," dedi Piri. "On-on beş yıl önce İnebahtı Savaşı'nın her iki çarpışmasında da yan yana savaşmıştık. Amcam Kemal'in sancağı altında. Onu duymuşsundur herhalde?"

"Evet, duydum."

"İspanyollar bizimle kaplan gibi savaşırdı, ancak Cenevizlileri ve Venediklileri gözüm çok tutmazdı. Sen Floransalısın, değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse bir kara adamısın."

"Ailem bankerdi."

"Görünürde öyleydi! Ama alttan alta çok daha soylu bir konuma sahiplerdi."

"Bildiğiniz gibi, sizin kanınızda denizcilik olduğu kadar benim kanımda bankerlik yok."

Piri kahkaha attı. "Ağzına sağlık!" Kahvesinden bir yudum aldı ve sıcaklığı dudaklarını yakınca yüzünü buruşturdu. Sonra taburesinden ağır ağır kalktı ve kalemini bırakıp omuzlarını esnetti. "Bu kadar sohbet yeter de artar bile. Bir süredir, üzerinde çalıştığım çizimlere baktığını görüyorum. Onlardan bir şeyler çıkarabildin mi?"

"Harita olmadıklarını görebiliyorum."

"Sen harita mı istiyorsun?"

"Hem evet hem hayır. Size şehir hakkında sormak istediğim bir şey var, sonra da başka bir konudan bahsedeceğim."

Piri ellerini iki yana açtı. "Buyur."

Ezio, Niccolò Polo'nun kitabı *Gizli Sefer*'i yan kesesinden çıkardı ve onu Piri'ye gösterdi.

"Tuhaf," dedi denizci. "Polo ailesi hakkında her şeyi elbette biliyorum. Marco'nun kitabını okudum. Bana soracak olursan, biraz abartır."

"Bunu Masyaf'taki bir Tapınakçı'dan aldım. Yusuf onu ve içinde yazanları biliyor."

"Masyaf mı? Demek oraya gittin."

"Altaïr'in kütüphanesini açacak beş anahtardan bahsediyor. Onu okuduktan sonra anladım ki Altaïr anahtarları Niccolò'ya teslim etmiş ve o da onları buraya getirip gizlemiş."

"Ve Tapınakçılar bunu biliyor öyle mi? O halde, zamana karşı bir yarış söz konusu."

Ezio başıyla onayladı. "Birini, Topkapı Sarayı'nın mahzenlerinde saklı olanı bulmuşlar bile. Onu geri alıp diğer dördünü bulmam gerek."

"O halde... nereden başlayacaksın?"

"Pololaın buradaki eski ticaret merkezinin yerini biliyor musun?"

Piri ona baktı. "Onun tam olarak nerede olduğunu sana söyleyebilirim. Gel benimle." Ezio'yu Konstantinopolis'in büyük ve son derece detaylı bir haritasının asılı durduğu duvara götürdü. Haritaya bir süre dikkatle baktıktan sonra başparmağıyla bir noktaya dokundu. "Şurada. Ayasofya'nın batısında. Buraya yakın. Neden? Bir bağlantı mı var?"

"Takip etmem gereken bir önsezim var."

Piri ona baktı. "O değerli bir kitap," dedi ağır ağır.

"Evet. Yanılmıyorsam, çok değerli."

"Onun yanlış ellere düşmemesi için elinden geleni yap." Piri Reis uzun bir süre sessiz kaldı, bir şeyler düşünüyordu. "Pololaın eski ticaret merkezini bulduğunda dikkatli ol," dedi. "Orada aradığından daha fazlasını bulabilirsin."

"Bu söz bir soru sormamı mı gerektiriyor?"

"Gerektirse bile, bu, cevabı bende olmayan bir soru. Senden sadece gözünü dört açmanı istiyorum, dostum."

Ezio, Piri'ye daha fazla açılmadan önce tereddüt etti. "Sanırım araştırmam oradan başlayacak. Orada bana ilk ipucumu verebilecek bir şeyin gizli olduğundan eminim."

"Mümkündür," dedi Piri Reis hiçbir sır vermeyerek. "Yalnız, sen benim uyarımı dikkate al."

Sonra yüzünde mutlu bir ifade belirdi; kötü ruhları

uzaklaştırmak istermiş gibi, ellerini kuvvetli bir şekilde ovuşturdu. "Meseleyi çözdüğümüze göre, sana başka nasıl yardımcı olabilirim?"

"Eminim tahmin etmişsindir. Bir Assasin görevi için buradayım, belki de bugüne kadarki en önemli görev için. Yusuf bana nasıl bomba yapılacağını göstermeye razı olacağını söyledi. Burada ürettiğiniz özel bombalardan söz ediyorum."

"Ah, şu Yusuf boşboğazın teki." Piri Reis tekrar ciddileşti. "Konumumu tehlikeye atamam, Ezio. Ben Padişah'ın Donanması'nda Kıdemli Seyrüseferci'yim ve şu anki çalışmalarım bunlar." Elleriyle haritaları gösterdi. Sonra göz kırptı. "Bombalar ise ek uğraş. Fakat haklı bir ülkünün peşinden giden hakiki dostlarıma yardımcı olmak isterim."

"Benim ketumiyetime güvenebilirsin. Benim de seninkine güvenebileceğimi umduğum gibi."

"Güzel. Beni takip et."

Bunu söyledikten sonra, Piri onu batı duvarının üzerindeki geniş girintiye götürdü. "Bombalar da aslında donanmayı ilgilendiren bir araştırma çalışmasının parçası," diye devam etti. "Askerlik hayatım süresince topçuluğa ve patlayıcılara karşı bir heves edindim. Bu da Assasinlerin çok işine yaradı. Bize üstünlük kazandırdı."

Elini teknik çizimlerin üzerinde gezdirdi. "Çeşit çeşit bomba geliştirdim ve bazıları sadece Yoldaşlık'ın kullanımına ayrılmış durumda. Gördüğün gibi, dört ana sınıfa ayrılıyorlar. Elbette pahalılar ama Yoldaşlık bunu hep anlayışla karşıladı."

"Yusuf bana buradaki Assasinlerin gelirlerinin kısıtlı olduğunu söylemişti."

"Gayesi iyi olan çoğu oluşumun geliri kısıtlıdır zaten," diye karşılık verdi Piri. "Fakat Yusuf kaynağı bol biridir de. Bu silahları nasıl kullanacağını biliyorsun sanırım, değil mi?"

"Hızlandırılmış bir kurs aldım."

Piri ona sakin bir tavırla baktı. "Güzel. Pekâlâ, Yusuf'un belli ki sana söz verdiği gibi, kendi bombalarını tasarlamak istiyorsan, sana öğretebilirim."

Masanın karşı tarafına geçti ve üzerinde duran tuhaf görünümlü iki metal parçasını aldı. Ezio da merakla öne doğru eğilerek bir üçüncüsüne uzandı.

"Sakın, Sakın, Sakın! Ona dokunma! Yanlış bir hareket-te, GÜM! Bina yerle bir olur."

"Ciddi misin?"

Piri kahkaha attı. "Şu yüzündeki ifade yok mu! Sana hepsini göstereceğim."

Takip eden birkaç saat boyunca, Piri Reis her bir bombayı üretmekte geçilmesi gereken temel basamakları ve gereken malzemeleri Ezio'ya gösterdi.

Ezio her bir bombada ya da el bombasında temel malzeme olarak barut bulunduğunu, ancak hepsinin ölümcül olmak üzere tasarlanmadığını öğrendi. Dört yıl önce Valencia'da Cesare Borgia'nın alayına saldırırken ölümcül el bombalarının nasıl bir şey olduklarını görmüştü. Yusuf ona sis perdeleri, gürültüler, iğrenç kokular ve gökten yağan paralar çıkaran bombaları nasıl kullanacağını göstermişti. Piri şu anda diğer uygulamaları gösteriyordu. Öldürücü etkisi bulunan bombaların arasında, barutun patlayıcılığını artıran kömür tozu katkılı bombalar ve şarapnel parçalarının geniş bir alana dağılarak kurbanlarını

öldürmesine dayalı parça tesirli bombalar vardı. Kuzu kanıyla dolu torbacıkları olan bombalar rakiplerini bu kanla boyar, onlara panik yaşatıp yaralandıklarını düşünmelerine neden olurdu. Ölümcül olmayan başka bir tür el bombası ise, yaklaşmakta olan düşmanın yoluna onlarca çivi yağdıran, takipçileri oyalamakta işe yarayan demirdikeni bombalarıydı. Belki de en fenaları, tatula tozlu ya da itüzümlü bombalardı.

"Tatula tozlu ve itüzümlü bombalar, ban otlu ve kankurutanlılar ile birlikte, cadı otu dediğimiz bombalardan ikisi," diye açıkladı Piri kasvetli bir yüzle. "Aşırı şiddet ve tehlike durumları dışında onları kullanmaktan hoşlanmam. Düşmanların arasında patladığında, tatula, beyni altüst ederek hezeyana ve sonra da ölüme neden olur. Belki de hepsinin arasında en kötüsü odur. İtüzümü ise eşit oranda ölümcül olan zehirli bir gaz yayar."

"Ellerinde olsaydı, Tapınakçılar onları bize karşı kullanmakta hiç tereddüt etmezlerdi."

"Bu, insanlığın tam anlamıyla uygar olduğu güne kadar uğrunda savaşım vereceği ahlaki çelişkilerden biri," diye karşılık verdi Piri. "Kötüyle savaşmak için kötülüğü kullanmak kötülük müdür? Bu görüşe katılmak, hiçbirimizin asla yapmaması gerektiği bir şey için sadece basit bir mazeret midir?"

"Şu an," dedi Ezio, "durup bu gibi sorular üzerinde kafa patlatacak vakit yok."

"Bu bombalar için gereken malzemeleri şehrin farklı noktalarında bulabilirsin, Yusuf sana nerelerde bulunabileceklerini söyler," dedi Piri. "Bu yüzden, şehirde dolaşırken gözlerini dört aç ve burnunla iyi koku almaya bak."

Ezio ayrılmak üzere ayağa kalktı. Piri Reis de ceviz kahverengisi ellerinden birini uzattı. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa tekrar uğra."

Ezio uzatılan eli sıktı ve Piri Reis'in elini kavrayışındaki sertliğe şaşırmadı.

"Umarım tekrar görüşürüz."

"Ah," dedi Piri Reis esrarengiz bir gülümsemeyle, "bu konuda en ufak bir şüphem yok."

YİRMİ BEŞ

Piri Reis'in talimatlarına uyan Ezio, satıcıların müşteri çekmek için söylediği bitmek bilmez sözlere aldırmadan Çarşı'nın içinden bir kez daha geçti ve en sonunda Ayasofya'nın koca gövdesinin batı tarafında kalan bölgeye vardı. Yapının çevresindeki sokaklardan ve ara yollardan oluşan labirentte neredeyse kaybolacaktı, ama nihayet Piri Reis'in haritanın üzerinde gösterdiğinden emin olduğu noktaya ulaşmayı bildi.

Burası bir kitapçıydı. Kapının üzerindeyse bir Venedik ismi vardı.

İçeriye girdi ve büyük bir şaşkınlıkla –tabii yanında da zar zor bastırabildiği bir mutluluk hissiyle– kendisini Konstantinopolis'e gelirken yolda karşılaşmış olduğu kadınla karşı karşıya buldu. Kadın onu sıcak bir şekilde karşıladı ama Ezio sadece muhtemel bir müşteri olarak karşılanmakta olduğunu biliyordu. Kadının yüzünde onu tanıdığına dair bir belirti yoktu.

"*Buon giorno! Merhaba!*" dedi kadın, istemsizce İtalyancadan Türkçeye geçerek. "İçeri buyurun lütfen."

Kitapların arasında bir şeyle meşguldü ve dönünce bir kitap yığınını deviriverdi. Ezio bu dükkânın Piri Reis'in çok iyi düzenlenmiş atölyesinin tam zıddı olduğunu bir bakışta anlamıştı.

"Ah!" dedi kadın. "Dağınıklık için bağışlayın. Yolculuğumdan beri toparlanacak vakit bulamadım."

"Rodos'tan yola çıktınız, *no?*"

Kadın ona şaşkınlıkla baktı. "*Sì*. Nereden anladınız?"

"Aynı gemideydik." Ezio hafifçe eğilerek selam verdi. "Adım Auditore, Ezio."

"Ben de Sofia Sartor. Tanışmış mıydık?"

Ezio gülümsedi. "Şimdi tanışmış olduk işte. Etrafa göz atabilir miyim?"

"*Prego*. Bu arada, en iyi ciltlerimin çoğu arkada."

Ezio, sağa sola sallanan ahşap rafların oluşturduğu bir labirentin üzerine karman çorman istiflenmiş kitaplara bakma bahanesiyle, dükkânın karanlık köşelerine doğru ilerledi.

"Bu semtte kendiniz gibi bir İtalyanla karşılaşmak güzel," dedi Sofia onu takip ederek. "Çoğumuz Venedik Bölgesi'nden ve Galata Semti'nden dışarı çıkmayız."

"Sizinle karşılaşmak da güzel. Ancak Venedik'le Osmanlı İmparatorluğu arasındaki savaşın birçok İtalyanı kentten uzaklaştırmış olacağını düşünüyordum. Ne de olsa daha yedi ya da sekiz yıl oldu olmadı."

"Fakat Venedik Akdeniz'deki adalarının hâkimiyetini korudu ve herkes bir uzlaşmaya vardı," dedi kadın. "En azından şimdilik."

"Siz de burada kaldınız yani?"

Kadın omuzlarını silkti. "Küçük bir kızken ailemle bu-

rada yaşadım. Doğru, savaş devam ederken kentten kovulduk ama ben geri döneceğimi hep biliyordum." Duraksadı. "Siz nerelisiniz?"

"Floransa."

"Ya."

"Sorun olur mu?"

"Hayır, hayır. Çok hoş Floransalılar da tanıdım."

"Bu kadar şaşırmaya gerek yok."

"Beni affedin. Kitaplar hakkında sorularınız varsa sorabilirsiniz."

"*Grazie*."

"İlgilenirseniz arka bahçede daha fazla kitap var." Kadın biraz üzgün görünüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, satabileceğimden de fazla."

"Sizi Rodos'a götüren neydi?"

"Rodos Şövalyeleri rahat değil. Osmanlıların adayı ele geçirme fikrinden vazgeçmediklerini biliyorlar. Saldırıya geçmelerinin an meselesi olduğunu düşünüyorlar. Philippe Villiers de L'Isle Adam, kütüphanelerinin bir bölümünü satıyordu. Yani sizin anlayacağınız, bir iş seyahatiydi. Ayrıca pek başarılı da geçmedi. Öyle fiyatlar istediler ki!"

"De L'Isle Adam iyi bir Büyük Üstat ve cesur bir adamdır."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Sadece ismen."

Ezio etrafa göz gezdirirken kadın ona baktı. "Bakın, sizinle sohbet etmek iyi hoş da, herhangi bir konuda yardımcı olamayacağımdan emin misiniz? Biraz dalmış görünüyorsunuz da."

Ezio açık sözlü olmaya karar verdi. "Aslında amacım bir şey satın almak değil."

"Şey..." dedi kadın biraz ters bir sesle. "Hiçbir şeyi ücretsiz vermiyorum, *Messere*."

"Özür dilerim. Beni biraz daha idare edin. Merak etmeyin, telafi edeceğim."

"Nasıl?"

"Şu an üzerinde çalışıyorum."

"Şey, bence artık–"

Fakat Ezio bir el hareketiyle onu susturdu. Kapalı avlunun arka duvarından bir kitap rafını itip hareket ettirmişti. Duvar diğerlerinden kalındı, bunu görebiliyordu ve üzerindeki bir çatlak gözüne ilişmişti. Ama o, kesinlikle bir çatlak değildi.

Bir kapı çerçevesinin parçasıydı ve ustaca gizlenmişti.

"*Dio mio!*" diye bağırdı kadın. "Onu oraya kim koymuş."

"Daha önce birisi bu rafları hiç yerinden oynattı mı?"

"Asla. Babam dükkânı aldığından beri aynı yerlerindeler, öncesinde de yıllarca –hatta on yıllarca– hiç kullanılmamış."

"Anlıyorum." Ezio onlarca yıldan çok daha fazla süre boyunca birikmiş gibi duran tozu toprağı kapının üzerinden elliyle temizledi, ancak kapıyı açmaya yarayacak hiçbir kapı kolu ya da ona benzer bir şey bulamadı. Sonra Monteriggioni'de, amcasının hisarındaki mahzene açılan gizli kapıyı hatırladı ve duvarın üzerinde ellerini gezdirip gizli bir mandal buldu. Çok geçmeden kapı içeriye doğru açıldı. Duvarın eni kadar geniş bir boşluğun içinde karanlığa doğru inen basamaklar vardı.

"Bu inanılmaz," dedi kadın, Ezio'nun omzunun üzerinden bakarak. Saçının ve teninin hoş kokusu Ezio'nun burnuna geldi.

"İzninizle bu yolun nereye çıktığını öğreneceğim," dedi Ezio kararlı bir şekilde.

"Size bir ışık getireyim, bir mum."

Kadın saniyeler sonra bir fener ve kav çakmak kutusuyla geri geldi. "Siz kimsiniz, *Messere?*" diye sordu, Ezio'nun gözlerinin içine bakarak.

"Hayatınızdaki en ilginç adamdan başkası değilim."

Kadın çabucak gülümsedi. "Ah! *Presuntuoso!*"

"Burada kalın. Dükkâna kimseyi almayın. Siz gittiğimi anlamadan geri dönmüş olacağım."

Ezio kadını arkasında bırakarak basamaklardan aşağıya indi. Sonra da basamakların sonundan ileriye doğru uzanan tünele, yeraltının derinliklerine girdi.

YİRMİ ALTI

Ezio kendisini yeraltı sarnıçlarından oluşan bir ağın içinde buldu. Mumun zayıf ışığında, sıra sıra yerleştirilmiş ince sütunların desteklediği beşik tonozlu tavanı seçebiliyordu. Sütunların baş kısımlarına çeşit çeşit işaret işlenmişti, Ezio bunların arasından göz şekillerini seçebiliyordu. Bazı sütunların tabanındaysa, garip bir şekilde, canavarı andıran çirkin kadınların ters çevrilmiş başları vardı.

Ezio burayı, büyük ihtimalle içinde olduğunu düşündüğü Yerebatan Sarnıcı'nı tanıdı. Konstantinopolis'in altına inşa edilmiş büyük sarnıç şebekesini... Niccolò Polo kitabında ondan bahsediyordu. 1000 yıl önce Justinyen tarafından bir su filtreleme sistemi olarak inşa edilmişti. Ancak bunu bilmek orayı daha az korkunç kılmıyordu. Etrafındaki kocaman, mağara gibi alandan Ezio'nun gözü korkmuştu; çıkardığı seslerin yankılarından anlayabildiği kadarıyla, buranın bir katedral kadar büyük olduğunu düşünüyordu. Fakat Niccolò'nun *Gizli Sefer*'de anahtar-

lardan birinin nerede bulanabileceğine dair bir ipucu verdiğini hatırlıyordu. Yönlendirmeler kasıtlı bir şekilde açık açık yazılmamıştı ama Ezio onları takip etmeye karar verdi ve detayları aklına getirmek için kendini zorlarken dikkatini topladı.

Sarnıcın zeminini kaplayan sığ suyun içinde ilerlerken hiç ses çıkarmaması zordu, ancak Ezio deneye deneye bunu en alt düzeye indirmeyi başardı. Üstelik, çıkardığı herhangi bir ses, ileriden konuşmalarını duyduğu, hiçbir şeyden şüphelenmeyen insanların sesleriyle kısa süre içinde boğulup kayboluyordu. Besbelli, arayışında yalnız değildi. Ne de olsa kitap, o ele geçirmeden önce belli bir süre Tapınakçıların elinde kalmıştı.

İleride ışıklar da vardı. Ezio mumunu söndürdü ve o ışıklara doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Çok geçmeden, karanlık bir geçidin içinde, küçük bir ateşin başında oturmakta olan iki Tapınakçı askerinin siluetlerini seçti. Ezio daha da yaklaştı. Yunancası, askerlerin konuşmalarının çoğunu anlayacak kadar iyiydi.

Konuşmakta olan kişinin morali bozuktu ve bunu göstermekten korkmuyordu. Hatta çıldırmanın eşiğinde olduğu bile söylenebilirdi. "*Ti distihìa!*" diyordu kederli bir ses tonuyla. "Ne ıstırap! Bu kokuşmuş sarnıcı ne kadar süredir aradığımızı biliyor musun?"

"Ben birkaç haftadır buradayım," dedi daha az konuşan arkadaşı.

"Hiçbir şeymiş! On üç *ay* geçir bakalım! Yüce Efendi'miz o kahrolası anahtarı bulduğundan beri buradayım!" Kendisini biraz sakinleştirdi. "Fakat ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir şey bilmiyor. Tek bildiği..." Askerin ses

tonu alaycı bir ifadeye büründü. "... 'şehrin bir yerlerinde' oldukları."

Bunu duyunca diğer asker daha da telaşlandı, önlerindeki görevi düşününce sesi yılmış gibi çıktı. "Ama burası çok büyük bir şehir..."

"Biliyorum! Ben de öyle dedim, tabii bıyık altından."

Bir çavuşun gelmesiyle konuşmaları bölündü. "Hadi işinizin başına, sizi aylaklar! Size bütün gün kıçınızın üzerine oturasınız diye mi para ödeniyor?"

Adamlar söylene söylene görevlerine devam etti. Ezio daha fazla bilgi toplama umuduyla onları gizlice takip etti. Derken askerlerin yanına onlar gibi üstleri başları kirden simsiyah olmuş ve hayatlarından bezmiş beş-altı asker daha katıldı. Fakat Ezio'nun dikkatli ilerlemesi gerekiyordu. Askerler yorgun ve hoşnutsuz olabilirdi ama hepsi de iyi eğitim almıştı ve açıkgözdü.

"Petros!" diye bağırdı biri bir diğerine. "Kazı için yeterince meşale olsun ha! Karanlıkta tökezlemekten bıktım."

Ezio "kazı" kelimesini duyunca kulaklarını dikti. Ancak, tekrar yürümeye başladığında kılıcının kını sütunlardan birini sıyırdı ve kubbeli çatılar çıkan ufacık sesi aksettirip güçlendirdi.

Petros adındaki adam hızla dönüp arkasına baktı. "Burada bizden başka birisi var!" dedi fısıltıyla. "Gözlerinizi dört açın ve elinizi kolunuzu oynatmayın."

Askerler anında teyakkuza geçerek birbirlerine kısık seslerle ve telaşla seslenmeye başladılar.

"Bir şey görüyor musun?"

"Her köşeye bak!"

Ezio gölgelerin içine doğru daha da geri çekildi ve sa-

bırla panik havasının yatışmasını bekledi. Aynı zamanda, bu son derece akustik ortamda daha da dikkatli olması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı.

Muhafızlar yavaş yavaş arayışlarına geri döndüler. Ezio onları seyrederken askerlerin hareketlerinin gayesiz olduğunu ve bunun farkında olduklarını görebiliyordu. Fakat sabit bir hareket kalıbı saptamayı ümit ederek izlemeyi sürdürdü ve bunu yaparken de adamların bir konudan bir konuya atlayan sohbetlerini dinlemeye koyuldu.

"Burası iğrenç kokuyor."

"Ne bekliyordun? Lağımdasın."

"Bir nefes alabilseydim."

"Sabret! Vardiya üç saat sonra bitecek."

"Siz ikiniz, kesin konuşmayı!" diye hırladı çavuş tekrar yaklaşarak. "Ve kulaklarınızı açın. Tanrı aşkına, bunun gibi hassas bir görev için neden sizleri seçmişler ki!"

Ezio ilerledi, adamları geçti ve iki genç subayın bir maltız başında durmakta olduğu taş bir bendin üzerine çıktı. Adamların konuşmalarına kulak kabarttı.

"Assasinlerden bir adım öndeyiz, bu kadarını biliyorum," diyordu biri diğerine.

"Yüce Efendi emir verip hepimizin acele etmesi gerektiğini söylemiş. Düşündüğümüzden de yakın olabilirlermiş."

"Kendine has nedenleri olmalı. Bu arada şu anahtarlar neye benziyor?"

"Topkapı'nın altında bulduğumuz anahtara. Yani varsayım o yönde."

Diğer mülazım silkelendi. "Sekiz saattir bu pisliğin içindeyiz. *Apistefto!*"

"Katılıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sıkılmamıştım."

"Evet. Ama çok geçmeden anahtarları buluruz."

"Rüyanda görürsün."

Fakat ilk konuşan mülazım birden hızla etrafına bakınmıştı. "O neydi?"

"Muhtemelen bir fare. Yüce Kurtarıcı bilir, burada onlardan sürüyle vardır."

"Tüm gölgeler hareket ediyor gibi."

"Ateşin ışığındandır."

"Orada biri var. Hissedebiliyorum."

"Kendine hâkim ol. Kafayı sıyıracaksın."

Ezio, koşmak istese de baldırlarının etrafındaki suyu çok fazla dalgalandırmaya cesaret edemediğinden mümkün olduğunca yavaş hareket ederek, adamların birkaç karış yanlarından geçti. En sonunda kendisini iki subayın ve Tapınakçıların geri kalanının epey ötesinde buldu, çıktığı sütunlu salonlardan çok daha alçak ve dar olan nemli bir koridorun duvarı boyunca el yordamıyla ilerledi.

Nedense doğru bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu. Tapınakçıların ışığı ve sesleri arkasında tamamen kaybolur kaybolmaz, kendini mumunu yeniden yakacak kadar güvende hissetti ve kav çakmak kutusuyla birlikte mumunu yan tarafındaki omuz çantasından çıkardı. Kibriti çakmak için adeta hokkabazlık yaparken, hiçbirini düşürmemek için dua etti.

Nihayet hazırdı. Takip edilmediğinden emin olmak için bir müddet durduktan sonra, bir sağa bir sola dönen ve onu hayrete düşürecek şekilde başka başka geçitlere bölünen koridorda yoluna devam etti. Ara sıra yanlış geçidi seçti ve boş bir duvarla karşılaştı. Doğru yolu tekrar

bulmak için adımlarını gerisingeriye takip edince bir tür labirentin içinde olup olmadığını merak etmeye başladı. Sonradan geri dönüş yolunu bulabilmek ve kitapçıya güvenebilmek için dua ederek çok daha derin ve karanlık yerlerde ilerledi, ta ki önüne çıkan loş bir parıltıyla ödüllendirilene kadar. Bir ateşböceğinin parıltısından başka bir şey değildi ama onu yönlendirmeye yetti.

Geçidi yuvarlak bir odacığa açılana kadar takip etti. Alanın kubbeli tavanı yukarıdaki karanlığın içinde adeta kaybolmuştu. Duvarlarda düzenli aralıklarla yarım sütunlar sıralıydı. Damlamakta olan suyun sesi dışında başka ses yoktu.

Odanın ortasında küçük, taş bir kürsü vardı ve kürsünün üzerinde katlanmış bir harita duruyordu. Ezio haritayı açtı ve onun sonsuz detayla çizilmiş, orta yerinde Polo kardeşlerin ticaret merkezini açıkça gösteren bir Konstantinopolis krokisi olduğunu anladı. Haritayı dört çizgi bölüyor ve bölünmüş her bir kısım, şehrin önemli bir noktasını gösteriyordu. Haritanın kenar boşluklarının çevresine on iki kitabın başlıkları yazılmış, ancak bu on iki kitaptan dördünün başlığı tek tek haritanın bölünmüş kısımlarının her birinin yanına yerleştirilmişti. Bu dört kitabın başlıkları yeşil, mavi, kırmızı ve siyah renklerle yaldızlanmıştı.

Ezio haritayı dikkatle yeniden katladı ve omuz çantasının içine koydu. Ardından dikkatini taş kürsünün orta yerine yerleştirilmiş nesneye çevirdi.

Bu, çapı on santimden fazla olmayan, oyma bir taş diskti. İnceydi, kenarlarına doğru keskinleşiyordu ve muhtemelen volkan camından yapılmıştı. Tam orta yerinde, yaklaşık bir buçuk santim çapında yusyuvarlak bir delik

vardı. Diskin yüzeyi şekillerle kaplıydı. Ezio bu şekillerden bazısını babasının ve amcasının koleksiyonundaki Kodeks sayfalarından tanıyordu: ışınları bir dünyaya doğru uzanan ellerde son bulan bir güneş; aşırı derecede büyük gözlere, dudaklara, alınlara ve karınlara sahip, cinsiyeti belirsiz, garip, insan benzeri yaratıklar; çapraşık matematik sembolleri ve hesaplamaları gibi duran şekiller.

Diskin üzerinden ateşböceği parlaklığında bir ışık çıkıyordu.

Ezio dikkatle, adeta saygı göstererek onu eline aldı. Elma'yı son tutuşundan beri böyle bir dehşet hissi yaşamamıştı ve elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu zaten biliyor gibiydi.

Nesneyi elinde çevirince ışık güçlendi.

Che sucede? diye düşündü Ezio. *Neler oluyor?..*

Derken ışık güçlü bir güneş parıltısına dönünce, Ezio gözlerini ondan korumak zorunda kaldı. İçinde bulunduğu odada adeta bir ışık fırtınası patlak vermişti.

YİRMİ YEDİ

Bir şekilde, Ezio hem oradaydı, hem orada değildi. Rüya mı görüyordu, yoksa bir tür transa mı girmişti, emin olamıyordu. Ancak tam olarak hangi zamanda ve nerede olduğunu biliyordu; kendi doğumundan yüzyıllar öncesindeydi, on ikinci yüzyılın sonlarında. Döne döne ilerleyen bulutların ve doğaüstü bir ışığın çapraz ışınlarının içinde yürürken –ya da süzülürken– Milattan Sonra 1189 yılı, bilincinin içinden ağır ağır akıp gitti ve nihayet bulutlar ve o esrarengiz ışıklar dağılıp –uzakta kalan– muazzam bir hisarı açığa çıkardı. Ezio orayı hemen tanıdı: Masyaf. Bulutlar onu daha yakından sarar gibi oldu. Çetin bir savaşın sesleri geliyordu. Ezio süvarilerin ve piyadelerin ölümcül bir mücadelede birbirlerine kenetlenmiş olduklarını gördü. Sonra, dörtnala yaklaşmakta olan bir atın toynak sesleri geldi. Beyazlar giymiş, cüppeli, genç bir Assasin atını öfkeyle savaş alanının içine sürüyordu.

Ezio seyretti ve seyrederken kendini kaybeder gibi oldu, kendi benliğini... Yarı tanınan, yarı hatırlanan bir

şey olmaktaydı sanki; hakkında hiçbir şey bilmediği ama tamamen aşina olduğu bir geçmişten gelen bir mesaj...

Beyazlara bürünmüş delikanlı, kılıcını çekmiş halde, kapılardan hızla geçip arbedenin içine daldı. İki iriyarı Haçlı askeri yaralı bir Assasin'e ölüm darbesi indirmek üzereydi. Eyerinden eğilen delikanlı ilk askeri temiz bir kılıç darbesiyle yere yığdı, ardından atını dizginleyip bir toz bulutunun içinde yere sıçradı. İkinci Haçlı askeri onunla yüzleşmek üzere hızla arkasına dönmüştü. Bir saniye kadar kısa bir süre içinde, delikanlı bir fırlatma bıçağı çıkardı ve onu Haçlı'ya doğrultup ölümcül bir ustalıkla fırlattı; bıçak adamın boğazına, miğferin tam altına saplandı. Asker dizlerinin üzerine çöktü, sonra tozun toprağın içinde yüzüstü devrildi.

Delikanlı geriye, bir ağaca doğru yığılmış olan arkadaşının yanına koştu. Kılıcı elinden kaymış olan yaralı adam sırtını ağacın gövdesine yaslar halde öne doğru eğilmiş ayak bileğini tutuyor ve yüzünü buruşturuyordu.

"Neren acıyor?" diye hemen sordu delikanlı.

"Ayağımı kırdım. Tam zamanında geldin."

Delikanlı silah arkadaşına doğru eğildi ve onu ayağa kaldırdıktan sonra kollarından birini omzuna atıp taştan bir müştemilata yaslı duran bir banka götürdü.

Yaralı Assasin başını kaldırıp ona baktı. "Adın ne, yoldaş?"

"Altaïr. Umar'ın oğlu."

Onu tanıyınca yaralı Assasin'in yüzü güldü. "Umar. Yaşadığı gibi şerefle ölen iyi bir adam."

Üçüncü bir Assasin savaşın merkezinden sendeleye sendeleye onlara doğru geliyordu, üstü başı kan içindeydi

ve bitap düşmüştü. "Altaïr!" diye bağırdı. "İhanete uğradık! Düşman kaleyi ele geçirdi!"

Altaïr ibn-La'Ahad yenik düşen silah arkadaşının yarasını sarmayı bitirdi. Omzuna hafifçe vurup onu rahatlattı: "Yaşayacaksın." Sonra yeni gelene seslenmek için döndü. Birbirlerine dostça bakmadılar. "Kötü haber, Abbas! Al Mualim nerede?"

Abbas başını iki yana salladı. "Haçlılar kaleye girdiğinde içerideydi. Artık onun için hiçbir şey yapamayız."

Altaïr hemen cevap vermedi, birkaç kilometre ötedeki kayalıkların üzerinde yükselen kaleye bakmak için döndü. Düşünüyordu.

"Altaïr!" diyerek onun düşüncelerini böldü Abbas. "Geri çekilmeliyiz!"

Altaïr soğukkanlı bir edayla tekrar Abbas'a döndü. "Dinle. Ben kalenin kapılarını kapatınca, köydeki Haçlı birliklerine yandan saldır ve onları batıdaki kanyonun içine sür."

"Yine aynı çılgınlık," diye öfkeyle hırladı Abbas. "Hiçbir şansın yok!"

"Abbas!" diye sertçe çıkıştı Altaïr. "Hata yapma, yeter."

Atına tekrar binip kaleye doğru ilerledi. Aşina olduğu yolda eşkin sürerken, gözüne ilişen yıkım manzaraları karşısında kahroldu. Köylüler patikanın kenarında dağınık bir şekilde ilerliyordu. Aralarından bir kadın geçerken başını kaldırdı ve bağırdı: "Lanet olsun bu Haçlılara! Kılıcınızın altında mahvolsunlar, hepsi ölsün!"

"Duaları rahiplere bırak, kardeşim!"

Altaïr atını mahmuzladı, fakat köylerini kuşatılmış kaleden geri almaya çalışan Masyaf sakinlerini yağmalamakla meşgul Haçlı grupları yüzünden ilerleyişi yavaşladı. Ken-

dilerine İsa'nın Askerleri diyen bu kaba saba Frankların yağmalamalarına karşı halkını savunmak için üç kez duraksayarak çok fazla vakit ve enerji harcadı. Ancak atıyla ilerlerken minnettarlık ve teşvik dolu sözler kulaklarında çınlıyor, onu amacı karşısında cesaretlendiriyordu.

"Çok yaşa, Assasin!"

"Öleceğimden emindim! Teşekkür ederim!"

"Bu Haçlıları denize sürün, tek seferde ve son kez!"

Altaïr sonunda kapıya vardı. Kapı genişçe açıldı. Başını kaldırıp baktığında, Altaïr bir Assasin arkadaşının yaklaşık 30 metre yukarıda kalan kapıcı kulesinin üzerindeki bocurgat mekanizmasıyla uğraşmakta olduğunu gördü. Yakındaki kulelerin birinin dibinde Assasin neferlerinden oluşan bir müfreze toplanmıştı.

"Kapı neden hâlâ açık?" diye bağırarak sordu Altaïr, Assasin arkadaşına.

"İki bocurgat da sıkıştı. Kale düşmanla kaynıyor."

Altaïr avlunun içine baktı ve bir grup Haçlının üzerine gelmekte olduğunu gördü. Müfrezeden sorumlu mülazıma seslendi. "Bu mevzide kalın."

Kılıcını kınına sokup atından indi ve kapıcı kulesinin dış duvarına tırmanmaya başladı. Kısa süre sonra bocurgatları boşa almaya çalışan silah arkadaşının yanına varmıştı. Aletlerin başında delirmişçesine çaba sarf ettiler ve birleşen güçleri üstün geldi –en azından mekanizmayı kısmen boşa salacak kadar– ve kapı sarsılıp inleyerek elli-altmış santim aşağı kaydı.

"Az kaldı," dedi Altaïr dişlerinin arasından. Assasin arkadaşıyla birlikte ikinci bocurgatın çarklarını yerinden oynatmaya çalışırken kasları şişti. Sonunda mekanizma pes etti ve kapı Assasinlerin Haçlılarla çarpıştığı aşağıdaki

arbede alanının üzerine indi. Assasinler kaçıp kurtulmayı başardı, ancak Haçlılar düşen kapıyla ikiye ayrıldı; kimisi kalenin içinden çıkamazken, kimisi de dışarıda kaldı.

Altaïr kapıcı kulesinin tepesinden Masyaf'ın orta avlusuna uzanan merdivenleri kullanarak aşağı indi. Sağa sola yayılmış Assasin cesetleri dakikalar önce orada gerçekleşmiş çetin savaşa delalet ediyordu. Ezio mazgallara ve siperlere göz gezdirerek etrafına bakarken Büyük Kale'nin kapısı açıldı ve dışarıya ona keskin bir soluk aldıran bir grup insan çıktı. Kalburüstü Haçlı piyadelerinden oluşan bir grup, Yoldaşlığın Ustası'nın –Al Mualim'in– etrafını sarmıştı. Yaşlı adamın bilinci yarı açıktı. Acımasız görünümlü iki asker tarafından sürüklenerek götürülüyordu. Yanlarında elinde hançer taşıyan biri vardı. Altaïr onu tanıdı. Koyu renkli, müphem bakışlı gözleri ve çenesinde derin, biçimsiz bir yara olan iriyarı, sert bir adamdı. İnce saçları siyah bir kuşakla bağlanmıştı.

Haras.

Altaïr, Haras'ın gerçek sadakatinin kime olduğunu epeydir merak ediyordu. Yeteneksiz bir Assasin olan Haras, Yoldaşlıkta kendisine verilen mevkiden hiçbir zaman memnun kalmamıştı. Zirveye ulaşmak için liyakati ödüllendiren bir yol yerine basit bir yol arayan bir adamdı. Bukalemun gibi savaşan bir dövüşçü olarak çok hak ettiği bir üne sahip olsa da, kişiliğini başkalarının kişiliğine göre değiştirerek onların gözüne sinsice girmeyi hep başarmıştı. Hırsları besbelli ona üstün gelmişti ve bir fırsat görünce Haçlıların emeline hainçe ortak olmuştu. Hatta şu anda üzerinde bir Haçlı üniforması vardı.

"Geri çekil, Altaïr!" diye bağırdı. "Bir adım daha atarsan Üstat'ın ölür!"

Sesi duyunca Al Mualim toparlandı, dimdik durdu ve kendi sesini yükseltti. "Bu nankörü öldür, Altaïr! Ölümden korkmuyorum!"

"Buradan canlı çıkamayacaksın, hain!" diye bağırdı Altaïr, Haras'a.

Haras kahkaha attı. "Hayır. Yanlış anladın. Ben hain değilim." Kemerinden bir miğfer çıkardı ve onu başına geçirdi. Bir Haçlı miğferiydi bu! Haras tekrar kahkaha attı. "Gördün mü? *Hiçbir zaman gerçekten sevmediğim insanları asla ihanete uğratamam.*"

Haras Altaïr'e doğru yürümeye başladı.

"O zaman çifte hainsin," dedi Altaïr, "sahte bir hayat sürdüğün için."

Sonra her şey çabucak gelişti. Haras kılıcını çekti ve Altaïr'in üzerine hücum etti. Aynı anda, Al Mualim muhafızlarının elinden kurtulmayı başardı ve yaşına ters düşen bir güçle onlardan birinin elinden kılıcını aldığı gibi, adamı yeni silahıyla etkisiz hale getirdi. Haras'ın kısa bir an dikkatinin dağılmasından faydalanan Altaïr gizli süngüsünü çıkardı ve haine saldırdı. Fakat Haras atik bir hareketle onun önünden çekilmeyi başardı ve Altaïr dengesini kaybetmişken korkakça bir hamleyle kılıcını savurdu.

Altaïr hemen bir yana yuvarlandı ve küçük bir Haçlı grubu Haras'ı savunmak için hızla yaklaşırken çabucak sıçrayıp ayağa kalktı. Gözünün ucuyla, Al Mualim'in başka bir grupla savaştığını görebiliyordu.

"Öldürün şu şerefsizi!" diye hırladı Haras, tehlikeden uzaklaşarak.

Altaïr öfkenin tadını alabiliyordu. Hızla ileri atılarak iki Haçlı saldırganın boğazını kesti. Diğerleri Haras'ı korumasız ve dehşete kapılmış bir halde bırakarak korkuyla

geri çekildi. Altaïr onu iki duvarın birleştiği noktada köşeye sıkıştırdı. Üstat'ının yardımına koşmak için elini çabuk tutup bu işi bitirmesi gerekiyordu.

Haras bir an için Altaïr'in dikkatinin dağıldığını görünce ona hızla saldırarak tuniğinin kumaşını parçaladı. Altaïr öç alma duygusuyla kamçı gibi arkaya yattı ve gizli süngüsünü dosdoğru Haras'ın boğazının altına, göğüs kemiğinin tam üzerine sapladı. Hain boğuk bir haykırışla geri yığılırken sırtını duvara çarptı. Altaïr onun başında durdu.

Altaïr'in bedeni güneşin önünü kapatırken Haras başını kaldırıp baktı. "İnsanlara çok fazla güven bağlıyorsun, Altaïr," dedi. Göğsünden köpüre köpüre kan sızarken kelimeleri ağzından zar zor dışarı çıkıyordu. "Tapınakçılar *neyin doğru olduğunu* biliyorlar. İnsanlar zayıftır, sığdır ve değersizdir." Kendini tarif ediyor olabileceğini bilmiyordu.

"Hayır, Haras. Amentümüz tam tersine delalet eder. Bari şu anda, şu son anlarında ona geri dönmeye çalış. Sana yalvarıyorum, kendini günahlarından arındırmaya çalış."

"Öğreneceksin, Altaïr. Zor yoldan öğreneceksin." Bununla birlikte Haras bir an durup düşündü ve gözlerindeki ışık yavaş yavaş sönerken bile, konuşmak için çaba sarf etti. "Belki anlayacak kadar akıllı değilim ama inandığın şeyin tam tersinin doğru olduğunu düşünüyorum. En azından senin inandığın o saçmalıklara inanmayacak kadar akıllıyım." Sonra bakışları donuklaştı ve bedeni bir yana yattı; ölümle dinlenmeye geçtiği anda ağzından uzun, hırıltılı bir soluk çıktı.

Haras'ın Altaïr'in aklına tohumlarını attığı şüphe hemen kök bulmadı. Yapılması gereken o kadar çok iş vardı ki, düşünmek için zaman yoktu. Delikanlı hızla döndü ve Üstat'ına katıldı. Küçük Haçlı birliği bozguna uğrayana

kadar omuz omuza savaştılar. Düşmanları ya kana bulunmuş topraklara serilmiş ya da kaçmıştı.

Etraflarında savaşın Assasinlerin lehine dönmüş olduğuna dair belirtiler vardı. Haçlı ordusu, ötedeki savaş sürse de, kaleden geri çekiliyordu. Ulaklar kısa süre sonra bunu doğrulamak üzere geleceklerdi.

Sarf ettikleri çabanın yorgunluğunu atlatmaya çalışan Altaïr ve Al Mualim, Büyük İç Kale'nin kapısının yan tarafındaki bir ağacın altında soluklanmak için bir müddet durdu.

"Şu adama –nankör Haras'a– haysiyetini kurtarması için, yaptıklarının hatasını görmek için son bir şans verdin. Neden?"

Üstat'ı onun fikrini almak istediği için koltukları kabaran Altaïr cevap verdi: "Hiçbir insan biraz iyilik görmeden, bir kefaret şansı elde etmeden bu dünyadan göçmemeli."

"Fakat o senin ona sunduğun şansı elinin tersiyle itti."

Altaïr sakin bir tavırla omuzlarını silkti. "Öyle bir hakkı vardı."

Al Mualim Altaïr'in yüzünü bir süre yakından inceledi, sonra gülümsedi ve başıyla onayladı. Birlikte kalenin kapısına doğru yürümeye başladılar. "Altaïr," diye başladı Al Mualim, "senin çok kısa bir süre içinde çocukluktan çıkıp adam oluşunu seyrettim ve şunu söylemem gerekir ki, bu benim içimi gururla olduğu kadar kederle de dolduruyor. Ancak bir şey kesin: Umar'ın ayakkabıları sanki senin için yapılmış gibi ayaklarına tam geliyor."

Altaïr başını kaldırdı. "Onu hiç baba olarak bilmedim. Sadece bir Assasin olarak bildim."

Al Mualim bir elini onun omzuna koydu. "Sen de bu Tarikat'ın –bu Yoldaşlık'ın– içine doğdun." Durdu. "Bundan... pişman olduğun zamanlar oluyor mu?"

"Üstat, bildiğim tek hayattan nasıl pişman olabilirim?"

Al Mualim bilgece bir edayla başını salladı, kısa süreliğine yukarı bakıp yüksekteki korkuluk duvarı üzerine tünemiş bir Assasin gözcüsüne işaret etti. "Zamanla başka bir yol bulabilirsin, Altaïr. Ve o zaman geldiğinde, tercih edeceğin yolu seçmek sana kalacak."

Al Mualim'in işaretine karşılık olarak, kapıcı kulübesindeki adamlar kalenin kapısını bir kez daha yukarı kaldırmaya başladı.

"Hadi, evlat," dedi yaşlı adam, "süngünü hazır tut. Bu savaş henüz kazanılmadı."

Birlikte, ağır adımlarla kapıdan geçtiler ve ötedeki parlak günışığına çıktılar.

Parlak günışığına... Ezio'nun gözlerini kamaştıracak kadar güçlü olan beyaz bir ışığa... Ezio önünde beliren rengârenk şekillerden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı, sonra da onu kıskacına alan hayalden kurtulmak için başını güçlü bir şekilde sağa sola salladı. Gözlerini sıkıca kapadı. Onları tekrar açtığında kalp atışları normal ritmine dönmeye başladı ve kendini bir kez daha yeraltı odasında buldu, solgun ışık geri dönmüştü. Taş diski hâlâ elinde tutmakta olduğunu fark etti ve artık onun ne olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu.

İlk anahtarı bulmuştu.

Mumuna baktı. Uzun bir süreliğine oradan ayrılmış gibiydi ama ateş istikrarlı bir şekilde yanıyordu ve yağından hemen hemen hiç kullanmamış gibiydi.

Anahtarı haritayla birlikte kesesine soktu ve tekrar günışığına çıkmak, Sofia'ya uğramak üzere arkasına dönüp yola koyuldu.

YİRMİ SEKİZ

Sofia okumaya çalıştığı kitabı heyecanla elinden bırakıp ona doğru koştu, ancak mesafesini korudu ve onu kollarına almadı. "Ezio! *Salve*! Hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Ben de," dedi Ezio.

"Bir şey buldun mu?"

"Evet, buldum. Senin ilgini çekebilecek bir şey."

Büyük bir masaya doğru ilerlediler; Ezio bulduğu haritayı çıkarıp masanın üzerine sererken Sofia da oradaki kitapları aldı.

"*Mio Dio*, ne kadar güzel!" diye bağırdı Sofia. "Bak – şurası benim dükkân. Ortadaki."

"Evet. Çok önemli bir bölgede. Ama şu kenarlara bak."

Sofia bir gözlük çıkardı ve eğilerek kitapların başlıklarını dikkatle incelemeye başladı.

"Nadir kitaplar bunlar. Peki ya etraflarındaki simgeler ne?"

"İşte onları öğrenmeyi umuyorum."

"Bu kitapların bazıları gerçekten son derece nadir. Birkaçına da... şey, bin yılı aşkın bir süredir rastlanmamıştır! Servet değerinde olmalılar!"

"Dükkânın, tam bir zamanlar Polo kardeşler –Niccolò ve Maffeo– tarafından işletilen ticaret merkezinin olduğu yerde. Niccolò bu kitapları şehrin dört bir yanına saklamış. Bu harita bize kitapların nerede olduğunu gösterebilir, tabii onu nasıl yorumlayacağımızı öğrenebilirsek."

Kadın gözlüğünü çıkardı ve merakı uyanmış bir edayla ona baktı. "Hımm. İlgimi çekmeye başladın. Biraz da olsa."

Ezio gülümsedi ve öne doğru eğildi. Eliyle haritayı gösterdi. "Görebildiğim kadarıyla, on iki kitap arasından ilk başta şu üçünü bulmam lazım."

"Peki ya diğerleri?"

"Zamanla göreceğiz. Belki de şaşırtma amaçlı konmuşlardır. Ancak odaklanılması gerekenlerin bunlar olduğundan eminim. Birtakım ipuçları içeriyor olabilirler. Hangi konuda mı? *Bunların* geri kalanının nerede olduğu konusunda..."

Ezio yuvarlak taşı omuz çantasından çıkardı. Sofia da gözlüğünü taktı ve taşa dikkatle baktı. Sonra başını sağa sola sallayarak geri çekildi. "*Molto curioso*."

"O, bir kütüphanenin anahtarı."

"Anahtara benzemiyor."

"Orası çok özel bir kütüphane. Önceden böyle başka bir kütüphane daha bulunmuş – Topkapı Sarayı'nın altında. Ancak, Tanrı izin verirse, diğerlerini bulmak için henüz zamanımız var."

"*Bulunmuş* derken... kim bulmuş?"

"Okumayan adamlar."

Sofia buna güldü. Fakat Ezio ağırbaşlılığını korudu. "Sofia, bu haritayı çözümlemeyi denemek ister misin? Ve de bu kitapları bulmamda bana yardımcı olmayı?"

Sofia hiç ses çıkarmadan haritayı birkaç dakika daha inceledi. Sonra doğruldu ve gülümseyerek Ezio'ya baktı. Gözlerinin içi parlıyordu. "Bu dükkânda birçok kaynak kitap var. Onların yardımıyla, sanırım bu gizemi çözebilirim. Ama bir şartla."

"Evet?"

"Kitaplarla işin bittiğinde onları ödünç alabilir miyim?"

Ezio bunu eğlenceli bulmuştu. "Sanırım bir şekilde anlaşırız."

Sonra dükkândan çıkıp gitti. Sofia da onun gidişini izledikten sonra dükkânı o gün için kapattı. Yakındaki raflardan ona yardımcı olacak kalın ciltli birkaç kitapla defter-kalem aldıktan sonra masasına döndü ve bir sandalye çekip hemen haritayı canla başla incelemeye başladı.

YİRMİ DOKUZ

Ertesi gün Ezio yarımadanın güneybatı kısmındaki Hipodrom'un yakınlarında Yusuf ile karşılaştı. Yusuf, bir grup genç dava arkadaşıyla birlikte bir haritayı inceliyor, onlarla görüş alışverişinde bulunuyordu. Ezio gelince toplantı bölündü ve Yusuf haritasını katladı.

"Selamlar, Usta," dedi. "Yanılmıyorsam bizi bekleyen hoş bir sürpriz var. Yarın bu saatlere kadar ölmezsem paylaşacak iyi hikâyelerimiz olacak."

"Senin ölme şansın var mı?"

"Bizanslıların tasarlamakta olduğu bir komplo hakkında bilgi aldık. Genç Şehzade Süleyman hazır hacdan dönmüşken Topkapı Sarayı'na sızacaklarmış. Harekete geçmek için bu akşamı seçmişler."

"Bu akşamı özel kılan ne?"

"Sarayda bir eğlence var. Kültürel bir etkinlik. Bir resim sergisi olacak. Halk, Bellini kardeşleri ve Selçuklu ressamlarını sever. Müzik de olacak."

"Peki planın ne?"

Yusuf ona ciddi bir edayla baktı. "Kardeşim, bu senin savaşın değil. Kendini Osmanlı'nın sorunlarıyla meşgul etmene gerek yok."

"Topkapı beni ilgilendiriyor. Tapınakçılar Altaïr'in kütüphanesinin anahtarlarından birini onun altında buldu, bunu nasıl yaptıklarını öğrenmek istiyorum."

"Ezio, planımız şehzadeyi korumak, onu sorgulamak değil."

"Güven bana, Yusuf. Bana nereye gideceğimi söyle, yeter."

Yusuf ikna olmamış gibiydi, ama yine de dedi ki: "Buluşma sarayın ana kapısında gerçekleşecek. Müzisyen kılığına girip gerçek çalgıcılarla birlikte içeri sızmayı planlıyoruz."

"Sizinle orada buluşacağım."

"Bir kostüme ihtiyacın olacak. Bir de enstrümana."

"Eskiden lavta çalardım."

"Bakalım elimizden ne kadarı gelecek. Bu arada seni İtalyan müzisyenlerin yanına alsak iyi olur. Bizden biri sanılacak kadar Türk görünmüyorsun."

Akşam vaktine doğru Ezio, Yusuf ve kendi seçtiği Assasin ekibi, hepsi de resmi kıyafetlerini giymiş halde, ana kapının yanında toplanmıştı.

"Kıyafetini sevdin mi?" diye sordu Yusuf.

"Güzel. Ama kolları dar kesilmiş. Gizli bir silahı saklayabilecek yer yok."

"Gevşek kollu bir kıyafetle lavta çalamazsın ki. Unutma, sen bir lavtacısın. İstediğin de bu değil miydi zaten?"

"Doğru."

"Ayrıca bizde silah var. Sen hedefleri göster, onları etkisiz hale getirme işini bize bırak. Bu da çalgın." Yusuf adamlarının birinden güzel bir lavta aldı ve onu Ezio'ya uzattı. Ezio da çalgıyı denemek için şöyle bir tıngırdattı.

"Allah biliyor ya, bundan daha iyi ses çıkarman gerekecek!" dedi Yusuf.

"Epey oldu çalmayalı."

"O şeyi çalmayı bildiğinden emin misin?"

"Gençken birkaç akor öğrenmiştim."

"Sen gerçekten hiç genç oldun mu?"

"Uzun zaman önce."

Yusuf yeşil-sarı renkteki saten kostümünü çekiştirdi. "Bu kostümün içinde kendimi garip hissediyorum. Gülünç görünüyorum!"

"Tüm diğer müzisyenler gibi görünüyorsun işte, önemli olan da bu. Haydi gel, orkestra toplanıyor."

Birkaç İtalyan çalgıcının saraya girmek için sabırsızlanarak boş boş dolandığı yere gittiler. Yusuf ve adamları Türk müzisyenler gibi tamburlarla, utlarla, kanunlarla ve kudümlerle; tüm çalgıların arasından az da olsa çalabildikleriyle donanmıştı. Ezio onların bir yan girişten içeri götürülüşünü izledi.

Yeniden yurttaşları arasında olmaktan epey hoşlanan Ezio, onlarla koyu bir sohbete daldı.

"Floransalı mısın? Hoş geldin! Güzel perukmuş," dedi içlerinden biri ona.

"Sen buna güzel peruk mu diyorsun?" diye lafa girdi bir viyolacı. "Fransa'da çalmayı denemelisin! En iyileri kapmışlar. Altı ay kadar önce oradaydım ve Josquin'in *Qui Habitat*'ını duydum. Bugüne kadar dinlediğim en güzel koral. Onun eserlerini biliyor musun, Ezio?"

"Biraz."

"Josquin," dedi bir tromboncu olan ilk müzisyen. "Evet, o bir hazinedir. İtalya'da onun kadar yetenekli bir insan kesinlikle yok."

"Bir gün biz de tanınacağız."

"Bir lavtacı olduğunu görüyorum, Ezio," dedi tambur taşıyan bir adam. "Son günlerde alternatif akortlar üzerinde çalışıyorum. Yeni fikir kıvılcımları bulmanın mükemmel bir yolu. Mesela dördüncü telimi minör üçlüsüne göre akort ediyorum. Çok hüzünlü bir ses veriyor. Bu arada yanında hiç yedek tel getirdin mi? Bu ay altı tel koparmışımdır."

"Josquin'in müziği bana aşırı deneysel geliyor," dedi bir udi. "İnanın bana, çoksesli müzik asla tutmayacak."

"Hatırlat bana," dedi tamburi, arkadaşının yorumunu duymazdan gelerek. "Ayrılmadan birkaç doğu akordu öğrenmek istiyorum."

"Güzel fikir. Şunu söylemeliyim ki burası çalışmak için çok güzel bir yer. Bir de buradaki insanlar çok sıcakkanlı. Verona gibi değil. Bugünlerde orada sokaklarda soyulmadan dolaşman neredeyse imkânsız," diye araya girdi zurna taşıyan bir müzisyen.

"Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu Ezio.

"Az kaldı," diye cevap verdi udi. "Bakın, kapıları açıyorlar."

Viyola taşıyan adam çalgısının tellerini deneme mahiyetinde tıngırdattı, sonra halinden memnun göründü. "Müzik için harika bir gün, öyle değil mi, Ezio?"

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi Ezio.

Osmanlı yetkililerinin insanları geçiş için kontrol ettikleri kapıya doğru ilerlediler.

Maalesef, sıra Ezio'ya geldiğinde içlerinden biri onu durdurdu.

"Bize bir ezgi çal," dedi adam. "Lavtanın sesini severim."

Ezio müzisyen arkadaşlarının tek sıra halinde geçişini çaresizce seyretti. "*Perdonate, buon signore*, ben Şehzade Süleyman için gelen gösteri grubundanım."

"Her yaşlı *gerzek* üzerinde bir çalgı taşıyabilir, üstelik biz senin o özel gruptan olduğunu hatırlamıyoruz. Bu yüzden, bize bir beste çal."

Ezio derin bir nefes aldı ve Floransa'daki aile köşkleri henüz varken öğrendiğini hatırladığı basit bir *ballata*yı uydurmaya başladı. Ama çok kötü çaldı.

"Bu –beni bağışlayın ama– berbat!" dedi yetkili. "Yoksa yeni, deneysel bir müzik mi bu?"

"Boş tahtaya vursan daha güzel ses çıkar, gürültüden başka bir şey değil," dedi bir diğeri, neşeli bir halde yaklaşarak.

"Ölmekte olan bir kedi gibi ses çıkarıyorsun."

"Bu şartlar altında çalışamam," dedi Ezio dargın bir biçimde. "Isınmam için bana fırsat verin."

"Pekâlâ! Hazır başlamışken kendini de akort çek."

Ezio dikkatini toplamak için kendini zorladı ve bir kez daha denedi.

Birkaç başlangıç hatasından sonra, bu kez iyi bir iş çıkarıp Landini'den basit, eski bir besteyi çalmayı başardı. Gayet etkileyici bir parça oldu ve Osmanlı yetkilileri onu alkışladı.

"*Pekâlâ*," dedi onu ilk başta zorlayan adam. "Geçin o halde, misafirleri o gürültüyle rahatsız edin."

İçeri girer girmez, Ezio kendisini büyük bir kalabalığın ortasında buldu. Bir kemer altını andıran, kısmen gizlenmiş, Hint hurması ağaçlarının dalları altında ışık ve renkle parlayan, geniş, mermer taşlı bir avludaydı. Misafirler etrafta geziniyor, hizmetkârlar da şekerleme ve ferahlatıcı içecek dolu tepsilerle aralarından geçiyordu. Diplomatların, İtalya'dan, Sırbistan'dan, Peloponez'den, İran'dan ve Ermenistan'dan gelen üst düzey sanatçıların ve işadamlarının yanı sıra Osmanlı eşrafından da pek çok insan vardı. Bu karmaşık insan topluluğunun içinde herhangi bir Bizanslı casusu seçmek güçtü.

Ezio uygulanacak en iyi hareket şeklinin az önce sohbet ettiği İtalyan müzik grubunun arasına yeniden girmeye çalışmak olacağına karar verdi, ancak bunu yapmakta acele etmedi ve ortamı yoklayarak vakit geçirdi.

Fakat saltanat muhafızlarının gözleri keskindi ve çok geçmeden bir muhafız ona yanaştı.

"Özür dilerim efendim, kayıp mı oldunuz?"

"Hayır."

"Müzisyensiniz demek? Pekâlâ, size çalgı çalmanız için para ödeniyor, insanlarla haşır neşir olun diye değil."

Ezio öfkelendi, ancak kendini ele vermemek için sinirlerine hâkim olması gerekiyordu. Neyse ki dört gösterişli adamdan ve insanın nefesini kesecek kadar güzel dört kadından oluşan zengin görünümlü bir grup yerli imdadına koştu.

"Bize bir şeyler çalsanıza," diye rica ettiler, etrafında bir daire oluşturarak.

Ezio, Landini'den başka parçalar hatırlayarak tekrar aynı bestecinin eserlerini çaldı ve seyircileri onu çok çağdışı bulmasın diye dua etti. Fakat hepsi büyülenmişti.

Kendine olan güveni arttıkça, Ezio müzisyenliğinin de geliştiğini görünce sevindi. Hatta biraz doğaçlama yapmaya bile cesaret etti. Ve şarkı söylemeye.

"*Pek güzel*," diye fikrini söyledi adamlardan biri, Ezio bir şarkıyı bitirirken.

"Gerçekten pek güzel," diye katıldı adamın eşi. Ezio kadının koyu menekşe gözlerinde mutlu mutlu ölebilirdi.

"Hımm. Teknik daha iyi olabilir," diye fikrini söyledi diğer adamlardan biri.

"Ya, Murat, çok ukalasın. Edaya bak! Önemli olan bu."

"Giyinmesini bildiği kadar çalmayı da biliyor," dedi ikinci bir kadın onu süzerek.

"Yağmurunki kadar hoş bir ses," dedi bir üçüncüsü.

"Hakikaten, İtalyan lavtası her açıdan bizim udumuz kadar güzel," diyerek kabullendi Murat, eşini Ezio'dan uzaklaştırarak. "Fakat artık maalesef diğer insanların arasına karışmamız gerek."

Kadınlar ayrılırken "*Teşekkür ederim, efendim*," diye cıvıldadılar.

Kimliği doğrulanan Ezio'yu muhafızlar o andan itibaren rahat bıraktı ve Ezio, Yusuf ve ekibiyle iletişime geçme imkânı buldu.

"Harikasınız, Usta," dedi Yusuf buluştuklarında. "Fakat bizimle konuşurken görülmeyin, şüphe uyandırır. Şuradan geçip ikinci avluya, yani iç avluya geçmeye çalışın. Ben yanınıza geleceğim."

"Güzel düşünce," diyerek ona katıldı Ezio. "Güzel de orada bizi ne bekliyor?"

"Şehzadenin maiyeti. Ve de, şansımız yaver giderse, Süleyman'ın ta kendisi. Fakat tetikte olun, Usta. Orada da tehlike olabilir."

OTUZ

İkinci avluda etraf dikkate değer bir şekilde daha sessizdi, ancak süslemeler, yiyecek-içecekler ve hem müziğin hem de sanatın kalitesi biraz daha şaşaalıydı.

Ezio ve Yusuf arka planda kalarak misafirleri incelediler.

"Şehzade Süleyman'ı görmüyorum," dedi Yusuf.

"Bir dakika!" diye uyardı onu Ezio.

Çalgıcıların bir tören borusu çalmaya başlamasıyla, tüm misafirler beklenti içinde avlunun arka duvarının ortasındaki kapıya döndü. Pahalı duvar kumaşlarıyla kaplı olan kapının önüne çok değerli, ipek İsfahan halıları serilmişti. Saniyeler sonra, her biri baştan aşağı beyaz ipekten bir takım giymiş, birinin sarığına elmas iğneler, diğerininkine zümrütler tutturulmuş iki adamın çevresinde toplanmış küçük bir insan grubu belirdi. Ezio'nun gözleri bu adamlardan daha genç olanına kaydı ve onu tanıyınca dudakları birdenbire aralandı.

"Delikanlı kim?" diye sordu silah arkadaşına.

"Şehzade Süleyman," dedi Yusuf ona. "Sultan Bayezid'in torunu. Kefe beylerbeyi. Ve daha on yedi yaşında."

Ezio sevindi. "Onunla gemide, buraya gelirken karşılaşmıştım. *Bana* öğrenci olduğunu söylemişti."

"Kimliğini gizleyerek seyahat etmeyi sevdiğini duymuştum. Bu aynı zamanda bir güvenlik önlemi. O sırada hacdan dönüyordu."

"Diğer adam kim? Sarığında zümrütler olan?"

"Amcası Şehzade Ahmet. Padişahın iltimaslı oğlu. Şu anda tahta geçmeye hazırlanıyor."

Ayrıcalıklı misafirler kendilerine takdim edilirken, iki şehzade oldukları yerde bekledi. Sonra yakut kırmızısı bir sıvıyla dolu kadehleri kabul ettiler.

"Şarap mı?" diye sordu Ezio.

"Kızılcık şerbeti."

"*Şerefe! Sağlığınıza!*" dedi Ahmet, kadehini kaldırırken sesini de yükselterek.

Usule uygun kadeh kaldırışlardan sonra Yusuf ve Ezio izlemeyi sürdürdü. Misafirler de ev sahipleri de daha rahat davranmaya başladı, ancak Süleyman insanlarla sohbet ederken, Ezio şehzadenin muhafızlarının ihtiyatla ama mütemadiyen etrafı izlediklerini fark etti. Bu muhafızlar uzun boyluydu ve hiçbiri Türke benzemiyordu. Beyaz cüppeden oluşan özel bir üniforma giyiyorlardı ve başlıkları, bir dervişinki gibi uzun, beyaz renkli ve yukarı doğru incelen bir fes modeliydi. Hepsinin, aynı ölçüde kesilmiş bıyıkları vardı. Hiçbiri ne temiz tıraşlı ne de sakallıydı. Ezio'nun bunun onların köle statüsünde olduklarını gösterdiğini anlayacak kadar Osmanlı giyim-kuşamı hakkında bilgisi vardı. Acaba bu adamlar bir tür özel koruma mıydı?

Birden, Yusuf Ezio'nun kolunu tuttu. "Bak! Şuradaki adama bak!"

Sırma gibi açık renk saçlara ve koyu kahverengi, ifadesiz gözlere sahip, sıska, solgun yüzlü bir delikanlı Süleyman'ın yanına yaklaşmıştı. Üzerinde pahalı kıyafetler vardı ve pekâlâ Sırp kökenli zengin bir silah tüccarı olabilirdi. Her halükârda, ikinci avlunun misafir listesine girmiş olacak kadar önemli biriydi. Ezio kalabalığı hızla tararken görünüşlerine göre hiçbiri Türke benzemeyen, yine zarif kıyafetler giymiş dört adam daha gördü. Sadece yedek mevki olarak tanımlanabilecek bir konum almış, gizliden gizliye birbirlerine işaret ediyorlardı.

Yusuf ya da Ezio herhangi bir tepki veremeden, artık Süleyman'ın yanı başına yaklaşmış olan sıska delikanlı ışık hızıyla sivri, kavisli bir hançer çıkardı ve onu şehzadenin göğsüne saplamak için harekete geçti. Tam o anda, ona en yakın duran muhafız bu hamleyi gördü ve hançerin önüne atladı.

Aniden bir karambol ve kargaşa ortamı oldu. Muhafızlar, iki şehzadenin ve yenik düşen silah arkadaşlarının yardımına koşmaya çalışırken misafirler sertçe sağa sola savrulurken, Tapınakçı beş sözde katil de şu anda gürültü ve panik içinde kaçışmakta olan kalabalığın içinden geçip oradan uzaklaşmaya çalışıyordu. Sıska delikanlı gözden kaybolmuştu, ancak muhafızlar onun silah arkadaşlarını teşhis etmiş ve peşlerine düşmüştü. Bizanslı komplocular, şaşkına uğramış, yönünü şaşırmış misafirleri kendileri ile avcıları arasında engel olarak kullanıyordu. Çıkışlar kapatılmıştı, ancak komplocular duvarlara tırmanıp avludan dışarı çıkmaya teşebbüs ediyordu. Karambolün içinde Şehzade Ahmet gözden kaybolmuş, Şehzade Süleyman ise tek başına kalmıştı. Ezio onun küçük bir hançer çekmiş

olduğunu ama soğukkanlılıkla olduğu yerde kaldığını gördü.

"Ezio!" diye ansızın kısık sesle bağırdı Yusuf. "Şuraya bak!"

Ezio gözleriyle Yusuf'un gösterdiği yönü takip etti ve sıska delikanlının geri dönmüş olduğunu gördü. Şu anda, şehzadenin arkasındaki kalabalığın içinden çıkmış, silahını kaldırmış halde onun üzerine geliyordu.

Ezio Yusuf'tan çok daha yakındaydı ve şehzadeyi zamanında kurtarabilecek tek kişi kendisiydi. Fakat üzerinde silahı yoktu! Derken hâlâ ellerinde tutmakta olduğu lavtaya şöyle bir baktı ve vicdan azabıyla oflayıp puflayarak kararını verdikten sonra onu yakındaki bir sütuna çarpıp parçaladı. Enstrüman paramparça olmuş, fakat elinde keskin bir ladin ağacı parçası kalmıştı. Ezio bir anda ileri sıçradı ve Bizanslı suikastçıyı incecik bileğinden yakalayıp geriye doğru çekerken elindeki on santimlik tahta parçasını da delikanlının sol gözüne sapladı. Bizanslı olduğu yerde donup kalmış gibi durdu, sonra hançer elinden düştü ve mermer zeminin üzerinde tangırdadı. Hemen ardından delikanlı yere yığıldı.

Kalabalık sessizleşerek Ezio ve Süleyman'ın etrafında saygılı bir mesafeden daire oluşturdu. Muhafızlar müdahale etmeye çalıştı, ancak Süleyman onları bir hareketiyle durdurdu.

Şehzade kendi hançerini kınına soktu ve kısa bir soluk aldı. Sonra Ezio'ya doğru bir adım attı; bu bir şehzadenin saygısını gösterme şekliydi, kalabalık bu hareketi şaşkınlıktan nefesini tutarak izledi.

"Sizi yeniden görmek güzel, *mio bel menestrello*. Doğru mu söyledim?"

"Benim yakışıklı şairim. Çok güzel."

"Lavtanız için üzgünüm. Bir kılıçtan çok daha güzel bir aletti."

"Haklısınız ama hayat kurtarmaya yaramıyor."

"Bazıları buna karşı çıkacaktır."

"Belki de. Başka koşullarla karşılaşırlarsa." İki adam birbirine gülümsedi. "Şehzade olmanın yanı sıra bir de beylerbeyi olduğunuzu duydum. Yapmadığınız bir iş var mı?"

"Yabancılarla muhabbet etmem." Süleyman başını hafifçe eğerek selam verdi. "Ben Süleyman Osman."

"Auditore, Ezio..." Ezio da eğilerek selam verdi.

O an beyaza bürünmüş muhafızlardan biri geldi. Bir çavuştu. "Bağışlayın beni, şehzadem. Amcanız adına yara almadığınızı teyit etmemiz lazım."

"O nerede?"

"Sizi bekliyor."

Süleyman muhafıza soğuk bir tavırla baktı. "Ona söyleyin ki, bu adam sayesinde, *tek bir* yara almadım. *Sizin sayenizde* değil! Sizler! Yeniçeriler! Seçkin muhafız kesimisiniz ve beni, saltanat hanedanından bir şehzadeyi, yüzüstü bırakıyorsunuz. Komutanınız nerede?"

"Tarık Barleti yok – görevde."

"*Görevde* mi? Şu yabancının önünde böylesine amatör bir birlik olduğunuzu gerçekten sergilemek istiyor musunuz?"

En az yüz kilo ağırlığında, kaslı, iriyarı bir adam olan muhafız önünde titrerken, Süleyman doğruldu. "Şu cesedi al, misafirleri evlerine gönder. Sonra da Tarık'a Divan'a gelmesini söyle."

Adam hızla yürüyüp uzaklaşırken Ezio'ya dönen Sü-

leyman, "Bu utanç verici. Yeniçeriler sultanın korumalarıdır," dedi.

"Ama ailesinin değil, öyle mi?"

"Bu durumda öyle görünüyor." Süleyman durdu ve Ezio'ya ölçüp biçiyormuş gibi bir bakış attı. "Şey, vaktinizi çalmak istemem ama fikrinizi almak istediğim bir husus var. Önemli bir husus."

Yusuf şu an yavaş yavaş dağılmakta olan kalabalığın kenarından Ezio'ya işaret ediyordu.

"Bana şu kostümü üzerimden çıkaracak kadar zaman verin yeter," dedi Ezio, gizliden gizliye arkadaşına başıyla işaret ederek.

"Çok güzel. Zaten ilk başta hazırlamam gereken bir şey var. Hazır olduğunuzda Divan'a gelin. Hizmetkârlarım size refakat ederler."

Ellerini çırptı ve geldiği yolu takip ederek oradan ayrıldı.

"Mükemmel bir gösteriydi," dedi Yusuf, Süleyman'ın özel hizmetkârlarından ikisiyle birlikte saraydan çıkarlarken. "Ama bizim için asla hayalini bile kurmayacağımız bir giriş yaptınız."

"Girişler," diye hatırlattı Ezio ona, "bana aittir."

OTUZ BİR

Kısa süre sonra Ezio sarayın Divan'ının –Divan-ı Hümayun'un– dışında Süleyman'la buluştuğunda, şehzade bir süredir orada bekliyordu. Delikanlının sakin ama tetikte bir hali vardı.

"Amcam Şehzade Ahmet ve Yüzbaşı Tarık Barleti ile görüşme ayarladım," diye dosdoğru lafa girdi. "İlk başta açıklamam gereken bir şey var. Yeniçeriler dedeme sadıktır, ancak yerine geçecek sultanı seçerken verdiği karardan ötürü ona öfkeliler."

"Ahmet'i seçmiş."

"Aynen öyle. Yeniçeriler ağabeyim Selim'i istiyor."

"Hımm," dedi Ezio düşünerek. "Zor durumdasınız. Fakat bana anlatır mısınız; Bizanslılar bu işin neresinde?"

Süleyman başını iki yana salladı. "Bu konuda sizin bana biraz yol göstereceğinizi umuyordum. Gerçeği öğrenmemde bana yardımcı olmak ister misiniz?"

"Ben de onların peşindeyim. Çıkarlarımız çatışmadığı müddetçe, size yardımcı olmak benim için bir şereftir."

Süleyman esrarengiz bir şekilde gülümsedi. "O zaman, elime geçenle yetinmem lazım." Durdu. "Dinleyin. Şurada gördüğünüz kulenin tepesinde bir kapak var. Gidip kapağı kaldırın. Divan'da söylenen her şeyi görüp duyabileceksiniz."

Ezio başıyla onayladı ve hemen oradan ayrıldı; Süleyman da arkasına dönüp Divan'a girdi.

Ezio gözetleme noktasına vardığında aşağısındaki meclis salonunda yapılan tartışma çoktan başlamıştı ve giderek hararetli bir hal alıyordu. Üç adam Bergama halılarıyla kaplı uzun bir masanın etrafında oturuyor ya da ayakta duruyordu. Masanın arkasında, iki yanına oğullarını almış Bayezid'i gösteren bir duvar kilimi asılıydı.

Artık sarığını çıkarmış ve kırmızı, yeşil, beyaz renklerde pahalı kıyafetler giymiş; koyu kahverengi saçlı ve gür sakallı, kırklı yaşlarının ortalarında çevik bir adam olan Ahmet birini azarlıyordu. "Yeğenimin sözlerine dikkat et, Tarık. Beceriksizliğin neredeyse hıyanete eş! Bugün İtalyan bir lavtacı senin Yeniçerilerini gölgede bıraktı! Düşündükçe aklım almıyor!"

Savaş yaralarıyla kaplı yüzünün alt yarısı kır sakallar içinde kaybolmuş olan Tarık Barleti canı sıkkın görünüyordu. "Bağışlanamaz bir hataydı, *efendim*. Geniş çaplı bir tahkikat yürüteceğim."

Süleyman araya girdi. "Tahkikatı yürütecek olan *benim*, Tarık. Gün gibi açık nedenlerden ötürü."

Barleti hemen başıyla onayladı. "*Evet, şehzadem*. Babanızın irfanına sahip olduğunuz belli."

Bunun üzerine Ahmet yüzbaşıya öfkeli bir bakış attı,

Süleyman da sertçe ekledi: "*Ve* de sabrına." Amcasına döndü ve sesi mesafeli bir ifade aldı. "*Şehzade* Ahmet, en azından sizi sağ salim gördüğüm için içim rahat."

"Bilmukabele, Süleyman. Allah'ım seni korusun."

Süleyman, Ezio'nun görebildiği kadarıyla, konuşmayı bilerek uzatmaya çalışıyor gibiydi. Derken genç şehzade ayağa kalktı ve hizmetkârlarını çağırdı.

"Şimdi yanınızdan ayrılıyorum," diye bildirdi. "Ve en kısa zamanda bu yüz kızartıcı olay hakkında tutanağımı hazırlayacağım, bundan en ufak bir şüpheniz olmasın."

Heyetinin ve korumalarının eşliğinde Divan'dan çıktı. Tarık Barleti de aynısını yapmak üzereydi ama Şehzade Ahmet onu durdurdu.

"Tarık *Bey* – tek kelime etmeyecek misin?"

Asker döndü. Ahmet ona yaklaşması için işaret etti. Sesindeki ifade içtendi. Ezio'nun adamın söylediklerini duymak için kendini epey zorlaması gerekti.

"Merak ediyorum da, bu saldırının amacı neydi? Beni zayıf göstermek mi? Beni bu şehrin etkisiz bir kâhyası olarak göstermek mi?" Durdu. "Böyle bir plan yaptıysan, canım yüzbaşım, bu pis işte bir parmağın varsa, vahim bir hata yapmış olursun! Babam bir sonraki padişah olarak *beni* seçti, kardeşimi değil!"

Tarık hemen cevap vermedi, yüzü ifadesizdi, adeta sıkılmıştı. Sonunda, "Şehzade Ahmet, beni düzenlemekle suçladığınız böyle bir komployu tahayyül edebilecek kadar ahlaksız değilim," dedi.

Ahmet bir adım geri attı ama sesindeki ifade değişmedi, içtenliğini korudu. "Yeniçeri Teşkilatı'ndan böyle bir girişimi hak edecek ne yaptım ben? Sizin için kardeşimin yapıp da benim yapmadığım şey ne?"

Tarık tereddüt etti ve sonra dedi ki: "Rahat konuşabilir miyim?"

Ahmet ellerini iki yana açtı. "Daha iyi olur bence."

Tarık onun yüzüne baktı. "Sen zayıfsın, Ahmet. Savaş zamanlarında endişelisin, barış zamanlarında ise huzursuz. *Gaza* geleneklerine karşı tutkudan yoksunsun ve kâfirlerin yanında kardeşlikten bahsediyorsun." Durdu. "Senden iyi bir düşünür olur, Ahmet, ama padişah olarak zayıf kalacaksın."

Ahmet'in yüzüne meşum bir ifade oturdu. Parmaklarını şıklatınca kendi muhafızları arkasında teyakkuza geçti.

"Dışarı çıkabilirsin," dedi Yeniçeri yüzbaşısına. Sesi buz gibiydi.

Birkaç dakika sonra Ahmet Divan'dan dışarı çıkarken, Ezio izlemeye devam ediyordu. Kısa süre sonra, Şehzade Süleyman da Ezio'ya katıldı.

"Harika bir aile, değil mi?" dedi şehzade. "Merak etmeyin. Ben de dinliyordum."

Ezio endişelendi. "Amcanızın kısa süre sonra komuta edeceği adamların üzerinde nüfuzu yok."

"Tarık zor bir adamdır," diye karşılık verdi şehzade, ellerini iki yana açarak. "Yetenekli ama hırslı. Ayrıca babama karşı büyük bir hayranlık besliyor."

"Fakat bu sarayı, özel iç mevkiinde gerçekleşmiş, canınıza kastedilen bir Bizanslı saldırısına karşı koruyamadı! Bu tek başına soruşturmaya değer!"

"Kesinlikle."

"O zaman... nereden başlayalım?"

Süleyman düşündü. Ezio onu seyretti. *Tazecik omuzla-*

rın taşıdığı olgun bir baş, diye düşündü yeniden canlanan bir saygıyla.

"Şimdilik Tarık'ın ve Yeniçeri askerlerinin üzerinden gözümüzü ayırmayalım. Boş zamanlarının çoğunu Çarşı'nın içinde ve etrafında geçirirler. Bu işi üstlenir misiniz, yani siz ve... yandaşlarınız?" diye sordu Süleyman. Son kelimeleri incelikle seçmişti.

Ezio'nun aklının bir köşesinde, Yusuf'un Osmanlı'nın siyasi sorunlarına dahil olmaması gerektiğine dair öğüt verdiği an yatıyordu. Ancak kendi arayışı ve bu iktidar kavgası bir şekilde birbiriyle ilişkiliymiş gibi geliyordu. Kararını verdi.

"Şehzade Süleyman, şu andan itibaren bizim haberimiz olmadan hiçbiri bir mendil dahi satın alamayacak."

OTUZ İKİ

Yusuf'u ve Konstantinopolis Assasinlerini, izin zamanlarında Kapalı Çarşı'da dolaşan Yeniçerilerin tüm hareketlerini takibe almaları konusunda bilgilendirdikten sonra Ezio, Piri Reis'in kendisi için hazırlamış olduğu bir listeye bakarak gereken bomba yapım malzemelerini toplamak için Azize'yle birlikte şehrin güney rıhtımlarına indi.

Alışverişini tamamlamış, Azize'yi malzemelerle birlikte Assasin karargâhına yeni yollamıştı ki rıhtımı dolduran kalabalığın içinde Sofia'yı gördü. Kadın, İtalyan asıllıymış gibi görünen, hemen hemen Ezio'nun yaşlarında bir adamla konuşuyordu. Ezio daha da yaklaşınca kadının biraz rahatsız olmuş gibi göründüğünü fark etmekle kalmadı, aynı zamanda konuşmakta olduğu kişiyi de tanıdı. Ezio sevinmişti, ancak kendisi de biraz rahatsız olmamış değildi. Adamın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması, zihninde birçok anıyı ve birbiriyle çatışan birçok duyguyu ayağa kaldırmıştı.

O, Duccio Dovizi'ydi. Seneler önce, nişanlı olduğu

Claudia'yı aldattığı için, Ezio neredeyse adamın sağ kolunu kırmıştı. Kol, Ezio'nun fark ettiği kadarıyla, hâlâ bükük duruyordu. Duccio kötü yaşlanmıştı ve biraz derbeder görünüyordu. Fakat belli ki bu onu pek etkilemişti. Görünüşe bakılırsa Sofia'ya vurulmuştu ve dikkatini çekmek için kadına rahatsızlık veriyordu.

"*Mia, cara*," diyordu ona. "Kader'in ağları bizi birleştirdi. Şark'ta kaybolmuş, yalnız başına iki İtalyan. *Magnetismo*yu hissetmiyor musunuz?"

Sofia sıkılmış ve sinirleri bozulmuş halde cevap verdi: "Birçok şey hissediyorum, *Messere* – her şeyden çok da mide bulantım var."

Bu anı daha önce yaşadığı hissine kapılan Ezio harekete geçmesi gerektiğini düşündü. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor, Sofia?" diye sordu yaklaşarak.

Bu müdahale yüzünden sinirden köpüren Duccio yeni gelen kişiyi görmek için döndü. "Özür dilerim, *Messere*, ama hanımefendi ve ben..." Ezio'yu tanıyınca cümlesi yarıda kaldı. "Ah! *Il diavolo*'nun ta kendisi!" Sol eli istemsizce sağ koluna gitti. "Uzak dur!"

"Duccio, seni yeniden görmek ne güzel."

Karşılık vermeyen Duccio ağır ağır geriledi, bunu yaparken arnavutkaldırımlarına takılıp düştü ve "Koşun, *buona donna*! Canınızı seviyorsanız kaçın!" diye bağırdı.

Adamın rıhtım boyunca koşup gözden kayboluşunu seyrettiler. Tuhaf bir duraksama oldu.

"O kimdi?"

"Bir sahtekâr," dedi Ezio kadına. "Kız kardeşimin nişanlısıydı, yıllar önce."

"Peki ne oldu?"

"*Cazzo*su ile altı nişanlıyı daha idare ediyormuş."

"Kendini epey açık ifade ediyorsun." Sofia'nın sesinden Ezio'nun "penis" kelimesini kullanmasına biraz şaşırdığı anlaşılıyordu, ancak kadın rencide olmamıştı.

"Beni affet." Ezio bir an durdu, sonra sordu: "Seni rıhtıma getiren neydi?"

"Bir paketi teslim almak üzere dükkândan kısa süreliğine ayrıldım, ancak buradaki gümrük görevlileri geminin belgelerinin usule uygun olmadığını iddia ediyor. O yüzden bekliyorum."

Ezio muhafızlarca çok sıkı korunan limanda etrafına göz atarak alanın yerleşim planını algılamaya çalıştı.

"Çok can sıkıcı," diye devam etti Sofia. "Bütün gün burada bekleyebilirim."

"Bakalım bir şeyler yapabilir miyim..." dedi Ezio. "Kuralları esnetmenin birkaç yolunu biliyorum da."

"Gerçekten mi? Cesaretine hayranım doğrusu."

"Bu işi bana bırak. Daha sonra dükkânına uğrarım."

"Peki öyleyse..." Sofia çantasını karıştırdı. "Evrak bu. Paket son derece değerli. Onu lütfen iyi koru... tabii gümrükten almayı başarırsan."

"Alacağım."

"O halde... teşekkür ederim." Sofia ona bakıp gülümsedi ve tekrar şehre doğru yola koyuldu.

Ezio kısa bir an onun gidişini izledi, sonra gümrük dairesinin bulunduğu büyük, ahşap binaya yöneldi. İçeride uzun bir tezgâh, onun arkasında da üzerlerinde onlarca koli ve paket bulunan raflar vardı. Tezgâha en yakın duran daha alçak raflardan birinin ön kısmına yakın bir yerde, üzerine SOFIA SARTOR etiketi iliştirilmiş ahşap bir harita borusu gördü.

"*Perfetto*," dedi kendi kendine.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi cüsseli bir memur, ona doğru yaklaşarak.

"Tabii, lütfen. Şuradaki paketi olmaya geldim." Parmağıyla gösterdi.

Kâtip tersler gibi baktı. "Şey, korkarım bunun imkânı yok! Oradaki tüm koli ve paketlere el kondu, gümrük izni bekleniyor."

"Peki iznin çıkması ne kadar sürer?"

"Söylemeye dilim varmıyor."

"Saatler?"

Kâtip dudağını büktü.

"Günler?"

"Belli olmaz. Tabii, para karşılığında... bir şeyler ayarlanabilir."

"Lanet olsun!"

Kâtip hemen ciddileşti. "Beni vazifemden alıkoymaya mı çalışıyorsun?" diye öfkeyle söylendi. "Ayakaltında dolaşma, yaşlı adam! Bir daha da geri gelme, tabii eğer başını belaya sokmak istemiyorsan!"

Ezio onu kenara iterek tezgâhın üzerinden atladı. Ahşap harita borusunu kaptığı gibi orayı terk etmek için arkasına döndü. Fakat kâtip çıldırmışçasına ıslık çalıyordu. Birkaçı ağır silahlı gümrük muhafaza memuru olan beş-altı çalışma arkadaşı duruma hemen müdahale etti.

"Şu adam," diye tiz bir sesle bağırdı kâtip, "bana rüşvet vermeye çalıştı ve bunu başaramayınca şiddete başvurdu."

Gümrük çalışanları onu yakalamak için ileri fırlarken Ezio tezgâhın üzerine çıktı ve orada durdu. Ağır ahşap harita borusunu havada sallayarak onunla birkaç kafatası

çatlattı ve sonra geri kalan adamların başlarının üzerinden sıçrayıp çıkışa doğru koşarak kargaşa ortamını arkasında bıraktı.

"Aşağılık memurların hakkında gelmenin tek yolu bu," dedi kendi kendine, halinden memnun bir şekilde. Takipçileri toparlanacak zamanı bulamadan rıhtım bölgesinin kuzeyindeki kıvrımlı sokakların oluşturduğu labirentin içinde kaybolmuştu. Sofia'nın hâlâ güvenli bir şekilde tuniğinin içinde duran evrakı olmadan, adamlar kadının peşine asla düşemezdi.

OTUZ ÜÇ

Öğleye doğru Ayasofya'nın batısında kalan kitapçı dükkânına girdi.

O içeri girince Sofia başını kaldırıp baktı. Raflar şu anda Ezio'nun ilk uğradığı zamana kıyasla daha düzenliydi. Arka odanın içinde kadının masasını görebiliyordu. Sarnıçtan aldığı harita, kalın birkaç kaynak kitapla beraber masanın üzerine düzgün bir şekilde serili halde duruyordu.

"*Salute*, Ezio," dedi kadın. "Bu beklediğimden çok daha hızlı oldu. Başardın mı?"

Ezio ahşap harita borusunu havaya kaldırdı ve etikete bakıp okudu: "*Madamigella Sofia Sartor, libraria, Constantinopoli*. Bu sen misin?"

Boruyu gülümseyerek ona uzattı. Kadın harita borusunu memnuniyetle aldı, ama sonra dikkatle incelerken yüzü ekşidi. "Ah, hayır! Şu darbeye bak! Bunu korsanları defetmek için mi kullandılar acaba, ne diyorsun?"

Ezio biraz mahcup bir tavırla omuzlarını silkti. Sofia boruyu açtı ve içindeki haritayı çıkarıp inceledi. "Pekâlâ, şimdilik bir sorun yok."

Haritayı bir masaya götürüp dikkatle serdi. Bu bir dünya haritasıydı.

"Harika, öyle değil mi?" dedi.

"Aynen." Ezio onun yanı başında durdu ve ikisi de haritaya incelemeye koyuldu.

"Martin Waldseemüller tarafından çizilen bir haritanın baskısı. Daha çok yeni; Waldseemüller onu daha dört yıl önce bastı. Şuraya baksana ayrıca, şuraya, sol tarafa! *Navigatore* Vespucci'nin keşfettiği ve harita çizilmeden sadece dört ya da beş yıl önce hakkında yazdığı yeni kıtalar."

"Şu Almanlar çok hızlı çalışıyor," dedi Ezio. "Gördüğüm kadarıyla yeni kıtayı Vespucci'nin Hıristiyan ismiyle adlandırmış – Amerigo."

"Amerika!"

"Evet... Zavallı Cristoforo Colombo. Tarihin cilvesi işte."

"Şuradaki su kütlesinden ne anlıyorsun?" Sofia, Kuzey ve Güney Amerika kıyılarının ötesindeki okyanuslara işaret etti. Ezio öne doğru eğilip baktı.

"Yeni bir okyanus olabilir mi? Tanıdığım birçok bilgin, dünyanın boyutlarının olduğundan daha küçük gösterilmiş olduğunu iddia ediyor."

Sofia efkârlı bir ifadeyle konuştu: "İnanılmaz. Dünya hakkında daha çok şey öğrendikçe, daha az şey biliyormuşuz gibi geliyor."

Bu düşünceden epey etkilenen ikisi bir süre sessiz kaldı. Ezio içinde bulundukları yeni yüzyılı düşündü – on altıncı yüzyılı. Henüz başlarındaydılar. O yüzyılın ortalarında neler gelişecekti, Ezio bunu ancak tahmin edebilirdi; üstelik şu anki yaşıyla on altıncı yüzyılın büyük kısmını göremeyeceğini biliyordu. Şüphesiz daha fazla keşifler

yapılacak, daha fazla savaşlar yaşanacaktı. Gerçi aynı oyun kendini tekrar edip duruyordu; bir öncekini yutan, daha iyisini yapacağını düşünen her nesil aynı aktörlerle çalışıyor, yalnızca kıyafetlerini ve sahne dekorlarını değiştiriyordu.

"Pekâlâ, sen sözüne sadık kaldın," dedi Sofia. "İşte bu da benim tuttuğum söz."

Onu iç odaya götürdü ve masadan bir kâğıt parçası aldı. "Yanılmıyorsam, bu sana ilk kitabın yerini gösterecektir."

Ezio kâğıdı ondan aldı ve üzerinde yazanı okudu.

"İtiraf etmeliyim ki," diye devam etti Sofia, "bu kitapları gerçekten göreceğimi düşününce kendimden geçiyorum. Onlar dünyanın kaybettiği ve tekrar sahip olması gereken bilgileri içeriyor." Masaya oturdu ve çenesini ellerinin arasına koyup hayal kurmaya başladı. "Belki de dağıtımını yapmak üzere birkaç nüshasını bastırabilirim. Elli tanecik falan... Bu yeterli olur."

Ezio gülümsedi, sonra kahkaha attı.

"Kahkaha atacak ne var?"

"Beni bağışla. Bu kadar özel ve bu kadar asil bir tutkuya sahip bir insan görmek büyük bir zevk. Nasıl desem... ilham verici."

"Tanrım," diye karşılık verdi Sofia biraz utanarak. "Bu da nereden çıktı?"

Ezio kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Bir an önce gidip bunu araştırmak istiyorum," dedi. "*Grazie*, Sofia; çok geçmeden dönerim."

"Dört gözle bekleyeceğim," diye karşılık verdi Sofia, merak ve endişe karışımı bir hisle onun gidişini seyrederken.

Ne kadar gizemli bir adam, diye düşündü, kapı Ezio'nun arkasından kapanırken. Sonra da Waldseemüller'in haritasına ve kendi gelecek hayallerine geri döndü.

OTUZ DÖRT

Sofia'nın tahminleri doğru çıkmıştı. Ezio aradığı kitabı şehrin Konstantin Semti'nde bulunan eski, terk edilmiş bir binanın içindeki ahşap bir tablanın arkasında, gizlenmiş bir şekilde bulmuştu.

Eser 2000 yılı aşkın bir süre önce Yunanlı filozof Empedokles tarafından yazılmış olan ve filozofun düşüncelerinin ana hatlarını özetleyen manzum *Doğa Üzerine* yapıtının kadim ama iyi korunmuş bir nüshasıydı.

Ezio kitabı gizlendiği yerden kaldırıp çıkardı ve ince cildin üzerindeki tozu üfleyerek temizledi. Sonra kapağını çevirip öndeki boş sayfayı açtı.

Bir anda sayfa gözlerinin önünde parlamaya başladı ve parıltının içinde Konstantinopolis'in bir haritası belirdi. Dikkatini iyice toplayıp bakınca, Ezio haritanın üzerindeki ufacık bir noktayı algıladı. Nokta Kız Kulesi'ni gösteriyordu; yani Boğaziçi'nin karşı tarafındaki deniz fenerini... Ezio daha da dikkatli bakınca yapının temellerine inşa edilmiş mahzenlerin içinde keskin bir ışık gördü.

Her şey doğruysa, bu Altaïr'in Masyaf'taki kütüphanesinin ikinci anahtarının yeriydi.

Kalabalık şehrin içinden geçip hızla Kız Kulesi'nin yolunu tuttu. Osmanlı muhafızlarını atlatıp "ödünç" bir kayıkla karşıya geçtikten sonra aşağıya, mahzenlere doğru basamakların indiği bir kapı boşluğu gördü. Kitabı elinde tuttu ve iki yanına sayısız kapının sıralandığı koridorlardan oluşan bir labirentte ilerlerken eserin ona yol göstermekte olduğunu fark etti. Bu kadar kısıtlı bir alanda bu kadar çok kapı girişinin bulunması olanaksız görünüyordu. Ama nihayet tüm diğerlerine benzeyen, ancak yarıklarının arasından solgun bir ışık süzülüyormuş gibi görünen bir kapıya vardı. Kapı onun dokunmasıyla açıldığında, içeride, önündeki alçak, taştan bir kaidenin üzerinde bir disk kadar ince, daire şeklinde bir taş parçası duruyordu. Taş diskin üzeri, bulmuş olduğu ilk taşınki gibi, ilk grup kadar gizemli ama farklı görünen garip şekillerle kaplıydı. Bir nebze tanıdık gelen bir kadının –belki de bir tanrıçanın– bedeni, formüller ya da muhtemelen, mıhlara –belki de Masyaf'taki kütüphane kapısının anahtar deliklerindeki mıhlara– geçmek üzere çizilmiş kertikler olarak algılanabilecek girintiler vardı.

Ezio anahtarı ellerine aldığında, cismin üzerinden gelen ışık giderek büyüdü ve bu ışık etrafını sarıp onu hızla döndürerek yüzyıllar öncesine –bilmediği bir yere– geri götürürken kendini çıkacağı seyahate hazırladı. 320 yıl geri gitmişti. Milattan Sonra 1191 yılındaydı.

Masyaf.
Hisarın içi, uzun zaman öncesi.

Girdap gibi dönen siste insan figürleri. Sisin içinden bir delikanlı ve yaşlı bir adam çıkıyor. Yaşlı adamın –Al Mualim'in– kaybetmiş olduğu bir savaşın belirtileri görülüyor.

Al Mualim yerde yatıyor, delikanlı ise onun yanı başında diz çökmüş duruyordu.

Yaşlı adamın eli, gücünü kaybedince, tutmakta olduğu şeyi bıraktı ve nesne yuvarlanıp mermer zeminin üzerinde durdu.

Ezio cismi tanıdığında derin bir nefes aldı. O, şüphesiz Cennet Elması'ydı. Fakat nasıl olurdu? Beyaz cüppeli, başlığını geçirmiş delikanlı –savaşın galibi– Altaïr'di.

"Sen elinde bir ateş tuttun, yaşlı adam," diyordu, "o yok edilmeliydi."

"Yok mu edilmeliydi?" Al Mualim kahkaha attı. "Haçlı Seferleri'ni sona erdirecek ve gerçek huzur ortamını oluşturabilecek olan tek şey mi? Asla."

"O zaman onu ben yok edeceğim."

Şekiller, hayaletler gibi soluklaştı, dağıldı ve yerlerini başka bir sahneye bıraktı.

Masyaf'taki Büyük İç Kale'de, Altaïr yüzbaşılarından biriyle baş başa duruyordu. Yanlarında, taş bir tabut sehpasının üzerine, artık ölümle huzura kavuşmuş olan Al Mualim'in cenazesi yatırılmıştı.

"Gerçekten bitti mi?" diyordu Assasin yüzbaşısı. "O büyücü öldü mü?"

Altaïr cesede bakmak için döndü. Sakin ve ılımlı bir tavırla konuşmaya başladı: "O büyücü değildi. Yanılsamalara hükmeden sıradan bir insandı sadece."

Silah arkadaşına tekrar döndü. "Ateşi hazırladın mı?"

"Hazırladım." Adam duraksadı. "Fakat Altaïr, aramızdan bazıları... böyle bir şeyi onaylamıyor. Yerlerinde durmuyorlar."

Altaïr tabut sehpasının üzerine eğilip Al Mualim'in cesedini kollarına aldı. "Bırak ben halledeyim." Doğruldu, cüppesi arkasında dalgalanıyordu. "Seyahat etmeye elverişliyim?" diye sordu yüzbaşıya.

"Gayet elverişliyim, evet."

"Malik al-Sayf'tan atını Kudüs'e sürüp Al Mualim'in öldüğü haberini yaymasını istedim. Sen de atını Akka'ya sürüp aynısını yapar mısın?"

"Elbette."

"O zaman git, Tanrı seninle olsun."

Yüzbaşı başını eğerek selam verdi ve yola çıktı.

Ölü Üstat'ın cesedini taşıyan halefi ise, Yoldaşlık üyelerine hitap etmek için ağır ağır dışarı yürüdü.

Bu şekilde ortaya çıkınca, adamlardan, yaşadıkları kafa karışıklığını yansıtan ani bir uğultu yükseldi. Kimisi rüya görüp görmediğini merak etti. Kimisi ise Al Mualim'in vefatının bu şekilde somut olarak kanıtlanması karşısında donakaldı.

"Altaïr! Bir açıklama yap!"

"Her şey nasıl bu noktaya geldi?"

"Neler oldu?"

Bir Assasin başını iki yana salladı. "Zihnim açık, fakat bedenim... hareket etmiyor."

Kargaşanın ortasında Abbas belirdi. Abbas. Altaïr'in çocukluk arkadaşı. Artık o arkadaşlık çok daha az sağlamdı. Çok fazla şey yaşamışlardı.

"Burada neler oldu?" diye sordu Abbas, sesindeki ifade şaşkınlığını yansıtıyordu.

"Üstat'ımız hepimize ihanet etti," diye karşılık verdi Altaïr. "Tapınakçılar onu kullandı."

"Kanıtın nerede?" diye sordu Abbas şüpheyle.

"Benimle gel, Abbas; gel de sana açıklayayım."

"Ya cevaplarını yetersiz bulursam?"

"O zaman, için rahat edene kadar konuşurum."

Hazırlanan cenaze ateşine doğru beraberce yürümeye başladılar; Al Mualim'in cesedi Altaïr'in kollarındaydı hâlâ. Nereye gittiklerinden habersiz olan Abbas ise asabi tavrını, gerginliğini ve hırçınlığını koruyor, Altaïr'e olan güvensizliğini gizleyemiyordu.

Altaïr bunun nedenini biliyor ve pişmanlık duyuyordu. Fakat elinden geleni yapacaktı.

"Abbas, Süleyman Mabedi'nde Tapınakçı Robert de Sable'dan aldığımız eseri hatırlıyor musun?"

"Almak için *senin* gönderildiğin ama aslında *başkalarının* getirdiği eserden mi bahsediyorsun?"

Altaïr bu soruya aldırmadı. "Evet. O eser bir Tapınakçı maşası. Cennet Elması deniyor. Farklı birçok gücünün yanı sıra, sanrılar oluşturup insanların *–ona* hükmettiğini sanan *kişinin–* zihnini ele geçiriyor. Ölümcül bir silah."

Abbas omuz silkti. "O zaman onun Tapınakçılardan ziyade bizim elimizde olması çok daha iyi."

Altaïr başını iki yana salladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Elma, onu kullanan herkesi doğru yoldan saptırıyor sanki."

"Sen de Al Mualim'in onun etkisi altında kaldığına inanıyorsun, öyle mi?"

Altaïr sabırsızlandığını gösteren bir el hareketi yaptı. "Evet. Bugün Elma'yı Masyaf'ı köleleştirme maksadıyla kullandı. Bunu kendi gözlerinle gördün."

Abbas şüphelenmiş gibi göründü. "Ben *ne* gördüğümü bilmiyorum."

"Dinle, Abbas. Elma Al Mualim'in çalışma odasında güvende. Buradaki işim bitince sana bildiğim her şeyi göstereceğim."

Ateşin önüne varmışlardı. Altaïr ateşe çıkan basamaklardan yukarı tırmandı, merhum Üstat'ının cesedini odunların üzerine hürmetkâr bir edayla koydu. Bunu yaparken, Abbas şaşakaldı. Ateşi ilk kez görüyordu.

"Bunu gerçekten yapmaya niyetlendiğine inanamıyorum!" dedi, şoke olduğunu belli eden bir ses tonuyla. Arkasında, bir araya gelmiş Assasin Yoldaşlığı üyeleri meltemdeki mısır koçanları gibi dalgalandı.

"Yapmam gerekeni yapmalıyım," dedi Altaïr.

"Hayır!"

Fakat Altaïr hazırda bekleyen meşalelerden birini çoktan almıştı. Meşaleyi uzatıp odun yığının altına fırlattı. "*Geri dönmeyeceğini* bilmem gerek."

"Ama bizim usulümüz bu değil! Birinin cesedini yakmak yasaktır!"

Arkasındaki kalabalıktan bir ses ansızın, öfkeyle bağırdı: "Kâfir!"

Altaïr aşağısındaki huzursuz kalabalıkla yüzleşmek için döndü: "Bana kulak verin! Bu ceset Al Mualim'in *siluetlerinden* biri olabilir. Emin olmam *gerek*!"

"Yalan!" diye haykırdı Abbas. Odunların üzerinde alevler gürlerken, yaklaşıp Altaïr'in yanında durdu ve hepsi onu duyabilsin diye sesini yükseltti. "Tüm hayatın boyunca Amentü'müz ile alay ettin! Etrafındakileri küçük düşürüp gururlarını incitirken, kuralları kendi sapkınlıklarına uysun diye esnettin!"

"Altaïr'i zapt edin!" diye bağırdı kalabalığın içinden bir Assasin.

"Ne dediğini duymadın mı?" diye karşılık verdi yanındaki silah arkadaşı. "Al Mualim'e büyü yapılmış."

İlk Assasin'in cevabı yumruklarıyla saldırmak oldu. Toplu bir kavga başladı ve alevlerin yükselmesi kadar hızlı bir şekilde şiddetlendi.

Altaïr'in yanı başındaki çıkıntının üzerinde duran Abbas onu oradan sertçe aşağıya, arbedenin içine itti. Abbas öfkeyle kaleye geri dönerken, Altaïr artık kılıçlarını çekmiş halde çarpışan Assasin yoldaşlarının arasında ayağa kalkmaya çalıştı. "Yoldaşlarım!" diye bağırdı, düzeni yeniden sağlamak için çabalayarak. "Durun! Silahlarınızı indirin!" Fakat kavga devam etti ve tam zamanında ayağa kalkıp Abbas'ın hisara geri döndüğünü gören Altaïr kendi adamlarının arasında mücadele etmek zorunda kaldı; onlara savaşmaktan vazgeçmeleri için uyarıda bulundu ya da gücünün yettiği yerde onları silahsız bıraktı. Ne kadar savaştı, bilmiyordu; ancak çatışma savaşçıların elleriyle gözlerini koruyarak geri çekilmelerine neden olan yakıcı bir ışık parlamasıyla ansızın bölündü.

Işık kalenin olduğu yönden geliyordu.

Altaïr'in en kötü korkuları gerçek olmuştu.

Orada, yüksek bir kulenin istihkâm siperinin üzerinde Abbas duruyor ve Elma'yı elinde tutuyordu.

"Ben sana ne dedim, Altaïr?" diye aşağıya doğru seslendi Abbas.

"Abbas! Dur!"

"Çok sevdiğimiz Üstat'ımızı öldürdüğünde neler olacak sandın?"

"Sen Al Mualim'i herkesten daha az severdin. Onu tüm talihsizliğin için, hatta babanın intiharı için suçlardın!"

"Benim babam bir *kahramandı*!" diye bağırdı Abbas meydan okuyan bir edayla.

Altaïr onu duymazdan geldi ve hızla, sorgulayan yüz ifadeleriyle etrafında toplanan Assasinlere döndü.

"Dinleyin!" dedi onlara. "Şimdi olmuş geçmiş bir şeyin üzerinde tartışmanın sırası değil. Artık *o silahla* ne yapılması gerektiğine karar vermemiz gerek!" Abbas'ın Elma'yı havada tutar halde durduğu noktaya işaret etti.

"Bu eserin her ne tür güçleri var ise, Altaïr," diye bağırdı Abbas, "sen onlardan istifade etmeye layık değilsin."

"Hiç kimse değil!" diye hızla karşılık verdi Altaïr.

Fakat Abbas bir süredir Elma'nın parıltısının içine bakıyordu. Işık, o baktıkça, daha da güçlenmişti. Abbas büyülenmişti sadece. "Harika, değil mi?" dedi, sadece duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Sonra üzerine bir değişiklik geldi. İfadesi hoşnut bir zafer gülümsemesinden nefret dolu bir yüz çarpılmasına dönüştü. Şiddetle sarsılmaya başlamıştı. Elma'nın gücü hızla içine akıp bedenini ele geçiriyordu. Hâlâ ona sempati duyan Assasinler hemen yanına koştu; fakat Abbas'ın halen elinde tutmakta olduğu doğaüstü aygıt, tam o anda, adeta gözle görülebilir bir titreşim dalgası yayarak adamların acıdan ellerini başlarına götürüp sertçe dizlerinin üzerine çökmelerine neden oldu.

Altaïr hızla Abbas'a doğru koştu ve doğaüstü bir hızla kuleyi tırmanmaya başladı. *Oraya zamanında ulaşmak zorundayım!* O eski dostuna yaklaşırken, Abbas ruhu içinden sökülüyormuş gibi bağırmaya başladı. Derken Altaïr son

bir kez ileri sıçradı ve Abbas'ı etkisiz hale getirerek yere yığdı. Abbas çaresiz bir haykırışla yere serilirken Elma elinden yuvarlandı ve kulenin üzerinden son bir şiddetli şok dalgası yaydı.

Sonra sessizlik oldu.

Aşağıda dört bir yana dağılmış olan Assasinler yavaş yavaş toparlanıp ayağa kalktı. Merak içinde birbirlerine baktılar. Yaşananlar, bedenlerinde ve zihinlerinde yankılanmayı sürdürüyordu. Başlarını kaldırıp siperlere baktılar. Görünürde ne Altaïr ne de Abbas vardı.

"O neydi öyle?"

"Öldüler mi?"

Derken kulenin istihkâm siperinin üzerinde Altaïr belirdi. Esen rüzgâr cüppesini arkasında dalgalandırıyordu. Elini havaya kaldırdı. Avucunda, tehlikesiz bir şekilde, Elma duruyordu. Cisim çatırdıyor ve yaşayan bir varlık gibi titreyip duruyordu ama onun denetimindeydi.

Arkasındaki yassı taşlı zeminin üzerinden "Beni affet," diyordu Abbas soluk soluğa. Kelimeleri zar zor kuruyordu. "*Farkında* değildim."

Altaïr bakışlarını Abbas'tan ayırıp elinde duran Elma'ya çevirdi. Cisim, ileri doğru uzattığı kolu boyunca, şok dalgalarına benzer tuhaf duyular gönderiyordu.

"Bize öğretebileceğin bir şeyin var mı?" diye sordu Altaïr, sanki hissedebilen bir varlıkmış gibi Elma'ya hitap ederek. "Yoksa hepimizi yıkıma mı götüreceksin?"

Ardından, rüzgâr bir kum fırtınası koparacakmış gibi göründü – ya da yoksa bu hayalin müjdeciliğini yapmış olan o sarmal dumanlar geri mi geliyordu? Bununla birlikte, ondan önce gelmiş olan kör edici ışık belirdi ve diğer

her şey gözden kaybolunca kadar giderek büyüdü. Sonra tekrar solmaya başladı, ta ki sadece Ezio'nun elindeki anahtarın sönük ışığı kalana kadar.

Gücü tükenen Ezio çöküp kendini yere bıraktı ve sırtını odanın taş duvarına yasladı. Dışarıda akşam karanlığı çöküyordu. İstirahat etmeyi çok istiyordu ama hiçbir şekilde buna zaman ayıramazdı.

Uzun bir süre geçtikten sonra tekrar ayağa kalktı ve hem anahtarı hem de Empedokles'in kitabının nüshasını dikkatle omuz çantasına koyup yukarıdaki sokakların yolunu tuttu.

OTUZ BEŞ

Ertesi günün şafağında, Ezio Kapalı Çarşı'nın yolunu tuttu. Yeniçerilerin arasında ne gibi konuşmalar geçtiğini kendi gözleriyle görmenin zamanı gelmişti, üstelik komutanları Tarık Barleti'nin peşine düşmek için sabırsızlanıyordu. Fakat Çarşı'ya vardığında, hepsi de birbirinden saldırgan olan sırnaşık satıcıları tamamen atlatmak imkânsızdı. Ezio da ne yazık ki Osmanlı yetkililerinin ya da Bizanslı Tapınakçıların arasında şüphe uyandırma korkusuyla kendisini herhangi bir turist gibi göstermek zorundaydı.

"Şu kilimi gördünüz mü!" Bir tüccar yanına yaklaşıp kıyafetinin kolunu çekiştirdi ve çok yakınına gelip ona adım atacak yer bırakmadı. "Ayaklarınız sizi karınızdan daha çok sevecek!"

"Ben evli değilim."

"Aa," diye devam etti tüccar ara vermeden, "durumunuz daha iyi o zaman. Gelin! Dokunun yeter!"

Ezio bir grup Yeniçeri'nin yakın bir mesafede durmakta olduğunu fark etti. "Bugün iyi satış yaptınız mı?" diye sordu tüccara.

Adam ellerini iki yana açtı ve başıyla sağ tarafına, Yeniçerilere işaret etti. "Hiçbir şey satamadım! Yeniçeriler mallarımın çoğuna el koydu. Neymiş, ithal malıymış!"

"Tarık Barleti'yi tanıyor musunuz? Komutanlarını?"

"Buralarda bir yerlerdedir şüphesiz. Kibirli bir adam, ancak–" Tüccar tam devam edecekken konuşmasını yarıda bıraktı ve olduğu yerde donup kaldı. Satış cümlelerine tekrar geri döndüğünde, gözleri Ezio'ya değil, onun çok ötesine odaklanmıştı. "Beni zor durumda bırakıyorsunuz, efendim! Bunu size 200 *akçe*den aşağı veremem! Son teklifim bu!"

Ezio hafifçe dönerek adamın bakışlarını takip etti. Üç Yeniçeri yaklaşıyordu, en fazla beş metre ötedelerdi.

"Onu bulursam kilimlerinizin akıbetini soracağım," diyerek tüccara sessizce söz verdi Ezio, gitmek için dönerken.

"Çok sıkı pazarlık yapıyorsun, yabancı!" diye arkasından bağırdı tüccar. "180'de anlaşalım mı? 180 *akçe*de anlaşalım, dostça bitirelim şu işi!"

Fakat Ezio artık dinlemiyordu. Grubu takip ediyor, onu Tarık Barleti'ye götürmelerini umut ederek güvenli bir mesafeden peşlerinden gidiyordu. Yeniçeriler öyle boş boş yürümüyorlardı, bir tür görüşmeye gider gibi bir hava vardı üzerlerinde. Ancak Ezio'nun uyanık olması –yalnızca gözünü avından ayırmaması değil, fark edilmemeye çalışması– gerekiyordu; Çarşı'nın kalabalık ara yolları ise bu hususta ona hem yardım etmekte hem de engel olmaktaydı. Tüccar, yüzbaşının Çarşı'da bir yerlerde olması gerektiğini söylemişti ama Çarşı büyük bir yerdi; tezgâhlardan ve dükkânlardan oluşan baş döndürücü bir labirent, kendi başına bir şehirdi.

Fakat en sonunda sabrının karşılığını aldı ve takip etmekte olduğu adamlar, her bir köşesinde birer kahveci dükkânı bulunan küçük bir meydanın içine kadar genişleyerek ilerleyen yolların kesiştiği bir noktaya vardılar. Kahveci dükkânlarının birinin önünde kır sakallı, cüsseli yüzbaşı duruyordu. Sakal, tıpkı şaşaalı üniforması gibi, rütbesinin bir simgesiydi. Bir köle olmadığı besbelliydi.

Ezio, konuşulanları duymak için sessiz hareketlerle yaklaşabildiği kadar yaklaştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu yüzbaşı adamlarına ve adamlar başlarıyla onay verdiler. "Bu önemli bir görüşme, takip edilmediğimden emin olun."

Tekrar başlarıyla onaylayıp oradan ayrıldılar ve farklı yönlere sapıp Çarşı'nın içinde gözden kayboldular. Ezio insan topluluklarının arasında bir Assasin olup olmadığına dair belirtiler arayacaklarını biliyordu. Neredeyse kalbini durduracak bir an boyunca, askerlerden biri onunla göz göze gelir gibi oldu, ancak sonra o an geçti ve adam uzaklaştı. Ezio da elinden geldiği kadar uzun bir süre bekledikten sonra, harekete geçip komutanın peşine takıldı.

Barleti henüz çok uzaklaşmamıştı ki bir silahtarın dükkânının önünde başka bir Yeniçeri ile buluştu. Bir mülazım olan bu Yeniçeri, sıradan birinin gözlerine, dükkânın önündeki tezgâha bakan normal biri gibi görünürdü. Ezio, Yeniçerilerin satıcılar tarafından rahatsız edilmeyen yegâne insanlar olduğunu çoktan fark etmişti.

"Haberler nasıl?" diye sordu Barleti, askerin hizasına gelirken.

"Manuel seninle görüşmeyi kabul etti, Tarık. Tophane Kapısı'nın önünde seni bekliyor."

Ezio o ismi duyunca iyice kulak kesildi.

"Hevesli, yaşlı kurnazın teki, öyle değil mi?" dedi Tarık duygusuzca. "Gel bakalım."

Birlikte yola koyuldular ve Çarşı'dan çıkıp şehrin sokaklarına girdiler. Daha batıda, Altın Boynuz'un kuzey yakasında bulunan Tophane uzakta kalıyordu, ancak herhangi bir ulaşım aracına bineceklerine dair bir belirti göstermiyorlardı. Ezio onları yayan takip etti. Bir-iki kilometrelik bir yürüyüştü – adamlar Boynuz'un karşı kıyısına geçmek için kayığa bindiklerinde de dikkatli olması gerekecekti. Ancak iki adamın sohbete dalmış olması Ezio'nun işini kolaylaştırdı, üstelik konuşmalarının çoğunu da duydu. Avrupa'nın ve Asya'nın dört bir yanından gelen insanlarla dolup taşan bu sokaklarda kalabalıkların içine gizlenmek zor değildi.

"Manuel nasıl görünüyordu? Gergin miydi? Yoksa ketum muydu?"

"Her zamanki gibiydi. Sabırsız ve nezaketsiz."

"Hımm. Sanırım o hakkı kazandı. Padişahtan hiç müzekkere geldi mi?"

"Son haber bir hafta önceydi. Bayezid'in mektubu kısaydı ve üzücü havadislerle doluydu."

Tarık başını iki yana salladı. "İnsanın öz oğluyla bu kadar ters düşebilmesini aklım almıyor."

OTUZ ALTI

Ezio iki Yeniçeri askerini Tophane Kapısı'nın yanındaki bir binaya kadar takip etti. Tarık'ı ve mülazımını beklemekte olan kişi, ellili yaşlarının sonunda, kır sakalı ve badem yağlı bıyığı olan, cüsseli, biraz toplu ve üzerine pahalı kıyafetler giymiş bir adamdı. Tüylü sarığı mücevherlerle donatılmıştı ve tıknaz parmaklarının her birinde kıymetli taşlarla süslenmiş bir yüzük vardı. Yanındaki arkadaşı daha zayıftı, ince yapılıydı ve kıyafetine bakılacak olursa, Türkmenistan'dan çağırılmıştı.

Ezio, yakındaki bir Hint hurması ağacının kalın dallarının arasında temkinli bir şekilde gizlenerek kendini görünmez hale getirecek uygun bir nokta seçtikten sonra, sarf edilen selamlaşma sözcüklerini dikkatle dinledi ve pahalı kıyafetler giymiş olan toplu adamın –tahmin ettiği gibi– Manuel Palaiologos olduğunu öğrendi. Manuel'in hırsları hakkında Yusuf'tan duymuş olduğu bilgilere bakılacak olursa, bu görüşmeyi dinlemesi zevkli olacaktı. Palaiologos'un arkadaşı ve yapılan takdimlerden anlaşıldığı

kadarıyla aynı zamanda fedaisi olan kişinin ismi ise Şahkulu'ydu.

Ezio onu daha önce duymuştu. Şahkulu, ülkesi üzerindeki Osmanlı hükümranlığına isyan etmişti ve dedikodulara bakılırsa halkını devrim yapmaya kışkırtıyordu. Ancak zalimliği ve haydutluğuyla da ünlüydü.

Evet, bu görüşme gerçekten de zevkli olacaktı.

Bir süre kibarca hoşbeş edildikten sonra –Ezio'nun fark ettiği kadarıyla, bu ülkede bu tür kibar sohbetlere her zaman son derece özen gösteriliyordu– Manuel, Şahkulu'na işaret etti. Bunun üzerine adam, belli ki terk edilmiş bir tür askeri karakol olan arkalarındaki binaya girdi ve içeriden küçük fakat ağır bir ahşap sandık çıkararak onu Tarık'ın ayaklarının dibine koydu. Yeniçeri mülazımı sandığı açtı ve içini dolduran altın paraları tek tek saymaya başladı.

"Miktarı teyit edebilirsin, Tarık," dedi Manuel, cüssesi kadar şaşaalı bir ses tonuyla. "Fakat malı kendi gözlerimle görene ve kalitesini teyit edene kadar para bende kalacak."

Tarık homurdandı. "Anlaşıldı. Sen kurnaz bir adamsın, Manuel."

"Kuşku duymadan güvenmek koftur," dedi Palaiologos makamlı bir ses tonuyla.

Yeniçeri mülazımı paraları hızlı sayıyordu. Çok geçmeden sandığın kapağını kapattı. "Sayı tam, Tarık," dedi. "Hepsi burada."

"Pekâlâ," dedi Manuel, Tarık'a. "Sırada ne var?"

"Tophane'ye giriş iznin sağlanacak. İçin rahat edince, mal istediğin yere sevk edilecek."

"Adamların seyahat etmeye hazır mı?"

"Sorun yok."

"*Poi kala.*" Bizanslı prens biraz rahatladı. "Çok güzel. Bir hafta içinde senin için bir harita çizdireceğim."

Ardından birbirlerinden ayrıldılar. Ezio etraf süt liman olana kadar bekledi ve sonra ağaçtan inip mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde Assasin karargâhının yolunu tuttu.

OTUZ YEDİ

Ezio Tophane'ye geri dönüp de Yusuf'u orada onu beklerken bulduğunda akşam karanlığı çöküyordu.

"Adamlarımdan biri buraya bir silah teslimatının yapıldığını gördüğünü iddia ediyor. Bu yüzden, meraklandık."

Ezio bunu iyice düşündü. Tam da şüphelendiği gibiydi. "Silahlar." Durdu. "Onları kendi gözlerimle görmek isterdim."

Tophane'nin dış surlarını gözleriyle taradı. İyi korunuyorlardı. Ana kapı geçilmesi imkânsız görünüyordu.

"Önünüze çıkan herkesi öldürmeden," dedi Yusuf, Usta'sının düşüncelerini okuyarak, "içeriye nasıl gireceksiniz, emin değilim."

Arkalarındaki meydan hâlâ insan kaynıyordu – insanlar işten evlerine dönüyor, kahveciler ve lokantalar kepenklerini açıyordu. Ansızın, dikkatlerini Tophane surlarının ana kapısının yan tarafında, bir esnaf ve onu rahatsız eden üç Yeniçeri askeri arasında patlak vermiş olan ağız dalaşı çekti.

"Daha önce iki kere uyarıldın," diyordu Yeniçeri asker-

lerinden biri, bir çavuş. "Tophane surlarının yanında tek bir satıcı olmayacak!" Adamlarına döndü. "Alın götürün bunları!"

Neferler adamın meyve kasalarını alıp taşımaya başladılar.

"Riyakârlar!" diye söylendi adam. "Adamlarınız ürünlerimi almasaydı onları evvela burada satmazdım!"

Çavuş onu duymazdan geldi ve askerler işlerine devam etti, ancak esnaf konuşmayı sürdürdü. Dosdoğru çavuşun yanına gitti ve dedi ki: "Sen Bizanslılardan da kötüsün, hain!"

Karşılık olarak, Yeniçeri çavuşu adama sert bir yumruk attı. Esnaf kanamaya başlayan burnunu tutarak, inleye inleye yere yığıldı.

"Diline hâkim ol, sığıntı herif!" diye gürledi çavuş.

Sonra da devam etmekte olan mal müsaderesini denetlemek üzere dönüp uzaklaştı. O esnada kalabalığın arasından bir kadın çıkıp hızla yaralı esnafın yardımına koştu. Adamın kanlı yüzünü bir mendille silip ayağa kalkmasına yardımcı olurken, Yusuf ve Ezio olup bitenleri izledi.

"Barış zamanlarında bile," dedi Yusuf kederle, "fakirler hep baskı altında."

Üzerlerinden çok fazla zaman geçmemiş Roma'daki benzer durumlar aklına gelince, Ezio düşüncelere daldı. "Belki de öfkelerini duşa vurmaları konusunda onlara yol göstermek ülkümüze katkı sağlar."

Yusuf ona baktı. "Yani... bu insanlardan yararlanmayı mı kastediyorsun? İsyan çıkarmaları için onları kışkırtmayı?"

"Sadece bir gösteri düzenleseler yeter. Fakat bizim tarafımızda yeterince insan olursa..."

İki Assasin, Yeniçeri askerlerinin esnafın mallarından geri kalan ne varsa, hiçbir engelle karşılaşmadan, hepsini alıp götürerek adamın tezgâhını tamamen çıplak bırakmasını seyretti. Derken askerler ana kapının üzerindeki bir kuzukapıdan geçip gözden kayboldular.

"Kendi işini hızlandırmak için sahte bir dayanışma tertiplemek," dedi Yusuf bir küçümseme belirtisiyle. "Ne kadar insanca!"

"Hoş bir şey değil, biliyorum. Ama işe yarayacak, inan bana."

"Eh yarasın o zaman." Yusuf omuzlarını silkti. "Zaten buradan içeriye girmek için başka yol düşünemiyorum."

"Gel, şurada büyük bir kalabalık var ve şu esnaf gayet meşhur gibi duruyor. Gidip insanların arasında bir propaganda yapalım."

Sonraki bir saat boyunca, Yusuf ve Ezio kalabalığı harekete geçirdi; yaşadıkları zulmü sona erdirme fikrine karşı gayet duyarlı buldukları etraflarındaki sıradan işçi insanları şüphelendirip ikna etti, güzel sözlerle kandırıp telkin etti. İhtiyaçları olan tek şey, görünüşe göre, onları gayrete getirecek biriydi. Bir kalabalık oluşturacak kadar insan toplanınca, Ezio onlara seslendi. Yusuf ise kalabalıktaki erkek ve kadınların çoğunun bir şekilde silahlanmasını sağlamıştı. Az önceki meyve-sebze satıcısı büyük, ucu eğri bir budama bıçağı taşıyordu.

"Bizimle birlikte mücadele edin, yoldaşlarım," diye nutuk çekti Ezio, "ve bu haksızlığın intikamını alın. Yeniçeriler yasaların üzerinde değildir! Onlara zorbalıklarını sindirmeyeceğimizi gösterelim!"

"Gösterelim!" diye haykırdı birkaç ses.

"Yaptıkları kötülüğü görmek beni kahrediyor," diye devam etti Ezio. "Sizi de kahretmiyor mu?"

"Ediyor!"

"Bizimle birlikte mücadele edecek misiniz?"

"Evet!"

"O zaman – gidelim!"

O sırada, silahlı Yeniçerilerden oluşan bir müfreze de arkalarından sıkıca kapatılmış Tophane Kapısı'ndan dışarı çıkmıştı. Askerler, kılıçlarını çekmiş halde, kapının önünde konuşlandı ve öfkeleri kaynama noktasına ulaşmış olan kalabalığın karşısına dikildi. Askerlerin gövde gösteriyle yılmayan –hatta daha da öfkeye kapılan– kalabalığın hacmi kısa sürede büyüdü, insanlar kapıya doğru akın etti. Ne zaman bir Yeniçeri askeri ön taraftaki insanların arasına girecek kadar tedbirsiz bir şekilde saldırsa, sayıca şişkin kalabalığın içerisinde ya kenara itilerek ya da ilerlemekte olan ayakların altında ezilerek hüsrana uğruyordu. Çok geçmeden, kalabalık kapının önüne doluşmuş, ellerindeki nesnelerle kapıya vurmaya başlamıştı.

"Kahrolsun Yeniçeriler!" diye bağırdı yüzlerce ses.

"Siz yasalardan üstün değilsiniz!" diye haykırdı yüzlerce ses daha.

"Kapıyı açın, sizi korkaklar, yoksa onu yıkar geçeriz!"

"O kapı daha fazla dayanmaz," dedi Ezio Yusuf'a.

"İnsanlar size iyilik yapıyor, Usta. Bu iyiliğin karşılığını verin ve onları tehlikeden koruyun."

Yusuf konuşurken, Yeniçerilerden oluşan iki takviye müfrezesi kuzey ve güney surların üzerindeki yan kapılardan çıkarak kalabalığın üzerine sağdan ve soldan akın etti.

"Bu yakın dövüş gerektirir," dedi Ezio. Sonra da yanın-

daki Yusuf'la birlikte kancasüngüsünü ve gizli süngüsünü çekip kendisini boğuşmanın içine attı.

İki Assasin'in üstün becerileriyle cesaretlenen erkek ve kadınlar Yeniçerilerin karşı saldırısıyla yüzleşmek için cesurca döndüler. Yeniçeriler ise böyle beklenmedik bir yerde bu kadar sıkı bir direnişle karşılaşınca afalladı ve – kaçınılmaz bir şekilde– duraksayıp geri püskürtüldü. O esnada, kapıyı kırıp geçmeye uğraşanlar, kapının birbirine sıkıca geçmiş kalaslarının ilk önce inleyişini, ardından esneyişini, sonra bükülüşünü, en sonunda da paramparça oluşunu görmekle ödüllendirildiler. Kapıyı tutan ana çapraz kiriş iç kısımdan büyük bir gürültüyle pes etti, kibritlik odunlar gibi çatırdadı ve kapı arkaya düşerek kanatları kocaman demir menteşelerinin üzerinde sarhoşlar gibi sallandı.

Kalabalık hep bir ağızdan zafer kazanmış bir canavar gibi kükredi ve insanlar Tophane'nin içine akın ederken diğer seslerin üzerinde yükselen münferit insan sesleri duyuldu.

"İlerleyin!"

"İçerideyiz!"

"Ya adalet ya ölüm!"

İçeride savunmaya geçen Yeniçeri askerleri akını durdurmakta yetersiz kaldı, ancak Tophane'nin ana avlusunda sert bir çarpışma patlak verince daha sıkı düzene geçip kalabalığı kontrol altında tutmayı başardılar. Ezio ise hepsinin arasından hayalet gibi sıyrılıp geçti ve bir hisarı andıran yapının iç kısımlarına doğru ilerledi.

OTUZ SEKİZ

Paramparça olmuş kapıdan uzak bir noktada, Tophane'nin batı kesiminin derinliklerinde, Ezio en sonunda aradığı yere vardı. Burası sessizdi, çünkü Tophane garnizonundaki adamların çoğu avluda işbaşındaydı. Ezio yanlarından fark edilmeden geçmeyi başaramadığı dört-beş muhafızı çarçabuk etkisiz hale getirdi. Buradaki işi biter bitmez kancasüngüsünü bilemesi gerekecekti.

Uzun, taş bir koridorda ilerledi. Koridor o kadar dardı ki, hiç kimse en sondaki odaya içeridekileri şaşkına çevirme umuduyla giremezdi. Ezio sessiz adımlarla yavaş yavaş yaklaştı ve en sonunda odanın girişinin yan tarafındaki duvara sabitlenmiş demir bir merdivene ulaştı. Bu merdiven, odayı üstten gören bir balkona çıkıyordu. Kılıcının kınını ses çıkarmasın diye bacağına bağladıktan sonra hızla ve açılmakta olan bir çiçek kadar az ses çıkararak merdivenden yukarı çıktı.

Manuel ve Şahkulu odanın ortasında duruyordu. Etrafları, dört bir yana saçılmış, kimisi açık duran büyük kasa-

larla çevriliydi. Küçük bir Yeniçeri muhafız birliği kapının tam iç kısmında hazır olda bekliyordu. Ezio içeri girmeye kalkışmış olsaydı, bir pusuya kurban gidecekti demek. Sessizce derin bir oh çekti. İçgüdüleri ve deneyimi onu korumuştu, bu seferlik.

Manuel kasaların içindekileri incelemeye ara verdi. Ezio bulunduğu noktadan kasaların içinde ne olduğunu göremiyordu, ama tahmin edebiliyordu.

"Bu şehirde bir köle gibi yaşayarak geçmiş yirmi yıl..." diyordu Manuel. "Ama şimdi, nihayet, her şey yerli yerine oturuyor."

Şahkulu karşılık verdiğinde sesinde bir gözdağı ifadesi vardı. "Palaiologos hanedanı tekrar tahtın sahibi olduğunda, Manuel, bunun için sana kimlerin yardım ettiğini unutma."

Manuel ona keskin bir bakış atarken, küçük gözleri derisinin kıvrımları arasında soğuk soğuk parladı. "Elbette unutmam, dostum! Senin nüfuzuna sahip bir adama ihanet etmek aklımdan bile geçmez. Fakat sabırlı olmalısın. *Nova Roma* bir günde kurulmadı."

Şahkulu belli belirsiz bir homurdanma sesi çıkarırken, Manuel muhafız birliğinin komutanına döndü. "İçime sindi. Beni gemime götürün."

"Beni takip edin. Batı kapısına çıkan bir geçit var, onu kullanırsak çatışmalardan uzak durmuş oluruz," dedi komutan.

"Bu çatışmayı kısa zamanda kontrol altına alınanızı umuyor ve bekliyorum."

"Tam şu anda uğraşıyoruz, prensim."

"Buradaki tek bir mal zarar görürse, para bende kalır. Bunu Tarık'a söyle."

Ezio onların gidişini seyretti. Yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra da odaya indi ve kasalara hızla göz atarak, mührü açılmış olanlardan birinin kapağını kaldırdı.

Tüfek. En az yüz adet.

"*Merda!*" dedi Ezio soluyarak.

Düşünceleri kulağına gelen bir metal tangırtısıyla bölündü – şüphesiz, Manuel'in ayrılışının ardından batı kapısı çarpıp kapanmıştı. Hemen ardından, Ezio taş zeminin üzerinde yaklaşmakta olan ayak sesleri duydu. Yeniçeriler açılan kasaları yeniden mühürlemek üzere geri dönüyor olmalıydı. Ezio bedenini duvara yapıştırdı ve askerler içeri girdikçe, onları etkisiz hale getirdi. Beşini birden. İçeriye tek tek girmek yerine hep birlikte girselerdi durum farklı olabilirdi tabii. Ancak dar koridor arkadaşı çıkmıştı.

Gelmiş olduğu yoldan geri döndü. Avludaki çatışma sona ermiş, ardında tüm savaşlara özgü o alışıldık iğrenç manzarayı bırakmıştı. Ezio birçoğu hareketsiz, birkaçıysa can çekişip inleyen bedenlerin oluşturduğu deryanın yanından ağır ağır geçti. Geniş kapı aralığından esip geçen merhametsiz rüzgârda, yenik düşenlerin yanında diz çökmüş kadınların ağıtlarından başka ses yoktu.

Ezio oradan uzun adımlarla, başını kaldırmadan ayrıldı. Edindiği bilgi karşılığında ödenmiş olan bedel doğrusu yüksek görünüyordu.

OTUZ DOKUZ

Sofia'nın kitapçı dükkânına geri dönmenin vakti çoktan gelmişti. Ezio dosdoğru oraya koştu.

Dükkân hâlâ açıktı ve içerideki ışıklar güçlü bir şekilde yanıyordu. Sofia onun girdiğini görünce gözlüğünü çıkardı ve Ezio'nun Yerebatan'da bulduğu haritanın birkaç açık kitabın ortasında serili halde durduğu iç odadaki çalışma masasının başından kalktı.

"*Salute*," diye selam verdi ona. Hemen ardından kapıyı Ezio'nun arkasından kapatıp panjuru indirdi. "Bugünlük kapatayım artık. Bütün gün sadece iki müşteri geldi. Ne dersin? Akşam pazarı için açık bırakmaya değmez." Ezio'nun yüzündeki ifadeyi görünce ona bir sandalyeyi işaret etti ve Ezio oraya sertçe çökerken hemen gidip ona bir kadeh şarap getirdi.

"*Grazie*," dedi Ezio minnettarlıkla. Kadının hemen soru sormaya başlamamış olmasından memnundu.

Soru sormak yerine Sofia şöyle dedi: "İki kitabın daha yerini bulmak üzereyim; biri Topkapı Sarayı'nın yakınlarında, diğeri de Bayezid semtinde."

"İlk önce Bayezid'dekine bakalım. Topkapı bizi çıkmaza götürür. Tapınakçıların ellerindeki anahtarı buldukları yer, orası."

"Ah, *si*. Onu şans eseri ya da bizim kullandığımız yöntemden farklı bir yöntemle bulmuş olmalılar."

"Niccolò'nun kitabı ellerindeydi."

"O zaman onu daha fazla kullanamadan ellerinden aldığın için Tanrı'ya şükretmemiz gerek."

Kadın haritanın başına geri dönerek masaya oturdu ve yazmaya kaldığı yerden devam etti. Ezio da öne doğru eğilip Empedokles'in kitabını çıkardı ve masanın üzerine, kadının yanına koydu. Bulmuş olduğu ikinci anahtar, Galata'daki Assasin Karargâhı'nda sıkı koruma altına alınarak çoktan birincisinin yanına eklenmişti.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu Ezio.

Sofia kitabı dikkatle alıp ellerinin arasında son derece saygılı bir edayla sağa sola çevirdi. Elleri narindi ama kemikli değildi, parmakları uzun ve inceydi.

Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Ah, Ezio! *È incredibile!*"

"Bir ederi var mı?"

"*Doğa Üzerine*'nin bu durumda bir nüshası mı? Hem de orijinal Kıpti ciltlemesiyle? Bu harika!" Kitabı dikkatle açtı. İçindeki şifreli harita artık parlamıyordu. Hatta Ezio onun artık görünmez olduğunu düşünüyordu.

"Mükemmel. Bu özgün kitabın üçüncü yüzyıla ait bir nüshası olmalı," diyordu Sofia hevesle. "Bunun gibi başka bir nüsha olduğunu zannetmiyorum."

Fakat Ezio'nun gözleri ara vermeden odayı tarıyordu. Bir şey değişmişti ancak neyin değiştiğini tam olarak kestiremiyordu. Sonunda bakışları, üstüne tahta çakılarak

kapatılmış olan bir pencerenin üzerinde durdu. Pencere camlarının yerinde yeller esiyordu.

"Sofia," dedi endişeyle, "burada neler oldu?"

Kadının ses tonu canının sıkıldığını belli eden bir ifade aldı, ancak heyecanının bunu bastırdığı açıktı. "Ah, yılda bir-iki kez olur. İnsanlar para bulacaklarını düşünerek içeri girmeye çalışırlar." Durdu. "Burada çok para tutmam ama bu kez başarmışlar, biraz değerli bir portreyi alıp kaçmışlar. En fazla üç saat önce, ben kısa süreliğine dükkândan ayrılmışken." Üzgün görünüyordu. "Üstelik benim portremdi, çok güzeldi. Onu özleyeceğim, ama sadece değerli olduğu için değil. *Bunun* içinse kesinlikle çok güvenli bir yer bulacağım," diye ekledi, Empedokles'in kitabına hafifçe vurarak.

Ezio bu tablo hırsızlığının arkasında görünenden daha fazla şeyin olmasından şüpheleniyordu. Kendisine yardımcı olabilecek ipuçları bulmak için odanın içinde gezindi. Sonra bir karara vardı. Şimdilik yeterince dinlenmişti ve bu kadına bir iyilik borcu vardı. Fakat bu kadarla kalmıyordu. Onun için elinden gelen ne varsa yapmayı *kendiliğinden* istiyordu.

"Sen çalışmaya devam et," dedi. "Ben tabloyu bulup getireceğim."

"Ezio, hırsız çoktan gideceği yere gitmiştir."

"Hırsız para için gelip hiç para bulamadıysa ve onun yerine tabloyu aldıysa, onu elinden çıkarmak için hâlâ hevesle bu semtte, yakınlarda bir yerde dolanıyor olabilir."

Sofia bir şeyler düşünüyormuş gibi göründü. "Buralara yakın bir yerde, birkaç sanat tüccarının iş yaptığı bir-iki sokak var."

Ezio kapıya uzanan yolun yarısını geride bırakmıştı bile.

"Bekle!" diye bağırdı kadın arkasından. "O tarafta birkaç işim var. Sana yolu göstereyim."

Sofia *Doğa Üzerine*'yi bir duvarın dibinde duran demir kaplı bir sandığın içine dikkatle kilitlerken Ezio bekledi, sonra kadın dükkândan çıkıp kapıyı arkasından sıkıca kilitlerken onu takip etti.

"Bu taraftan," dedi Sofia. "Fakat ilk dönemeçte ayrılacağız. Oradan sana doğru yönü göstereceğim."

Hiçbir şey konuşmadan yürümeye devam ettiler. Sokağın on-on beş metre aşağısına indiklerinde bir yol ağzına geldiler. Kadın orada durdu.

"Şu taraftan," dedi işaret ederek. Sonra Ezio'ya baktı. Kadının berrak gözlerinin içinde, Ezio'nun kafasından uydurmadığını ümit ettiği bir şey vardı.

"Onu önümüzdeki birkaç saat içinde bulursan, lütfen Valens Kemeri'ne gelip beni bul," dedi Sofia. "Katılmam gereken bir kitap fuarı var, ancak seni orada görmek beni çok sevindirecek."

"Elimden geleni yapacağım."

Kadın tekrar ona baktı, sonra çabucak gözlerini kaçırdı.

"Yapacağından eminim," dedi. "Teşekkür ederim, Ezio."

KIRK

Tablo tüccarlarının bulunduğu bölgeyi bulmak zor değildi; birbirine paralel uzanan birkaç dar sokak, gaz lambalarının ışığıyla parıldayan küçük küçük dükkânlar ve aynı ışığın aydınlattığı hazineler...

Ezio yavaş yavaş bir dükkândan diğerine geçiyor, duvarlardaki tablolardan ziyade, bu tablolara göz atan insanlara bakıyordu. Çok geçmeden, üzerinde biraz fazla süslü ve bayağı bir kıyafet bulunan kaypak görünümlü bir adamı dükkânların birinden çıkarken gördü. Adam deri bir kesenin içindeki altın sikkeleri saymakla meşguldü. Ezio yanına yaklaşınca, adam hemen kendini savunmaya geçti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Az önce bir şey sattın, değil mi?"

Adam iyice doğruldu. "Bu seni alakadar ediyorsa–"

"Bir kadın portresi miydi?"

Adam Ezio'ya bir yumruk savurdu ve eğilip koşmak için hazırlandı, ancak Ezio onun için biraz fazla hızlıydı. Çelme takarak adamın yere serilmesine neden oldu. Altın sikkeler arnavutkaldırımlarının üzerine saçıldı.

"Onları topla ve bana ver," dedi Ezio.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye söylendi adam, ama yine de söyleneni yaptı. "En ufak bir delil gösteremezsin."

"Göstermeme gerek yok," diye öfkeyle çıkıştı Ezio. "Seni konuşturana kadar hırpalayacağım, o kadar."

Adamın ses tonu sızlanmaya dönüştü. "Ben o tabloyu buldum. Yani... onu bana birisi verdi."

Ezio adama sertçe vurdu. "Suratıma karşı yalan söylemeden önce, anlatacağın hikâyeyi kafanda doğru dürüst toparla."

"Tanrım bana yardım et!" diye feryat etti adam.

"Onun senin dualarına cevap vermekten çok daha önemli işleri var."

Adam görevini tamamladı ve para dolu keseyi süklüm püklüm bir halde Ezio'ya verdi. Ezio adamı yukarı doğru çekti ve yakındaki bir duvara yapıştırdı. "Tabloyu nereden bulduğun umurumda değil," dedi. "Bana onun nerede olduğunu söyle, yeter."

"Onu buradaki bir tüccara sattım. Sadece 200 *akçe*ye." Dükkânı gösterirken adamın sesi çatladı. "Karnımı başka nasıl doyurayım?"

"Bir dahaki sefere *canaglia* olmanın daha iyi bir yolunu bul."

Ezio onun gitmesine izin verdi ve adam, lanet okuya okuya koşarak uzaklaştı. Ezio bir süre onu izledi, sonra dükkâna yöneldi.

Satılık resimlere ve heykellere dikkatle göz gezdirdi. Peşine düştüğü şeyi bulması zor olmadı, çünkü dükkân sahibi onu asmayı yeni tamamlamıştı. Büyük bir resim değildi ama güzeldi; Sofia'nın birkaç yıl önceki halinin, baş

ve omuzları içeren üç çeyreklik bir portresiydi. Saçı bukle bukleydi, boynunda taşlarla kaplı bir gerdanlık vardı ve bronz rengi saten elbisesinin sol omzuna siyah bir kurdele bağlıydı. Ezio tablonun *Meister* Dürer'in kısa süreliğine Venedik'te ikamet ettiği dönemde Sartor ailesi için yapılmış olabileceğini tahmin etti.

Galeri sahibi, onun portreye hayranlıkla baktığını görünce Ezio'ya yaklaştı. "Hoşunuza gittiyse, satılık elbette." Biraz geri çekilerek esere müstakbel müşterisiyle baktı. "Capcanlı bir portre. Kadının ne kadar gerçekçi durduğunu görüyorsunuzdur. Güzelliği dışa yansıyor!"

"Ne kadar istiyorsunuz?"

Sergi sahibi kem küm etti. "Paha biçilmez şeylere fiyat biçmek zordur, öyle değil mi?" Durdu. "Fakat sizin bir duayen olduğunuzu görebiliyorum. Şey... beş yüz diyelim mi?"

"İki yüz ödemiştiniz."

Adam ellerini havaya kaldırdı, şaşkınlıktan donakalmıştı. "*Efendim!* Sizin gibi bir adamdan bu şekilde istifade eder miyim hiç! Hem zaten siz nereden bileceksiniz ki?"

"Satan kişiyle daha yeni konuştum. Beş dakika olmamıştır."

Galeri sahibi, Ezio'nun hafife alınacak bir adam olmadığını besbelli görüyordu. "Ah! Hakikaten. Ama dükkân giderlerim var, malum."

"Onu daha şimdi astınız. Sizi seyrettim."

Dükkân sahibinin keyfi kaçmıştı. "Pekâlâ... dört yüz diyelim, olur mu?"

Ezio ters ters baktı.

"Peki ya üç yüz? İki yüz elli?"

Ezio keseyi adamın avucuna dikkatle koydu.

"İki yüz. Buyurun. İsterseniz sayın."

"Tabloyu sarınam gerekecek."

"Umarım onun için de para istemezsiniz."

Adam fısıltıyla söylenerek resmi duvardan indirdi ve dükkân tezgâhının yanındaki bir toptan çektiği pamuk çarşafla sardı. Ardından tabloyu Ezio'ya uzattı. "Sizinle alışveriş yapmak bir zevkti," dedi kupkuru bir sesle.

"Bir dahaki sefere böyle şevke gelip de çalıntı mal almayın," dedi Ezio. "Bunun kadar iyi bir tablonun nereden geldiği hakkında bilgi edinmek isteyen bir müşteriye denk gelebilirdiniz. Ama şanslısınız, ben bunu görmezden gelmeye razıyım."

"Peki neden, diye sorabilir miyim?"

"Çünkü resimdeki kadının arkadaşıyım."

Şaşkına dönen galeri sahibi başıyla selam verdi ve nezaketin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde onu dükkânından uğurladı.

"Sizinle alışveriş yapmak da bir zevkti," dedi Ezio dükkândan çıkarken.

KIRK BİR

O akşam Sofia'yla olan randevusuna yetişemeyen Ezio, ona ertesi gün Bayezid Camii'nde buluşmalarını teklif eden bir not gönderdi. Tabloyu kadına orada geri verecekti.

Buluşma yerine vardığında Sofia'yı orada, kendisini bir süredir beklerken buldu. Gölgelerin arasından benek benek süzülen gün ışığında kadın gözüne o güzel kadar göründü ki, portresinin aslına biraz haksızlık ettiğini düşündü.

"İyi bir tasvir, öyle değil mi sence de?" diye sordu kadın, Ezio kumaşı açıp tabloyu ona uzatırken.

"Ben aslını tercih ederim."

Sofia oyunbaz bir edayla onu hafifçe dürttü. "*Buffone*," dedi yürümeye başlarlarken. "Bu, Venedik'te kaldığımız dönemde babamın verdiği yirmi sekizinci yaş günü hediyemdi." O günleri anımsayarak durdu. "Tam bir hafta boyunca *Meister* Albrecht Dürer'in karşısında oturmak zorunda kalmıştım. Tahmin edebiliyor musun? Yedi gün boyunca öylece oturdum? Hiçbir şey yapmadan?"

"Tahmin edemiyorum."

"*Una tortura!*"

Yakındaki bir taş bankın önüne gelmişlerdi. Kadın banka otururken, Ezio onun tüm o süre boyunca parmağını bile kıpırdatmamaya çalışarak poz verdiğini düşününce kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Ancak sonuç kesinlikle buna değmişti – *gerçekten* de aslını tercih etmesine rağmen.

Kadın bir kâğıt parçası çıkarınca Ezio'nun kahkahası dudaklarında soldu; yüzündeki ifade, tıpkı kadınınki gibi, birden ciddileşti.

"İyilik yap iyilik bul," dedi Sofia. "Sana başka bir kitabın yerini buldum. Üstelik buradan uzakta değil."

Ezio'ya katlanmış kâğıt parçasını uzattı.

"*Grazie*," dedi Ezio. Kadın bir dâhiydi. Ona ciddi bir tavırla baş selamı verip gitmek için hazırlandı, ancak Sofia onu bir soruyla durdurdu.

"Ezio, tüm bunlar ne için? Sen bir bilgin değilsin, bu kadarı açık." Ezio'nun kılıcına göz gezdirdi. "Ama gücenme tabi!" Durdu. "Sen Kilise için mi çalışıyorsun?"

Ezio bunu gülünç bulup kahkaha attı. "Kilise için değil, hayır. Fakat bir tür... öğretmenim."

"Peki ama ne için?"

"Bir gün açıklarım, Sofia. Açıklayacak zaman bulduğumda."

Kadın başıyla onayladı, hayal kırıklığına uğramış olmasına rağmen –Ezio'nun gördüğü kadarıyla– çok fazla üzülmemişti. Bekleyecek kadar anlayışlıydı.

KIRK İKİ

Çözülmüş şifre Ezio'yu Bayezid Semti'nin merkezinde kalan, en fazla üç sokak ötedeki tarihi bir yapıya götürdü. Şu an kullanılmayan bina zamanında bir ambar olarak hizmet etmiş gibi görünüyor ve her yeri sımsıkı kapatılmış gibi duruyordu, ancak Ezio yoklayınca, kapısının kilitli olmadığı anlaşıldı. Ezio etrafta Osmanlı muhafızı ya da Yeniçeri var mı yok mu diye sokağın iki ucuna da dikkatle baktıktan sonra içeri girdi.

Elindeki kâğıtta yazan talimatları takip ederek bir merdivenden ilk kata çıktı ve bir koridor boyunca ilerledi. Koridorun sonunda küçük bir oda, bir çalışma odası buldu. İçerisi tozla kaplıydı, ancak raflar hâlâ defter-i kebirlerle doluydu ve masanın üzerinde bir dolmakalem takımıyla bir mektup açacağı duruyordu. Odayı dikkatle inceledi, ama duvarlar aradığı şey hakkında en ufak bir ipucu vermiyor gibiydi. En sonunda keskin gözleri şöminenin etrafını saran kiremitlerde bir tuhaflık seçti.

Burayı parmaklarıyla dikkatlice incelerken, kiremit-

lerden birinin dokunuşu altında hareket ettiğini fark etti. Masanın üzerindeki mektup açacağını kullanarak ve –hiç kimsenin onun binaya girdiğini fark etmemiş olduğundan emin olsa da– aşağıdan gelebilecek bir kıpırtı sesini duyabilmek için sürekli çevreyi dinleyerek kiremidi yerinden oynattı. Parça sadece bir dakikalık bir uğraşın ardından yerinden çıkınca, arkasında ahşap bir tabla göründü. Ezio tablayı da kaldırdı ve onun arkasında, loş ışıkta bir kitap gördü. Kitabı dikkatle çekip çıkardı. Küçük, çok eski bir eserdi. Sırtındaki başlığa dikkatle baktı: Ezop'un *Fabllar*'ının, Sokrates tarafından –ölüm cezasını beklediği sırada– nazıma çevrilmiş bir baskısıydı.

Kitabın üzerindeki tozu üfledi ve beklenti içinde kapağını çevirip ön kısmında boş bir sayfayla karşılaştı. Derken bu sayfanın üzerinde, tıpkı umduğu gibi, Konstantinopolis'in bir haritası belirdi. Sayfa doğaüstü bir ışıkla parlarken, Galata Kulesi'nin küçük bir nokta halinde gösterilmiş olduğunu gördü. Kitabı kemerine bağlı kesenin içine dikkatle koyduktan sonra binadan ayrıldı ve şehrin içinden geçip kuzeye yöneldi. Sonra da bir kayıkla Altın Boynuz'un karşı kıyısına geçip kulenin dibine yakın bir iskeleye vardı.

Muhafızları atlatmak için tüm gizlenme yeteneklerini kullanmak zorunda kalsa da, içeriye girer girmez kitap onu yönlendirdi ve döne döne yukarı çıkan taş merdivenlerden katlar arasındaki bir sahanlığa çıkardı. Çıplak taş duvarların ötesinde hiçbir şey yok gibiydi. Ezio kitaba tekrar göz attı ve doğru yerde olduğunu teyit etti. Elleriyle duvarların üzerini yokladı, gizlenmiş bir boşluğa işaret edebilecek herhangi bir yarık bulmaya çalıştı. Merdivende en

ufak bir ayak sesi duyduğunda gerginleşti, ancak hiç kimse ona doğru yaklaşmadı. Sonunda duvarların arasında harçla doldurulmamış bir boşluk buldu ve onu parmaklarıyla takip edip çok dar, gizlenmiş bir kapının hatlarını ortaya çıkardı.

Biraz daha araştırmayla kapıyı çevreleyen taşları nazikçe itmeye başladı ve en sonunda zeminden yaklaşık bir metre yüksekte kalan bir taş buldu. Taş onun itmesiyle hafifçe kıpırdadı ve kapının arkaya doğru açılmasına izin verdi. Kulenin duvarının derinliklerinde, içeri girilmesine zar zor imkân veren bir büyüklükte, küçük bir oda belirdi. Odada, dar bir sütunun üzerinde başka bir yuvarlak taş anahtar duruyordu – Ezio'nun üçüncü anahtarı. Boşluğa sıkışarak girip taş parçasını aldı ve anahtarın ışığı hızla artarak parlamaya başladı. Ardından, odanın hacmi genişler gibi oldu ve Ezio kendisini başka bir zamana, başka bir yere taşınıyormuş gibi hissetti.

Işık azalıp normal bir parlaklık kazanınca, Ezio tekrar Masyaf'ı gördü. Fakat zaman ilerlemişti. Ezio birçok yılın geçmiş olduğunu hissedebiliyordu. Rüya görüp görmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. O anın parçası olmadığı için bir rüyada gibiydi; fakat aynı zamanda, bir şekilde, ona dahil de olmuştu. Rüya görme hissine sahip olmanın yanı sıra, bu deneyim aynı zamanda, Ezio'nun tarif edemediği bir şekilde, bir hatıraymış gibi de geliyordu.

Bedeninden ayrılmış bir halde, kendisini ona sunan manzarayla bütünleşerek ama onun parçası olmadan, seyretti ve bekledi... Ve beyaz cüppeli delikanlı tekrar orada belirdi, ancak artık genç değildi; onlarca yıl geçmiş olmalıydı.

Ve endişeli bir görüntüsü vardı.

KIRK ÜÇ

Doğuda seyahat ederek geçirdiği uzun bir yokluk döneminden sonra, Altaïr Assasin Tarikatı'nın merkezine geri dönmüştü. Milattan Sonra 1228 yılıydı. Artık altmış üç yaşında olan ama hâlâ formunda ve zinde görünen Altaïr, Masyaf köyündeki bir meskenin dışında, taş bir bankın üzerinde oturmuş düşünüyordu. Zorluklara yabancı değildi ve bir kez daha felaketin eli kulağındaydı. Fakat o yüce ve dehşetli eseri tüm bu zaman boyunca güvende tutmayı bilmişti. Gücü bunu yapmaya daha ne kadar dayanacaktı? Sırtı, Kader'in yağdırdığı darbelerin altında eğilmeyi daha ne kadar reddedecekti?

Karısı Maria Thorpe'un yanına gelmesiyle düşünceleri bölünüverdi ve bu aslında pek canını da sıkmadı. Bir İngiliz hanımefendisi olan karısı bir zamanlar –çok uzun zaman önce– onun düşmanı olmuş ve kendini Tapınakçı olarak saydırmak istemişti. Ama zaman ve baht tüm bunları değiştirmişti. Uzun bir sürgünün ardından artık Masyaf'a geri dönmüşler ve Kader'in karşısına birlikte çıkmışlardı.

Kadın, Altaïr'in keyfinin yerinde olmadığını sezinleyerek gelip taş bankta onun yanına oturdu. Altaïr de ona aldığı haberi aktardı.

"Tapınakçılar Kıbrıs'taki Arşiv'i yeniden ele geçirmişler. Abbas Sofian orayı savunanlara yardım edecek takviye birlik göndermemiş. Bir katliam yaşanmış."

Maria'nın dudakları şaşkınlık ve kederle karışık bir ifadeyle aralandı. "Tanrı buna nasıl izin verir?"

"Maria, beni dinle. On yıl önce Masyaf'tan ayrıldığımızda tarikatımız güçlüydü. Fakat o zamandan beri tüm terakkimiz –kurduğumuz her şey– zarar görmüş, yıkılmış."

Kadının yüzü dingin bir öfke ifadesine büründü. "Abbas bunun hesabını vermeli."

"Kime verecek?" diye karşılık verdi Altaïr öfkeyle. "Assasinler artık sadece *onun* emrine uyuyor."

Kadın bir elini onun koluna koydu. "İntikam alma arzuna karşı diren, Altaïr. Hakikati anlatırsan, yaptıklarının ne kadar hatalı olduğunu göreceklerdir."

"Abbas en küçük *oğlunu* idam ettirdi, Maria! O *ölmeyi* hak ediyor!"

"Evet, ama Yoldaşlık'ı saygın yollarla geri kazanamazsan, temeli yıkılır."

Altaïr bir süre cevap vermedi, sessizce oturup konu üzerinde daha derin, manevi bir çaba sarf ederek kafa yordu. Ama en sonunda başını kaldırıp baktığında yüzü aydınlanmıştı.

"Haklısın, Maria," dedi sakince. "Otuz yıl önce, tutkumun mantığımın önüne geçmesine izin vermiştim. Dik başlıydım, hırslıydım ve Yoldaşlık'ın içinde asla tam olarak onarılmayan bir yarık açtım."

Ayağa kalkınca Maria da onunla birlikte kalktı. Yavaş yavaş, düşüncelere dalmış halde, tozla kaplı köyün içinden geçtiler.

"Konuşurken akılcı ol, Altaïr; öyle ol ki akil insanlar seni dinlesinler," diye onu cesaretlendirdi Maria.

"Bazıları dinler belki. Ama Abbas dinlemez." Altaïr başını iki yana salladı. "Onu otuz yıl önce Elma'yı çalmaya çalışırken kovmalıydım."

"Fakat canım, merhametli olduğun için –onun kalmasına izin verdiğin için– diğer Assasinlerin saygısını kazandın."

Altaïr karısına bakıp gülümsedi. "Tüm bunları nereden biliyorsun? Orada bile değildin."

Kadın onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. "Usta bir hikâye anlatıcısıyla evlendim," diye cevap verdi umursamazca.

Yürürlerken kalenin koca gövdesinin görüş alanına girdiler. Yapının üzerinde bir ihmalkârlık, hatta bir terk edilmişlik havası vardı.

"Şuranın haline bak," dedi Altaïr öfkeli bir sesle. "Masyaf'ın eski halinden eser kalmamış."

"Uzun süre yoktuk," diye ona nazikçe hatırlattı Maria.

"Ama saklanmadık," dedi Altaïr tersler gibi. "Moğol tehlikesi –Doğu Fırtınası ve Cengiz Han'ın yönetimindeki ordular– bizim müdahalemizi gerektirdi ve biz atlarımıza binip onlarla yüzleştik. Buradaki hangi adam aynı şeyleri söyleyebilir ki?"

Yürümeye devam ettiler. Kısa süre sonra Maria sessizliklerini böldü: "En büyük oğlumuz nerede? Darim kardeşinin öldüğünü biliyor mu?"

"Darim'e dört gün önce bir haber yolladım. Dilerim şu ana kadar ulaşmış olsun."

"O zaman kısa süre içinde onu görebiliriz."

"Tanrı izin verirse." Altaïr durdu. "Biliyor musun, Abbas aklıma gelince ona neredeyse acıyorum. Bize karşı olan bitmek bilmez hıncını bir cüppe gibi üzerinde taşıyor."

"Yarası derin, canım. Belki de... belki de bu ona hakikati duymasında yardımcı olur."

Fakat Altaïr başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyi değiştirmez, onun için bir şey fark etmez. Yaralı bir kalp, tüm irfanı bir bıçağın ucu gibi görür." Tekrar durup yanlarından geçen bir avuç köylüye baktı. Köylüler ya gözlerini yere indirmişti ya da göz göze gelmemek için bakışlarını kaçırıyorlardı. "Bu köyün içinden geçerken insanlarda sevgi değil, büyük bir acı seziyorum."

"Abbas burayı paramparça edip tüm sevincini çalmış."

Altaïr olduğu yerde durup karısına ciddi bir edayla baktı. Gözlerini yüzünde gezdirdi. Artık Maria'nın çehresinde çizgiler belirmişti ama hâlâ güzeldi. Gözleri hâlâ berraktı, gerçi Altaïr o gözlerde birlikte atlattıkları sıkıntıların yansımalarını görür gibi olmuştu. "Sonumuza doğru yürüyor olabiliriz, Maria."

Maria onun elini tuttu. "Belki de. Ama beraber yürüyoruz."

KIRK DÖRT

Maria ve Altaïr kalenin iç kısımlarına varmıştı ve artık onları tanıyan Assasinlerle –Yoldaşlık üyeleri ile– karşılaşmaya başlıyorlardı. Ancak karşılaşmalar dostça olmaktan uzaktı. Biri onlara selam vermeden yanlarından geçip gitmek üzereyken, Altaïr onu durdurdu.

"Yoldaş. Bizimle biraz konuşsana."

Assasin isteksizce döndü. Fakat yüzündeki ifade sertti. "Seninle neden konuşacakmışım? O şeytan icadı eserinle beynimi düğüm düğüm edesin diye mi?"

Daha fazla konuşmayı reddedip hızla oradan uzaklaştı.

Ancak onun hemen arkasından başka bir Assasin geldi. Fakat o da bir önceki gibi Üstat ve karısıyla göz göze gelmekten besbelli kaçınıyordu.

"İyi misin, yoldaş?" diye sordu Altaïr ona yaklaşarak. Ses tonunda meydan okuyan bir ifade vardı.

"Kim soruyor bu soruyu?" diye karşılık verdi adam kaba bir sesle.

"Beni tanımıyor musun? Ben Altaïr'im."

Assasin ona ölçüp tartar gibi baktı. "O isim kulağa hiç hoş gelmiyor. Ayrıca sen, sen beş para etmez adamın tekisin. Rüzgârla konuşsam daha çok şey öğrenirim."

Kalenin bahçelerine kadar yolda hiçbir müdahaleyle karşılaşmadan ilerlediler. Oraya vardıklarında neden bu kadar uzağa kadar ilerlemelerine izin verilmiş olduğunu anladılar, çünkü bir anda etraflarını hırsız Üstat'ları Abbas'a sadık kalan, baştan aşağı siyaha bürünmüş Assasinler sardı. Adamlar her an saldırmaya hazırdı. Sonra üzerlerindeki bir siperde Abbas'ın kendisi belirdi ve küçümser bir edayla aşağı baktı.

"Bırakın konuşsunlar," diye emir verdi amirane bir ses tonuyla. Sonra Altaïr ve Maria'ya döndü: "Neden buraya geldiniz? Hoş karşılanmayacağınızı bile bile neden geri döndünüz? Burayı daha fazla kirletmek için mi?"

"Oğlumuzun ölümü hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyoruz," diye karşılık verdi Altaïr sakin bir ses tonuyla. "Sef neden öldürüldü?"

"İstediğiniz hakikat mi, yoksa bir intikam bahanesi mi?" diye sordu Abbas.

"Hakikat bize bir bahane verirse, ona göre harekete geçeriz," diye çıkışırcasına karşılık verdi Maria.

Bu sert yanıt Abbas'ı susturdu, ancak birkaç saniye düşündükten sonra Abbas daha alçak bir ses tonuyla, "Elma'yı teslim et, Altaïr, ben de sana oğlunun neden öldürüldüğünü söyleyeyim," dedi.

Altaïr gizli bir sezgiye sahip olmuş gibi başıyla onayladı ve arkasına dönerek, orada toplanmış olan Assasin Yoldaşlığı üyelerine seslenmek için hazırlandı. Sesini amirane bir tavırla yükseltti. "Bakın, hakikat ortaya çıktı bile! Abbas,

Elma'yı kendisi için istiyor. Zihinlerinizi açmak için değil, onlara hükmetmek için!"

Abbas cevap vermekte hızlı davrandı. "O eseri otuz yıldır elinde tutuyorsun, Altaïr, gücünden istifade edip sırlarını biriktiriyorsun. O seni yoldan çıkarmış!"

Altaïr etrafındaki Assasinlerin yüzlerine baktı; çoğu ona ters ters bakıyordu, kimiyse –birkaçı– şüphe belirtileri taşıyordu. Kafasında işe yarama ihtimali olan bir plan geliştirirken zihnini hızla çalıştırdı.

"Pekâlâ, Abbas," dedi. "Al onu."

Sonra da Elma'yı yanındaki kesenin içinden çıkarıp havaya kaldırdı.

"Ne?.." dedi Maria şaşkına uğramış bir halde.

Elma'yı görünce Abbas'ın gözleri parladı, ancak bir an duraksadıktan sonra fedaisine gidip onu Altaïr'in sıska elinden alması için işaret etti.

Fedai yaklaştı. Altaïr'in yanında dururken, içine kötü bir ruh girdi ve adam, yüzünde mutlu bir ifadeyle bir önceki Üstat'a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı: "Oğlunuz Sef'i idam eden bendim. Onu öldürmeden önce de, öldürme emrini verenin siz olduğunuzu söyledim." Fedai, Altaïr'in gözlerinde çakan şimşekleri görmedi. Kendisinden memnun bir halde, düşünmeden konuşmaya devam etti ve içinden gelen bir kahkahayı zar zor bastırdı. "Sef sizin ona ihanet ettiğinize inanarak öldü."

Altaïr öfkeyle kavrulan gözlerini adamın üzerine çevirdi. Elinde tuttuğu Elma ise patlamakta olan bir yıldızın ışığıyla parladı.

"Ahhh!" diye acı içinde çığlık attı fedai. Bütün bedeni kontrolsüz bir şekilde kıvrandı. Ellerini başına götürdü,

şakaklarını tırmalamaya başladı. Çektiği ıstırabı durdurmak için başını gövdesinden koparmaya çalışıyor gibiydi.

"Altaïr!" diye çığlık attı Maria.

Fakat Altaïr onu duymuyordu. Gözleri öfkeden kararmıştı. Kendi istem dışı hareketlerine direnmeye çalışan fedai ise, görünmez bir gücün kontrolü altındaymışçasına kemerinden uzun bir hançer çıkardı ve kendisine hükmeden güce karşı gelmeye çalışırken titreyen elleriyle, hançeri kendi gırtlağına saplamak üzere havaya kaldırdı.

Maria kocasının kolunu sertçe tutup onu sarsarak tekrar bağırdı: "Altaïr! Hayır!"

Sözleri nihayet etkisini gösterdi. Gözle görülür şekilde titremekte olan Altaïr, onu pençelerine alan transtan bir anda çıkıverdi. Gözleri tekrar normale döndü. Elma ise soluklaşıp sönerek ışığını geri çekti ve elinde hareketsiz kaldı.

Fakat onu pençesine almış olan güçten kurtulan fedai bir köpek gibi silkelendikten sonra öfke ve korku içinde, delirmişçesine etrafa bakındı ve iğrenç bir küfür savurarak kendisini Maria'nın üzerine atıp hançerini kadının sırtına sapladı. Sonra geri çekildi ve hançeri sapladığı yerde bıraktı. Maria'nın dudaklarında boğuk bir çığlık vücut buldu. Bütün Assasin topluluğu taş kesilmiş gibi kalakaldı. Abbas ise sessizdi, ağzı açık kalmıştı.

İlk hareket eden Altaïr oldu. Fedaiye, eski Üstat'ı gizli süngüsünü şaşırtıcı bir yavaşlıkla çıkarıyormuş gibi göründü. Süngü bir *çıkırt* sesiyle yuvasından çıktı ki belki de bu ses yakıcı güneşin altında çatlayan bir kayanın sesi kadar kuvvetliydi. Fedai süngünün kendisine, yüzüne doğru geldiğini gördü; sanki milim milim, saniye saniye yaklaşı-

yordu. Fakat sonra hız ansızın arttı ve şiddetlendi, süngünün gözlerinin arasından yüzünü ikiye böldüğünü hissetti. Kafasının içinde bir patlama oldu ve sonra, her şey bitti.

Fedai başından, parçalanmış gözlerinin arasından kan fışkıra fışkıra yere yığılırken Altaïr bir an olduğu yerde durdu. Sonra yere yıkılmak üzere olan karısını yakaladı ve vücudunu yere, onu kısa süre sonra alacak olan toprağın üzerine, usulca yatırdı. İçi buz kesilmişti. Maria'nın üzerine eğildi, yüzü yüzüne o kadar yakındı ki az sonra öpüşecek olan sevgililer gibi gözüküyorlardı. Etraflarını bir zırh gibi saran sessizliğin içinde hapsolmuşlardı. Maria konuşmaya çalıştı. Altaïr onu duymak için kendini zorladı.

"Altaïr. Aşkım. Dayanağım."

"Maria..." Altaïr'in sesinin acı dolu bir fısıltıdan farkı yoktu.

Ardından, ürkütücü bir şekilde, sesler, tozlar ve kokular Altaïr'in etrafında yeniden şiddetle yükseldi, o koruyucu zırhı paramparça edip içeri sızdı ve her şeyin üzerinde de Abbas'ın tiz çığlığı duyuldu: "İçine cin kaçmış. Öldürün onu."

Altaïr kalktı ve ayaklarının üzerinde tam doğrulduktan sonra yavaşça geri çekildi.

"Elma'yı alın!" diye bağırdı Abbas. "Hemen!"

KIRK BEŞ

Assasinler herhangi bir tepki veremeden Altaïr kaçtı. Aralık kalmış ana kapıdan geçerek kaleden çıktı ve dik kayalıklardan inip kuzeyde hisarla köy arasındaki alanı sınırlayan seyrek ağaçlığın içine girdi. Orada, bir açıklıkta, sanki bir mucize eseriymiş gibi, ona benzeyen ama ondan bir nesil genç olan bir adamla karşılaşınca durdu.

"Baba!" diye haykırdı yeni gelen. "Haberini alır almaz geldim. Neler oldu? Çok geç mi kaldım?"

Arkalarındaki kaleden, borazanlar acil durum çağrısı yapıyordu.

"Darim! Oğlum! Geri dön!"

Darim babasının omzunun üzerinden arkaya baktı. Orada, ağaçlığın ötesindeki sırtlarda Assasin gruplarının toplanmakta olduğunu görebiliyordu. Belli ki onların peşine düşmeye hazırlanıyorlardı. "Bunların hepsi kafayı mı sıyırmış?"

"Darim, Elma hâlâ bende. Gitmemiz gerek. Abbas ona el sürmemeli."

Bunun üzerine Darim çantasını omzundan indirdi ve

içinden fırlatma bıçağı dolu bir kılıf çıkardıktan sonra onu yere koydu. "İçinde daha bıçak var, ihtiyacın varsa al."

Abbas'a sadık olan Assasinler onları artık görmüştü; kimisi onlara doğru ilerliyor, kimisi ise arkalarından saldırmak için sağa sola açılıyordu.

"Bizi pusuya düşürmeye çalışacaklar," dedi Altaïr kederle. "Yanına yeterli sayıda bıçak al. Hazırlıklı olmalıyız."

Ağaçlığın içinde ilerleyip daha derinlerine ulaştılar.

Tehlikeli bir ilerleyişti. Önlerine geçmiş olan ya da onlara yan taraftan veya dolaylı olarak arkadan saldırmaya çalışan Assasin gruplarını gördüklerinde sık sık saklanmak zorunda kaldılar.

"Uzaklaşma!" dedi Darim. "Birlikte ilerleyelim."

"Etraftan dolanmaya çalışalım. Köyde atlar var. Ata biner binmez tenhaya kaçmaya çalışırız."

O ana kadar Darim karşı karşıya oldukları tehlikeyle başka bir şey düşünemeyecek kadar meşgul olmuştu ama artık, "Annem nerede?" diye sordu.

Altaïr kederle başını iki yana salladı. "O öldü, Darim. Üzgünüm."

Darim nefesini tuttu. "Ne? Nasıl?!"

"Sonra. Sonra konuşacak zaman buluruz. Şu an kaçmamız gerek. Mücadele etmemiz gerek."

"Ama onlar bizim yoldaşlarımız. Assasin arkadaşlarımız. Eminim onlarla konuşabiliriz, onları ikna edebiliriz."

"Mantığı unut, Darim. Onlar yalanlarla zehirlenmişler."

Aralarında sessizlik oldu. Sonra Darim dedi ki: "Kardeşimi öldüren, Abbas mıydı?"

"Kardeşini o öldürdü. Şanlı silah arkadaşımız Malik al-Sayf'ı o öldürdü. Sayısız diğer insanı o öldürdü," diye cevap verdi Altaïr kasvetle.

Darim başını eğdi. "O herif deli! Ne vicdan kalmış, ne pişmanlık."

"Ordusu olan bir deli."

"O ölecek," dedi Darim buz gibi bir sesle. "Bir gün bunların bedelini ödeyecek!"

Köyün dış mahallerine varmışlardı. Ahırlara giden yolu fark edilmeden buldukları içinde şanslıydılar, çünkü köyün kendisi Assasin savaşçılarıyla dolup taşıyordu. Çarçabuk eyer vurup atlarına bindiler. Uzaklaşırlarken köy meydanındaki küçük bir kulenin tepesine çıkmış, acı çeken bir hayvan gibi böğürmekte olan Abbas'ın sesini duyabiliyorlardı: "Elma'yı alacağım, Altaïr! Ailemin haysiyetine sürdüğün lekeler için KELLENİ de alacağım! Sonsuza dek kaçamazsın! Bizden ve yalanlarından kaçamazsın!"

Atlarını dörtnala sürüp kaçarlarken adamın sesi zayıflayıp kayboldu.

Yolun yaklaşık on kilometre ötesinde atlarını dizginlediler. Kimse –henüz– peşlerine düşmemişti. Zaman kazanmışlardı. Fakat babasının arkasından gelen Darim onun yorgun ve kederli bir halde eyerinin üzerinde oturmakta olduğunu görebiliyordu. Atını yaklaştırdı ve babasının yüzüne endişeyle baktı.

Altaïr otururken kamburunu çıkarmıştı. Ağlamak üzereydi.

"Maria. Aşkım," diye mırıldandığını duydu Darim.

"Hadi, baba," dedi. "Yola devam etmeliyiz."

Büyük bir çaba sarf eden Altaïr atını mahmuzlayıp dörtnala sürmeye başladı. İki adam hızla uzaklaştı ve haşin manzaranın içinde benek halini alıp gözden kayboldu.

KIRK ALTI

Yeni anahtarı diğerleriyle birlikte Assasinlerin Konstantinopolis Karargâhı'nın güvenli ellerine bıraktıktan ve Sokrates'in *Fabllar* kitabını onu görünce gözlerine inanamayan Sofia'ya teslim ettikten sonra, Ezio, Tophane'de keşfetmiş oldukları hakkında Şehzade Süleyman'a bilgi vermenin artık zamanının geldiğine karar verdi.

Onu nerede bulacağına dair biraz ipucu edinmişti. Böylece Bayezid Camii'nin yanındaki şık bir parkın yolunu tuttu ve Süleyman'ı amcası Ahmet'le birlikte orada, geniş yapraklarının parlak yeşil rengi gün ışığı altında koyulaşan bir çınarın gölgesinde otururken buldu. Onlar satranç oynarken bir Yeniçeri muhafızı saygılı bir mesafeden etraflarında geziniyordu. Ezio kimseye görünmeden onları izleyebileceği bir noktada konum aldı. Şehzadeyle baş başa konuşmak istiyordu. Fakat satranca da ilgi duyuyordu –satranç stratejileri ona başka yerlerde uygulanabilecek beceriler kazandırmıştı–, böylece oyunun gidişatını ilgiyle izledi.

İki oyuncu birbirine denk görünüyordu. Bir süre sonra Süleyman, amcasının şahını tehlikeye atan bir hamlesi üzerinde uzun uzun düşündükten sonra, rok yaparak karşılık verdi.

"Bu geçerli bir hamle değil," dedi Şehzade Ahmet şaşkınlık içinde.

"Bir Avrupa çeşitlemesi – *arroco*."

"İlginç, ama rakibinden farklı kurallarla oynamak pek adil değil."

"Padişah olunca farklı düşünebilirsin," diye karşılık verdi Süleyman dümdüz bir sesle.

Ahmet tokat yemiş gibi göründü, fakat hiçbir şey söylemedi. Süleyman şahını eline aldı. "Geri alayım mı?" diye sordu.

Cevap olarak Ahmet ayağa kalktı. "Süleyman," dedi, "Babanla beni Bayezid'in tahtı için tartışırken seyretmek sana ağır geldi, biliyorum."

Delikanlı omuz silkti. "Dedem seni seçmiş, onun sözü *kanundur*. Tartışacak ne var ki?"

Şehzade Ahmet yeğenine hınç dolu bir hayranlıkla baktı. "Baban ve ben bir zamanlar birbirimize yakındık, lakin onun insafsızlığı ve hırsı–"

"Dedikoduları duydum, amca," diye araya girdi Süleyman kızgın bir sesle.

Malıcup olan Ahmet gözlerini kaçırıp bir süre parkın karşı tarafına baktı, sonra gözlerini tekrar satranç tahtasına dikti. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Az sonra Divan-ı Hümayun ile görüşmem var. Başka sefer devam edelim mi?"

"Ne zaman istersen." Süleyman samimiydi.

Ayağa kalkıp amcasına başıyla selam verdi, amcası da

karşılık verdikten sonra fedaisiyle oradan ayrıldı. Ezio bir süre bekleyerek, Süleyman'ın tekrar oturup satranç tahtasına dalıp gidişini seyretti.

Sonra ilerledi.

Süleyman onun yaklaştığını görünce muhafızlarına ziyaretçisine engel olmamaları için işaret etti.

"Ezio," dedi.

Ezio doğrudan konuya girdi. "Tarık birtakım ihtirasları olan buralı bir adama –Manuel Palaiologos'a– silah satıyor."

Yüzüne karanlık bir gölge inen Süleyman yumruğunu sıktı. "Palaiologos. Bu ses kulaklarımı tırmalıyor." Bir kez daha ayağa kalktı. "Son Bizans İmparatoru Konstantin Palaiologos'tu. Eğer bu vâris bir çeşit milis kuvvet kuruyorsa, çatışma olur ve ortalık kızışır. Tam da babamla dedemin arası açıkken..." Sesi giderek güçten düşerken düşüncelere daldı. Ezio şehzadenin kısa ömründe almak zorunda kaldığı en zor kararlardan biri üzerinde kara kara düşünmekte olduğunu tahmin etti.

"Tarık tüfeklerin nereye götürüldüğünü bilir," dedi Ezio. "İlk onu bulursam, silahları takip edip dosdoğru Bizanslılara ulaşabilirim."

Süleyman ona baktı. "Tarık Yeniçeri askerleriyle birlikte kışlalarındadır. Oraya yaklaşmak istiyorsan, senin de bir Yeniçeri olman gerek."

Ezio gülümsedi. "Sorun değil."

"*Güzel*," dedi Süleyman. "Mükemmel." Biraz daha düşündü; varmakta olduğu kararın canını sıktığı açıktı, fakat o kararı alır almaz sertleşti. "İhtiyacın olan bilgiyi al, sonra onu öldür."

Ezio bir kaşını kaldırdı. Bu, Süleyman'ın daha önce hiç görmemiş olduğu bir yanıydı. "Emin misin, Süleyman? Tarık'ın ve babanın yakın arkadaşlar olduğunu söylemiştin."

Süleyman sertçe yutkundu, sonra meydan okur bir ifadeye büründü. "Bu doğru. Lakin dedeme karşı girişilen bu kadar çıplak bir ihanet ölümü hak eder."

Ezio bir an ona baktı, sonra "Anlaşıldı," dedi.

Tartışılacak başka bir şey yoktu. Ezio oradan ayrıldı. Dönüp arkasına baktığında, Süleyman bir kez daha satranç tahtasını incelemeye koyulmuştu.

KIRK YEDİ

Yusuf'un Assasinlerinin de yardımıyla Ezio, izinli olan masum bir Yeniçeri askerini Çarşı'da bir köşeye sıkıştırıp üzerinden üniformasını almayı başardı. Fakat bunun elbette bir bedeli olmuştu. Yeniçeri askeri inatla direnmiş ve ancak iki Assasin'i fena halde yaraladıktan sonra üstesinden gelinebilmişti; fakat o zamana kadar kendisi de ölümcül bir yara almıştı. Bu nedenle Ezio'nun beyaz Yeniçeri kıyafetlerini giymeden önce, Azize'nin de yardımıyla, kıyafetlerin üzerlerindeki kan lekelerini etraflıca temizlemesi gerekmişti. Ama ondan sonra, sadece bıyığını açıkta bırakarak sakalını beyaz bir şalla gizlemeye özen gösterdiği müddetçe, bir Yeniçeri muhafızı sanılmaması için hiçbir neden yoktu.

Kışlaya doğru ilerlerken, yerel halkın arasında, kadınlarda ve erkeklerde, hem Osmanlılarda hem de Bizanslılarda uyandırdığı tepki onu memnun ettiği gibi bir miktar canını da sıktı. Fakat karşılaştığı bütün farklı uyrukların gösterdiği tepkiler aynı karışımdan oluşuyordu. Bazıları

hayranlıkla bakıyor, hatta yanına sokuluyordu. Kimisi ise mesafeli davranıyor, nispeten korkuyla ve şüpheyle tepki veriyordu. Yeniçerilere en iyi ihtimalle tahammül gösterildiği, en kötü ihtimalle de onlardan nefret edildiği açıktı. Hakiki bir şefkat ya da saygı belirtisi yoktu. Fakat Ezio'nun anlayabildiği kadarıyla, en büyük nefretin hedefinde, Tarık'ın kışlasına mensup Yeniçeri askerleri yer alıyordu. İleride bir gün bu bilginin işe yarayacağından emin olan Ezio edindiği izlenimi aklının bir köşesine yazdı, ancak şimdilik tüm dikkatini hedefine yoğunlaştırdı.

Kışlaya yaklaşırken üniformasının ona hiçbir engelle karşılaşmadan geçip gitme imkânı vermesi karşısında içi rahatladı; az sonra Assasinlerin Çarşı'da bir Yeniçeri askerini öldürdüğünün çoktan anlaşılmış olduğunu keşfettiğindeyse bu rahatlaması daha da katmerlendi. Hedefine yaklaşırken, bir tellalın, hevesli izleyicilerden oluşan bir kalabalığa adamın ölüm haberini duyurduğu bir meydandan geçti.

"Kötü bir havadisim var, Kostantiniyye ahalisi," diye bağırıyordu tellal. "Padişahımızın kullarından biri, bir cinayete kurban gitmiş, kıyafetleri üzerinden alınmıştır." Etrafına bakındı ve sesini bir miktar yükseltti. "Gözünüzü dört açasınız. Şüpheli bir hal gördüğünüzde bildiresiniz."

Ezio meydandan mümkün olduğu kadar tedbirli davranarak geçti, ancak bakışlar kaçınılmaz bir şekilde onun üzerine yöneldi. Kışlaya hiçbir zorlukla karşılaşmadan girebilmek için dua ediyordu. Cinayeti öğrendilerse ve adamın üniforması için öldürüldüğünü biliyorlarsa, güvenlik tedbirlerini iyice sıkılaştırmış olabilirlerdi.

"Aziz bir Yeniçeri askerinin canını alan o katilin başın-

dan musibet eksik olmaya," diye tekdüze bir sesle konuşmaya devam etti tellal. "Bu medeniyet düşmanı bulunmalı ve adaletin önüne çıkarılmalıdır! Bir şey görürseniz, söyleyin!" Bakışlarını dikkatle kalabalığın üzerinde gezdirdikten sonra, elindeki parşömeni daha fazla etki yaratmak için salladı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Ey ahali, dikkatli olun! Bir katil, merhametsiz bir adam, sokaklarımızda sinsice dolaşıyor, padişahımızın kullarını hedef alıyor. Yeniçeriler hayatlarını imparatorluğu korumaya adamışlardır. Bize yaptıkları iyiliğin karşılığını verin ve bu katili tekrar saldırıya geçmeden bulun!"

Yeniçeri garnizonunun arka kapısı açık duruyordu, ama iki yanında da muhafız vardı. Fakat Ezio yanlarına gelince askerler hazır ola geçtiler. Bunun üzerine Ezio Çarşı'da talihli bir şekilde rütbeli bir astsubaya ya da düşük rütbeli bir subaya rast gelmiş olduğunu fark etti, çünkü dışarıdan birine Yeniçeri üniformaları neredeyse subayları düz askerlerden ayıramayacak kadar benzer gelse de, giymekte olduğu üniforma besbelli saygıyı gerektiriyordu. Böylece Ezio kışlaya hiç zorlanmadan girdi, fakat içeriye girer girmez kulağına, işlenen cinayetle ilgili sohbetler ilişmeye başladı.

"*Kardeşlerim*, içimizden biri taş çatlasın bir saat önce öldürülüp üniforması üzerinden alınmış halde bulunmuş ve söylediklerine göre, cesedi bir gübre yığınının üzerine çöp gibi atılmış," diyordu bir tanesi, haberi duyunca öfkeyle mırıldanmaya başlayan birkaç silah arkadaşına. "Sokaklarda dolaşırken gözlerinizi etraftan ayırmayın," diye devam etti ilk konuşan. "Birisi üniformamızı paravan olarak kullanıp saldırmayı planlıyor. Zanlı yakalanana kadar sürekli tetikte olmamız gerek."

"Ve karnı deşilene kadar," diye ekledi bir diğeri.

Ezio kışlanın içinde bulunduğu süre boyunca mümkün olduğu kadar dikkatli davranmaya karar verdi. Başını aşağıda tutarak koğuşların etrafında dolandı ve onlara aşina olmaya çalıştı; bunu yaparken de, etraftan duyduğu sohbetlere kulak kabarttı. Duydukları çok açıklayıcıydı ve büyük değer taşıyordu.

"Selim derdimizi anlıyor. Bizanslılar, Memlukler, Safeviler... Bu halkların bize yönelik tehditlerinin karşısında duracak cesaret sadece onda var," dedi bir asker.

"Doğru söylüyorsun. Selim kendisinden önce gelen Osman ve Mehmet gibi bir savaşçı," diye cevap verdi bir diğeri.

"Peki... Padişahımız aslan dururken neden kediyi seçti?"

"Şehzade Ahmet'te padişahımızın o soğukkanlı mizacı var. Bu yüzden. Birbirlerine fazlasıyla benziyorlar."

Üçüncü bir asker sohbete katıldı. "Sultan Bayezid iyi bir adam ve usturuplu bir hükümdar... Fakat onu yüce yapan ateşi kaybetti."

"Katılmıyorum," dedi dördüncü bir asker. "O hâlâ bir savaşçı. Selim'e karşı topladığı orduya bak hele."

"Bu onun düşüşünün başka bir göstergesi! Kendi oğluna karşı silahlanmak ha? Utanç verici."

"Gerçeği hırsınızın kalıbına sığdırmak için çarpıtmayınız, *efendim*," diye azarladı dördüncü adam onu. "Padişahımıza ilk saldıran sonuçta Selim idi."

"*Evet, evet.* Ama Selim bunu imparatorluğun şanı için yaptı, kendisi için değil."

"Savaştan bahsetmişken, kuzeyden hiç haber var mı?" diye lafa karıştı beşinci asker.

"Selim'in güçlerinin Varna'ya kadar geri çekildiğini duydum," dedi bir altıncısı. "Ağır kayıplar yaşamış."

"İnanılmaz, değil mi? Çabuk bir sonuç alınması için dua ediyorum."

"Evet, ama hangi cenahta?"

"Bilemiyorum ki. Kalbim sultanımızdan yana ama mantığım Selim diyor."

"Peki ya Selim'in küçük oğlundan, Şehzade Süleyman'dan ne haber?" diye araya girdi yedinci bir Yeniçeri askeri. "Onunla karşılaştınız mı?"

"Şahsen hayır," diye cevap verdi sekizinci bir asker, "ama onu gördüm. Olağanüstü bir çocuk olduğunu biliyorum."

"Çocuk değil, yetenekli bir delikanlı. Muhteşem bir zekâya sahip."

"Babasına mı çekmiş?"

Yedinci Yeniçeri askeri omuzlarını silkti. "Belki de. Gerçi ben ondan bambaşka biri olduğunu düşünüyorum."

Ezio kenardan dinlerken iki Yeniçeri askeri yaklaşıp sohbete katıldı. Aralarından biri besbelli biraz şakacıydı. "Şehzade Ahmet neden bu şehirde dolanıyor ki?" diye sordu alaycı bir şekilde. "İstenmediğini biliyor."

"Açık bir alevin etrafında dört dönen bir güve gibi. Tahta geçebilmek için babasının ölmesini bekliyor."

"Duydunuz mu?" dedi şakacı olan asker. "Tarık'a bizim sadakatimiz karşılığında rüşvet teklif etmiş."

"Allah onu kahretsin. Tarık ne yapmış?"

Diğer muhafız kahkaha attı. "Paranın yarısını at yemine harcamış, geri kalanını da Selim'e göndermiş."

KIRK SEKİZ

Dört bir yanını çevreleyen yüksek surların koruduğu geniş kışla arazisine yer yer gösterişli çadırlar dikilmişti. Yeniçeri askerlerinin yanından ayrılan Ezio ilerlemeye devam ederek, Tarık'ın karargâhının bulunduğunu tahmin ettiği alana daha da yaklaştı. Beklediği gibi, yaklaştıkça, bir ulakla konuşmakta olan Tarık'ın sesinin o tanıdık tonunu duymaya başladı. Ulağın dışında Tarık'ın yanında bir Yeniçeri askeri, görünüşe göre bir emir subayı duruyordu.

"Tarık *Bey*," dedi ulak. "Size bir mektup var."

Tarık hiçbir yorum yapmadan mektubu aldı ve mührü kırıp okumaya başladı. Daha mektubun sonuna varmadan halinden memnun bir tavırla gülmeye başladı. "Mükemmel," dedi kâğıdı katlayıp tuniğinin içine koyarak. "Tüfekler Kapadokya'ya, Michael Palaiologos'un ordusunun garnizonuna varmış."

"Peki ya adamlarımız, hâlâ onlarla mı?" diye sordu emir subayı.

"*Evet*. Bizanslılar ordugâhı kaldırınca bize haber verecekler. Sonra Bursa'ya vardıklarında onlarla buluşacağız."

Emir subayı gülümsedi. "O halde her şey yerine oturuyor, *efendim*."

"Evet, Çağatay," diye karşılık verdi Tarık. "Bu sefer oturuyor."

Elini sallayarak adamları yanından gönderdi ve çadırların arasında yürümeye başladı. Ezio da güvenli bir mesafede kalarak onun peşine düştü. Fakat hiç dikkat çekmemeyi başaramadı ve muhafızlar hazır ola geçerken ya da onun rütbesine benzer rütbedeki askerler selam verirken, Konstantinopolis'e geldiğinden beri biraz Türkçe kapmış olduğuna sevindi. Fakat ilerleyişi hiç de sorunsuz geçmedi. Bir-iki kez yolunu kaybetti ve güzergâhını tekrar tutturana kadar ona şüpheli bakışlar atıldığını fark etti; bir keresinde de doğrudan bir sorgulamayla karşılaştı. İki muhafız yolunu kesti.

"Hangi alaydansınız, *efendim*?" diye sordu ilki, gayet kibar bir tavırla, ancak ses tonunda Ezio'yu ürkütecek kadar sert bir ifadeyle.

Ezio cevap veremeden ikincisi araya girdi: "Sizi tanıdığımı sanmıyorum. İmparatorluk nişanınızı göremiyorum. Atlı süvari misiniz?"

"Ne zaman içeri girdiniz?" diye sordu ilki, sesindeki ifade bu sefer aşikâr bir şekilde düşmancaydı.

"Komutanınız nerede?"

Ezio'nun Türkçesi bunlara cevap verebilecek kadar iyi değildi. Zaten adamlar her halükârda geri dönüşü olmayacak şekilde işkillenmişti. Hızlıca kancasüngüsünü yuvasından çıkardı ve askerlerden birine onunla çelme takarak

adamı diğer adamın üzerine savurdu. Ardından da koşmaya başladı; çadırların arasında ok gibi ilerliyor, sabitleme iplerinin üzerinden atlıyor ve artık epey uzaklaşmış olan Tarık'ın üzerinden gözlerini ayırmıyordu.

Arkasından bağırışlar yükseldi:

"Sahtekâr!"

"Hain! Öleceksin!"

"Durdurun onu!"

"Nazar'ı öldüren haydut, o. Yakalayın onu!"

Ancak arazi çok büyüktü ve Yeniçeri askerleri gerek üniformaları gerekse adeta birbirinin aynısı olan bıyıklarıyla birbirine son derece benziyordu. Bundan azami derecede yararlanan Ezio arkasında bir kargaşa ortamı bırakarak, çok geçmeden tekrar Tarık'ın peşine düştü ve onu rütbeli subayların harita odalarının bulunduğu sessiz bir köşede buldu.

Tarık'ın harita odalarından birine girişini seyrettikten sonra, adamın yalnız olduğundan ve kendisinin de takipçilerini tamamen atlattığından emin olmak için etrafa göz gezdirerek Yeniçeri komutanının arkasından içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü çekti.

Ezio ihtiyacı olduğuna inandığı tüm bilgiyi çoktan toplamıştı. Tarık'ın Manuel ile Bursa'da buluşmayı planladığını ve silah sevkiyatının Manuel'in Kapadokya'daki garnizonuna ulaştığını biliyordu. Bu sebeple, Tarık hemen kılıcını çekip hızla ona saldırdığında, ilk başta soru sormasına gerek yoktu. Tarık kılıcıyla ileri doğru bir hamle yaparken, Ezio ustaca bir hareketle yana, sol tarafına adım attı ve hemen ardından sol elindeki gizli süngüyü yuvasından çıkarıp Yeniçeri yüzbaşısının sırtının sağ alt tarafına

sapladı. Süngüsünü geri çekmeden önce de iç kısmı onunla sertçe yararak böbreği deşti.

Öne fırlayan Tarık bir harita masasının üzerine çarpıp oraya yığıldı, masayı kaplayan çizelgelerin sağa sola saçılmasına neden oldu ve kalanları kanıyla sırılsıklam etti. Derken soluk alıp vererek gücünün son zerrelerini toparladı ve sağ dirseğinden kuvvet alıp bedenini yukarı kaldırarak saldırganına bakmak için kısmen döndü.

"Hainliğin sona erdi, asker," dedi Ezio sertçe.

Fakat Tarık uysal görünüyordu, adeta halinden memnundu. Ezio'nun içini birden şüphe sardı.

"Ah, ne acı bir rastlantı," dedi Tarık. "Süleyman'ın soruşturmasının sonucu bu mu?"

"Padişahın düşmanlarıyla gizli işler çevirdin," dedi Ezio kendine olan güveni azalarak. "Böyle bir ihanetten ne sonuç almayı bekliyordun ki?"

Tarık ona bakıp kederle gülümsedi. "Kendimi suçluyorum." Durdu, nefes alıp verirken acı çekiyor, yaralı tarafından durmadan kan akıyordu. "İhanet için değil, kibir için." Ezio'ya baktı, neredeyse bir fısıltı halini alacak kadar alçalmış olan sesini duyabilmek için Ezio onun yanına yaklaşmıştı. "Bir pusu kurmaya hazırlanıyordum. Bizanslı Tapınakçılara tam kendilerini en güvende hissettikleri an saldırmayı planlıyordum."

"Bunu ispatlayacak ne var elinde?"

"Bak. Şurada."

Tarık, acı içinde, sol elini kullanarak kemerinden bir harita çıkardı. "Al," dedi.

Ezio haritayı aldı.

"Bu seni Kapadokya'daki Bizanslılara götürecek," diye devam etti Tarık. "Gücün yeterse, onları yok et."

Ezio'nun sesi de bir fısıltı kadar alçaldı. "İyi iş çıkarmışsın, Tarık. Beni affet."

"Ortada suç yok," diye karşılık verdi Tarık, artık konuşmakta büyük zorluk çekerek. Fakat bir sonraki kelimelerinin son kelimeleri olacağını bilmesine rağmen, kendini devam etmeye zorladı. "Vatanımı koru. *Allah aşkına!* Allah aşkına, bu mücadelede kaybettiğimiz şerefi bize geri getir."

Ezio Tarık'ın kolunu omzuna attı ve onu kaldırıp masanın üzerine yatırdı. Boynundaki şalı koparırcasına çıkardı ve az önce açmış olduğu yaranın etrafına elinden geldiğince sıkı bir şekilde sardı.

Fakat çok geç kalmıştı.

Dışarıya çıktığında, onu bulmak için kopan yaygaranın bir kez daha şiddetlenmiş olduğunu ve bağırış çağırışların yakınlaştığını anladı. Yaptığı hata üzerinde düşünüp üzülmek için zaman yoktu. Çarçabuk üzerindeki üniformayı çıkardıktan sonra, altına giymiş olduğu basit gri tunik ve uzun çorapla kaldı. Harita odası kışlanın duvarına yakındı. Kancasüngüsünün yardımıyla duvara kolayca tırmanabileceğini biliyordu.

Gitme vakti gelmişti.

KIRK DOKUZ

Ezio Assasin Karargâhı'na geri döndü, üzerini değiştirdi ve buruk bir kalple Topkapı Sarayı'nın yolunu tuttu. Muhafızlara onun geçmesine müsaade etmeleri için talimat verildiği açıktı. Özel bir giriş salonuna götürüldü ve orada birkaç dakika bekledikten sonra, Süleyman onunla buluşmaya geldi. Genç şehzade onu gördüğüne şaşırmış –ve biraz telaşlanmış– gibiydi.

Ezio şehzadenin gözlerindeki soruya o sormadan cevap verdi. "Tarık hain değilmiş, Süleyman. O da Bizanslıların izini sürüyormuş."

"Ne?" Süleyman'ın üzüntüsü ortadaydı. "Peki, onu..."

Ezio vakur bir edayla başını sallayarak onayladı.

Süleyman ağır ağır oturdu. Kötü görünüyordu. "Allah'ım beni affet," dedi sessizce. "Karar vermekte bu kadar acele etmemeliydim."

"Şehzadem, o dedenize karşı sonuna kadar sadık kaldı; biz de onun çabaları sayesinde artık şehri kurtarmanın vasıtalarına sahibiz." Ezio neler öğrendiğini kısaca özetleyip,

Yeniçerileri dinlerken edindiği bilgileri ona açıkladı ve Tarık'ın ona vermiş olduğu haritayı gösterdi.

"Ah, Tarık," diye fısıldadı Süleyman. "Bu kadar ketum olmamalıydı, Ezio. İyi bir şey yapmak için ne kadar kötü bir yol."

"Silahlar Kapadokya'ya ulaşmış. Elimizi çabuk tutmalıyız. Beni oraya ulaştırabilir misiniz?"

Süleyman dalıp gittiği hayalinden hemen çıktı. "Ne? Seni oraya ulaştırmak mı? Elbette, evet. Seni Mersin'e götürecek bir gemi ayarlayacağım, oradan iç kısımlara doğru seyahat edebilirsin."

Şehzade Ahmet'in gelmesiyle konuşmaları bölündü. Neyse ki odaya girmeden önce Süleyman'a sabırsız bir sesle seslenmişti de Ezio odanın daha az göze çarpacağı bir köşesine çekilecek zaman bulmuştu.

Ahmet odaya adımını attı ve konuya girmekte hiç zaman kaybetmedi. "Süleyman, bana bir tuzak kuruldu! Hain konumuna düşürüldüm! Tarık'ı, şu Yeniçeri komutanını hatırlıyor musun?"

"Şu tartıştığın adamı mı?"

Ahmet belli ki büyük bir öfke içerisindeydi. "Cinayete kurban gitmiş. Onunla aramızda anlaşmazlık olduğu sır değil. Yeniçeriler beni bu cinayetle suçlamakta gecikmezler."

"Bu kötü haber, amca."

"Hakikaten öyle. Babamın kulağına gittiğinde beni şehirden kovacak!"

Süleyman kendisine engel olamayarak amcasının omzunun üzerinden Ezio'ya tedirgin bir bakış attı. Ahmet bunu fark etti ve hızla arkasına döndü. Hemen daha me-

safeli bir tavır aldı. "Ah, affet beni, yeğenim. Misafirin olduğunu bilmiyordum."

Süleyman bir an duraksadı, sonra dedi ki: "O... Marcello. Kefe'deki Avrupalı müşavirlerimden biri."

Ezio başını hafifçe eğerek selam verdi. "*Buona sera*."

Ahmet eliyle sabırsız bir hareket yaptı. "Marcello, yeğenimle konuşmamız gereken özel bir husus var," dedi sert bir sesle.

"Elbette. Lütfen beni affedin." Ezio bu sefer başını daha da fazla eğerek tekrar selam verdi ve kapıya yöneldi. Yürürken de onları bu durumdan kurtarsın diye dua ettiği Süleyman ile çabucak bakıştı. Bereket versin ki, Şehzade Süleyman onun imasını kusursuzca yakaladı ve Ezio'ya resmi bir ses tonuyla, "Emirlerini biliyorsun," dedi. "Söylediğim gibi, yola çıkmak için hazır olduğunda seni bekleyen bir gemi olacak."

"*Grazie, mio principe*," diye karşılık verdi Ezio. Sonra odayı terk etti, ancak sohbetin nasıl sonlanacağını duyabilmeyi dileyerek kapının dışında oyalandı. Duydukları, artık tehlikede olmadığı konusunda onu tam olarak ikna etmedi.

"Bu cinayetin failinin peşine düşeceğiz, amca," diyordu Süleyman. "Sabırlı olun."

Ezio bunu kara kara düşündü. Durum bu kadar vahim olabilir miydi? Süleyman'ı o kadar iyi tanımıyordu. Ayrıca Yusuf onu hangi konuda uyarmıştı? Osmanlı siyasetine burnunu sokmaması konusunda değil mi?

Saraydan ayrılırken morali bozuktu. Şu anda olması gereken tek bir yer vardı. Dinlenebileceği –çünkü buna çok ihtiyacı vardı– ve kafasını toparlayabileceği bir yer.

ELLİ

Mürşidim ve ben o meçhul yola tekrar girdik,
Nurani dünyaya bir kez daha gidecektik.
Hızla ilerledik o yolda –dinlenmek yoktu akılda–
O önden gitti, ben arkadan, ta ki ben nihayet,
Yusyuvarlak bir açıklıktan, onların birkaçını,
Semanın tabii güzelliğine ehil olanları görene kadar;
Bilahare çıktık bir kez daha temiz havaya,
Ve yine, tepemizde, yıldızları gördük.

Ezio, Sofia'nın tavsiyesiyle birkaç gün önce Dante'nin *Cehennem*'ini yeniden okumaya başlamıştı. Onu öğrenciyken okumuştu ama asla tam olarak anlamamıştı, çünkü aklı o günlerde başka işlerle meşguldü, ancak şu an şiir bir ilham gibi geliyordu. Okumayı bitirdikten sonra, kitabı zevkle iç geçirerek masaya koydu. Bakışlarını karşıya, Sofia'ya çevirdi. Başını aşağı eğmiş halde otururken gözlüğü burnunun üzerine düşmüş olan kadının gözleri

haritanın asıl nüshasından kaynak kitaplarına, kaynak kitaplarından not almakta olduğu defterine gidip geliyordu. Ezio ona dikkatle baktı, fakat elindeki işle o derece meşgul görünüyordu ki kadının çalışmasını bölmedi. Bunun yerine tekrar kitabına uzandı. Belki de bu kez *Araf*'a başlasa iyi olurdu.

Tam o anda, Sofia gözlerini çalışmasının üzerinden kaldırdı. Ona bakıp gülümsedi.

"Şiiri sevdin mi?"

Ezio kadının gülümsemesine karşılık verdi ve kitabı sandalyesinin yanındaki masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. "Cehenneme mahkûm ettiği şu adamlar kim?"

"Siyasi rakipler, ona haksızlık eden insanlar. Dante Alghieri'nin kalemi çok keskin, değil mi?"

"*Sì*," dedi Ezio düşüncelere dalarak. "Bu, intikam almanın sinsi bir yolu."

Gerçek hayata dönmek istemiyordu, ancak kısa süre sonra çıkacağı seyahatin aciliyeti, üzerinde baskı kurmuştu. Yine de Süleyman'dan bir haber alana kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tabii şehzadeye güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Ancak düşünceleri sakinleşmişti. Ona ihanet etmek Süleyman'a nasıl bir çıkar sağlayabilirdi ki? Yerine geri oturdu, *İlahi Komedya*'yı tekrar eline aldı ve kaldığı sayfayı açtı.

Sofia onu böldü. "Ezio," diye başladı tereddüt ederek, "birkaç hafta içinde Adrianopolis'e gitmeyi, oradaki yeni bir matbaayı ziyaret etmeyi planlıyorum."

Ezio kadının sesindeki utangaç ifadeyi fark etti ve onunla ne zaman konuşsa kendi sesine sinsice yerleşen sevecenliği hissedip hissetmediğini merak etti. Ona olan...

tutkusunun ne kadar büyüdüğünü fark etmiş miydi acaba? Bu tavrını telafi etmekte aşırıya kaçan Ezio, "Güzel olur," diye cevap verirken bilerek gamsız davrandı.

Kadın malıcup tavrını sürdürüyordu. "Buradan atla beş ya da altı gün sürüyor ve bir korumaya ihtiyacım olacak."

"*Prego?*"

O anda kadının yüzü kızardı. "Özür dilerim. Sen meşgul bir adamsın."

Malıcup olma sırası Ezio'daydı. "Sofia, sana eşlik etmek isterdim ama vaktim giderek azalıyor."

"Bu, hepimiz için geçerli."

Ezio bu cümlenin anlamını farklı şekillerde yorumlarken nasıl cevap vereceğini bilemedi ve en sonunda sessiz kaldı. Aralarındaki yirmi yıllık yaş farkını düşünüyordu.

Sofia başını eğip bir süre haritaya baktı, sonra tekrar kafasını kaldırdı. "Şey, şimdi şu son şifreyi çözmeye çalışabilirim, ama günbatımından önce halletmem gereken bir iş var. Bir gün bekleyebilir misin?"

"Ne yapacaksın?"

Sofia gözlerini kaçırdıktan sonra başını çevirip tekrar ona baktı. "Aptalca ama... bir demet taze çiçek toplamam gerek. Özellikle, beyaz lale."

Ezio ayağa kalktı. "Sana çiçek bulurum. *Nessun problema.*"

"Emin misin?"

"İyi bir değişiklik olur hem."

Genç kadın sıcacık gülümsedi. "*Bene!* Dinle, Ayasofya'nın tam doğusunda kalan parkta buluşalım. Ticaret yapacağız; çiçek verip... bilgi alacağız."

ELLİ BİR

Çiçek Pazarı mis kokulu, rengârenk bir cümbüştü. Görünürde de herhangi bir Yeniçeri askeri yoktu. Ezio pazarın içinde endişeyle ilerledi, çünkü tüm bu bolluğun içinde aradığı çiçeklerin hiçbirini bulamamıştı.

"Harcayacak parası olan biri gibi duruyorsun," dedi bir çiçek satıcısı, Ezio tezgâhına yaklaşırken. "Ne arıyorsun, dostum?"

"Lale bakıyorum. Beyaz lale, şayet satıyorsan."

Çiçek satıcısı şüpheli göründü. "Ah. Lale. Bağışla beni, ama yeni tükendi. Başka bir şey versem?"

Ezio başını iki yana salladı. "Maalesef, başkası için alıyorum."

Çiçek satıcısı sorun üzerinde bir süre düşündü, sonra öne doğru eğilip sır verir gibi konuştu. "Pekâlâ, bak sadece sana söylüyorum, sırrım şu: Sattığım beyaz lalelerin çoğunu hipodromun yanından topluyorum. Bir kelime yalanım yok. Gidip kendi gözlerinle gör."

Ezio gülümseyip kesesini çıkardı ve çiçek satıcısına cömert bir bahşiş verdi. "*Grazie*."

Güneşin ısıttığı sokaklardan alelacele, bir yere yetişmesi gereken biri gibi geçip hipodroma ulaştı ve tam da beklediği gibi, yarış pistinin bir kenarı boyunca uzanan çimenliğin içinde bol miktarda beyaz lale buldu. Sonra yüzünde mutlu bir ifadeyle eğildi ve gizli süngüsünü yuvasından çıkararak Sofia'nın isteyeceğini umduğu kadar lale kesip topladı.

ELLİ İKİ

Ayasofya'nın doğusunda kalan İmparatorluk Mesireleri, beyaz mermer bankların tek tek sıralandığı yemyeşil çim alanlardan ve gizli görüşmelere uygun çardakların serpiştirildiği düzenli bahçelerden oluşuyordu. Onların birinde, Ezio kısa süre sonra Sofia'yı buldu.

Kadın küçük bir piknik sofrası kurmuştu. Ezio bir bakışta sofrada yerel yiyecek ve içeceklerin olmadığını anladı. Sofia her ikisinin memleketlerine özgü yiyecek ve içecekleri bir araya getiren bir öğle yemeği hazırlamayı bir şekilde başarmıştı: Venedik'ten *moleche* ve *rixoto de gò,* Floransa'dan *panzanella* ve *salame toscano*. Bir de Tuscolo'dan incir, Piceno'dan zeytin ve son olarak kalkan balıklı makarna tabağı vardı. Şarap ise bir Frescobaldi idi. Kadının sermiş olduğu bembeyaz örtünün yanında bir hasır sepet duruyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Ezio hayret dolu bir ifadeyle.

"Bir hediye. Otursana."

Ezio eğilerek selam verirken ona çiçekleri uzattı ve kendisine söyleneni yaptı.

"Ah çok güzeller, teşekkür ederim," dedi Sofia, Ezio'nun onun için kesmiş olduğu lalelerden oluşan buketi kabul ederken.

"Bu hazırladıkların da öyle," diye karşılık verdi Ezio. "Girdiğin zahmeti anlamadığımı düşünme."

"Maceranda küçük bir rol oynamama izin verdiğin için sana teşekkür etmek istedim."

"Ben olsam oynadığın role küçük diyemezdim, ancak 'küçük' bir rol bile bu macera için gayet yeterli, inan bana."

Sofia sessiz bir kahkaha attı. "Sen tam bir muammasın, Ezio Auditore."

Ezio endişelendi. "Özür dilerim, öyle olmak gibi bir niyetim yok."

Kadın tekrar güldü. "Güzel bir şey bu!" Durdu, sonra ekledi: "Ayrıca çekici de!"

Ezio nasıl karşılık vereceğini bilemedi, bu yüzden yiyeceklere odaklandı. "Her şey çok lezzetli görünüyor."

"Öyle mi, teşekkür ederim."

Ezio gülümsedi. Bu mutlu ortamı bozmak istemiyordu, ancak düşüncelerinin üzerine bir gölge inmişti. Hiçbir şeyi zamanında önce kutlamamalı, hiçbir şey için vakitsizce ümitlenmemeliydi. Sofia'ya daha ciddi bir tavırla baktı ve kadın hemen onun ruh halini sezdi.

"Son şifreyi hallettin mi?" diye sordu Ezio, elinden geldiği kadar gelişigüzel bir tavırlar.

"Ah, şu şifre," diye karşılık verdi kadın o oyunbaz tavrını sürdürüp Ezio'nun içini rahatlatarak. "Evet, onu birkaç saat önce çözdüm. Ama sabırlı olman gerekecek. Çok yakında onu alacaksın."

Sonra da ona öyle bir şekilde baktı ki Ezio'nun kalbinin bütün koruma duvarları yıkıldı.

ELLİ ÜÇ

Son kitap ulaşılması daha güç bir yerde duruyordu. Niccolò Polo onu Ayasofya Camii'nin ön cephesindeki yüksek bir noktaya, bir önceki bazilikanın ana kubbesinin önünde duran büyük, kavisli bir kemerin üzerine gizlemeyi başarmıştı.

Ezio görevini akşam vaktinden önceki birkaç saat içinde tamamlamayı seçti, çünkü o saatlerde etrafta yok denecek kadar az sayıda insan olacaktı. Binaya hiçbir zorlukla karşılaşmadan ulaştı ve dikkatle dış dehlize doğru ilerledi, sonra da başını kaldırıp tırmanmak zorunda olduğu taş uçuruma baktı. Kancasüngüsünün ucunu geçirebileceği çok az yarık vardı, ancak birkaç başarısız girişimden sonra, Sofia'nın belirlemiş olduğu noktaya tırmanmayı başardı. Orada, üzerinden örümcek ağları sarkan yıllanmış bir ahşap tabla buldu.

Ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam olduğundan emin olmak için yakındaki bir tesisat borusunu kontrol ettikten sonra bu boruya sımsıkı tutundu ve kancasüngüsünü tek-

rar kullanarak tablayı kanırtmaya koyuldu. Derken ahşap tabla aşağıdaki zemine kulakları sağır edecek kadar güçlü bir gürültüyle düşüverdi. Ezio orada, sahte alacakaranlığın gri ışığında çıt çıkarmadan ve çıkan sesten kimsenin harekete geçmemiş olması için dua ederek durdu. Fakat tam üç dakika bekleyip de kimsenin herhangi bir tepki vermediğini görünce, elini az önceye kadar ahşap tablanın gizlediği oyuğun içine soktu ve aradığı kitabı dışarı çıkardı.

Yere iner inmez hızla kaçıp uzaklaştı ve sadece bir gün önce Sofia ile yemek yediği bahçede sessiz bir nokta saptadı. Orada yeni keşfini incelemeye koyuldu. Kitap Kremonalı Liutprand'ın *Konstantinopolis Görevi* adlı eserinin bir nüshasıydı. Kitabın ön sayfasını açmadan önce, Sofia'nın bu kadar nadir bir eseri gördüğüne ne kadar sevineceğini kısa bir süre düşünmek için kendisine izin verdi.

Boş sayfalar doğuda, Boğaz'ın karşı kıyısında gördüğü alacakaranlık ışığının ince çizgileri kadar kuvvetli bir şekilde parlıyordu. Derken şehrin bir haritası belirdi ve harita, onun ümitle bakan gözlerinin önünde, kendini bir noktaya odakladı. Bu noktanın üzerinde diğerlerinden daha parlak, başka bir ışık belirdi. Besbelli, Öküz Meydanı'na işaret ediyordu.

Kitapta gösterilen izi takip eden Ezio, İkinci ve Üçüncü Tepe'yi geçince kuzeyinde Valens Kemeri, güneyinde Theodosius Limanı bulunan yolun hemen hemen ortasında kalan, şehrin epey batısındaki meydana ulaştı. Yürüyüş epey sürmüştü, ancak oraya vardığında saat etrafta kimsenin olamayacağı kadar erkendi. Ezio büyük, terk edilmiş meydanı bir tür ipucu bulmak için gözleriyle taradı, ancak kitaptaki işaretli yer güçlü bir şekilde parlıyordu.

Sonunda Ezio şehrin altındaki yeraltı sarnıçlarını hatırladı. Araştırmasını yoğunlaştırdı ve kısa bir süre sonra, yerin derinliklerine inen taş basamakların bulunduğu bir giriş deliği gördü.

Hemen kitabı kapadı ve güvenli bir şekilde omuz çantasının içine yerleştirdi. Kancasüngüsünü piştovuyla değiştirdikten sonra da gizli süngüsünü yokladı ve dikkatle aşağıya inmeye başladı.

Kısa süre sonra kendini yanından bir yeraltı ırmağı akan taş bir bendin üzerinde, kemerli bir mağaranın içinde buldu. Duvarlardaki şamdanlıkların içinde yanmakta olan meşaleler vardı ve dar, rutubetli bir koridorda ilerlerken hızla akmakta olan suyun sesinin ötesinde birtakım insan sesleri duyabiliyordu. O sesleri takip edince iki Bizanslı ile karşılaştı.

"Ne buldun?" diye sordu biri. "Bir anahtar daha mı?"

"Bir tür kapı," diye karşılık verdi silah arkadaşı. "Ağır taşla kapatılmış bir kapı."

Yaklaşıp bir köşeyi döndükten sonra Ezio, az ötede birkaç askerin ırmağa uzanan eski bir iskelenin üzerinde durmakta olduğunu gördü. İçlerinden biri beklemekte olan iki kayığın birinin üzerinden iskeleye fiçı yuvarlıyordu.

"Bu bayağı ümit verici," dedi daha yakındaki Tapınakçılardan ilki. "İlk anahtar benzer bir kapının arkasında bulunmuştu."

"Öyle mi? Peki ya o kapıyı nasıl açmışlardı?"

"Onlar açmadı. Deprem açtı."

Ezio'ya daha yakın olan adamların bir işaretiyle, diğer askerler fıçıyla yaklaştı ve ilerleyip onu kapının önündeki bir yere sıkıştırdı. Ezio şu anda kapının marifetli bir duvar

ustası tarafından kesilmiş, iç içe geçmeli siyah taşlarla kapatılmış olduğunu görebiliyordu.

"Deprem ha! İşe yaramış," dedi ikinci Tapınakçı. "Bizim elimizdeyse birkaç fıçı barut var sadece."

"Şu fıçının büyüklüğü bu işi halletmeye yetecektir," dedi ilki.

Ezio gözlerini kıstı, piştovunu sessizce çıkardı ve horozu çekti.

"Yetmezse daha fazla getiririz," diye devam etti ilk Tapınakçı.

Ezio kolunu kaldırıp nişan aldı, ancak o anda piştovun namlusuna bir meşalenin ışığı yansıdı ve bu beklenmedik ışık parlaması askerlerden birinin gözünü aldı.

"Bu da ne?" dedi asker bir çırpıda.

Tabancayı gördü ve fıçının önüne atladı, tam o anda Ezio ateş etti. Mermi askere isabet etti ve adam anında cansız halde yere yığıldı.

Ezio kendine lanet okudu.

Fakat artık askerler onu görmüştü.

"O Assasin bu! Çıkalım buradan!"

Ezio piştovunu tekrar doldurmaya çalıştı ama askerler kayıklara doğru çoktan ilerlemeye başlamıştı. Hemen takibe koyuldu, onları etrafı velveleye veremeden durdurmak için her şeyi göze alacaktı. Fakat iskeleye vardığında, adamlar uzaklaşmaya başlamıştı bile. Ezio ikinci kayığın üzerine atlamış, halatları çözmek için uğraş verirken, askerler ırmağın ortasında sürüklenerek uzaklaşıyordu.

İskeleden uzaklaşıp adamların peşine düştüğünde Ezio'nun aklına şu soru takıldı: Askerler ondan korkmuşlar mıydı, yoksa onu bir yere mi yönlendiriyorlardı? Doğ-

rusu, artık çok geçti. Bu oyunu sonuna kadar oynaması gerekecekti.

Onun kayığı daha hafif olduğundan, akıntı Ezio'yu diğer kayığa yaklaştırdı. Askerler paniğe kapılmış gibiydi, fakat bu onları bomba hazırlamaktan ve misket tüfeklerini doldurmaktan alıkoymadı.

"Barutumuz var, onu kullanmalıyız!" diye bağırdı biri.

"Ona el bombası atalım," dedi bir diğeri bomba fırlatarak. Bomba Ezio'nun kayığının burnunun sadece birkaç santim ötesinde suya çarparak patladı.

"Bana yer açın," diye haykırdı başka bir asker, dengesini sağlamaya ve nişan almaya çalışırken.

"Vur onu!"

"Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

"Öldür şu şerefsizi!"

Akıntı yönünde süratle ilerlediler. Ezio artık yekesini tutmayı başardığı kayığını kontrol altına almış, tüm bu süre boyunca üzerine gülle gibi yağan tüfek mermilerini atlatmak için başını eğip kayığın içine gizlenmek zorunda kalmıştı. Ancak kayıklarının yalpalanması askerlerin iyi nişan almasını neredeyse imkânsız kılıyordu. Derken kayığın üzerindeki fıçılardan biri halatlarından kurtuldu, ortada yuvarlandı ve askerlerden ikisini devirip akıntının içine düşürdü – bunlardan biri dümen yekesindeki adamdı. Kayık feci bir şekilde savrularak başka bir adamı daha kapkara suların içine attı ve sonra bendin kenarına çarpıp parçalandı. Hayatta kalanlar tırmanıp kıyıya çıktı. Ezio başını kaldırıp ırmağın belki de beş-altı metre üzerinde uzanan yüksek, kemerli tavana baktı. Karanlıkta tavan boyunca gergin bir ipin sallanmakta olduğunu görmeyi başardı; şüphesiz

mavnalar ya da tekneler nehirde yönlendirilebilmeleri için ona kancayla bağlanıyordu. Bu işi yapmak için, güvertede halatın düzenli aralıklarla tutturulduğu küçük halkaların birinden çıkarıp diğerine takacağı kancalı bir sırık taşıyan bir insana ihtiyaç vardı, o kadar. Ezio ırmağın aşağı meyilli rotasını takip eden halatın da yavaş yavaş yokuş aşağı indiğini görebiliyordu. Bu, onun planlamış olduğu şey için tam olarak elverişliydi.

Kendini hazırlayarak kayığının başını bende doğru çevirdi ve az önceye kadar takip etmekte olduğu kayığa sertçe çarparken, kendi kayığının üzerinden atlayıp nehrin kenarındaki taş geçidin üzerine çıktı.

Hayatta kalan askerler şimdiye kadar ondan epey uzaklaşmıştı. Canlarını kurtarmak için koşuyorlardı – ya da takviye birlik çağırmak için. Ezio'nun kaybedecek zamanı yoktu.

Hızlı hareketlerle pıştovunu çıkarıp kancasüngüsünü taktı, mağaranın yan duvarından yukarı tırmandı ve kendini ırmağın üzerinde ilerleyen halata doğru fırlattı. Kazandığı ivme sayesinde kancasüngüsüyle halatı ucu ucuna da olsa yakalamayı başarmıştı. Kısa süre sonra suyun tepesinde hızla, hatta askerlerin koşabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde ilerliyordu. Ancak aşağıdaki gürleyen taşkının içine düşmemek için kancasüngüsünü çok çevik hareketlerle bir halkadan çıkarıp diğerine takmak zorundaydı.

Askerlere yetiştiğinde ilk manevrasını ters yöne çevirdi ve kancasını doğru zamanda çıkarıp bedenini yan tarafa fırlatarak Tapınakçıların tam önünde yere indi. Adamlar onu görünce oldukları yerde donakaldılar.

"Bu adam çıldırmış," dedi ilk Tapınakçı.

"Bu bir adam değil, bir şeytan!" diye bağırdı ikincisi.

"Bakalım şeytanların kanı akıyor mu," diye böğürdü daha cesur bir asker, Ezio'nun üzerine gelerek. Kılıcını elinde döndürüyordu.

Ezio kancasüngüsünü kullanarak yuvarlandı ve onu, henüz dengesini sağlamamışken, ırmağın içine fırlattı. Geriye üç asker kalmıştı. Adeta dövüşten umutlarını kesmişlerdi, ancak Ezio merhametli olmayı göze alamayacağını biliyordu. Devam eden çarpışma kısa ve kanlı sürdü, Ezio'yu önünde yatan üç cesedin karşısında yaralı bir sol kolla ilgilenir halde bıraktı.

Havayı içine çekip yutkunduktan sonra tekrar gizlenmiş kapının yolunu tuttu. Irmaktan aşağı epey ilerlemişlerdi, bu yüzden kayıkların ilk başta bağlı durduğu iskeleye ulaşması en az bir on dakika sürdü. Fakat en azından artık takip edilmekten korkmasının gereksiz olduğunu biliyordu. Barut fıçısı hâlâ Tapınakçıların bıraktığı yerdeydi.

Kancasüngüsünü piştovuyla bir kez daha değiştirdikten sonra silahını doldurdu, çıkık bir payandanın altında korunabileceği, ırmağın yukarısında bir nokta seçti ve dikkatli bir şekilde nişan alıp ateş etti.

Piştovun çatırtısı, fıçıya doğru ilerleyen merminin ıslığı ve hatta hedefi bulduğunda çıkan bir *tak* sesi duyuldu ama sonra, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen, bir sessizlik yaşandı.

Hiçbir şey olmadı.

Fakat sonra...

Bu kapalı ortamda meydana gelen patlama bir gök gürültüsü gibi duyuldu. Ezio sağır olmuştu adeta. Küçük taş parçaları dört bir yanından aşağı yağarken tavanı çökertmiş

olabileceğini, kapının arkasında ne varsa ona onarılamayacak bir şekilde hasar vermiş olabileceğini düşündü. Fakat toz duman yatışınca, patlamanın tüm kuvvetine rağmen, örtülü kapının sadece kısmen yarılmış olduğunu gördü.

Fakat bu onun kapının içine uzanmasına ve volkan taşından yapılmış yuvarlak anahtarın, yani toplamış olduğu anahtarların bir eşinin, üzerinde –içini son derece rahatlatacak kadar– sağlam bir şekilde durduğu o tanıdık kaideyi görmesine yetti. Fakat dinlenecek zamanı yoktu. Anahtara uzanırken bile, üzerinden çıkan, daha önce diğerlerinde görmüş olduğu ışığı fark etti. Işık yoğunlaşırken, Ezio bu kez onun gücüne karşı gelmeye çalıştı. Beklediği kör edici ışığın ardından gelen garip görüntülerle dengesini kaybeder gibi oldu.

Fakat çabası işe yaramadı, bedenini kendi gücünden çok daha büyük bir güce teslim ettiğini hissetti.

ELLİ DÖRT

Ezio'ya yirmi uzun yıl geçmiş gibi geldi. Manzara bildiği bir manzaraydı ve orada, manzaranın içinden pençe gibi yükselmekte olan, artık aşina olduğu Masyaf Kalesi duruyordu. Kalenin kapısına yakın bir mesafede, alev alev yanan bir kamp ateşinin yanında, üç Assasin oturmaktaydı...

Assasinlerin yüzleri en güzel hayalleri kararmış olan insanların yüzleri gibiydi. Konuşurlarken sesleri kısık, yorgun çıkıyordu.

"Uykusunda çığlık attığını, babası Ahmet Sofian'a seslendiğini söylüyorlar," dedi aralarından biri.

Adamlardan biri acı acı alay etti. "Yani Cemal diyorsun ki, adam uykusunda babacığına sesleniyor? Şu Abbas ne kadar acınası bir adam be."

Yüzleri ateşe dönüktü ve karanlığın içinden onlara doğru yaklaşmakta olan beyaz cüppeli, başlığını geçirmiş yaşlı adamı ilk başta fark etmediler.

"Yargılamak bize düşmez, Teragani," dedi ikinci adam soğuk bir sesle.

"Kesinlikle düşer, Tazim," diye araya girdi Cemal. "Üstat'ımız kafayı sıyırdıysa bunun nedenini öğrenmek isterim."

Yaşlı adam artık yaklaşmıştı, onu fark ettiler.

"Şşş, Cemal," dedi Tazim. Sonra yeni gelen kişiye selam vermek için dönüp, "*Masa'il kher,*" dedi.

Yaşlı adamın sesi ölü bir yaprak gibi kuruydu. "Su," dedi.

Teragani ayağa kalktı ve adama yanı başındaki su testisine batırıp çıkarmış olduğu küçük su kabağını uzattı.

"Otur. İç," dedi Cemal.

"Çok teşekkürler," dedi yaşlı adam.

Diğerleri ses çıkarmadan onun su içişini seyretti.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı, yaşlı adam?" dedi Tazim, konukları susuzluğunu iyice giderdikten sonra.

Yabancı bir süre düşündükten sonra konuştu ve dedi ki: "Abbas'a acıyın, ama onu aşağılamayın. Hayatının çoğunu bir yetim olarak geçirdi ve ailesinin geçmişi yüzünden mahcup oldu."

Tazim bu ifade karşısında şaşkına döndü, ancak Teragani sessizce gülümsedi. Yaşlı adamın eline bir bakış attı ve sol elinin yüzük parmağının olmadığını gördü. Demek ortada olağanüstü bir tesadüf yoksa adam bir Assasin'di. Teragani karşısındaki kırışık, sıska yüze kaçamak bir bakış fırlattı. Bu çehrenin ona tanıdık gelen bir yanı vardı...

"Abbas güce muhtaçtı, çünkü gücü *yoktu*," diye devam etti yaşlı adam.

"Ama o bizim Üstat'ımız!" diye bağırdı Tazim. "Ayrıca bize Al Mualim ya da Altaïr ibn-La'Ahad gibi ihanet etmedi!"

"Saçmalık," dedi Teragani. "Altaïr hain değildi." Keskin gözlerle yaşlı adama baktı. "Altaïr kovuldu – haksızca."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun!" diye fırtına gibi esti Tazim ve karanlığa doğru ağır ağır ilerledi.

Yaşlı adam Teragani ve Cemal'e başlığının altından baktı ama hiçbir şey söylemedi. Teragani o çehreye bir kez daha baktı. Adamın suratının büyük bir kısmına başlıktan ötürü gölge düşmüştü, ama gözler gizlenemiyordu. Teragani adamın cüppesinin sağ kolunun, bir gizli süngünün kayışını gizlemekte başarısız olduğunu da görmüştü.

Assasin çekinerek konuştu. "Sen... sen... o musun?" Durdu. "Dedikodular duymuştum ama onlara inanmamıştım."

Yaşlı adam belli belirsiz gülümsedi. "Abbas'la yüz yüze görüşebilir miyim, merak ediyorum. Uzun zaman oldu."

Cemal ve Teragani birbirlerine baktı. Cemal uzun bir soluk aldı. Yaşlı adamın su kabağını yerden kaldırıp tekrar doldurduktan sonra ona saygıyla uzattı ve utangaç bir tavırla konuştu. "Bu imkânsız. Abbas bugünlerde bizi kalenin iç hariminden uzak tutmak için hain *Fedayiin*'i kullanıyor."

"Artık buradaki savaşçıların yarısından fazlası gerçek Assasin değildir," diye ekledi Teragani. Durdu ve "Altaïr," dedi.

Yaşlı adam gülümsedi ve neredeyse belli olmayacak bir hareketle başını indirip kaldırdı. "Fakat gerçek Assasinlerin bunu koruduklarını görebiliyorum – *gerçekliklerini*," dedi.

"Uzun süredir yoktun, Üstat. Nereye gittin?"

"Seyahat ettim. Çalıştım. Derin çalışmalar yaptım. Dinlendim. Kayıplarımın acılarını atlattım, onlarla yaşa-

mayı öğrendim. Kısacası, benim durumumda olan birinin yapacak olduklarını yaptım." Durdu ve konuşmaya devam ettiğinde ses tonu biraz değişti: "Ayrıca Alamut'taki yoldaşlarımızı ziyaret ettim."

"Alamut mu? Durumları nasılmış?"

Altaïr başını iki yana salladı. "Onlar için artık her şey bitmiş. Hülagû Han yönetimindeki Moğollar topraklarını istila edip hisarı almış. Kütüphaneyi yıkmışlar. Moğollar çekirge salgını gibi daha doğuya ilerliyorlar. Tek ümidimiz buradaki ve batıdaki varlığımızı yeniden teyit etmek. Burada güçlü olmalıyız. Ancak belki de bundan böyle üslerimiz halkın arasında olmalı, Masyaf gibi bir kalede değil."

"Sen gerçekten o musun?" diye sordu Cemal.

"Şşş!" diye araya girdi Teragani. "Onun öldürülmesini istemeyiz."

Cemal birden gerildi. "Tazim!" dedi ansızın endişelenerek.

Teragani güldü. "Tazim daha çok havlar, ısırmaz. Tartışmak için tartışmayı her şeyden çok sever. Onun da bizim kadar keyfi kaçık, bu da ruh haline iyi gelmedi. Üstelik bu küçük oyunu akıbetine ulaşmadan terk etti!" Altaïr'e döndüğünde yüzünde önceki ümitsizliğinden eser kalmamıştı. "Belli ki yapacak çok işimiz var."

"Pekâlâ," dedi yaşlı adam, "nereden başlıyorum?"

Cemal tekrar Teragani'ye baktı. İkisi birden ayağa kalktı ve başlıklarını başlarına geçirdi. "Bizden, Altaïr."

Altaïr gülümsedi ve o da ayağa kalktı. Oturduğu yerden yaşlı bir adam gibi yükseldi, ancak ayaklarının üzerinde doğrulur doğrulmaz dimdik durdu.

ELLİ BEŞ

Kaleye doğru beraber yürüdüler.

"Bu insanların gaddar olduğunu söylüyorsunuz," dedi Altaïr. "Aralarından biri bir masuma kılıç doğrulttu mu hiç?"

"Maalesef evet," diye karşılık verdi Cemal. "Vahşet onların yegâne zevk kaynağıdır adeta."

"O zaman ölmeliler, çünkü Tarikat'tan taviz vermişler," dedi Altaïr. "Fakat Amentü'ye uygun yaşayanlar bağışlanmalı."

"Bize güvenebilirsin," dedi Cemal.

"Bundan eminim. Şimdi, beni yalnız bırakın. Tek başıma keşfe çıkmak istiyorum, burayı bilmiyor değilim."

"Yakınlarda olacağız."

Altaïr başıyla onayladı ve iki yol arkadaşı geri çekilirken, dönüp kale kapısına baktı. Gölgelerin arasından çıkmadan girişe yaklaşıp nöbetçileri zorlanmadan atlattı, fakat hiçbir gerçek Assasin nöbetçisinin onun içeri bu kadar kolay sızmasına izin vermeyeceğini düşünüp üzüldü. Dış kale

avlusunun duvarlarına yapıştı ve diğer tarafa geçip iç kısmın kapısının yakınında kalan, meşaleyle aydınlatılmış bir bekçi kulübesine yaklaşmayı başarana kadar duvarların çevresinde ilerledi. Kulübenin içinde iki yüzbaşının sohbete dalmış olduğunu gördü. Onları dinlemek için durdu ve aralarında geçen birkaç kelimeyi işittikten sonra onların Abbas'a sadık kişiler olduğunu anladı. Abbas! *Neden*, diye düşündü Altaïr, *neden ona merhamet gösterdim ki?* Merhamet göstermemiş olsaydı birçok cefadan kaçınılabilirdi. Fakat belki de o zamanlar, her şeye karşın, bedeli ne olursa olsun, Abbas merhameti hak etmişti.

"Köyde anlatılan hikâyeleri duydun mu?" dedi ilk subay.

"Abbas ve kâbusları hakkındaki hikâyeleri mi?"

"Hayır, hayır." İlk adam sesini alçalttı. "Altaïr hakkında olanları."

"Altaïr mi? Ne?"

"İnsanlar yaşlı bir Assasin'in aşağıda, vadide bir tüccarın hayatını kurtardığını söylüyor. Bir gizli süngüyle savaşmış."

İkinci Assasin başını iki yana salladı. "Dedikodudur. Tek kelimesine inanmam."

"Doğru ya da yanlış, Abbas'a hiçbir şey söyleme. Paranoyak zaten."

"Altaïr bu bölgelerde bir yerlerdeyse, ilk önce bizim harekete geçmemiz gerek – o adi yaşlı herifi bulup öldürmemiz gerek. Daha önce de yaptığı gibi etrafa huzursuzluk yayacak, herkesi kararlarından sorumlu tutacaktır. Abbas'ı yücelten otoritenin altını oyacaktır."

"Demir yumruk. Herkesin anladığı tek şey bu."

"Haklısın. Dizgin olmadan düzen olmaz."

Altaïr durumu değerlendirmekte acele etmemişti. Cemal ve Teragani'nin, arkasındaki gölgelerin arasında bir yerlerde olduğunu biliyordu. Kulübedeki iki subay, onunla dış kalenin iç avlusu arasındaki tek engeldi ve konuşmaları onların Abbas'ın ilkelerine –gerçek Assasinlerin düşüncelerinden çok Tapınakçı fikirleriyle özdeşleşen ilkelere– bağlılık yemini etmiş olduklarını kanıtlamıştı.

Hafifçe öksürdü ve ışığın içine adımını attı.

İki subay ona doğru döndü.

"Sen de kimsin?"

"Başını belaya sokmak istemiyorsan, uzaklaş yaşlı adam!"

İlk konuşan acı bir kahkaha attı. "Neden onu olduğu yerde öldürmüyoruz ki? Domuzlar fazladan yemek görünce sevinirler."

Altaïr bir şey söylemedi. Bunun yerine, yüzük parmağının olmadığını görmeleri için avucu onlara bakacak şekilde sol elini uzattı.

Adamlar aynı anda enli kılıçlarını çekerek bir adım geri attılar. "Gaspçı geri dönmüş!" diye öfkeyle bağırdı ikinci yüzbaşı.

"Kimin aklına gelirdi ki? Onca zamandan sonra."

"Neden geri döndün?"

"Kendi kusmuğuna dönen bir köpek gibi."

"Çok konuştunuz," dedi Altaïr. Yaşlı bir adamın öğrenmesi gereken idareli hareketlerle, ancak yaşlı bir adama özgü ağır hareketlerin hiçbirini kullanmadan, gizli süngüsünü yuvasından çıkardı ve o anda bir adım ilerleyip öldürücü bir kusursuzlukla silahını *iki* kez sapladı.

Hâlâ tetikte kalarak, iç avlunun kapısına doğru ilerledi ve ihtiyatlı davranması işe yaradı. Kapının yanında duran üçüncü bir yüzbaşı gördü ve adam onu görmeden başını tam zamanında eğip gözden kayboldu. Etrafını seyrederken arkasından boğuk bir çığlık duydu ve karanlığın içinden genç bir Assasin koşa koşa subaya doğru ilerledi. Kulağına bir şeyler fısıldadığı yüzbaşının gözleri şaşkınlık ve öfkeyle fal taşı gibi açıldı. Belli ki Altaïr'in az önce etkisiz hale getirdiği yozlaşmış Assasinlerin cesetleri şimdiden bulunmuştu. Artık Altaïr'in kendi varlığı da bir sır olmaktan çıkacaktı. El çabukluğuyla, gizli süngüsünü, doğudaki çalışmaları esnasında çeşitli tasarımlara bakarak geliştirdiği yaylı piştovuyla değiştirdi.

"Ona haber yolla, hemen!" diye emir veriyordu yüzbaşı genç emir erine. Sesini yükseltti. "Abbas'ın Yoldaşlığı'nın Assasinleri! Beni dinleyin!"

Altaïr orada sessiz bir şekilde durmuş elindeki seçenekleri değerlendiriyordu ki, o anda arkasından dostça bir ses geldi: "Üstat!"

Döndü ve Cemal ile Teragani'yi gördü. Yanlarında beş-altı dost Assasin vardı.

"Öldürdüğün yüzbaşıların cesetlerinin bulunmasına engel olamadık. Çetedeki en acımasız adamlardan ikisiydi, Abbas dışında hiç kimse onlara rütbe vermezdi," diye hızla açıkladı Cemal. "Ama yanımızda takviye getirdik. Ve bu daha başlangıç."

"Hoş geldiniz," Altaïr gülümsedi.

Cemal onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. Gerçek Assasinlerden oluşan arkasındaki küçük müfreze, adeta sözleşmişçesine, başlıklarını aynı anda geçirdi.

"Onu sustursak iyi olur," dedi Teragani, tehditler savuran üçüncü kaptanı başıyla işaret ederek.

"Bana bırakın," dedi Altaïr. "Biraz alıştırmaya ihtiyacım var."

Düzenbaz Assasin subayıyla yüzleşmek üzere ilerledi. O ana kadar adamın kendi dönek askerlerinden birkaçı çoktan yardımına koşmuştu.

"İşte orada!" diye haykırdı yüzbaşı. "Öldürün onu! Öldürün tüm hainleri!"

"Düşünmeden harekete geçme," dedi Altaïr. "Her hareketin sonuçları vardır."

"Seni aşağılık mahlukat! Ya diz çök ya da öl!"

"Hayatın bağışlanabilirdi, dostum," dedi Altaïr, destekçileri gölgelerin içinden çıkarken.

"Ben senin arkadaşın değilim, yaşlı adam," diye sertçe karşılık verdi yüzbaşı ve Altaïr'in üzerine doğru koşarak, eski Üstat daha hazırmış gibi görünmeden ona kılıcıyla kesici bir darbe savurdu. Ama Altaïr hazırdı. Çarpışma kısa ve kanlı sürdü. Mücadelenin sonunda yüzbaşı ve adamlarının çoğu kapının altında cansız halde yatıyordu.

"Beni iç kaleye kadar takip edin," diye bağırdı Altaïr, "ve mümkünse daha fazla kan dökmemeye çalışın. Gerçek Kaide'yi hatırlayın."

İç avlunun kapısının önünde siyah-koyu gri bir cüppe giymiş, kemerinin üzerindeki Assasin arması meşale ışığında parlayan başka bir yüzbaşı duruyordu. Nispeten yaşlı bir adamdı, belki de elli yaşlarındaydı.

"Altaïr ibn-La'Ahad," dedi korku bilmez, sert bir ses tonuyla. "Seni bu surların içinde son görüşümden beri yirmi yıl geçti. Gördüğüm kadarıyla, bizim çökmüş Tarikat'ımı-

za kıyasla senin çehrene daha nazik davranmış bir 'yirmi yıl'." Durdu. "Abbas bize hikâyeler anlatırdı... Küstah Altaïr hakkında. Alçak Altaïr hakkında. Hain Altaïr hakkında. Fakat ben bu masallara asla inanmazdım. Şimdi de burada, karşımda Üstat Altaïr'i görüyorum. Ve onur duyuyorum."

İlerleyip dostça elini uzattı. Altaïr adamın elini sıkıca tuttu ve Romalıların el sıkışma tarzıyla, bileğini kavradı. Bir grup Assasin muhafızı –şüphesiz onun adamlarıydı– yüzbaşının arkasında sıralandı.

"Senin irfanından faydalanabiliriz, yüce Usta. Hem de artık eskisinden çok daha fazla." Adam geri çekildi ve askerlerine seslendi: "Üstat'ımız geri döndü."

Askerler çekmiş oldukları kılıçlarını kınlarına soktu ve başlıklarını geçirdi. Altaïr'in sadık Assasinlerinden oluşan mevcut birliğine katıldıktan sonra, kara kuleli Masyaf İç Kalesi'nin yolunu tuttular.

ELLİ ALTI

Fakat dış kalenin avlusunun hudutlarına yeni girmişlerdi ki Abbas düzenbaz Assasinlerden oluşan bir müfrezenin arkasında belirdi. Abbas, hâlâ tanınsa da, çökük gözlü, çukur yanaklı, yaşlı bir adam olmuştu: lanetli, ürkmüş ve delirmiş bir adam.

"Öldürün onu!" diye böğürdü Abbas. "Öldürün onu hemen!"

Adamları duraksadı.

"Ne bekliyorsunuz?" diye çığlık attı Abbas.

Fakat kararsız kalan adamlar oldukları yerde donup kalmıştı, karşılarında duran arkadaşlarına ve birbirlerine bakıyorlardı.

"Sizi aptallar! O size büyü yapmış!"

Yine bir şey olmadı. Abbas askerlerine baktı, tükürdü ve İç Kale'ye girip gözden kayboldu.

Hâlâ tuhaf bir açmaz vardı: Assasin Assasin'le karşı karşıya duruyordu. Gergin sessizliğin içinde Altaïr sol elini –Yoldaşlık'a katılırken parmağı kesilen elini– havaya kaldırdı.

"Bu işte büyücülük yok," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Sihirbazlık da yok. Vicdanınızın söylediğini yapın. Fakat ölüm burada çok fazla kol gezdi. Ayrıca çok fazla *gerçek* düşmanımız var – *birbirimize* düşman olmayı göze alamayız."

Abbas'ın gönülsüz savunucularından biri başlığını çıkardı ve ilerleyerek Altaïr'in önünde diz çöktü. "Üstat," dedi adam.

Bir diğeri ona katıldı. "Yuvana hoş geldin," diye ekledi.

Sonra bir üçüncüsü geldi. "Senin için savaşırım. Tarikat için."

Diğerleri de hızla ilk üç adamın yaptığını yaparak Altaïr'i uzun süredir kayıp bir yoldaş gibi selamladı ve eski rakiplerine tekrar dostça sarıldı. Sadece birkaçı hakaretler yağdırdı ve Abbas'ın arkasından İç Kale'ye geri çekildi.

Altaïr askerlerinin başına geçip İç Kale'ye doğru yürüdü. Büyük salona girdiklerinde durdular ve başlarını kaldırıp Abbas'ın orta merdivenin başında durmakta olduğu yere baktılar. Abbas'ın iki yanında ona sadık kalan birer düzenbaz Assasin vardı. Üst balkona da mızraklı adamlar ve okçular sıralanmıştı.

Altaïr onları soğuk bir edayla süzdü. Bu bakışlar karşısında düzenbaz Assasinler bocalar gibi oldu, ancak kararlarından dönmediler.

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle, Abbas!" diye emir verdi Altaïr.

"Asla! Ben Masyaf'ı savunuyorum! Sen de aynısını yapmaz mıydın?"

"Abbas, sen savunduğumuz her şeyi mahvettin, kazandığımız her şeyi kaybettin. Hepsi sırf senin kinin uğruna feda edildi."

"Sen de," diye atıldı Abbas, "sen de hayatını o lanetlenmiş Elma'ya bakarak harcadın, sadece kendi şanının hayallerini kurdun."

Altaïr bir adım öne çıktı. O bunu yaparken Abbas'ın mızraklı adamlarından ikisi silahlarını savurarak ilerledi.

"Abbas, Elma'dan pek çok şey öğrendiğim doğru. Ölüm ve yaşam hakkında, geçmiş ve gelecek hakkında." Durdu. "Bundan pişmanlık duyuyorum, eski silah arkadaşım, ama görüyorum ki öğrenmiş olduğum şeylerden birini sana göstermekten başka şansım yok. Gördüğüm kadarıyla seni başka hiçbir şey durduramayacak. Artık asla değişmeyecek ve sana sunulan aydınlığı görmeyeceksin."

"Hainleri öldürün!" diye bağırdı Abbas karşılık olarak. "Hepsini tek tek öldürün ve cesetlerini çöpe atın!"

Abbas'ın adamları kıpırdansa da hemen saldırıya geçmediler. Altaïr bu saatten sonra geriye dönüş olmadığını biliyordu. Silahlı kolunu kaldırdı, piştovu yuvasından çıkardı ve silah hızla avucunun içine kayarken, nişan alıp yetmiş yıl önce, kısa süreliğine, en iyi arkadaşı olan adama ateş etti.

Mermi bedenine isabet edince Abbas yaşadığı sarsıntıyla sendeledi, buruşmuş çehresinde inanmazlık ve şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi. Nefesi kesildi, destek bulmak için ellerini ve kollarını delirmişçesine uzatarak olduğu yerde sallandı, ancak kimse yardımına gelmedi. Sonra çöktü, uzun merdivenin taş basamaklarına çarpa çarpa aşağı yuvarlandı ve Altaïr'in ayaklarının önünde durdu. Bacakları yuvarlanırken kırılmış, bedeninden akıl almaz açılarla dışarı uzanmıştı.

Fakat adam ölü değildi. Şimdilik. Kendini yattığı yer-

den başını yukarıda tutmaya yetecek kadar kaldırmayı başardı ve Altaïr'in gözlerinin içine baktı.

"Seni asla affedemem, Altaïr," diye boğuk bir ses çıkardı. "Ailem, babam hakkında söylediğin yalanlar için. Çektiğim rezillik için."

Altaïr başını eğip ona baktı, ancak gözlerinde sadece esef vardı. "Onlar yalan değildi, Abbas. Baban odama beni görmek için geldiğinde on yaşındaydım. Gözleri yaşlıydı, *benim* aileme ihanet ettiği için affedilmek üzere yalvardı." Altaïr durdu. "Sonra kendi boğazını kesti."

Abbas gözlerini düşmanının gözlerinden ayırmasa da ağzını açıp bir şey söylemedi. Yüzündeki ifade, tahammül edemediği bir hakikatle karşılaşan bir adamın ifadesiydi.

"Ayaklarımın dibinde canının ağır ağır bedenini terk edişini seyrettim," diye devam etti Altaïr. "O görüntüyü asla unutmayacağım."

Abbas acıyla inledi. "Hayır!"

"Ancak o bir korkak değildi, Abbas. Şerefini geri kazandı."

Abbas yaşamak için fazla vaktinin kalmadığını biliyordu. "Umarım bu hayattan sonra başka bir hayat vardır. En azından o zaman onu görür ve son günleri hakkındaki gerçeği öğrenirim..." derken gözlerinin feri çoktan sönmeye başlamıştı.

Öksürdü ve öksürürken bedeni sarsıldı. Konuşmaya çalışırken nefesini tekrar kazandığında soluk sesine artık bir hırıltı eşlik ediyordu. Fakat sesini yeniden kazandığında, sert ifadesinde pişmanlık duyduğuna dair bir belirti yoktu.

"Senin vaktin geldiğindeyse, ey Yüce Altaïr, işte o zaman, o zaman seni bulacağız. Ve o zaman hiçbir şüphe kalmayacak."

Abbas çöktü ve bedeni taş zeminin üzerine yığıldı.

Altaïr etraflarını saran sessizliğin içinde, yüzü aşağı bakar halde, onun başında durdu. Titreyerek yanan meşale ışığıyla birbirine karışan gölgeler dışında hiçbir kıpırtı olmadı.

ELLİ YEDİ

Ezio kendisine geldiğinde şafağın sökmüş olmasından korkuyordu, ancak doğuya baktığında gökyüzünde kırmızının sadece en soluk tonlarını gördü. Güneş uzakta, şehrin ötesinde kalan Asya'nın alçak kahverengi tepelerini henüz ağartmamıştı bile.

Yorgun olan ve az önce yaşadıklarından ötürü gücü tükenen Ezio, anahtarı Azize'ye emanet etmek üzere ilk önce Assasin Karargâhı'nın yolunu tuttu. Ardından, bacakları ağırlığı altında sızlaya sızlaya, adeta içgüdüsel bir şekilde Sofia'nın dükkânına gitti. Saat henüz erkendi, ancak yukarıdaki dairesinde yatmakta olan kadını uyandırana kadar kapıyı çalacaktı. Sofia'nın onu –ya da en azından kütüphanesine eklenecek yeni kitabı– gördüğünde sevinmesini umuyordu. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse, Sofia'nın heyecanlanıp heyecanlanmayacağını umursayamayacak kadar yorgundu. Sadece uzanıp uyumak istiyordu. Daha sonra, Mısır Çarşısı'nda Yusuf'la bir görüşmesi vardı ve o görüşme için zinde olması gerekiyordu.

Ayrıca gemisi –karadan kuzeye, Kapadokya'ya geçmesi için onu Mersin'e götürecek olan gemi– hakkında haber almak için sabırsızlanıyordu. O seyahat için de toplayabildiği kadar güç toplaması gerekecekti.

Sadece iki saatlik bir uykuyla yetinerek Mısır Çarşısı'na gittiğinde etraf çoktan kalabalıklaşmış, insanlarla dolmuş durumdaydı. Tezgâhların etrafında dolaşan insanların arasında güçbela ilerlemekteydi ki, birkaç metre önünde, bir hırsızın baharat dolu büyük, sert bir çuvalı çalmakta olduğunu ve kaçarken onu durdurmaya çalışan yaşlı tüccarı sertçe ittiğini gördü.

Şans eseri, hırsız kalabalığın arasından olağanüstü bir çeviklikle sıyrılarak Ezio'nun bulunduğu yöne doğru koştu. Ezio ile aynı hizaya geldiğinde, Assasin kancasüngüsünü kullanarak ona kusursuz bir hareketle çelme taktı. Hırsız düşerken elindeki çuvalı bıraktı ve başını kaldırıp Ezio'ya öfkeyle baktı, ancak saldırganının bir bakışı adamın herhangi bir intikam düşüncesini aklından geçirmemesine yetti ve toparlandıktan sonra, deliğine kaçmakta olan bir fare kadar hızlı bir şekilde koşarak kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Ezio çuvalını geri verirken, "Teşekkür ederim, *efendim*," dedi minnettar esnaf. "Safrandı. Beni büyük bir kayıptan kurtardınız. Belki de ufak bir hediyeyi kabul ede..."

Fakat Ezio kalabalığın içinde Yusuf'u görmüştü. Başını iki yana sallayıp esnafa hafifçe gülümsedikten sonra mülazımına doğru ilerledi.

"Haberler nasıl?" diye sordu Yusuf'un yanına gelince.

"Geminin yelken açmaya hazır olduğu haberi elimize –

çok gizli bir şekilde– ulaştı," dedi Yusuf. "Bizden ayrılmayı planladığını bilmiyordum."

"Yaptığım hiçbir şey gizli kalamayacak mı?" diye karşılık verdi Ezio, hafifçe kahkaha atarak, ancak Süleyman'ın sözünü tutmuş olduğunu duyduğuna sevinmişti.

"Genç şehzadenin casusları bizimkiler kadar iyi," dedi Yusuf. "Sanırım bana haber göndermesinin sebebi sizin... başka bir işle meşgul olduğunuzu bilmesiydi."

Ezio'nun aklı Sofia'yla geçirmiş olduğu o iki saate gitti ve o saatleri kullanmayı başardığına sevindi, çünkü artık onu bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu – ya da onu bir daha görüp *göremeyeceğini*. İçinde büyüyen ve asla inkâr edemeyeceği hisleri kadınla paylaşmaya henüz cesaret edememişti. Aşkı bulmak için epeydir süren bekleyişi en sonunda gerçekten sona eriyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, buna gerçekten değecekti.

Fakat aklında başka, daha acil meseleler vardı.

"Kırılan süngünü şimdiye kadar onarmış olmayı umuyorduk," diye devam etti Yusuf. "Ancak bu işi becerebilecek tek silahtar şu an Selanik'teymiş ve önümüzdeki aya kadar dönmeyecekmiş."

"Süngüyü saklayın ve onarıldığında kendi cephaneliğinize ekleyin," dedi Ezio. "Yerine kancasüngüyü alırım. Gayet adil bir takas."

"Onun marifetlerine değer vermene sevindim. Şu hırsızla nasıl baş ettiğini izlemem, onu kullanmakta epey ustalaşmış olduğunu anlamama yetti."

"Onsuz yapamazdım."

İki adam birbirine bakıp gülümsedi, sonra Ezio'nun yüzündeki ifade ciddileşti. "Yalnız, umarım planlanan seferim herkesçe bilinmiyordur."

Yusuf küçük bir kahkaha attı. "Endişelenme, yoldaş. Geminin kaptanı bir dostumuz. Üstelik onunla daha önce tanıştın."

"Kim peki?"

"Piri Reis. Bu büyük bir onur." Yusuf durdu, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ama ikiniz de şu an hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeniçeriler Altın Boynuz'un ağzındaki zinciri kaldırmışlar ve sen yakalanana kadar yolu tamamen kapama emri vermişler." Yusuf durdu. "O zincir inene kadar, hiçbir gemi giriş çıkış yapamayacak."

Ezio bunu duyunca gururlanır gibi oldu. "Zinciri benim için mi kaldırmışlar yani?"

Yusuf keyiflenmişti. "Bunu daha sonra kutlarız. Bak, sana bir şey getirdim."

Ezio'yu bir duvar girintisinin içine çekerek bir bomba çıkardı ve bombayı dikkatle uzattı. "Buna saygıyla muamele et. Her zamanki bombalarımızdan elli kat daha tesirli."

"Teşekkür ederim. Adamlarını toplasan iyi olur. Bu biraz dikkat çekecek."

"İki tane de sis bombası vereyim. Onlar da işine yarayabilir."

"*Bene*. Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Bundan eminim. Şüphe kendini gösterir zaten," diye şaka yaptı Yusuf.

"Güney kıyıdaki kuleyi seçeceğim. O daha yakın."

"Seninle rıhtımda buluşup gemini gösteririm. *Sınav için iyi şanslar!*"

Ezio gülümsedi. "Sana da iyi şanslar, dostum."

Yusuf tam gitmek üzereydi ki Ezio onu durdurdu.

"Yusuf bekle. *Un favore*."

"Evet?"

"Pololaın eski ticaret merkezinde kitapçı işleten bir kadın var... Sofia. Ona göz kulak ol. O, değerli bir hanımefendi."

Yusuf ona keskin bir bakış attı, sonra ciddiyetle dedi ki: "Sözüm söz."

"Teşekkür ederim. Pekâlâ – şimdi halletmemiz gereken bir iş var!"

"Ne kadar erken o kadar iyi."

Bombayı yan kesesine dikkatle yerleştirdikten ve sis bombalarını kemerinin üzerine geçirdikten sonra, Ezio sol kolundaki gizli süngüsünü piştovuyla değiştirdi ve hemen kuzeye, Galata'nın karşısında kalan, Boynuz'un güney yakasındaki kuleye koştu. Devasa zincir iki kıyının arasında asılı duruyordu.

Orada Yusuf yanına geldi. "Okçularım yerlerini aldı. Kaçışın sırasında seni koruyacaklar," dedi. "Şimdi –bak– şurada, dış limanda. Sarılıp bağlanmış beyaz yelkenleri ve gümüş rengi flaması olan kırmızı Arap yelkenlisini görüyor musun? İşte o Piri'nin gemisi. Gemi mürettebatlı ve hazır. Piri seni bekliyor."

Kule istihkâm duvarlarıyla çevriliydi. Bu duvarların doğu ve batı sınırlarında küçük gözetleme kuleleri yer alıyor, üzerlerinden mendireklere gergin taşıma halatları iniyordu. Birinin dış burnunda Ezio bir silah tabyası gördü. Üç kişilik bir mürettebat tarafından kullanılan kocaman bir *squitatoria*, yani Rum Ateşi fırlatmak için bir alev makinesi, boyanıp ısıtılmış bir halde, harekete hazır bek-

liyordu. Kulenin kendi çevresinde ise bir bölük Osmanlı muhafızı vardı. Ezio'nun bombayı yerleştirmeden önce onların tümünü etkisiz hale getirmesi gerekecekti, Yusuf'a sis bombaları için kendi kendine teşekkür etti. Saklanacak bir yer yoktu, bu yüzden ön saldırı için cesurca ve hızla alana girdi.

Muhafızlar Ezio'yu görür görmez bir bağırış çağırış koptu ve adamlar birlikte hareket edip onun üzerine hücum etti. Ezio olduğu yerde kaldı ve onların yaklaşmasına izin verdi, derken atkısını iyice ağzının burnunun üzerine çekti ve başlığını gözlerini kapatacak şekilde indirdi.

Muhafızlar menziline girer girmez, iki el bombasının da pimini çekti ve onları adamların arasına düşecek şekilde sağa ve sola fırlattı. Bombalar anında patladı ve kısa sürede adamların çevresini yoğun gri bir duman tabakası sardı. Keskin dumana karşı gözlerini kısarak kargaşanın içine dalan Ezio enli kılıcını çekti ve etraflarını ansızın saran beklenmedik sis bulutuyla yönlerini şaşırıp sağa sola yalpalamakta olan savunmasız askerleri silahıyla etkisiz hale getirdi. Hızlı davranması gerekiyordu, çünkü Boğaz'dan esen hafif rüzgâr birazdan dumanı dağıtacaktı. Fakat başardı ve bombayı kulenin dibindeki bir çıkıntının üstüne, başının üzerinden yükselerek içerideki bocurgat odasına ilerleyen zincirin kocaman halkalarının ilk ikisinin altına koydu. Ardından geriye, suyun kenarına doğru rahat bir-iki adım attı ve piştovunu çıkarıp oradan bombaya ateş ederek onu tutuşturdu. Korunmak için hemen, mendireğin üzerinde duran büyük bir demir babanın arkasına saklandı.

Patlama şiddetliydi. Kocaman demir halkalar kuleden

kopup Ezio'nun başının üzerinden geçer ve hızla savrularak gemilerin direklerini parçalayıp suya kırbaç gibi çarparken dört bir yana toz ve taş parçaları saçıldı. Ezio olan biteni seyrederken, kulenin kendisi de zeminin üzerinde kaydı. Derken bir kez daha kaydı ve yerine oturur gibi oldu ama sonra şiddetle içeriye doğru çöküp parçalanan tuğla ve toz yığınlarının arasında yıkıldı.

Dakikalar sonra bir Yeniçeri birliği dosdoğru Ezio'ya doğru ilerleyerek hızla meydana girdi. Ezio onları kaçarak atlattı ve kancasüngüsünü kullanarak doğudaki gözetleme kulesine tırmandı. Kulenin tepesine ulaştığında orada duran muhafızı yere yığdı ve kendisini oradan başlayıp *squitatoria*nın bulunduğu mendireğe kadar inen halata kancaladı. Kaymaya hazırlanırken, Yeniçerilerin yaylarına ok yerleştirmekte olduğunu gördü. Fakat nişan alıp oklarını fırlatacak zamanı bulamadan, kendileri Assasin yaylarının ok yağmuru altında can verdi. Daha fazla Assasin ilk saldırıdan sağ kurtulmuş olan Yeniçerilerle ilgilenmek üzere enkaz yığınının üzerinden atlayarak yıkılmış kulenin etrafındaki alana girdi.

Aralarında Yusuf da vardı. Başını yukarı kaldırıp Ezio'ya seslendi: "Unutma – kırmızı yelkenli! Seninle onun arasında kalan gemiler silahlı – becerebilirlerse açılmanızı engellemeye çalışacaklardır."

"Onları ben hallederim," diye seslendi Ezio acımasız bir sesle.

"Biz de rıhtımı temizleriz!"

Ezio halatın kancasüngünün üzerindeki ağırlığını çekmesine izin verdi ve gözetleme kulesinin üzerinden inişe geçerek alev makinesinin bulunduğu tabyaya doğru hızla

yaklaştı ve tam oraya varmadan halatın üzerinden sıçradı. Silahlarını kulenin yanında mücadele etmekte olan Assasinlere çevirmek için hazırlanan, en yakındaki birliğin üzerine fırladı. Suyun içine fırlattığı ilk asker, demir atmış iki mavnanın kaymakta olan gövdeleri arasında ezildi. Diğerlerini ise kancasüngüsüyle çabucak etkisiz hale getirdi.

Alev makinesine şöyle bir bakıp silahın mekanizmasını hemen kavradı. Alet döner bir zeminin üzerindeydi ve sol tarafındaki bir kolla yönlendiriliyordu. Topun kendisi pirinçten yapılmıştı, ağzı bir aslan kafası şeklindeydi ve oradan içerideki tunç alaşımlı boru hafifçe dışarı çıkıyordu. Köşesinde ise mekanizmanın zeminindeki ısıtılmış bir varilden dışarı basınçlı yağ buharı fışkırtan tetik makinesiyle tutuşacak bir çakmak taşı vardı.

Yıkılan kulenin yanında yaşanan arbedenin içinden Ezio'nun kulağına bir ses geldi. Seslenen Yusuf'tu. "İşte bu! Gemileri Rum Ateşi'yle yok etmek," diye bağırıyordu. "Düşünme şeklini seviyorum, Ezio!"

Boynuz'un karşı tarafta kalan kuzey kıyısındaysa, Osmanlı Muhafız Birliği Ezio'nun yakınında savaşan Assasinlerin üzerine doğrulttukları iki topu besliyordu. Çok geçmeden, Ezio alev makinesini kolundan tutup çevirmeye başladı ve onu en yakındaki gemilerin üzerine doğrulttu; derken topların ağızlarından duman bulutlarının çıktığını gördü ve sonra *güm* diye patlama sesleri duydu. İlk top Ezio'nun bulunduğu noktaya yetişemeyip suyun içine düştü, ancak ikincisi mendireğe çarptı ve zeminin tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oldu.

Ancak mendirek yıkılmadı.

Ezio sabit durmayı başardı ve tetiğe bastı. Büyük bir

gümbürtüyle, birden uzun bir alev dili fırladı. Ezio onu karşıya, kendisiyle Piri'nin yelkenlisi arasında duran üç geminin serenlerine ve güvertesine çevirdi. Depodaki tüm yağ bitene kadar tetiğe basmayı sürdürdü ve sonra, silahın yanından ayrılıp, mendireğin kenarındaki mavnalardan birinin üzerine sıçradı, geminin güvertesi boyunca koştu ve üzerinden atlayıp yanmakta olan ilk geminin dış küpeştesine tutundu. Kancasüngüsünün yardımıyla bedenini yukarı çekip güverteye çıktı ve armadora çelikleriyle üzerine gelen iki çaresiz denizciyi başından savmayı başardı. Yanmakta olan güverteden pruva direğine tırmandı ve serenden kayıp kendini sıradaki ikinci geminin üzerine attığı an arkasındaki direk yanarak çatırdadı ve bir alev topu halinde Ezio'nun henüz ayrılmış olduğu geminin güvertesinin üzerine yıkıldı.

İkinci gemi de cayır cayır yanıyordu ve kıç tarafından batmaya başlamıştı. Ezio panikleyen birkaç denizciyi kenara iterek geminin baş kısmına doğru koştu, cıvadrası boyunca ilerleyip oradan ilk ikisine göre daha az zarar görmüş, mürettebatının toplarını şu an sadece yirmi metre ötedeki kırmızı yelkenliye çevirmeye hazırlandığı üçüncü gemiye atladı. Piri'nin yelkenlerin açılması için emirler yağdırdığını görünce Ezio telaşa düştü. Piri'nin tayfası rüzgârı yakalayıp ateş menzilinden çıkmak için yelkenleri delirmişçesine açmaya çalışıyordu.

Ezio seslenerek Yoldaşlık'tan yardım istedi. Fakat arkasına baktığında bir grup Assasin arkadaşının onun tehlikeli rotasını çoktan takip etmiş olduğunu ve saldırmaya hazır bir şekilde tam arkasında ilerlediğini gördü. Kendi aralarında top mürettebatına saldırma kararı aldılar ve bunu

birkaç Assasin'in ve abluka gemisindeki tüm denizcilerin ölmesine sebep olan çok sert ve kanlı bir çarpışma takip etti. Kırmızı yelkenlinin güvertesinde, Piri yelken indirme işlemini durdurmak için kolunu kaldırmıştı ve sesi topların gürültüsü içinde kaybolsa da Ezio'ya acele etmesi için bağırıyordu.

En sonunda Ezio abluka gemisinin küpeştesinin üzerinde durdu. Arbaletini kullanarak yelkenliye doğru bir sicim fırlattı, Piri'nin mürettebatı sicimi tutup bir yere bağladıktan sonra da çırpıntılı denizin üzerinden karşıya doğru kaymaya başladı. Arkasında, hayatta kalan Assasinler onu el sallayarak uğurladıktan sonra harap olmuş geminin filikalarına binip kıyıya yanaştı.

Ezio soluklanmaya çalışarak ve biraz hırıltıyla nefes alıp vererek onları selamladı. Tutulan eklemlerini gevşetmeye çalıştı. Derken, etrafını Piri'nin beş-altı adamı sardı ve yarası olup olmadığına baktıktan sonra onu kaptan köşküne götürdüler. Piri orada, artık tamamen açılmış pruva yelkeninin önünde duruyordu.

"Ağır ilerledin."

"Evet. Gecikme için özür dilerim."

Geminin burnundaki adamlar çapaları çekmeye çoktan başlamıştı ve dakikalar sonra Arap yelkenlisi rüzgarı alarak, sakin sakin ama hiç durmadan, yanmakta olan abluka gemilerinin önünden geçti. Onları ileri sürükleyen rüzgâr Ezio'nun başlattığı yangının yayılmasını da sağlamıştı. Gemiler de zaten birbirlerine kurtarılamayacak kadar çok yakın demirlenmişti.

"Neyse ki hep rüzgârın geldiği istikamete doğru durdum," dedi Piri. "Fakat sanırım bunu başından beri sen de fark etmiştin."

"Doğal olarak," dedi Ezio.

"Hadi bakalım," dedi Piri, kırmızı yelkenli güneye doğru rota çizerek Boynuz'dan çıkıp Boğaziçi'ne girerken. "Bu zevkli bir yolculuk olacak."

İKİNCİ KISIM

Ve duyduklarım bana o anı hatırlattı;
Bir koroyu dinliyordum, laternanın teranesiyle coşan –
Bazen sözler açıktı,
Bazense kayıp.

Dante, *ARAF*

ELLİ SEKİZ

Mersin'e vardıklarında, Ezio, Türk amiralin yanından ayrıldı. Güneş denizin üstünde parlıyordu.

"Allah seni korusun, dostum," dedi denizci.

"Şükranlarımı sunarım, Piri Reis."

"Burada geri dönüşünü bekleyeceğim. Ancak sonsuza dek kalamam."

"Biliyorum."

"Adamlarımdan birkaçını yanına almayacak mısın?"

"Hayır, yalnız seyahat etmek en iyisi."

"O zaman en azından sana bir at ayarlamama izin ver. Daha hızlı ve daha güvenli seyahat edersin."

"Minnettar kalırım."

"Sen cesur bir adamsın, Ezio Auditore ve yüce Üstat Altaïr'in değerli bir müridisin."

"Beni gereğinden fazla onurlandırıyorsunuz." Ezio karaya doğru baktı, gözleri orada takıldı kaldı. "Ay'ın iki evresi geçer de dönmezsem..."

Piri Reis vakur bir edayla başını salladı."Sana hangi tan-

rı yol gösteriyorsa, yanında olsun," dedi, vedalaşmak üzere el sıkışırlarken.

İki haftalık deniz seferini iki hafta daha süren kuzeye doğru tırmanış takip etti. Ezio önce Toros Dağları'nı aştı. Toros ve Melendiz sıradağlarının arasında kalan Niğde'de mola verdikten sonra kahverengi ormanlık tepelerden geçerek tekrar kuzeye, Derinkuyu'ya yöneldi. Ezio, Manuel Palaiologos'un isyancı ordusunun orada toplanmakta olduğunu biliyordu.

Son durağı olan şehrin göründüğü bir noktada, Nadarim adlı küçük, kasvetli bir köyde bir kez daha mola verdi. Köyün kirliliği, içinde bulunduğu güzel kırsal alana tezat oluşturuyordu. Şafak henüz sökmediğinden etrafta çok az insan vardı ve onlar da bir tarafında bir kilise bulunan meydandan atıyla geçmekte olan Ezio'yu dikkatle süzdüler.

Burada herhangi bir askeri faaliyet yoktu ve Ezio, atını ahıra bağladıktan sonra, Derinkuyu'yu daha iyi görebilmek için kilisenin çan kulesine tırmanmaya karar verdi.

Keskin gözlerle, aydınlanmakta olan gökyüzünden öteye bakarak çok uzakta kalmayan şehrin alçak binalarını taradı. Birkaç kule tepeliği şehrin manzarasını delip sivriliyordu. Fakat orada da bir garnizon olduğuna dair açık bir belirti yoktu.

Ancak, bildiği kadarıyla, bunun bir nedeni olabilirdi.

Tekrar aşağıya indi. Meydanda kimse kalmamıştı. Ezio hemen teyakkuza geçti. Atına binip tekrar yola koyulmaya niyetlenmişti ama artık hayvanı geri almak güvenli olacak mıydı, merak ediyordu. Bakımsız kilise duvarlarının gölgeleri arasında birinin pusuda beklediğini gördüğünde şüpheleri daha da arttı. Yaklaşmaya karar verdi.

Ezio ilerlerken o kişi hızla arkasına dönünce yüz yüze geldiler. Yabancı, elinde tehditkâr bir edayla hançer sallıyordu. Genç bir kadındı. Sertti, sırım gibiydi, yanık tenliydi. Vahşi bir duruşu vardı.

"Orada dur bakalım, *adi herif*!" diye hırladı kadın.

Ezio ellerini havaya kaldırdı. "Sen kime adi diyorsun?" diye sakin bir tavırla sordu. Kadının gözlerinde bir şüphe ifadesinin belirdiğini gördü.

"Kimsin sen? Manuel'in artıklarından biri mi?"

"Sakin ol. Beni Tarık gönderdi."

Kız duraksadı, sonra silahını indirdi. "Kimsin sen?"

"Auditore, Ezio"

Kız biraz daha rahatladı. "Genç şehzadenden haber aldık," dedi. "Ben Dilara, Tarık'ın buradaki başmuhbiriyim. Neden sadece seni gönderdiler? Neden daha fazla adam göndermediler? Kostantiniyye'ye ihbarlarım ulaşmadı mı?"

"Ben yeterliyim." Ezio etrafına bakındı. "Adamların nerede?"

Dilara öfkeyle atıldı. "Bir haftayı aşkın bir süre önce Bizanslılar tarafından esir alındılar. Ben köle gibi giyinmiştim ve kaçmayı başardım. Fakat diğerleri..." Konuşmasını yarıda kesip başını iki yana salladı. Sonra durup Ezio'ya döndü. "Usta bir savaşçı mısın?"

"Öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Kararını verdiğinde gelip beni bul. Şuradaki kasabada. Yeraltı şehrinin kuzey kapısının önünde bekliyor olacağım."

Ezio'ya dişlerini göstererek gülümsedi ve kertenkele gibi hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

ELLİ DOKUZ

Ezio sol bileğine piştovunu, sağ bileğine gizli süngüsünü geçirdikten sonra kemerine de bir çift sis bombası taktı. Kancasüngüsünü ise çantasının içinde bıraktı.

İki saat sonra Dilara'yı kararlaştırmış oldukları yerde buldu. Kızın bahsetmiş olduğu kapı büyüktü, demir zırhlıydı ve kapalıydı.

Dilara onu sert bir edayla selamladı ve bir girizgâh yapmadan konuşmaya başladı: "Bizanslılar birkaç gün önce adamlarımı bu mağara ağının içine götürdü. Bildiğim kadarıyla, bu kapı hepsinin arasında en az korunanı. Arada bir askerler buradan çöp çıkarır ama çoğu zaman tenhadır."

"Yani, içeriye sızıp adamlarını kurtaracağız ve onları buradan dışarı çıkaracağız, öyle mi?"

"Aynen öyle..."

Ezio kapıyı zorladı, fakat demir kapı yerinden oynamadı. Bunu üzerine Ezio kendini malıcup hissederek Dilara'ya döndü ve ona hayal kırıklığına uğramış, yapmacık bir gülümsemeyle baktı.

"*Ama onu içeriden açtıktan sonra,* diyecektim," diye cümlesini bitirdi Dilara, soğuk bir edayla.

"Öyle ya!"

"Benimle gel."

Kız onu, özel taşlık bir yolun üzerinde yuvarlanarak açılıp kapatılan; kocaman, yuvarlak bir taştan yapılmış, başka, daha büyük bir kapıyı görebilecekleri bir yere götürdü. Onlar seyrederken kapı açıldı. Buradan dışarı çıkan askerler, hizaya girdikten sonra, devriye gezmek üzere uygun adım yürüyüp uzaklaştılar.

"Ana giriş şurada, şu tepenin altında. Ancak iyi korunuyor."

"Burada bekle," dedi Ezio.

"Nereye gidiyorsun?"

"Buraya alışınam lazım."

"Bir yol göstericiye ihtiyacın var."

"Neden?"

"Orası bir labirent. Şu kuleleri görüyor musun?"

"Evet."

"Onlar havalandırma bacası. Kimisi de su kanalı. Şehir on bir kattan oluşuyor ve hepsi doksan metre aşağı iniyor."

"Sıkıntı yok."

"Kibirli bir adamsın."

"Hayır. İhtiyatlı bir adamım. Ve hazırlıksız değilim. Buranın bin beş yüz yıl önce Frigyalılar tarafından yapıldığını biliyorum ve coğrafi yapısı hakkında biraz bilgim var."

"O zaman aşağıda ne olduğunu da biliyorsundur: En dipte bir yeraltı ırmağı ağı var; onun üzerindeyse on katlı bir şehir, kiliseler, okullar, dükkânlar, atölyeler, hatta ahırlar ve elli bin insana yetecek kadar boş alan var."

"Hatta bir garnizonu gizleyecek kadar da büyük."

Dilara ona baktı. "Bir yol göstericiye ihtiyacın var," diye tekrarladı.

"Asıl burada kalacak birine ihtiyacım var."

"O zaman Tanrı seninle olsun," dedi. "Ama çabuk ol. Devriye askerlerin hepsi dışarı çıktığı an kapıyı yuvarlayıp tekrar kapatacaklar. Şansın varsa oradaki erzak arabalarıyla içeri girersin. Seni batı kapısının önünde bekleyeceğim."

Ezio başıyla onayladı ve sessizce oradan ayrıldı.

Hayatlarına dahil olan bu yeni askeri yapıdan memnun değilmiş gibi görünen Bizanslı yerel halkın arasına karıştı ve bir öküz arabasının yanında yürüyerek kapıdan zorlanmadan geçti.

Yumuşak volkan kayasından oluşan ve yılların isiyle kirlenmiş sarımsı bej duvarları meşale ışıkları aydınlatıyordu. Ancak içeride hava temizdi. Sokaklar –geniş, kasvetli dehlizler sokak diye adlandırılabilirse eğer– işlerini halletmek üzere sağa sola giderken birbirlerini itip kakan askerlerle ve şehir sakinleriyle doluydu. Ezio onların arasına girdi ve yeraltı şehrinin derinliklerine doğru iyice ilerledi.

En sonunda, girişten iki kat aşağıda, solmuş duvar resimleriyle süslü, beşik tonoz çatılı, havadar bir mağara ile karşılaştı. Üst geçitlerin birinde ilerledi ve yaklaşık yedi metre aşağısındaki mağarada duran kişilere baktı. Ortamın akustiği iyiydi ve oradaki iki adamın birbirine neler söylediklerini duyabiliyordu. Onları görür görmez tanımıştı: Karşısında Manuel Palaiologos'un cüsseli, Şahkulu'nun ise sıska bedeni duruyordu. Yanlarında bir grup muhafız

esas duruşta bekliyordu. Ezio batıya doğru ilerleyen geniş bir tünel gördü: Orası muhtemelen Dilara'nın ona daha önce göstermiş olduğu batı kapısına giden yoldu.

"Askerlerimin o silâhları kullanmak üzere gerekli eğitimi almaları ne kadar sürer?" diye soruyordu Manuel.

"En fazla birkaç hafta," diye cevap verdi asık suratlı Türkmen.

Manuel bir şeyler düşünüyormuş gibi göründü. "Ana Yeniçeri kuvveti onlara ihanet ettiğimi şimdiye kadar öğrenmiştir. Fakat intikam almak için yeterli kaynağa sahipler mi?"

"Zannetmem. Dikkatlerinin çoğunu padişahın Selim'le olan savaşına odaklamışlar."

Manuel kahkaha atmaya başladı, ancak kahkahası hızla öksürmeye ve öğürmeye döndü. "Ah!" dedi soluk soluğa. "Bu koku da neyin nesi? Havalandırmalar mı tıkandı?"

"Özür dilerim, Manuel. Belki de rüzgâr yön değiştirmiştir. Birkaç hafta önce getirdiğimiz Osmanlı esirlerinin bazıları... epey çelimsiz çıktı. Şu talihsiz... kazalarıyla karşılaştıktan sonra onları bir yere tıkmak zorunda kaldık."

Manuel bunu duyduğuna neredeyse sevinmişti, ancak endişeli de görünüyordu. "Şahkulu, öfkeni dizginlemeye çalış. Padişahın senin halkını aşağıladığını biliyorum. Ancak bizden aşağıda olan insanları ezmeye lüzum yok."

"Halkımı aşağılamak mı?" diye bağırdı Şahkulu. "Bizi hamamböceği gibi ezmeye çalıştı! Zaten bu yüzden Şah İsmail'den yana olup 'Şahkulu' –Şah'ın hizmetkârı– ismini aldım. Selçuklular Türkmen halkına, Safevilere ve Şii töresini takip edenlere karşı ne yaparlarsa yapsınlar, bu ismi taşıdığım sürece yıkılmayacağım."

"Elbette, elbette, ama yine de delilleri yok et," dedi Manuel, burnuna hoş kokulu bir mendil bastırarak oradan ayrılırken.

Şahkulu onun gidişini asık bir suratla seyretti, sonra kalan muhafızlara parmak şıklattı. "Siz üçünüz! Cesetleri toplayıp dışarı, batıdaki çöplüğe atın."

Muhafız birliğindeki çavuş endişeli göründü. "Şahkulu, batı kapısının anahtarı bende değil," diye kekeleyerek konuştu.

Şahkulu bir anda parladı. "O zaman bul, aptal herif!" diye böğürdükten sonra oradan öfkeyle uzaklaştı.

Yalnız kalan muhafızlar birbirlerine baktı.

"Anahtar kimde? Fikri olan var mı?" dedi çavuş ters ters. Adamlarının önünde kendisine aptal denmesi hoşuna gitmemiş, onların yüzlerindeki sırıtışları da beğenmemişti.

"Sanırım Nikolos'ta," dedi içlerinden biri. "Ama bugün izinde."

"O zaman Üçüncü Kat'taki pazardadır," diye araya girdi diğer asker.

"Şüphesiz tıkınıyordur," diye homurdandı ilk adam. "*Hristé mou!* Şahkulu'nu mızrakla deşmek isterdim!"

"Hey, hey!" dedi çavuş sertçe. "Bunu kendine sakla, *edâxi?*"

Ezio son kelimeleri zar zor duydu. Bir kat aşağıdaki pazarın yolunu çoktan tutmuştu.

ALTMIŞ

Ara yollarının yeraltının derinliklerinde olması dışında, pazar –etten, sebzeye; kokuları dört bir yana yayılan, hatta açık havada olsa bu kadar yoğun duyulmayacak baharatlardan kıyafetlere ve ayakkabılara kadar halkın ihtiyacı olan her şeyi satan tezgâhlarıyla– diğer pazarlara çok benziyordu. Etrafta küçük meyhaneler ve şarap satan dükkânlar da vardı. Bu dükkânlardan birinin yanındaki boş bir alanda, sarhoşlar arasında –görünüşe bakılırsa açık tenli bir hayat kadını yüzünden– kavga çıkmıştı. Dükkânının masalarının birinde, bir sandalyede zarifçe oturmakta olan bu yaşlıca ve sıska kadın ise manzarayı seyretmekten apaçık zevk alıyordu.

Birbirlerine yumruk savurmakta olan iki adamın çevresinde bir çember oluşmuştu ve izleyiciler kışkırtıcı sözlerle, tiz seslerle bağırarak onları dolduruşa getiriyordu. Ezio çemberin dış kısmına katıldı.

"Benzet onu!"

"Çak ağzına!"

"Öldür şu şerefsizi!"

"Elinden gelen bu mu?"

"Kan! Kan!"

"Parçala onu!"

Çoğu kavgacılar kadar sarhoş olan seyircilerin arasında darmadağınık bir sakalı ve küçük bir çenesi olan, şişman, kıpkırmızı suratlı bir asker vardı. Elinde bir şarap tulumu taşıyor, geri kalanlarla birlikte bağırıyordu. Ezio adamın kemerindeki, ağzı açık duran deri keseyi çoktan fark etmişti ve kocaman, demir bir anahtarın oradan dışarı çıkan başını görebiliyordu. Etrafına bakındı ve uzak bir noktada, duvarları resimlerle kaplı salondan çıkan üç muhafızın, çarşının içinden geçerek yaklaşmakta olduğunu gördü.

Kaybedecek zaman yoktu. Şişman askere arkadan sokuldu ve tam silah arkadaşları ona ismiyle seslenirken anahtarı kesesinin içinden çekip aldı.

Nikolos'un birçok açıklama yapması gerekecek, diye düşündü Ezio, tekrar İkinci Kat'a ve pis kokunun yayılmış olduğu tünele –tahminlerine göre, batı kapısına çıkan tünele– yönelirken.

ALTMIŞ BİR

"Oyalandın," dedi Dilara sert bir fısıltıyla, Ezio batı kapısını içeriden açıp onun girmesine izin verirken.

"Hoş geldin," diye mırıldandı Ezio ciddi bir tavırla.

Sonra Dilara tam da Ezio'nun ondan beklediği hareketi yaptı: Öğürerek elini hızla yüzüne götürdü. "*Aman Allahım!* Bu da ne?"

Ezio geri çekildi ve kapı boşluğunun hemen iç tarafında kalan geniş bir duvar girintinin içine yığılmış ölü bedenleri gösterdi. "Herkes esir alınmamış."

Dilara hızla ceset yığınına doğru koştu, sonra yarı yolda durdu ve gözlerini dehşetle o noktaya dikti. "Zavallı insanlar. Allah hep onların yanında olsun!" Keyfi iyice kaçarken omuzları düştü. Taşıdığı sert dış görünüşün altında biraz daha insaniyetli durdu. "O Türkmen dönek Şahkulu yaptı bunu, biliyorum," diye devam etti.

Ezio başıyla onayladı.

"Onu öldüreceğim!"

Genç kadın bunu söyledikten sonra koşarak uzaklaştı.

"Bekle!" diye bağırdı Ezio onun arkasından, fakat artık çok geçti. Kız çoktan gitmişti.

Ezio da Dilara'nın arkasından yola koyuldu ve onu uzun süre sonra küçük bir halk meydanına bakan kuytu bir noktada buldu. Dikkatle yaklaştı. Dilara'nın sırtı ona dönüktü ve meydanda gerçekleşen, onun hâlâ göremediği bir şeye bakıyordu.

"Ortak hareket etmekte çok iyi değilsin," dedi Ezio yaklaşırken.

Kız dönmedi. "Geri kalan adamlarımı kurtarmak için buradayım," dedi soğuk bir edayla. "Dostluk kurmak için değil."

"Ortak hareket etmek için dostluk kurmana gerek yok," dedi Ezio daha da yaklaşarak. "Ama adamlarının nerede olduğunu öğrensem iyi olur, sana onları bulmanda yardımcı olabilirim."

Konuşması acı dolu bir çığlıkla bölününce hızla Türk casusun yanına geldi. Kızın yüzü ifadesizleşmişti.

"Oradalar," dedi eliyle işaret ederek.

Ezio kızın parmağının gösterdiği yönü takip etti ve meydanda birkaç Osmanlı esirinin elleri bağlı halde yerde oturmakta olduğunu gördü. Onlar seyrederken, esirlerden biri Bizanslı muhafızlar tarafından sertçe yere yatırıldı. Yakında derme çatma bir darağacı vardı ve oradan kolları arkasında bükülmüş halde bileklerinden bağlanmış başka bir Osmanlı esiri sarkmaktaydı. Esirin yanında, cellat maskesi takmış olsa da kolayca tanınabilen Şahkulu duruyordu. Şahkulu bedenine yumruk üstüne yumruk indirdikçe esir çığlık atıyordu.

"O, Janos," dedi Dilara Ezio'ya, nihayet ona dönerek. "Ona yardım etmeliyiz!"

Ezio olup biteni dikkatli izledi. "Bir tabancam var, ancak onu kullanamam," dedi. "Üzerindeki beden zırhı kurşun geçirmeyecek kadar kalın." Duraksadı. "Daha yakına gitmem lazım."

"Çok az zaman var. Bu bir sorgulama değil. Şahkulu Janos'a işkence ederek onu öldürmeye çalışıyor. Sonra başka birine sıra gelecek. Sonra başka birine, sonra başka birine..."

Kız her darbede, her çığlıkta yüzünü buruşturuyordu.

Şahkulu'nun adamlarının kahkahalarını ve alaycı sözlerini duyabiliyorlardı.

"Sanırım bu işi nasıl yapacağımızı çözdüm," dedi Ezio. Kemerinden bir sis bombası çıkardı. "Ben bunu atınca, dolanıp sağ tarafa git. Etrafa bombanın dumanı çökünce adamlarının bağlarını kesmeyi dene."

Dilara başıyla onayladı. "Peki ya Şahkulu?"

"Onu bana bırak."

"O kalleşin işini bitirmek için elinden geleni yap."

Ezio bombanın pimini çekti, bir müddet dumanın fışkırmaya başlamasını bekledi ve dikkatle hedef alarak bombayı darağacına doğru fırlattı. Bizanslılar tüm direnişi ortadan kaldırdıklarını düşünüyorlar ve bir saldırı beklemiyorlardı. Bu yüzden tamamen gafil avlandılar.

Kargaşa sürerken, Ezio ve Dilara yokuştan hızla aşağı indi ve meydana vardı. Sonra biri sağa, biri sola ayrıldı. Ezio üzerine gelen ilk muhafızı yere yığdı ve sol kolundaki zırhla bir diğerinin çenesini parçaladı. Ardından gizli süngüsünü yuvasından çıkardı ve hızla, ağır bir pala çekmiş olan Şahkulu'nun üzerine doğru ilerledi. Saldırının nereden geleceğini kestiremeyen adam endişeyle bir sağa

bir sola dönerek olduğu yerde duruyordu. Dikkatinin dağıldığı anda, Ezio onun üzerine sıçradı ve süngüsünü göğsünün üst kısmına, maskesinin çene kısmıyla beden zırhının arasına sapladı. Süngüyü olduğu yerde tutarken yumruğunun etrafından baloncuk baloncuk koyu kırmızı kan fışkırdı. Şahkulu yere yığıldı; Ezio ise onunla birlikte yere düştü ve çırpınışları şiddetini kaybetmekte olan adamın bedenin üzerinde oturur halde kaldı. Şahkulu'nun gözleri kapandı.

"Cinayeti saplantı haline getiren insanlar merhameti hak etmezler," dedi Ezio, dudaklarını adamın kulağına yaklaştırarak.

Fakat o anda Şahkulu'nun gözleri hızla açıldı, delirmiş gibi baktı ve ardından zırhlı bir yumruk Ezio'nun boğazına fırlayıp onu sıkıca kavradı. Şahkulu çılgınca kahkaha atmaya başladı. O kahkaha atarken yarasından fışkıran kanın akışı daha da şiddetlendi; Ezio ise süngüyü daha derine soktu ve sertçe döndürdü. Derken Şahkulu son bir gayretle Ezio'yu üzerinden atarak onu tozun toprağın içine sere serpe yatırmayı becerdi. Sonra, can çekişmeleri arasında sırtı iki büklüm oldu ve boğazında bir hırıltı duyuldu. Hemen ardından da arkaya doğru yığılıp hareketsiz kaldı.

Toparlanıp doğrulan Ezio süngüsünü Şahkulu'nun cüppesiyle temizledi. Bu esnada Dilara adamlarından bazısını serbest bırakmayı çoktan başarmıştı. Ezio bakışlarını tam zamanında çevirince, kızın kaçmakta olan, kurtulmuş son Bizanslının sırtına doğru atılarak temiz bir hareketle adamın boğazını yardığını gördü. Hemen sonra Dilara kurbanının üzerinden geri sıçrayıp yere bir kedi gibi indi ve kurtardığı adamlarına döndü.

Ezio bu sefer öldüğünden emin olmak için Şahkulu'nun bedenine bir tekme attı. Dilara ise adamlarını kollarından tutup ayağa kaldırmakla meşguldü.

El bağlarını kesip darağacından aşağı indirdiği Janos ona, "Sağ ol, Dilara," dedi.

"Yürüyebilecek misin?"

"Sanırım."

Ezio onlara yaklaştı. "Adamların, Manuel'e silahları getiren Osmanlı müfrezesi miydi?"

Dilara başıyla onayladı.

"O zaman o silahlar yok edilmeli."

Kız tekrar başıyla onayladı. "Gerçi çoğu aslında çalışmıyor. Fakat barut gayet gerçek – onun sahtesini yapamazdık."

"*Bene*," dedi Ezio. Etrafında duran Osmanlılara baktı. "Patlamaları duyana kadar gözden kaybolun, sonra kaçın!"

"Patlamalar mı?" dedi Dilara. "Öyle bir şey yaparsan ortalık cehenneme döner. Tüm şehir senin yüzünden paniğe kapılır."

"Zaten ona güveniyorum ya," diye karşılık verdi Ezio. "Patlamalar çalışır durumda ne kadar silah varsa hepsini yok edecek. Paniğe gelecek olursak, bize zararından çok faydası dokunur."

Dilara bu fikri bir süre düşündü. "Pekâlâ. Adamlarımı güvenli bir yere götüreceğim. Peki ya sen ne yapacaksın?"

"Patlamalardan sonra... Manuel Palaiologos'un peşine düşeceğim."

ALTMIŞ İKİ

Yeraltı şehrinde büyük mahzenler –Manuel'in ordusuna ait barut ve silahların saklandığı, insan yapımı geniş mağaralar– vardı. Barut fıçılarını halatlardan yapılma gergin yolların üzerinde bir yerden diğerine taşımak için kütük ve palangalardan oluşan bir kasnak ağı kurulmuştu. İşte Ezio da Beşinci Kat'ta bulunan bir üst geçitteki gözetleme noktasından etrafı seyrederken, Manuel'in dönek askerlerinin sıkı gözetimi altında tam da böyle bir eylemle meşgul olan sivil Bizanslı grupları gördü. Bu, onun için mükemmel bir fırsattı ve güvenlik bu kadar gevşek olduğu için Tanrı'ya şükranlarını sundu. Oradakiler hiçbir saldırı tehlikesi altında olmadıklarından belli ki son derece emindiler. Ezio da Şahkulu ile işkenceci arkadaşlarının öldürülme haberinin henüz buralara yetişemeyeceği bir hızla hareket etmişti.

Gizli süngüsünü kancasüngüsüyle değiştirmiş, piştovuna bir kez daha mermi sürmüştü. Bir işçi grubunun arasına girdi ve bir barut fıçısının iki takım kütük ve palanga

arasında halatlardan birinin üzerinden aşağıya indirilişini seyretti. Etraflarında yüzlerce fıçı üst üste istiflenmiş duruyordu. Duvarlara da içlerinde misket tüfeği bulunan ahşap kasalar sıralanmıştı.

"Yavaş yavaş! Yavaş yavaş!" diye bağırıyordu bir çavuş. "Darı değil bunlar, barut!"

"Anlaşıldı!" diye seslendi bocurgat kullanan bir adam.

Ezio etrafına göz gezdirip plan yaptı. Oralarda olduğunu bildiği üç mahzen boyunca zincirleme tepkimeye neden olacak büyük bir patlamaya yol açabilirse...

Bu pekâlâ işe yarayabilirdi.

İşçilerin arasına gizlenerek dehlizlerde dolanırken, ruh hallerinin ne durumda olduğunu görmek için insanların sohbetlerini dikkatle dinledi. Ve bunu yaparken, bütün Bizanslıların zalim olmadığını anladı. Her zamanki gibi, sadece egoları çok yüksek olanlar, iktidar açlığı çekenler ve diğer herkesin talihsizliklerinde pay sahibi olanlar öyleydi.

"Daha kötüsü olabilirdi, biliyorsun," diyordu bir kadın, erkek işçi arkadaşına.

"Daha kötüsü mü? Bundan daha kötüsü mü?"

"Türk'ün sarığı Papa'nın tacından daha iyidir. En azından Osmanlılar Ortodoks Kilisesi'ne saygı gösteriyorlar."

"Şşş! Ya biri duyarsa!" diye uyardı başka bir kadın.

"Bu aklını kaçırmış ya!" Adam ilk konuşan kadına döndü. "Dediklerini kulağın duysun!"

"Peki, ben aklımı kaçırdım. Bir köstebek gibi yeraltında yaşayıp zorla çalıştırılmayı tercih ediyorsan, öyle olsun!"

Adam bunun üzerinde düşündü. "Şey, savaşa katılmak istemediğim kesinlikle doğru. Aileme bakmak istiyorum, o kadar."

Başka bir adam, Tapınakçı üniforması giymiş bir çavuş bunu duymuştu ve tam olarak hoşgörüsüz sayılmayacak bir tavırla şöyle lafa girdi: "Hiç kimse savaş istemiyor, dostum – ama ne yapabiliriz ki? Şu halimize bak! Nasıl yaşadığımıza bak! O Türkler topraklarımızı ele geçirdiler. Mücadele etmeden boyun mu eğelim yani?"

"Yo, yo," dedi ilk konuşan adam. "Sadece... bilmiyorum. Bu işten usandım artık. Hepimiz savaşmaktan çok yorulduk!"

Aynı fikirdeyim, diye düşündü Ezio, beş-altı metre yüksekliğindeki iki fıçı sırasının arasından gizlice çıkarken.

Tek başına kalınca, zemin seviyesindeki bir fıçıyı enli kılıcının ucuyla deldi ve akan barutu deri bir kesenin içinde topladıktan sonra, fıçı sıralarının arasındaki yola, ikinci dehlizin girişine kadar şerit şeklinde barut döktü. Orada da aynı şeyi yaptı, üçüncü dehlizde de, ta ki barut şeridi oradan açılan kemerli kapıya ulaşana kadar. Ardından, tüm sıradan işçiler akşam olunca oradan ayrılıp tehlikeden uzaklaşana dek sabırla bekledi.

Sadece muhafızlar kalmıştı.

Ezio geri çekileceği yolun güvenliğini sağladıktan sonra çıkıştan birkaç metre ötede konuşlandı ve piştovunu çıkarıp en yakındaki fıçıya ateş etti. Sonra da arkasına dönüp koştu.

Ardından gelen muazzam patlama silsilesi yeraltı şehrinin temellerini bir deprem gibi salladı. Tavanlar parçalandı ve o kaçarken arkasında yıkıldı. Dört bir yanda duman, toz, moloz ve keşmekeş vardı.

ALTMIŞ ÜÇ

Ezio, İkinci Kat'taki devasa mağaraya Manuel ile aynı zamanda vardı. Adam içeriye yetenekli muhafızlardan oluşan büyük bir güçle çevrili halde, tereddüt ede ede girmişti. Ezio kendisini bir payandanın arkasına sakladı ve izlemeye koyuldu. Yapabilirse, bu işi bu akşam bitirecekti. Manuel'in kayıp Masyaf anahtarını –Tapınakçıların Topkapı Sarayı'nın altından çıkarmış olduğu anahtarı– taşımakta olduğunu görmüştü. Onu yanında taşıdığına göre, geleceğin sözde Bizans İmparatoru kaçışını planlıyor olmalıydı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Manuel, yarı öfkeli yarı korkmuş bir ifadeyle.

"Sabotaj, Manuel," dedi yanı başındaki bir Tapınakçı yüzbaşısı. "Saklanmanız gerek."

Haykırmakta olan, paniğe kapılmış insanlardan oluşan bir kalabalık mağaranın bir ucunu doldurmaya başlamıştı. Ezio, Manuel'in anahtarı iri bedenine doladığı bir omuz çantasının içine koyuşunu ve Tapınakçı subayına dirsek atıp adamı kenara itişini seyretti. "Çekil yolumdan," dedi Manuel öfkeyle.

Tırmanıp bir seki duvarının üzerine çıktı ve kalabalığa seslendi. Ezio insan topluluklarının içinde yan yan ilerleyerek kalabalığa katıldı, Manuel konuşurken avına daha da yaklaştı.

"Vatandaşlar!" dedi Manuel yüksek bir sesle. "Askerler! Kendinize hâkim olun. Korkuya boyun eğmeyin. Bizler Konstantinopolis'in gerçek önderleriyiz. Bu toprağın kralarıyız. Bizler Bizanslılarız!" Etki yaratmak için durdu, ancak bir alkış beklediyse de tek bir alkış duyulmadı. Bu sebeple, konuşmasına devam etti. "*Kourayo!* Cesaretli olun! Pes etmeyin! Hiç kimseye boyun eğip sizin cesaretinizi kırmasına–"

Ezio'nun yaklaştığını görünce konuşmasını yarıda kesti. Bir tür altıncı his, içinde bir panik duygusunu tetiklemiş olmalıydı, çünkü kendi kendine lanet okuyup duvarın üzerinden çevik bir şekilde sıçradı ve alanın arkasındaki bir çıkış noktasına doğru hızla koşmaya başladı. Bu esnada adamlarına da seslendi: "Durdurun şu adamı! Sivri başlığı olan uzun boylu adamı! Gebertin onu!"

Ezio şaşkına dönen kalabalığı yardı ve ilerlerken Tapınakçı muhafızlarını kâh atlatarak kâh yere devirerek Manuel'in arkasından koşmaya başladı. En sonunda tüm muhafızlardan kurtulunca arkasına baktı. Adamlar kasaba ahalisi kadar şaşkındı, onun sapmış olduğu yön dışında her yöne bakıyor, yüksek sesle meydan okuyan sözler savuruyor, üstlerini başlarını kontrol ettikten sonra kararlı bir şekilde kaçıp uzaklaşıyorlardı. Manuel ise adamlarının tekinin bile onun peşinden gelemeyeceği kadar hızlı bir şekilde sıvışmıştı. Onu sadece Ezio'nun keskin gözleri kaçırmamıştı.

O kadar şişman bir insana göre, Manuel şüphesiz gayet iyi ilerliyordu. Ezio, sadece avının aniden sapıp uzaklaşmadığından emin olmak üzere yan yollara bakmak için durarak, loşça aydınlatılmış, uzun bir koridor-sokaktan hızla aşağı indi. Epey ötesinde, meşale ışığıyla parıldamakta olan ipek bir cüppe gözüne ilişti. Manuel, kayanın içine oyulmuş dar bir merdivenden Birinci Kat'a çıkıyordu. Cephanesi gitmiş ve ordusu tamamen dağılmış olan sözde hükümdar, bir an önce kendini dışarı atmaya çalışıyordu.

Ezio hızla onun peşinden gitti.

Manuel'i en sonunda Birinci Kat'ta, sert bir kayalığa oyulmuş boş bir evin içinde köşeye sıkıştırdı. Adam arkasına döndü ve pis dudaklarında beliren tuhaf bir gülümsemeyle ona baktı.

"Buraya Masyaf anahtarı için mi geldin?" diye sordu. "Bu mu sebebin? Bizim iki yıllık emeğimizi çalmak... Assasinlerin fırlatıp attığı şeyi geri almak için mi geldin?"

Ezio cevap vermedi, ancak onu dikkatle süzdü. Bu adamın elinde halen ne tür gizli kozlar olabileceğini söylemek imkânsızdı.

"Sen kaybedilmiş bir savaşı sürdürüyorsun, Assasin!" diye devam etti Manuel, ancak bir tür çaresizlik ifadesi sinsi sinsi gelip sesine yerleşiyordu. "Sayımız büyüyor ve etki alanımız genişliyor. Ortalık yerdeyiz ama görülmüyoruz."

Ezio bir adım yaklaştı.

"Dur ve biraz düşün!" dedi Manuel, yüzüklü ellerinden birini kaldırarak. "Bugün son verdiğin hayatları düşün, buraya ektiğin anarşi tohumlarını düşün! Sen! Sen kendi nafile arayışını ileriye götürmek için bizi kullanarak

zavallı ve yerlerinden edilmiş bir halktan istifade ediyorsun! Fakat biz şerefimiz uğruna savaşıyoruz, Assasin! Bu dertli topraklara barışı yeniden getirmek için savaşıyoruz."

"Tapınakçılar barıştan söz etmekte hep hızlıdırlar," diye karşılık verdi Ezio, "ancak iktidardan ödün vermekte çok yavaştırlar."

Manuel umursamaz bir el hareketi yaptı. "Çünkü iktidar barışı doğurur. Aptal! Tam tersi imkânsız. Bu insanlar onları ayağa kaldırıp yola getirecek güçlü bir el olmazsa boğulurlar!"

Ezio gülümsedi. "İşte ben de bu güçlü canavarı öldürmeye geldim işte."

Manuel onun gözlerinin içine baktı ve Ezio adamın kaderine boyun eğdiğine dair rahatsız edici bir izlenime kapıldı. Parlayan mücevherleri ve hoşça kesilmiş bir bıyığı olan bu şişman ve zarif adamın üzerinde tuhaf bir ağırbaşlılık vardı. Ezio süngüsünü yuvasından çıkardı ve Manuel'in göğsüne sapladı, derken kendisini dizlerinin üzerine çökmekte olan adamın yere inmesine yardım ederken buldu. Fakat Manuel yere yığılmadı. Sırtını taş bir banka yasladı ve Ezio'ya sakin bir şekilde baktı. Konuştuğunda sesi bitkin çıktı. "Konstantin'in halefi olmam gerekiyordu. Birçok planım vardı. Ne kadar beklediğimi biliyor musun?"

"Hayallerin seninle birlikte ölecek, Manuel. İmparatorluğun yok oldu."

Şüphesiz acı çekiyor olsa da, Manuel neşeli bir ses tonuyla konuşmayı başardı. "Ah, ancak bu hayallere sahip olan tek kişi ben değilim, Assasin. Tarikatımızın hayalleri evrenseldir. Osmanlı, Bizans... bunlar sadece etikettir,

kıyafettir ve görünüştür. Bu aldatmacaların altında, tüm Tapınakçılar aynı ailedendir."

Ezio kendisini sabrını kaybederken buldu; zamanın geçtiğinin farkındaydı. Henüz kendisi oradan çıkmamıştı. "Bu kadar gevezelik yeter. Masyaf anahtarı için buradayım." Eğildi ve hâlâ Manuel'in omzunda olan çantayı aldı. Manuel birden elli sekiz yaşından daha yaşlı gözüktü.

"Al onu o zaman," dedi acı ve zevk içinde. "Al da kaderinin peşinden git. Gör bakalım, aramızdan biri seni öldürmeden Masyaf Arşivi'ne yüz metre yaklaşabilecek misin!"

Derken tüm bedeni kaskatı kesildi ve kollarını uykudan uyanıyormuş gibi uzattı, sonra boyutsuz ve sessiz bir karanlığın içine doğru ilerledi.

Ezio düşüncelere dalmış bir halde cesede bir müddet daha baktı, sonra hızla Manuel'in omuz çantasının içini karıştırdı. Anahtar dışında hiçbir şey almadı. Onu kendi yan kesesinin içine attı ve çantayı Manuel'in yanı başına fırlattı.

Ardından, gitmek üzere arkasını döndü.

ALTMIŞ DÖRT

Yeraltı şehrinin üst katları, subaylarına sadık olan ve daha sonra neler olabileceği konusunda kararsız kalan Tapınakçı ve Bizans askerleri tarafından kapatılmıştı. Manuel'in cesedinin bulunması da çok uzun sürmeyecekti. Böylece Ezio en iyi –belki de tek– kaçış yolunun, yapının On Birinci Katı'nı işgal eden yeraltı ırmağı ağı üzerinden olacağına karar verdi.

Derinkuyu'nun alt katları dünya üzerindeki cehennem gibiydi. Yeraltı sokaklarını duman ve sis doldurmuştu. Ezio'nun Manuel'in silah ve mühimmat depolarını ortadan kaldırmış olduğu ambarların hem altındaki hem de üstündeki katlarda küçük küçük yangınlar çıkmıştı. Yıkılan tavanlar ve duvarlar birçok geçidi kapatmıştı, bu yüzden Ezio sık sık dolambaçlı yollardan gitmek zorunda kaldı. Birçok kez, enkaz yığınlarının önünden geçerken, yıkılan duvarların altında ezilmiş olan insanların, molozların arasından çıkan kol ve bacaklarını gördü. Zihnini yapmış olduğu şeyin neticelerine kapamayı denedi, ama başarılı

olamadı. Hem askerler hem de şehir sakinleri yüzlerine mendil bastırmış ve gözlerinden yaşlar gelir halde, sersem sersem etrafta geziniyordu. Ezio, kendisi de nefes almakta zaman zaman zorlanarak, en aşağıdaki kata varana kadar kayanın içine oyulmuş yokuşları, koridorları ve merdivenleri kullanarak azimle aşağıya doğru inmeye devam etti.

Burada hava daha temizdi ve kapalı bir yerdeki suyun rutubetli kokusu o daha Dokuzuncu Kat'a ulaştığında burnuna gelmeye başlamıştı.

Patlamaların neden olduğu kargaşa ve karışıklıktan ötürü, Ezio şehrin içinden kimseye görünmeden geçmeyi başarmıştı. Şu anda yapay bir yeraltı gölünün yanındaki bir iskelenin üzerinde tek başına duruyordu. Bu kadar aşağıda insanın yön duygusunu kaybetmemesi zor olduğundan güney olduğunu tahmin ettiği tarafın iyice ilerisinde, gölü besleyen ırmağın gölden ayrılıp tekrar açık havaya çıktığı noktada bir ışık zerresi gördü. Orası epey mesafe ötede ve Derinkuyu yerleşkesinin epey aşağısında olmalıydı, fakat Ezio'nun bunun üzerinde düşünecek vakti yoktu, çünkü belki yirmi metre ötedeki başka bir iskeleden yola çıkmakta olan, beş-altı Bizanslı denizcinin kullandığı bir sandal görüyordu. Fakat Ezio'nun asıl dikkatini çeken, sandalın ünlü yolcusu oldu. Hemen arka tarafta şık görünümlü, sakallı bir adam duruyordu.

Şehzade Ahmet Osman.

Ahmet de Ezio'yu görmüş ve kürekçilerine ona yaklaşmaları için emir vermişti. Konuşabilecek kadar yakına geldiğinde, alaycı bir edayla Assasin'e seslendi.

"Zavallı Manuel. Palaiologos ailesinin son ferdiydi."

Ezio bir an konuşamayacak kadar çok şaşırdı. Sonra dedi ki: "Haberler hızlı yayılmış."

"Ee bir tek Assasinlerin casusları olacak değil ya!" Ahmet omuzlarını silkti. "Ancak Manuel'e Masyaf seferimizin sorumluluğunu vermemeliydim. Kibirli bir adamdı. İdare edilmesi imkânsızdı."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Ahmet. Neden Tapınakçılar?"

"Şey, Ezio –ya da bilmiyormuş gibi yapıp sana hâlâ 'Marcello' mu desem?– şöyle oluyor: Babayı oğula, kardeşi kardeşe düşüren saçma kan davalarından bıktım. Gerçek barışa ulaşmak için, insanlığın üstün bir zihnin yol göstericiliğiyle tek bir vücut gibi düşünüp hareket etmesi gerek." Durdu. "Yüce Tapınak'taki sırlar bize bu imkânı tam manasıyla verecektir. Altaïr de bizi ona ulaştıracaktır."

"Sen kendini kandırıyorsun! Altaïr'in sırları senin için değil! Ayrıca Yüce Tapınak'ı asla bulamayacaksın!"

"Göreceğiz."

Ezio, Ahmet'in onun arkasına doğru baktığını fark etti ve döndüğünde bir grup Bizans askerinin iskelenin üzerinden kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Her neyse, seninle ahlak ve etik tartışmaları yapmak niyetinde değilim, Assasin. Masyaf anahtarları için buradayım."

Ezio alay eder gibi gülümsedi ve Manuel'den yeni almış olduğu anahtarı çıkarıp havaya kaldırdı. "Bundan daha fazlası var mı demek istiyorsun?"

"Öyle duydum," diye karşılık verdi Ahmet nazik bir edayla. "Ama belki de bunu senden çok daha bilgili birine sorsam iyi olacak. Sofia Sartor'a. İsmini doğru öğrenmiş miyim?"

Ezio belli etmemeye çalışsa da çok tedirgin olmuştu. "O hiçbir şey bilmiyor. Onu rahat bırak!"

Ahmet gülümsedi. "Göreceğiz."

Verdiği işaretle adamları kayığın başını çevirmeye başladı.

"Ona dokunursan seni öldürürüm."

"Öyle bir şeye kalkışacağını biliyorum, sevgili Ezio. Fakat başaracağın konusunda şüphelerim var." Sesini yükselterek kıyıdaki adamlarına seslendi. "Onu hemen öldürüp anahtarı alın ve sonra da derhal bana getirin."

"Kalıp gösteriyi seyretmeyecek misin?" diye soğukkanlı bir tavırla sordu Ezio.

"Kendi güvenliğime çok büyük bir saygı besliyorum," diye karşılık verdi Ahmet. "Şanını biliyorum ve yapabileceklerinin bir örneğine bugün burada şahit oldum. Şu an köşeye sıkıştırıldığın için de iki kat daha tehlikeli olacağını tahmin ediyorum. Üstelik şiddetten nefret ederim."

Sandal ilerleyip uzaklaşarak Ezio'yu önünde sıralanmış olan Bizans askerleriyle karşı karşıya bıraktı. Ezio seçeneklerini değerlendirdi.

Fakat hiçbir seçenek yoktu.

İskelenin ucundaydı, geri çekilebileceği bir yer yoktu ve yüzerek kaçması da imkânsızdı. Karşısında yirmi-otuz kadar adam duruyordu. Bazıları onun ambarlara verdiği hasardan kurtulmuş olan misket tüfeklerinden taşıyordu. Müfrezenin komutanı yaklaştı.

"Bize anahtarı var, *kyrie*," dedi alaycı bir ifadeyle. "Başka seçeneğinin olduğunu zannetmiyorum."

İki yanındaki tüfekli askerler silahlarını kaldırdı.

Ezio onlara baktı. Bu kez yenilgiye uğradığını biliyordu. En fazla iki atış yapabileceği piştovu, gizli süngüsü ve enli kılıcı vardı. Fakat en hızlı hareketini yapsa bile misket

tüfeklerinin mermileri o anda üzerine yağacaktı. Belki de her halükârda ateş edeceklerdi. Bu, anahtarı almanın en basit yolu olurdu doğrusu. Belki de yere yığılmadan önce anahtarı göle fırlatacak zamanı bulurdu.

Ezio'nun dua etmekten başka çaresi yoktu: Umuyordu ki Yusuf diğer dört anahtarın Tapınakçıların ellerine geçmesine asla izin vermeyecek ve Sofia da o gereksiz işkenceye maruz kalmayacaktı, çünkü kadına sırf onun güvenliği için anahtarların nerede olduğu konusunda hiçbir bilgi vermemişti.

Fakat belli ki yeterince dikkatli davranmamıştı.

Eh, herkesin yolu bir yerde son buluyordu işte.

Komutan elini kaldırdı ve tüfekli askerlerin parmakları tetiklerin etrafında kıvrıldı.

ALTMIŞ BEŞ

Tüfekler ateş alınca, Ezio kendini yüzüstü iskelenin üzerine fırlattı.

Arkalarından ve tepelerinden gelen oklar Bizanslıların üzerine yağmur gibi yağdı. Saniyeler sonra, Şehzade Alımet'in askerlerinin hepsi gölün kenarında ya ölü ya da yaralı halde yatıyordu.

Bir mermi Ezio'nun başlığını sıyırıp geçmişti, fakat onun dışında burnu bile kanamamıştı. İlerlemiş yaşına rağmen tepkilerinde bir yavaşlama olmadığı için Tanrı'ya şükrediyordu. Ayağa kalktığında Dilara'nın iskelenin diğer ucunda durmakta olduğunu gördü. Oraya inen merdivenin tepesindeki gözetleme noktalarından da Dilara'nın adamları aşağıya iniyordu. Zemin seviyesine çoktan ulaşmış olanlar Bizanslıların arasında ilerliyor, ölüleri kontrol edip yaralılarla ilgileniyordu.

"Seni bir an yalnız bırakmaya gelmiyor," dedi Dilara.

"Öyle görünüyor," dedi Ezio. "Teşekkür ederim."

"İstediğini aldın mı?"

"Evet."

"O zaman seni buradan çıkarmamız gerek. Ortalığı birbirine kattın, biliyorsun."

"Öyle gibi."

Dilara başını iki yana salladı. "Yaralarını sarmaları yıllar alacak. Tabii sarabilirlerse... Fakat seni bulduklarında dışarı fırlatacak kadar güçleri kalmıştır. Bu taraftan!"

Basamaklardan tekrar yukarı çıkmaya başladı.

"Bekle! Buradan bir sandalla dışarı çıksam olmaz mı?"

"Delirdin mi? Irmağın açık havaya çıktığı noktada seni bekliyorlardır. Orası dar bir geçit. Anında ölürsün! Çabalarımın öylece boşa gitmesini istemiyorum."

Ezio itaatkâr bir şekilde onu takip etti.

Birkaç kattan geçip tekrar yukarı tırmandılar ve güneye doğru kıvrılan bir sokağa girdiler. Buradaki duman bir şekilde dağılmıştı ve etraftaki insanlar yangınları söndürmekle meşgul olduğundan onlara pek dikkat etmediler. Dilara çok hızlı ilerledi ve çok geçmeden Ezio'nun şehrin batı yakasında açmış olduğuna benzer bir kapıya vardılar. Kız bir anahtar çıkardı ve demir zırhlı ahşap kapıyı açtı.

"Etkilendim," dedi Ezio.

"Etkilenmen de gerek zaten. Kostantiniyye'dekilere söylersin, içleri rahat olsun, buradaki adamları gayet iyi iş çıkarıyor."

Ezio kapıdan içeri sızmakta olan ve yeraltı şehrinin karanlığından sonra kör edici gelen gün ışığının karşısında gözlerini kıstı. Kasvetli, küçük Nadarim köyünün bir kambur gibi durduğu, güneye doğru kıvrılan bir yol gördü.

"Atın oradaki ahırda eyeri hazırlanmış ve karnı doyurulmuş halde seni bekliyor. Eyer çantalarında yiyecek ve

içecek var. Atı korkmadan alabilirsin. Köy kurtarıldı! Binaları boyamaya başladılar bile – Allah şahit, köyün yüzü gülmüyordu, ama artık zalimlerin ellerinden kurtuldu," dedi Dilara muzaffer bir edayla. "Neyse, şimdi buradan çıkman lazım. Olup bitenler Ahmet'in kulaklarına çok geçmeden ulaşır. Kendisi geri dönmeye elbette cesaret etmez, ancak arkandan birini yollayacağından emin olabilirsin."

"Adamı kaldı mı ki?"

Dilara gülümsedi; biraz gergin bir gülümsemeydi bu, ama gerçekten gülümsemişti. "Git hadi, git. Hafta sonuna doğru Niğde'ye varırsın. Yolda biri gırtlağını kesmezse dolunay çıkana kadar Mersin'e dönmüş olursun."

"Programın ilerisindeyim."

"Tebrikler."

"Peki ya sen ne yapacaksın?"

"Buradaki işimiz bitmedi. Her halükârda, Kostantiniyye'den kesin bir emir gelmeden hareket etmeyiz. Tarık'a selamlarımı ilet."

Ezio bir an ona ciddi bir sessizlik içerisinde baktı, sonra "Bab-ı Ali'de onlara sana ne kadar çok şey borçlu olduklarını söyleyeceğim," dedi.

"Söylersin. Şimdi benim adamlarımın başına dönüp işleri yoluna koymam gerek. Yaptığın minik havai fişek gösterisi, diğer şeylerle birlikte, bizim karargâhımızı da yıktı."

Ezio bir şey daha söylemek istiyordu, ancak kız çoktan gitmişti.

ALTMIŞ ALTI

Akdeniz kıyısına yapılan yolculuk hızlı ve şükür ki olaysız geçti.

"Erkencisin," dedi Piri Reis, Ezio kırmızı yelkenlinin sürme iskelesinin önünde belirdiğinde.

"İyi ki de erkenciyim. Derhal Kostantiniyye'ye dönmemiz gerek."

"Beşinci anahtarı buldun mu?"

Ezio gülümseyerek yan tarafındaki keseye hafifçe vurdu.

"Güzel," dedi Piri onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek. "Peki ya Manuel?"

"Manuel artık başımızı ağrıtmayacak."

"Sürekli daha iyiye gidiyorsun. Bu gidişle seni *şövalye* yaparlar."

"Savaşın kazanılmasına daha çok var. Acele etmeliyiz."

"Gemiye erzak tedarik edilmesi gerek, ayrıca uygun bir akıntının çıkmasını beklemek zorundayız. Fakat biriyle ilgilenirken diğerini halledebiliriz." Piri döndü ve yanlarına

gelmiş olan gemi kaptanına birkaç emir verdi. "Mürettebatın da toplanması gerek. Derinkuyu'daki işinin bu kadar çabuk biteceğini beklemiyorduk."

"Şansım yaver gitti, beklenmedik derecede iyi bir destek aldım."

"Bab-ı Ali'nin orada konuşlandırdığı casus başını duydum. Kızın şanı hep kendinden önde yürüyor," dedi Piri.

"O zaman Osmanlı hükümetine teşekkür etmemi gerektirecek bir neden var."

"Bayezid yönetiminde Bab-ı Ali tatbiki idarenin bir örneği oldu. Şükür ki Saltanat Ailesi'nin çekişmelerine takılmadan işlemeye devam ediyor."

"Onlardan laf açılmışken, sanırım gözümüzü Ahmet'ten ayırmamamız gerek," dedi Ezio sessizce. "Çok sakıncalı arkadaşlara sahip olduğunu keşfettim."

"Assasinler Osmanlı meselelerine karışmamalı."

"Ahmet'in o arkadaşları o meseleleri bizim meselelerimiz de yapıyor."

Piri bir kaşını kaldırdı, ancak konu hakkında başka hiçbir şey söylemedi. "Kamaran hazır," dedi. "Yola çıkmak için hazır olana kadar dinlenmek isteyeceğinden şüphem yok."

Tek başına kaldığında Ezio teçhizatını üzerinden çıkardı, silahlarını temizleyip onardı. Her şey hazır hale geldiğinde kamaranın kapısını kilitledi, beşinci anahtarı çıkarıp katlanır masanın üzerine koydu ve kendisi de masanın başına oturdu. Bu anahtarın da diğerleri gibi davranıp davranmayacağını görmek için can atıyordu. Altaïr hakkında daha fazla ne göstereceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Özellikle de anahtarın, onu ilk bulan Tapınakçılara herhangi

bir gizemli ifşaatta bulunup bulunmadığını bilme imkânı olmadığı için. Onlara ne tür bir bilgi vermiş olabilirdi ki? Ya da ne zaman konuşacağını, ne zaman sessiz kalacağını bilecek bir güce mi sahipti?

Aklı bir de Sofia'yı düşünmekle meşguldü ve onu korumak, diğer dört anahtarın güvenliğini sağlamak üzere Konstantinopolis'e geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Fakat şimdilik kendini sabırlı olmaya zorlamalıydı, çünkü artık denizin ve rüzgârın insafına kalmıştı.

Bu anahtar da diğerlerine benziyordu: Türdeşleriyle aynı çapta ve aynı boyutlardaydı, onlar gibi garip şekillerle süslüydü ve üzerine kusursuz ama gizemli hatlar oyulmuştu. Kendini hazırladı ve ona dokunmak için elini uzattı. Anahtar onu hayal kırıklığına uğratmadı. Çok geçmeden, kamaranın içindeki loş ışık daha da karanlığa gömülür gibi oldu ve buna karşın, cam kayadan yapılmış diskten yayılmaya başlayan ışık arttıkça arttı...

ALTMIŞ YEDİ

Manzaranın içine –onunla bütünleşerek, ancak onun bir parçası olmadan– çekilirken, Ezio en son Masyaf'ta olduğu zamanın üzerinden on yıl daha geçmiş olduğunu biliyordu. Seyre daldı ve seyrederken, gözünün önüne serilen olayların içinde kayboldu gitti...

Adamlar, dalları dört bir yana uzanmış epey yaşlı bir tarçın ağacının gölgesi altında, Masyaf kalesinin güneşle aydınlanan avlusunda duruyordu.

Cildi kâğıt gibi olmuş ve cılız bedeni kıyafetinin içine sadece yüzü ve uzun, solgun elleri görülebilecek kadar gömülmüş Altaïr, otuzlu yaşlarının başlarında iki tıknaz Venedikli ile birlikteydi. İki adamdan daha yaşlısı kıyafetinin kolunda bir arma taşıyordu. Mavi bir kalkan şeklindeki armanın üstünde sarı bir testi vardı; testinin üzerinde V şeklinde bir nişan bulunuyordu ve bu nişanın üst kısmına da tek sıra halinde beş köşeli üç yıldız sıralanmıştı; hepsinin üzerindeyse gümüş bir miğfer göze çarpıyordu. Adamların durdukları yerin biraz ötesinde, çok sayıda Assasin savaşçısı savaşa hazırlık sürecindeydi.

Üstat, adamın kıyafetinin koluna tanıdık, dostça bir tavırla dokundu. Hareketleri çok yaşlı insanların o dikkatli ve hassas hareketlerine benziyor olsa da, doksan bir yaşındaki bir adamdan, özellikle de hayatın onca şey çalmış olduğu birinden beklenecek mecalsizlikten eser yoktu üzerinde. "Niccolò," dedi Altaïr. "Polo ailesini –seni ve buradaki kardeşini– hep içimizden biri olarak gördük, gerçi farkındayım, birlikte geçirdiğimiz zaman epey kısa oldu. Ancak şu an sana teslim edecek olduğum bu Kodeks'in, aklındaki birçok soruyu cevaplandıracağına inanıyorum."

Altaïr bir yaverine işaret etti, adam öne çıkıp Niccolò Polo'nun ellerine deri ciltli bir kitap bıraktı.

"Altaïr," dedi İtalyan. "Bu hediye... paha biçilmez. *Grazie*."

Yaveri kendisine küçük bir bez torba uzatırken, Altaïr başıyla onaylayıp torbayı kabul etti. "Pekâlâ," dedi, tekrar Polo kardeşlerden büyüğüne dönerek, "bir sonraki durağınız neresi?"

"Maffeo ile birlikte Konstantinopolis'e dönüp orada bir süre kalacağız. Venedik'e dönmeden önce orada bir lonca kurmayı planlıyoruz."

Altaïr gülümsedi. "Oğlun Marco, babasının heyecanlı hikâyelerini duymak için can atıyor olmalı."

"Bu tür öyküler üç yaşındaki bir çocuk için biraz ağır kaçar. Fakat günü geldiğinde elbette onları duyacak."

Konuşmaları, iç kapıdan geçip onlara doğru koşarak gelen Darim'in heyecanıyla bölündü.

"Baba! Hülagü'nün Moğol askerlerinin öncü kolu savunma hattını kırıp geçti! Köy tehlike altında!"

"Bu kadar çabuk mu?" Altaïr gerginleşti. Tekrar Niccolò'ya hitap ettiğinde sesinde aceleci bir tavır vardı. "Nic-

colò, eşyalarınız ve erzakınız köyün girişinde sizi bekliyor. Size oraya kadar eşlik edeceğiz. Daha sonrasında elinizden geldiğince hızlı yol almanız gerekecek."

"Teşekkür ederim, Üstat."

Altaïr, diğerlerinin arasından ayrılıp yanına gelmiş iki Assasin'e döndü; adamların hepsi önlerindeki savaş için tam teyakkuza geçmiş ve atlarını sürmeye başlamıştı.

"Mancınıkları hazırlayın," diye emir verdi Altaïr, "ve benim işaretimi bekleyin."

Verilen emri duyunca başlarını eğen iki Assasin, Altaïr'in söylediğini yapmak üzere oradan hızla ayrıldı.

"Yanımızdan ayrılmayın," diye Polo kardeşlere talimat verdi Altaïr.

"Bizim derhal köye gitmemiz gerek, baba," dedi Darim. "Sanırım sen Niccolò ve Mafeo ile kalsan iyi olur. Ben önden gidip patikayı temizleyeceğim"

"Kendine dikkat et, Darim. Mancınıklardan gözünü ayırma." Altaïr başını çevirip devasa mancınıkların görevli askerler tarafından yerlerine çekildiği noktaya baktı.

Darim gülümsedi. "Beni vururlarsa, aynı anda beş-altı Moğol askerini de vururlar."

"Hülagü Han hafife alınacak bir düşman değil."

"Bizler ona hazırız."

Altaïr gözlerini misafirlerine çevirdi. "Haydi," dedi.

Onlar için hazırlanmış olan atlara bindiler ve sakin adımlarla ormandan çıkarak, yakındaki tepelerin yamaçlarında başlamış olan ana muharebenin epey dışındaki bir yola girdiler.

"Onlara dayanabilecek misiniz?" diye sordu Niccolò, sesindeki gerginliği gizleyemeden.

"Gerektiği yere kadar," diyerek onu temin etti Altaïr.

"Seni çıkacağın seyahatten ötürü kıskanıyorum," diye devam etti. "Byzantion harika bir şehirdir."

Niccolò gergin bir şekilde gülümsedi, çünkü içlerinde bulunduğu tehlikenin gayet farkındaydı, Altaïr bu tehlikeye ne kadar önem vermemeye çalışıyor olsa da farkındaydı... Fakat daha önce de hayatında çok büyük badireler atlatmıştı ve Altaïr'in ne yapmaya çalıştığını biliyordu – durumu önemsiz göstermeye çalışıyordu. Oyunu sürdürdü. "Gördüğüm kadarıyla şehrin eski ismini tercih ediyorsun. Oraya daha önce hiç gittin mi?"

"Uzun zaman önce. Siz Venedikliler Frenk ordusunun istikametini değiştirip Kudüs yerine oraya saldırdığınız zaman."

"Konstantinopolis o sıralar Venedik'in en büyük ticari rakibiydi. Başarılı bir hareketti."

"Avrupa'yı pek çok anlamda doğuya açmıştı."

"Moğollar asla o kadar ileri gidemeyecek," dedi Niccolò, ama sesi tedirgindi.

Altaïr konuya oradan devam etmedi. Onun yerine "1204'te çıkan o küçük çatışma Amentü'yü Avrupa'ya getirmemi engelledi," dedi.

"Evet, şansımız yaver giderse –ve sabredersek– bizler senin başlattığını bitireceğiz."

"Fırsatın olursa, şehrin en iyi manzarası Ayasofya'nın tepesinden görülür."

"Tepesine nasıl çıkılıyor ki?"

Altaïr gülümsedi. "Eğitim ve sabırla." Durdu. "Buradan kurtulunca anladığım kadarıyla Byzantion'a kara yoluyla gitmeyeceksiniz, değil mi? Deniz yoluyla gideceksiniz?"

"Evet. Atlarımızı Lazkiye'ye kadar sürüp oradan bir ge-

miye bineceğiz. Anadolu'nun yolları, Haçlı Seferleri'nin anılarıyla kaplı."

"Ah," dedi Altaïr, "en derin tutkular en ölümcül tutkular olabilir."

"Fırsat bulursan bizi ziyaret et, Altaïr. Senin ve arkadaşların için epey yerimiz olacak."

"Olmaz," dedi Altaïr. "Teşekkür ederim ama orası yaşlı adamlar için uygun bir ülke değil, Niccolò. Burada kalacağım, artık buradan hiç ayrılmamalıyım zaten."

"Pekâlâ, fikrini değiştirirsen kapımız her zaman açık."

Altaïr savaşı seyrediyordu. Mancınıklar devreye sokulmuş ve menzillerini bulmuştu. Moğol askerlerinin üzerlerine fırlattıkları taşlar büyük kayıplara yol açıyordu.

Bir atlı Assasin diğer süvarilerin arasından ayrıldı ve atını onlara doğru dörtnala sürerek yanlarına geldi. Bu, Darim'di.

"Köyde kısa süre dinleneceğiz," dedi Altaïr yaklaşmakta olan Darim'e. "Düşmanı kontrol altına almış gibisiniz."

"Ama bunu ne kadar sürdürebiliriz ki, baba?"

"Sana güvenim sonsuz. Sonuçta artık çocuk değilsin."

"Altmış iki yaşındayım."

"Senin karşında kendimi tarihi eser gibi hissediyorum," diye şaka yaptı Altaïr. Fakat Darim onun yanaklarındaki solgunluğu görebiliyordu ve babasının aslında ne kadar yorgun olduğunun farkındaydı.

"Elbette, dinleneceğiz ve arkadaşlarımızı düzgün bir şekilde uğurlayacağız."

Çevreden dolanıp köyün alırına geldiler. Polo kardeşler eşyalarını kendilerine tedarik edilen yük beygirlerine çarçabuk yükleyip işlerini bitirdiler. Bu beygirler dışında,

batıya, sahile doğru yapacakları seyahatlerinde kullanmaları için de iki dinç at ayarlanmıştı. En sonunda dinlenme imkânı bulan Altaïr biraz çöktü ve destek almak için Darim'e yaslandı.

"Baba, yara mı aldın?" diye sordu Darim endişeli bir sesle ve babasını bir ağacın altındaki banka götürdü.

"Bana biraz izin ver," dedi Altaïr soluk soluğa. Hissettiği acıya yenik düşmek istemiyordu. Ağır ağır oturdu ve nefes alıp verirken başını arkaya çevirip kaleye baktı. *Yaşlı bir kişi*, diye düşündü, *kıymetsiz bir nesneden başka bir şey değildir; tıpkı bir sırığın üzerine geçirilmiş paramparça bir cüppe gibi*... Fakat en azından onun ruhu ellerini çırptı ve mırıldandı.

"Bir çağın sonu," diye fısıldadı.

Oğluna baktı ve gülümsedi. Yaverinin ona daha önceden vermiş olduğu bez torbayı aldı ve içindekileri çıkardı. Cam kayadan yapılmış, üzerleri karmaşık şekillerle bezeli beş disk... Onları düzgünce üst üste koydu. "Çok küçükken," dedi, "Amentü'müzün bu ayrılıklara son vereceğine inanacak kadar saftım." Durdu. "Keşke kendime 'Bir ömür için yeterince çalıştım. Kendime düşen görevi yaptım,' diyebilecek alçakgönüllü bir yüreğe sahip olsaydım." Gayretle ayağa kalktı. "Ama yine de, hakikati bulmak için savaşmaktan daha yüce bir şeref yok." Köyün karşı tarafına, onun ötesindeki savaşa baktı.

Niccolò Polo yanına geldi. "Biz hazırız," dedi.

"Son bir isteğim var, Niccolò," dedi Altaïr ona taş diskleri vererek. "Bunları yanına al ve iyi koru. Saklaman gerekirse, sakla."

Niccolò ona meraklı bir bakış attı.

"Bu... bu eserler de ne?"

"Onlar gerçekten de bir tür eser. Hepsi birer anahtar ve her birinin içinde bir mesaj var."

Niccolò taşlardan bir tanesini yakından inceledi. Şaşkına dönmüştü. "Bir mesaj mı? Kimin için?"

Altaïr onun elindeki anahtarı aldı. "Keşke bilsem..."

Anahtarı havaya kaldırdı. Eser parlamaya başladı. Altaïr gözlerini kapadı, dalıp gitti.

ALTMIŞ SEKİZ

Ezio nerede olduğunun bir kez daha farkına vardı. Kamaradaki ışık sıradan, rahatlatıcı loşluğuna geri döndü. Kamaranın duvarlarından ve bağlantı parçalarından gelen sedir ağacı kokusunu duyabiliyor, lombozdan içeri giren toz zerreciklerini gün ışığında görebiliyor ve güvertenin üzerinde koşmakta olan ayakların seslerini, yelkenler çekilirken gemicilerden gelen bağırışları ve serenlerden çıkan gacırtıları duyabiliyordu.

Seyir halindelerdi.

İyice açıldıklarında, Ezio ve Piri'ye eski arkadaşları al-Scarab'ı hatırlatan, Berberi bir korsan gemisinin yelkenini gördüler. Ancak gemi demir atmış olduğu yerde durdu ve onlara saldırmadı. On beş günlük yolculuklarında, uskumru balığıyla dolu, şarap koyuluğundaki denizde çoğu zaman yalnızdılar ve Ezio zamanını anahtarın üzerindeki işaretleri çözmek için boş yere çaba sarf ederek geçirdi. Sofia'nın orada olup ona yardım etmesini çok isterdi. Bu arada kadının güvenliği konusunda endişeleniyor ve son duraklarına ulaşmak için gitgide daha da sabırsızlanıyordu.

Fakat en sonunda, kubbelerin, bulut kaplı kulelerin, surların, çan kulelerinin ve Konstantinopolis'in minarelerinin ufukta belirdiği gün ağardı.

"İkindi vakti orada oluruz," dedi Piri Reis.

"Ne kadar erken, o kadar iyi."

Nemli ve bunaltıcı bir gün olsa da, öğle uykusu vaktinde bile liman her zamanki gibi kalabalıktı. Ana rıhtımda, sahil kenarındaki bir seki duvarının üzerine çıkmış bir tellalın etrafındaysa bilhassa yoğun bir kalabalık toplanmıştı. Adama rüzgârda dalgalanan beyaz cüppelerinin içinde bir Yeniçeri bölüğü eşlik ediyordu. Kırmızı yelkenli yüklerini boşaltırken, Ezio adamın neler söylediğini dinlemek için oraya doğru yürüdü.

"İmparatorluğun kulları ve yabancı ülkelerden gelmiş seyyahlar, bana kulak verin! Yeniçerilerin emri vardır: Şehre giren ve şehirden çıkan herkese yeni tahditler uygulanacaktır. Bu münasebetle, Assasin Auditore, Ezio'nun hemen yakalanmasına vesile olacak bir malumat getirene mükâfat olarak, sorgusuz sualsiz, on bin *akçe* verileceğini tebliğ ederim."

Ezio arkasına dönüp Piri Reis'e baktı. Piri bunu görünce ihtiyatlı bir şekilde ilerleyip onun yanına geldi.

"Buradan kaçmak için elinden geleni yap," dedi. "Anahtarın yanında mı?"

"Evet."

"O zaman silahlarını al ve git. Malzemelerinin geri kalanıyla ben ilgilenirim."

Ezio başını eğerek teşekkür ettikten sonra, kalabalığın içinden hızla sıyrılıp şehir merkezine yöneldi.

Takip edilip edilmediğini ya da tanınıp tanınmadığını sürekli kontrol ederek ve dolambaçlı bir rota çizerek Sofia'nın dükkânının yolunu tuttu. Oraya yaklaşınca, hem bir rahatlama hem de hoş bir beklenti duygusu hissetti. Ancak dükkânın bulunduğu sokağın köşesini döndüğünde birden durdu. Dükkânın kapısı sonuna kadar açık duruyordu ve yanı başında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Doğan ve Kazım da dahil olmak üzere, Yusuf'un Assasinlerinden oluşan bir grup ise tetikte bekliyordu.

Ezio hemen onların yanına koştu. Boğazı kurumuştu. "Neler oluyor?" diye sordu Kazım'a.

"İçeriye bakın," dedi Kazım kısaca. Ezio adamın gözlerinde yaşlar olduğunu gördü.

Dükkâna girdi. İçerisi onun bıraktığı gibi duruyordu, ancak iç avluya vardığında önüne çıkan manzara karşısında kalbi duracak gibi oldu.

Yusuf bir bankın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Kürekkemiklerinin arasından bir hançerin kabzası dışarı çıkmıştı.

"Sırtına, hançerin yanına iğnelenmiş bir not vardı," dedi Doğan. Onun peşinden içeriye girmişti. "Size bırakılmış. Buyurun." Ezio'ya kana bulanmış bir parşömen uzattı.

"Sen okudun mu?"

Doğan başıyla onayladı.

"Ne zaman oldu bu?"

"Bugün. Üzerinden fazla zaman geçmemiş olmalı, çünkü sinekler henüz üşüşmemiş."

Ağlamak ve ortalığı kırıp geçirmek arasında gidip gelen Ezio hançeri Yusuf'un sırtından çekip çıkardı. Akacak taze kan kalmamıştı.

"Dinlenmeyi hak ettin, yoldaş," dedi usulca. "*Requiescat*

in Pace." Sonra, katlanmış parşömen kâğıdını açtı. Üzerindeki mesaj Ahmet'ten geliyordu ve kısaydı, ancak içeriği Ezio'nun öfkeden köpürmesine neden oldu.

Artık avluya daha fazla Assasin girmişti. Ezio birinden diğerine baktı.

"Sofia nerede?" dedi dişlerinin arasından.

"Onu nereye götürdüğünü bilmiyoruz."

"Kayıp biri var mı?"

"Azize'yi bulamıyoruz."

"Yoldaşlarım! Görünüşe göre, Yusuf'un katili olan biteni Tophane'de kahkaha ata ata izleyip beklerken Ahmet tüm şehrin bize karşı ayaklanmasını istiyor. Yanımda savaşın, ona Assasinlere karşı gelmek ne demekmiş gösterelim!"

ALTMIŞ DOKUZ

Toplu halde Tophane'nin yolunu tuttular ve oraya vardıklarında, boş işlerle uğraşacak bir ruh halinde olmadıklarından, çevrede konuşlu Ahmet'e sadık Yeniçeri muhafızlarının işini kısa sürede, acımasızca bitirdiler. Ahmet bu kadar ani bir sürpriz saldırı bekliyor olamazdı veya Yusuf'un komutası altında güçleri giderek artmış olan Assasinlerin öfkesini de kuvvetini de hafife almıştı. Ya o sebeptendi ya da Ahmet hâlâ elinde güçlü kozlar bulunduğuna inanıyordu, çünkü Ezio onu köşeye sıkıştırdığında, hiçbir telaş belirtisi göstermedi.

Büyük bir öfke içerisinde olan Ezio, Osmanlı şehzadesini öldürmemek için kendisini zorlukla ve son anda dizginleyebildi. Adamı yere fırlatıp boğazından tuttu, ancak sonra gizli süngüsünü öfkeyle yer karolarına, Ahmet'in başının birkaç santim ötesine sapladı. Ahmet ölürse Sofia'yı asla kurtaramazdı. Bu kadarını nottan anlamıştı. Fakat hiddet bir anlığına Ezio'nun gözünü karartarak muhakeme gücünü zayıflatmıştı işte.

Yüzü şehzadenin yüzüne yakındı. Adamın nefesindeki menekşe kokusunu duyabiliyordu. Ahmet onu öfkeli bakışlarına soğukkanlı bir edayla karşılık verdi.

"O nerede?" diye sertçe sordu Ezio.

Ahmet belli belirsiz bir kahkaha attı. "Şu öfkeye bak!" dedi.

"*O – ne – re – de*?!"

"Ezio'cuğum, şartlarını zorla kabul ettirebilecek bir durumda olduğunu düşünüyorsan beni şimdi öldürüp kurtulabilirsin."

Ezio elini adamın boğazından bir süre çekmedi, gizli süngüsünü de aynı şekilde açıkta tuttu. Fakat saniyeler sonra mantığına yenik düştü ve ayağa kalktı. Bileğini gerince süngü hızla yuvasına girdi.

Ahmet boynunu ovuşturarak yattığı yerden kalkıp oturdu, ancak bulunduğu yerden kıpırdamadı. Sesinde hâlâ bir kahkaha ifadesi vardı. *Şehzade sanki eğlenceli bir oyun oynuyor*, diye düşündü Ezio, hüsran ve nefretin karışımı olan bir duyguyla.

"Olayların bu duruma gelmesi beni üzdü," dedi Ahmet. "Dost olması gereken iki adam kavga ediyor. Peki ne için? Tozlu, eski bir arşivin anahtarları için." Ayağa kalkarak üstünü başını temizledi ve konuşmaya devam etti: "İkimiz de aynı amaca ulaşmak için mücadele ediyoruz, *Messer* Auditore. Sadece yöntemlerimiz farklı. Bunu anlamıyor musun?" Durdu. Ezio bunun ardından neler geleceğini tahmin edebiliyordu. Tapınakçıların gaddar emellerinin gerekçelerini daha önce sıkça dinlemişti. "Barış. İstikrar. İnsanların korkmadan yaşayabildiği bir dünya. İnsanlar hakikati arzuluyor, evet, ancak ona sahip olduklarında bile

görmeyi reddediyorlar. Bu tür bir cehaletle nasıl savaşırsın?"

Şehzadenin sesi giderek öfkeli bir ifadeye bürünmüştü. Ezio onun ezbere söylediği şeylere gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyordu. Şehzadenin sözlerine karşı çıktı: "Özgürlük biraz dağınık ve düzensiz olabilir, *principe*, ancak değeri paha biçilmezdir." Kendi kendine şöyle düşündü: *Tiranlık her zaman özgür bir yönetim anlayışından daha iyi teşkilatlanır.*

"Tabii tabii," diye karşılık verdi Ahmet umursamaz bir alaycılıkla. "Her şey dağıldığında ve uygarlığın ışığı kardığında Ezio Auditore karanlığın üzerinde yükselip gururla diyecek ki: 'Ben Amentü'mden şaşmadım.'" Ahmet dönüp ilerledi, kendine hâkim olmaya çalıştı. "Altaïr'in arşivini açacağım, kütüphanesinin içine girip Yüce Tapınak'ı bulacağım. Orada saklanan güçle de insanları bölen batıl inançların hepsini yok edeceğim."

"Bu dünyada yapamayacaksın, Ahmet," diye karşılık verdi Ezio sakin bir tavırla.

Ahmet sabırsızca homurdandı ve oradan ayrılmak üzere harekete geçti. Ezio onu durdurmaya kalkışmadı. Kapıya vardığında şehzade bir kez daha ona doğru döndü. "Anahtarları Galata Kulesi'ne getir," dedi. "Getirirsen Sofia serbest kalır." Durdu. "Ayrıca elini çabuk tut, Ezio. Kardeşimin ordusu çok geçmeden burada olacak. O şehre ulaştığında her şey değişecek. Hazır olmam gerek."

Bunun ardından Ahmet oradan ayrıldı. Ezio onun gidişini izlerken adamlarına şehzadeye engel olmamaları için işaret etti.

Düşünceleri, arkasından gelen kibar bir öksürükle bö-

ündü. Arkasına döndüğünde Şehzade Süleyman'ın karşısında durduğunu gördü.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Epeydir. Şu duvar halısının arkasındaydım. Konuşmanızı duydum. Gerçi sevgili amcamı çıktığı küçük yurtdışı seyahatinden döndüğünden beri takip ettiriyorum. Hatta beni öldürtmeye çalıştığından beri gözüm onun üzerinde – senin lavtanı kullanarak başarıyla engellediğin şu girişimden beri." Şehzade Süleyman durdu. "Her şeye rağmen, tüm bunları duyacağım... aklımın ucundan geçmezdi."

"Peki ne düşünüyorsun?"

Süleyman cevap vermeden önce bir süre düşündü. Sonra iç geçirerek dedi ki: "O samimi biridir; ama şu Tapınakçı rüyası tehlikeli. Gerçeklere şiddetle karşı çıkıyor." Durdu. "Bak Ezio, yaşım çok yok ama dünyanın birçok renkten ve desenden oluşan bir kilim olduğunu fark edebilecek kadar büyüğüm. Adil bir hükümdar bu kilimi sevinçle karşılar, düğümlerini çözmeye çalışmaz."

"O, farklılıkların neden olduğu düzensizlikten korkuyor."

"İşte bu yüzden bağlı kalınacak yasalar, herkes için eşit derecede geçerli olan *kanunlar* çıkarıyoruz."

Yeniçeri muhafızlarından oluşan bir devriye bölüğünün oraya varmasıyla konuşmaları bölündü. Dışarıdaki Assasinler askerlerin geçmesine izin vermişti, çünkü bu müfreze Süleyman'a sadıktı. Fakat mülazımları Ezio'yu gördüğünde kılıcını çekti.

"Geri çekilin, şehzadem!" dedi subay, Ezio'yu tutuklamak için harekete geçerken.

"Dur, asker," dedi Süleyman. "Bu adam bizim düşmanımız değil."

Mülazım bir an bocaladı, sonra adamlarına dışarı çıkmaları için emir verdi ve mırıldanarak özür diledi.

Süleyman ve Ezio birbirine bakıp gülümsedi.

"O ilk yolculuktan beri epey yol kat ettik," dedi Süleyman.

"Ben de senin gibi bir evlada sahip olmak kim bilir ne kadar zordur, diye düşünüyordum."

"Henüz hayattasın, dostum. Sana layık bir evlat edinmek için zamanın var." Süleyman oradan ayrılmak üzere harekete geçmişti ki aklına bir şey geldi. "Ezio, biliyorum son derece sert bir baskı altında olacaksın ama – mümkünse amcamın canını bağışla."

"Baban bağışlar mıydı?"

Süleyman tereddüt etmedi. "Bunu hiç düşünmemiştim; ama, hayır."

YETMİŞ

Ezio mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde İstanbul Assasin Karargâhı'nın yolunu tuttu. Oraya vardığında daha önceden toplamış olduğu dört anahtarı aldı ve Derinkuyu'da Manuel'in üzerinde bulduğu anahtarı aralarına ekledi. Onları bir omuz çantasının içine güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra, çantayı omzuna astı. Kancasüngüsünü sağ bileğine, piştovunu sol bileğine geçirdi ve Kule'nin tepesinden hızlıca kaçması icap eder diye, Leonardo'nun paraşütünü bir sırt çantasının içine koydu.

Fakat Kule'ye gitmeden önce çabucak halletmesi gereken bir görev vardı. Hızla, Yusuf'un cenazesinin gömülmek üzere taşınmış olduğu Galata mezarlığına vardı.

İstanbul Assasinlerinin vekil komutanlığı görevini Doğan üstlenmişti. Doğan Ezio'ya selam vermek üzere öne çıktı.

"Üstat'ımız."

"Üstat'ımız," dedi İrini, Ezio'yu selamlama sırası kendine geldiğinde yaklaşarak.

Ezio onlara tabutun başında kısa bir konuşma yaptı. "Şu anın anma ve matem tutma anı olması gerekir, biliyorum. Fakat düşmanlarımız bize o fırsatı sunmuyor." Doğan'a döndü. "Yusuf'un seni hep takdir etmiş olduğunu biliyorum ve onun kararını sorgulamak için bir neden görmüyorum. Yusuf'un büyük bir tutkuyla yaptığı gibi, bu insanlara önderlik etmeyi ve Yoldaşlık'ımızın itibarını korumayı kalben istiyor musun?"

"Bu benim için bir şereftir," dedi Doğan.

"Ülkümüz uğruna çalışıp Amentü'müzü korumanın da bir şeref olmaya devam edeceği gibi," dedi onun yanında duran Evraniki.

"*Bene*," dedi Ezio. "Kıvanç duydum." Bir adım geri çekildi ve mezarlığı çevreleyen binaların ötesine, Galata Kulesi'nin durduğu noktaya baktı. "Düşmanımız yakınlarda," diye devam etti. "Cenaze töreni bittiğinde, Kule'nin çevresinde konumlarınızı alın ve orada benden gelecek emri bekleyin."

Oradan hızla ayrılıp uzaklaştı. Sofia ne kadar erken kurtulursa o kadar iyiydi.

Kulenin dibindeki bir kale duvarının üzerinde iki yanında birer muhafız olan Ahmet'le karşılaştı.

"Kadın nerede?" diye emreder gibi sordu.

Ahmet o sinir bozucu gülümsemesini yüzüne kondurdu ve cevap verdi: "Sana hayranım, Ezio, ancak kana susamışlığın seni dost olarak adlandırmamı engelliyor."

"Kana susamışlık mı? Bunu öz yeğenine suikast tertiplemiş bir adamın söylemesi biraz tuhaf."

Ahmet soğukkanlılığını yitirir gibi oldu. "Onun kaçırılması planlanıyordu, Assasin, öldürülmesi değil."

"Anlıyorum. Amcası onu kurtarsın ve böylece kahraman ilan edilsin diye Bizanslılar tarafından kaçırılacaktı. Plan böyle miydi?"

Ahmet omuzlarını silkti. "Hemen hemen."

Sonra başını hafifçe indirip kaldırdı. Beş-altı Tapınakçı askeri bir anda ortaya çıkarak Ezio'nun etrafını sardı.

"Pekâlâ, *Messer* Auditore – anahtarlar lütfen." Elini uzattı.

Fakat Ezio da kendine özgü bir işaret verdi. Tapınakçılardan oluşan yarım dairenin arkasında, sayıları onlara göre daha fazla olan bir sürü Assasin ellerinde enli kılıçlarla bir anda ortaya çıktı.

"Önce kadını ver," dedi Ezio soğuk bir sesle.

Ahmet pis pis güldü. "Al senin olsun."

Elini gökyüzüne doğru kaldırdı. Ezio onun kolunun gösterdiği istikameti takip etti ve kulenin tepesinde bir kadın gördü. Kadın besbelli onu kenardan aşağıya atmak için hazır bekleyen bir muhafızın yanında duruyordu. Üzerinde yeşil bir elbise vardı, ama başına bir çuval geçirilmişti. Elleri ve ayakları bağlıydı.

"Sofia!" dedi Ezio istemsizce nefesini tutarak.

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle!" dedi Ahmet öfkeyle.

Ezio, burnundan solur halde, Assasinlere söyleneni yapmaları için işaret etti. Sonra Ahmet'e içinde anahtarlar bulunan torbayı fırlattı. Ahmet torbayı ustaca yakaladı ve içindekileri kontrol etti. Sonra sırıttı. "Dediğim gibi, al senin olsun!"

Ardından, duvarın üzerinden inip yürümeye başladı, adamları da onu arkasından takip etti. Derken kendisini

beklemekte olan bir at arabasına bindi ve Kuzey Kapı'ya yönelerek şehrin içinden hızla geçti.

Ezio'nun onun gidişini seyredecek vakti yoktu. Koşarak kulenin üzerine atladı ve tırmanmaya başladı. Endişe ve öfkesi ona hız kazandırmıştı. Birkaç dakika içinde en tepedeki mazgallı siperin üzerinde, kadının yanındaydı. Muhafız geri çekilip, aşağıya inen merdivene doğru ilerledi. Ezio ise ileri sıçradı, kadını Kule'nin kenarından hızla içeri çekti ve başındaki çuvalı çıkardı.

O, Azize'ydi!

Bağırarak herhangi bir uyarıda bulunamasın diye ağzı bağlanmıştı. Ezio kadının ağzındaki bez parçasını çekip çıkardı.

"*Teşekkür, Mentor. Çok teşekkür ederim!*" dedi kadın soluk soluğa. Muhafız kıkır kıkır güldü ve merdivenlerden hızla aşağı indi. Onu aşağıda korkunç bir karşılama bekliyordu.

Ezio, Azize'nin bağlarını çözerken bir kadın çığlığıyla irkildi. Başını çevirip baktığında, çok uzakta kalmayan başka bir mazgallı siperin üzerinde, derme çatma bir darağacı kurulmuş olduğunu gördü. Darağacında, boynuna çoktan sicim bağlanmış ve ayağının altına da bir tabure yerleştirilmiş halde Sofia duruyordu. Ezio seyrederken, Bizanslı bir asker yaklaştı ve sert elleriyle ilmiği sıktı.

Ezio Galata Kulesi'nin tepesiyle ulaşması gereken mazgallı siper arasındaki mesafeyi ölçtü. Azize'yi bağlarının geri kalanını kendi başına çözmesi için bıraktıktan sonra, sırt çantasını indirdi ve paraşütü hızla kurdu. Birkaç saniye sonra, paraşütü vücut ağırlığıyla yönlendirerek mazgallı sipere doğru havada süzülüyordu. Bu arada Bizanslılar Sofia'nın boğazındaki sicimi iyice sıkmış ve tabureyi ayak-

larının altından itmişti. Hâlâ havadayken Ezio kancasüngüsünü yuvasından çıkardı ve onu kullanarak Sofia'nın başının birkaç santim üzerindeki gergin sicimi kesti. Hemen sonra da sipere indi ve kadının düşen bedenini kollarıyla yakaladı.

Bizanslı muhafızlar lanet okuya okuya kaçıp uzaklaştılar. Assasinler ise Galata Kulesi'yle bu siper arasında kalan sokaklarda hızla ilerliyordu, ancak Ezio Bizanslıların onların sipere yaklaşmalarını engellemek için üzerlerine doğru geldiğini görebiliyordu. Bu işte tek başınaydı artık.

Fakat bir şey yapmadan önce ilk olarak Sofia'ya döndü ve boynundaki sicimi telaşla çekip çıkardıktan sonra kadının göğsünün kendi göğsü üzerinde inip kalktığını hissederek rahatladı.

"Canın acıyor mu?" diye sordu hemen.

Sofia bir süre öksürdükten sonra hava almaya çalıştı, derken soluğu yerine geldi. "Hayır, canım acımıyor. Ama kafam kazan gibi."

"Niyetim seni bu duruma sürüklemek değildi. Özür dilerim."

"Başkalarının yaptıklarından sen sorumlu değilsin," dedi Sofia boğuk bir sesle.

Ezio kendine gelmesi için ona biraz zaman tanıdı, sonra durup dikkatle yüzüne baktı. Bu kadın böyle bir anda nasıl bu kadar mantıklı konuşabiliyordu!.. "Bunların hepsi... kısa süre sonra geride kalacak. Fakat önce onların alıp kaçtıklarını tekrar ele geçirmem gerek. Bu, hayati önem taşıyor!"

"Neler olduğunu anlamıyorum, Ezio. Bu adamlar kim?"

Bir topun patlamasıyla kadının konuşması bölündü. Saniyeler sonra siper on kiloluk bir top güllesinin çarpmasıyla sarsıldı. Duvar parçaları havaya saçılırken Sofia yere yığıldı.

Ezio onu ayağa kaldırdı ve aşağılarındaki alanı taradı. Gözüne iki muvazzaf Osmanlı askeri tarafından korunan boş bir at arabası ilişti. Askerler top atışı başladığında korunmak için hemen saklanmışlardı.

Ezio tekrar arada kalan mesafeyi ölçtü. Paraşüt hem onun hem de kadının ağırlığını taşır mıydı? Bu riski göze alması gerekiyordu.

"Gel!" dedi, Sofia'yı sıkıca kollarının arasına alıp siperin üzerinden atlarken.

Kısa ve dehşet verici bir an boyunca paraşüt mazgallara takılacak gibi oldu, fakat paraşüt mazgallardan sıyrıldı ve düşüşe geçtiler – çok çabuk ama at arabasının yanına güvenli bir şekilde inecek kadar makul bir hızla alçaldılar. Yere indiklerinde Ezio paraşütü katladı ve onu sırtından çıkarma zahmetine girmeden çantasının içine tıktı. İkisi hızla at arabasının yanına koştu. Ezio, Sofia'yı arabacı koltuğuna oturttu ve atlardan birinin böğrüne şaplak atıp kadının arkasından arabaya bindi. Dizginleri eline aldı ve yıldırım hızıyla oradan uzaklaştı. Osmanlı muhafızları peşinden koşarken onu durdurmak için boş yere bağırdılar.

Ezio arabayı çok sert sürdü ve Galata Semti'nden geçip kuzeye yönelerek şehrin dışına çıktı.

YETMİŞ BİR

Ezio –tam da beklediği gibi– Ahmet'in arabasının önlerinde son hız ilerlemekte olduğunu gördüğünde, kırsal bölgelerin içine daha çok girmemişlerdi.

"Peşinde olduğun kişi o mu?" diye sordu Sofia soluk soluğa.

Ezio dizginlerin üzerinde öne doğru eğildi. "Evet! Onlara yaklaşıyoruz! Sıkı tutun!"

Ahmet de onları görmüştü. Penceresinden sarkıp bağırdı: "Vay vay vay! Beni uğurlamaya geldin demek?"

Arabasının arka tarafındaki dış koltukta konuşlanmış iki adamı arkalarına dönmüş, yaylarıyla Ezio ve Sofia'ya nişan alırken bedenlerini sabit tutmaya çalışıyorlardı.

"Öldürün onları!" diye emir verdi Ahmet. "HEMEN!"

Ancak Ezio atlarını daha da hızlanmaları için kırbaçladı ve çok geçmeden Ahmet'in arabasıyla aynı hizaya geldi. Bunun üzerine Ahmet'in arabacısı ani bir manevra yapıp peşindeki arabaya çarptı. Araçların ikisi de devrilmedi, ancak Ezio ve Sofia sert bir şekilde yana savruldu. Sofia koltuğun kenarına tutunmayı başarmıştı. Fakat oturduğu

yerden fırlayan Ezio, arabanın üstüne bağlanmış bir yük halatını son anda yakaladı. Bedeninin araba yoluna çarptığını hissettikten sonra, artık kontrolden çıkmış olan kendi arabasının arkasında sürüklenmeye başlamıştı. Gerçi bu arada dizginleri yakalamayı başarmış olan Sofia, delirmişçesine dörtnala koşan atları tekrar kontrol altına almaya çalışıyordu.

Bu artık alışkanlık oldu, diye düşündü Ezio kasavetle ve kendini halattan yukarı çekmeye çalıştı. Fakat araba aniden yön değiştirince sertçe savrulup yoldan çıkarak yol kenarındaki budaklı bir ağaca çarpmaktan son anda kurtuldu. Her şeye rağmen, halatı tutmayı sürdürdü ama bu hızda giderken halattan daha yukarı çıkamayacağını fark etti. Dişlerini sıkarak ve tek eliyle halata tutunarak diğer elini sırt çantasına uzattı ve paraşütü çekip dışarı çıkardı. Üzerlerinden hızla akıp giden havanın kuvveti paraşütü şişirip açtı ve onu sırt çantasına bağlayan toka çıkmadan sabit kaldı.

Ezio arabanın arkasında süzülür halde bedeninin havaya doğru çekildiğini hissetti. Arabaları onlardan hızla uzaklaşmakta olan Ahmet'in arabasının bir kez daha gerisinde kalmıştı. Fakat bu kez, sertçe akıp giden rüzgârın gücüne karşı bir mücadele veriyor olsa da, bedenini halat üzerinde yönlendirmek Ezio'ya daha kolay geldi. En sonunda, arabaya yeteri kadar yaklaştığında kancasüngüsünü yuvasından çıkardı ve arkasına uzanıp paraşütü keserek saldı. Hemen sonra da Sofia'nın yanı başındaki koltuğa çarparak indi.

"İsa gerçekten de seni seviyor olmalı," dedi Sofia.

"Atları kontrol altına aldın – bunu çok az insan başarabilirdi," diye karşılık verdi Ezio soluk soluğa. "Seni de seviyordur bence." Kadının kıyafetindeki kan lekesini fark etti. "Yaralandın mı?"

"Bir çizik. Koltuğun kenarına çarpınca oldu."

"Dayan!"

"Elimden geleni yapıyorum!"

"Dizginleri almamı ister misin?"

"Onları bırakmaya cesaret edemem."

Tekrar Ahmet'e yaklaşmaya başlamışlardı.

"Doğrusu etkileyici bir azmin var," diye seslendi Ahmet onlara, "ama insanı çileden çıkarıyor işte!" Kovalamacanın tüm tehlikelerine rağmen zarafetinden hiçbir şey kaybetmediği kesindi.

Bir köye doğru paldır küldür ilerliyorlardı ve görebildikleri kadarıyla bu köye, şehre giden yolu koruması için Osmanlı askerlerinden oluşan bir müfreze konuşlandırılmıştı. Askerler ana yolun önüne bir bariyer koymuşlardı, ancak bariyerin kolu kalkık duruyordu.

"Durdurun onları!" diye kükredi Ahmet arabası şaşkına uğrayan askerlerin önünden geçerken. "Şehzadenize suikast düzenlemeye çalışıyorlar!"

Askerler koşup bariyerin kolunu indirirken Sofia yıldırım hızıyla üzerlerine doğru ilerledi ve bariyeri yıkıp geçerken oradaki askerleri sağa sola kaçışan tavuklar gibi arkasında bıraktı.

"Kusura bakmayın!" diye bağırdı, fakat hemen sonra, bu sefer ana caddeye sıralanmış pazar tezgâhlarından oluşan bütün bir sırayı dağıtarak yoluna devam etti.

"Ah!" diye bağırdı. "Beni affedin!"

"Sofia, dikkatli sür," dedi Ezio.

"Senden kadın sürücüler hakkında tek bir kelime duymak istemiyorum," dedi kadın sert bir ifadeyle. O anda arabaları, caddenin üzerine asılmış bir sancağın bağlı oldu-

ğu iki direkten birine çarpıp sancağın peşlerinden öfkeyle koşturan köylülerin üzerine düşmesine neden oldu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ezio yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde.

"Ne mi yapıyorum? Arabayı yoldan çıkarmamaya çalışıyorum."

Bu esnada, Ahmet'in arabacısı epey mesafe kat etmişti: Araba hızla köyün dışına çıkıyor, Ahmet adamlarına daha hızlı sürmelerini söyleyip duruyordu. Arkasına baktığında Ezio süvarilerden oluşan bir devriye birliğinin onları takibe koyulmuş olduğunu gördü. Ahmet'in arabasının arkasındaki okçular ise yeniden nişan almak için hazırlanıyorlardı. Bu kez birkaç oku isabet ettirmeyi başardılar. Bir ok Sofia'nın omzunu sıyırıp geçmişti.

"*Aié!*" diye bağırdı kadın. "Ezio!"

"Dayan!" Ezio parmaklarını açılan küçük yaranın üzerinde gezdirerek kadının yumuşak tenine dokundu. Tüm olup bitene rağmen parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti. Leonardo'nun ona gösterdiği bir deney esnasında, arkadaşı "elektrik" dediği şeyi kurcalarken, daha önce sadece bir kez hissettiği bir karıncalanmaydı bu.

"Bir sıyrık sadece, ciddi bir şey yok."

"O, bir sıyrık olmayabilirdi! Ölebilirdim! Beni nasıl bir belaya soktun?!"

"Şu anı açıklayamam!"

"Her zamanki gibi! Bahanen hazır!"

Ezio oturduğu yerden arkasına bakarak peşlerindeki süvarilere göz attı. "Onlardan kurtulmanın bir çaresini bul!" diye yakardı Sofia ona.

Bunun üzerine Ezio piştovunu yuvasından çıkardı, gerekli ayarlamaları yaptı ve sarsıla sarsıla ilerleyen arabanın

bir köşesine sırtını dayayarak öndeki süvariye dikkatle nişan aldı. *Ya şimdi ya da hiç!* Derin bir nefes aldı ve ateş etti.

Mermiyi yiyen adamın kolları havaya savrulurken, altındaki at da kontrolden çıkarak arkadaki süvarilerin üzerine doğru yöneldi. Süvariler birbiriyle çarpışıp yere savrulurken muazzam bir keşmekeş yaşandı. Daha arkadan gelenler de manevra yapamadan paldır küldür kargaşanın içine daldılar. Haykırmakta olan adamlardan, kişneyen atlardan ve toz topraktan oluşan katıksız bir kargaşanın içinde kovalamaca bir anda son buldu.

"Nihayet bir işe yaramana sevindim!" dedi Sofia, arkalarındaki kargaşadan hızla uzaklaşırlarken. Fakat ileriye bakınca, Ezio yolun yüksek uçurumların arasındaki çok dar bir boğaza doğru ilerlemekte olduğunu görebiliyordu. Ahmet'in arabası boğazdan sorunsuzca geçmişti. Ancak onların arabası daha genişti.

"Yol çok dar!" dedi Ezio soluk soluğa.

"Sıkı tutun!" dedi Sofia dizginleri şaklatarak.

En yüksek hızla boğazın içine daldılar. Çıplak kayalıklar Ezio'nun omzunu yalayıp geçiyordu.

Derken boğazın diğer tarafından çıktılar.

"Vay be!" dedi Ezio heyecanla.

Sofia ona hızla bakıp bir zafer edasıyla gülümsedi.

Ahmet'in, nişan alıp bir kez daha oklarını fırlatan, ancak hedefi epey ıskalayan okçularına lanetler yağdırdığını duyabilecek kadar yakına gelmeyi başarmışlardı.

"Beceriksiz *veletler!*" diye haykırıyordu Ahmet. "Bu ne böyle! Savaşmayı nerede öğrendiniz siz?"

Geçitten çıktıktan sonra yol batıya doğru kıvrıldı ve çok geçmeden Karadeniz'in parıltılı suları kuzeyde, sağ taraflarında görüş alanına girdi.

"Ya kendinize gelirsiniz ya da kendinizi denize atarsınız!" diye böğürüyordu Ahmet.

"Ah, hayır," dedi Ezio, yolun ilerisine bakarak.

"Ne oldu?" diye sordu Sofia. Sonra onun görmüş olduğu şeyi o da gördü ve "Ah, hayır," deme sırası ona geldi.

Başka bir köy vardı. Onun ötesinde de başka bir Osmanlı muhafız birliği. Yolun ortasında da başka bir bariyer direği.

"Şunu belirtmeliyim ki atları şu ana kadar gayet iyi kontrol altında tuttun," dedi Ezio, sarsıla sarsıla ilerleyen arabada piştovunu güçlükle yeniden doldururken. "Çoğu insan onları şimdiye kadar kaybeder, fırlayıp kaçmalarına neden olurdu. Bir Venedikli için hiç fena değildi."

"Bir de beni gondol kullanırken gör," dedi Sofia.

"Pekâlâ, onları yeniden hızlandırma vakti geldi," dedi Ezio.

"Beni seyret."

Bu köyde de pazar kurulmuştu ve üzerlerine doğru gelen iki arabayı gören köylü kalabalığı Musa için yarılan Kızıldeniz gibi ortadan ikiye ayrıldı.

"Kusura bakmayın!" diye bağırdı Sofia, o geçtikten sonra yıkılan bir balıkçı tezgâhına doğru. Şimdi sıra bir çömlekçi tezgâhındaydı. Çömlek kırıkları etrafa saçılırken bütün pazaryeri tüccarların küfürleriyle çınladı.

Derken bir tavuk gıdaklaya gıdaklaya gelip Ezio'nun kucağına iniverdi.

"Bunu satın mı aldık?" diye sordu Ezio.

"Arabaya servis."

"Ne?"

"Boş ver."

Tavuk Ezio'nun ellerinden kurtulmaya çalışırken işini

sağlama almak için onu sertçe gagaladı ve yarı uçar, yarı çırpınır halde nispeten daha güvenli olan zemine indi.

"Şuraya bak! İleriye!" diye bağırdı Ezio.

Muhafızlar Ahmet'in geçmesine izin vermişti; ancak bu kez bariyerlerini onun arkasından indirmişti ve mızraklarını Sofia'nın atlarına doğrultmuş halde hazırda bekliyorlardı. Zafer umuduyla dolu nahoş bakışları, kindar bir ifade taşıyan yağız yüzlerini aydınlatıyordu.

"Saçma," dedi Sofia.

"Nedir saçma olan?"

"Baksana, bariyerlerini yolun ortasına kusursuzca indirmişler ama bariyerin iki yanında da çıplak zemin dışında hiçbir şey yok. Bizi aptal mı sanıyorlar?"

"Belki aptal olan onlardır," dedi Ezio eğlenerek.

Derken Sofia'nın sol dizgini sertçe çekip atları keskin bir dönüşle yana doğru savurması ve dörtnala koşan hayvanları bariyerin solundan dolandırmasıyla koltuğuna sıkıca tutunmak zorunda kaldı. Hemen ardından Sofia arabayı sertçe sağa doğru yönlendirdi ve askerleri geçtikten otuz metre sonra yola tekrar girdi. Askerlerden bazısı mızraklarını etkisiz bir şekilde arkalarından fırlattı.

"Hiç süvari görüyor musun?" diye sordu Sofia.

"Bu kez hayır."

"Güzel." Sofia dizginleri şaklattı ve Ahmet'le aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapatmaya başladılar.

Fakat ötede başka, küçük bir köy vardı.

"Yine mi!" dedi Sofia.

"Arabayı görüyorum," dedi Ezio. "Şimdi Ahmet'e yaklaşmaya çalış."

Sofia atları kırbaçlayıp hızlandırdı, ancak mezraya yaklaştıklarında Ahmet'in arabacısı kurnaz bir şekilde yavaş-

ladı. Arka koltuktaki askerler oklarını, baltalı uçları güneşte parıldayan, kısa sopalı, çirkin görünümlü kargılarla değiştirmişti. Tüm yavaşlama çabalarına rağmen, Sofia arabasını diğer arabayla başa baş sürmeye engel olamadı ve Ahmet'in arabacısı atların yönünü değiştirip onlara bir kez daha çarpmayı başardı. Bu kez adam onların arabasını savurup dengesini bozmayı becermiş ve araç devrilmeye başlamıştı. Fakat çarpışma Ahmet'in arabasında da aynı etkiyi yaratmıştı.

Çarpma anında Ezio kendisini koltuğundan havaya fırlatarak Ahmet'in arabasının tavanına indi. Kancasüngüsünü birdenbire çekti ve silahını acımasızca savurup solundaki iki askerin vücutlarına saplayarak onları baltalı kargılarını kullanamadan etkisiz hale getirdi. Bu sırada arabacı arabasını düzeltme çabasıyla atlarını yeniden mahmuzlamıştı; Sofia'nın arabası ise çoktan tepe taklak olmuş, onların hemen arkasında bir toz bulutunun içinde parçalanmıştı. Bu sırada Ahmet'in arabası keskin bir bayırın kenarına doğru savrulmuştu. Aracın tekerlekleri kenardan boşluğa çıktı ve araba bir anda aşağı yuvarlandı.

Arabanın üzerinden fırlayıp kurtulan Ezio sendeleye sendeleye ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Fakat boğucu toz yüzünden göz gözü görmez olmuştu. Bir yerlerden birbirine karışan bağırışlar gelmekteydi – bunlar muhtemelen bölgenin yerlilerine ait seslerdi, çünkü toz dağılmaya başladığında Ezio arabacının bedenini kayalıkların arasında yüzükoyun yatar halde gördü.

Ahmet'in oralarda olduğuna dair bir belirti yoktu.

Sofia'nın da.

Ezio boş yere kadına seslenmeye başladı.

YETMİŞ İKİ

Toz tamamen dağıldığında Ezio kendini toparlamayı başardı. Ürkmüş köylüler biraz ötede duruyor, tereddüt ederek birbirlerine bakıyorlardı. Ezio'nun meşum bakışları onları uzakta tutmaya yetti, ancak Ezio elini çabuk tutması gerektiğini biliyordu. Arkalarında kalan Osmanlı askerlerinin yeniden toplanıp takibe koyulmaları çok sürmezdi.

Olay mahalline göz attı. Ahmet enkazdan dört-beş metre ötede sırtüstü yatar halde inliyor, besbelli çok acı çekiyordu. Anahtarların içinde bulunduğu çanta yanı başındaydı. Derken Sofia küçük bir fundalığın arkasından çıkageldi, bunu görünce Ezio'nun içi son derece rahatladı. Bereleri olan kadın titriyordu, fakat bunun dışında bir şeyi yoktu. Ahmet büyük bir gayretle yüzüstü dönüp bedenini yukarı kaldırırken, ikisi birbirine güven verici bir bakış attı.

Ezio çantayı alıp hemen içine baktı. Anahtarlar herhangi bir zarar görmemişti. Bakışlarını yenik düşen şehzadeye çevirdi.

"Pekâlâ, şimdi ne yapacaksın Ezio? Bu iş nasıl bitecek?" dedi Ahmet, konuşurken acıyla nefes alıp vererek.

Sofia, Ezio'nun arkasından yaklaştı ve bir elini onun omzuna koydu.

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi Ezio Ahmet'e.

Ahmet kahkaha atmaya başladı ve bu besbelli canını acıtsa da kendine engel olamadı. Derken bin bir çabayla dizlerinin üzerinde doğrulmayı başardı. "Peki, cevabını bir şekilde bulursan..."

Bu sırada ansızın beş-altı Bizans askeri belirdi. Üzerlerinde çok sayıda silah vardı. Hemen şehzadenin çevresinde konum aldılar.

"... bize haber ver."

Ezio yüzünü buruşturdu ve kılıcını çekip Sofia'ya uzak durması için işaret etti.

"Sen aptalın tekisin, Ezio. Bir takviye birliğim olmadan seyahat edeceğimi mi sanıyordun gerçekten?"

Ahmet yeniden kahkaha atmak üzereydi ki, nereden geldiği belli olmayan bir ok yağmuruyla sesi kesildi ve oklar tüm Bizanslıları anında yere serdi. Bir ok da Ahmet'in baldırına saplandı ve şehzade acı içinde inleyerek geri yığıldı.

Ezio aynı ölçüde şaşkına dönmüştü. Bu civarda hiçbir Assasin olmadığını biliyordu ve başka bir Dilara'nın onu kurtarmaya gelmiş olmasının imkânı yoktu.

Hızla arkasına döndü ve biraz ötede on-on beş Yeniçeri süvarisinin yaylarına ok yerleştirmekte olduğunu gördü. Başlarında; kalpaklı ve gür bıyıklı, kırmızı-siyah bir kıyafet giymiş, kırk-kırk beş yaşlarında, görkemli bir adam vardı. Adam elini kaldırdı.

"Durun!" diye emir verdi.

Yeniçeriler yaylarını indirdi.

Bu adam ve iki komutanı atlarından inerek yerde hâlâ kıvranmakta olan Ahmet'e doğru ilerledi. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmez halde onları temkinli gözlerle izleyen Ezio'yu neredeyse hiç önemsemediler. Ezio, yanına doğru gelen Sofia'yla bir kez daha bakıştı.

Ahmet kırık bir dal parçasından destek alarak insanüstü bir gayretle ayağa kalktı. Doğrulup dik durmaya çalıştı, ancak aynı zamanda yeni gelene yer açtı.

İki adam arasındaki kalıtsal benzerliği fark eden Ezio neyin ne olduğunu anlamaya başladı. O anda Ahmet de konuşmaya başlayarak sert ve amirane çıkmasına çalıştığı bir sesle Yeniçerilere seslendi: "Askerler! Selim sizin efendiniz değildir! Siz padişaha hizmet edersiniz! Sadece onun emirlerini uygularsınız! O nerede? Padişahımız nerede?"

Ahmet denize bakan uçurumun kenarındaki bir çite doğru gerilemişti ve orada, daha fazla geri gidemeyince, çite yaslanıp kaldı. Bu sırada diğer adam onu takip etmişti ve şu anda tepesinde duruyordu.

"Padişahın karşında duruyor, kardeşim," dedi. Ellerini Ahmet'in omuzlarına koyup eğilerek sessizce konuştu: "Babamız seçimini yaptı. Tahttan çekilmeden önce. En doğrusuydu."

"Ne yapacaksın, Selim?" diye mırıldandı Ahmet, kardeşinin gözlerindeki ifadeyi fark ederek.

"Bence gelecekte ihtilafa neden olabilecek tüm ihtimalleri ortadan kaldırmak en iyisi olur. Sence de öyle değil mi?"

Selim'in elleri hızla Ahmet'in boğazına giderek kardeşini çite doğru bastırdı.

"Selim! Dur! Lütfen!" diye bağırdı Ahmet. Sonra tıkanmaya başladı.

Padişah Selim Osman, kardeşinin bağırışlarına kayıtsız kaldı. Hatta o bağırışlar onu daha da teşvik etti adeta. Ezio padişahın Ahmet'e gerektiğinden fazla baskı uyguladığını görebiliyordu. Ahmet kardeşini yumruklamak için ellerini boş bir çabayla onun yüzüne savurdu ve böyle yaparken ağırlığı altında tehlike arz edecek şekilde bükülen çit en sonunda çatırdayıp pes etti. Ahmet'in boğuk bir korku çığlığıyla uçurumun kenarından geriye, altmış metre aşağıdaki kapkara kayalıkların üzerine doğru düşmeye başladığı anda, Selim elini kardeşinin boğazından çekti.

İfadesiz bir yüzle, bir süre uçurum kenarından aşağıya baktı. Sonra arkasına döndü ve ağır adımlarla Ezio'nun durmakta olduğu yere yürüdü.

"Sen Assasin Ezio Auditore olmalısın."

Ezio başıyla onayladı.

"Ben Selim, Süleyman'ın babası. Senden epey övgüyle bahsediyor."

"O fevkalade bir çocuk, *Ekselansları*, muhteşem bir zekâya sahip."

Fakat Selim'in dostça tavrı sona ermişti. Gözleri kısılıp yüzü meşum bir hal alırken nezaketi kaybolmuştu. Ezio bu adamı şu anda sahip olduğu itibarlı konuma getirmiş olan zalimliği güçlü bir şekilde sezinleyebiliyordu. "Açık konuşalım," dedi Selim, yüzünü Ezio'nun yüzüne yaklaştırarak. "Oğlumun desteği olmasaydı seni burada öldürürdüm. Burada ecnebilerin hükmüne ihtiyacımız yok. Bu toprakları terk et ve bir daha da geri dönme."

Kendine engel olamayan Ezio bu hakaret karşısında öf-

kesinin kabardığını hissetti. Yumruklarını istemsizce sıkmıştı, bu hareket Selim'in gözünden kaçmadı, ancak tam o anda Sofia bir eliyle kolunu tutarak Ezio'nun hayatını kurtarmış oldu.

"Ezio," diye fısıldadı kadın, "boş ver. Bu senin savaşın değil."

Selim bir kez daha onun gözlerinin içine baktı – meydan okurcasına. Sonra döndü ve yüzbaşılarıyla süvari askerlerinin onu beklemekte olduğu noktaya doğru yürüdü.

Birkaç saniye sonra atlarına binmiş ve Konstantinopolis yönünde uzaklaşmışlardı. Ezio ve Sofia ölülerle ve aval aval bakan yerel halktan insanların uğultusuyla baş başa kaldı.

"Tamam, bu benim savaşım değil," diyerek ona katıldı Ezio. "Ama bir savaşın bitip bir sonrakinin başladığı yer neresi peki?"

YETMİŞ ÜÇ

Ezio bir kez daha görkemli Masyaf Kalesi'nin aşağısında durdu.

Oraya en son geldiğinden beri pek çok şey olmuş, bölgedeki Osmanlı fetihlerinin ardından kale artık terk edilmişti. Yalnız bir kartal havada süzülmekteydi, ancak herhangi bir insan faaliyetine dair bir belirti yoktu. Kendi gizemlerine bekçilik yapan kale tek başına ve sessizce göğe doğru yükselmekteydi.

Ezio dış kapılara doğru çıkan sarp kayalıktan sonraki uzun, dik patikayı tırmanmaya başladı. Bir süre yürüdükten sonra durdu ve arkasına döndü. Biraz geride kalmış, soluk soluğa ilerleyen yol arkadaşı aklına geldi. Kadim bir Hint hurması ağacının gölgesinde kadını bekledi.

"Ne tırmanış ama!" dedi Sofia nefes nefese, ona yetişirken.

Ezio gülümsedi. "Sırtındaki ağır zırh takımıyla erzak taşıyan bir asker olduğunu düşün bir de."

"Bu yeterince yorucu. Fakat bir kitapçı dükkânında

oturmaktan daha eğlenceli. Umarım Azize oradaki işleri iyi yürütüyordur."

"Endişen olmasın. Buyur." Ezio su matarasını ona uzattı.

Sofia sudan minnetle içti ve sonra dedi ki: "Uzun süredir terk edilmiş halde mi?"

"Tapınakçılar gelip kalenin gizli yerlerine girmeye çalıştılar, ancak başarılı olamadılar. Tıpkı bu noktalara girmelerini sağlayacak anahtarları –işin sonunda– ellerinde tutmayı başaramadıkları gibi. Şimdiyse..."

Sofia çevresindeki manzaranın ihtişamını seyrederken bir süre sessiz kaldılar. "Burası çok güzel," dedi kadın en sonunda. "Burası Yoldaşlık'ınızın başladığı yer demek, ha?"

Ezio iç geçirdi. "Tarikat binlerce yıl önce kurulmuş ama burada yeniden doğmuş."

"Başındaki *levatrice* de hani şu senin bahsettiğin adamdı değil mi? Altaïr yani?"

Ezio başıyla onayladı. "Altaïr ibn-La'Ahad. Bizi geliştirmiş, sonra serbest bırakmış." Durdu. "Ancak böyle bir kalede kalmanın ahmakça olduğunu anlamış. Burası bütün düşmanlarımız için bir kibir sembolü ve yerimizi belli eden bir işaret halini almış. En sonunda, Altaïr adalete hizmet etmenin en iyi yolunun adil bir hayat sürmek olduğunu anlamış. Koruduğumuz insanların tepesinde değil, *arasında* geçen bir hayat."

Sofia başıyla onayladı ve sonra neşeyle dedi ki: "Peki ya şu ürkütücü başlıklardan takma şartı – o da mı Altaïr'in fikriydi?"

Ezio usulca kahkaha attı.

"Daha önce bir Amenti'den bahsetmiştin," diye devam etti Sofia. "O ne peki?"

Ezio durdu. "Altaïr, uzun ömrünün son yılları boyunca, büyük bir... çalışma yapmış. Ona lütfedilen birtakım... kodlar üzerinde çalışmış. Yazılarının arasında yer alan bir pasajı ezbere hatırlıyorum. Sana okuyayım mı?"

"Lütfen."

"Altaïr şöyle yazmış: Zamanla, yeterince uzun bir süre ve yeterince yüksek sesle dile getirilen bir kelam zihinlerde yer edinir. Elbette ki fikri muhalefetten çok daha kalıcı olduğun ve rakiplerini susturduğun sürece. Başarılı olduğunu, meydan okuyan herkesi ortadan kaldırdığını düşün, geriye ne kalır? Hakikat. Bu, nesnel manadaki hakikat midir? Hayır. Peki ya kişi nasıl nesnel bir bakış açısı kazanır? Cevap şu ki nesnel bakış açısı kazanılmaz. Bu, kelimenin tam anlamıyla ve somut olarak imkânsızdır. Çok fazla değişken söz konusudur. Dikkate alınması gereken çok fazla bilgi alanı ve çok fazla yordam vardır. Sokratik metot bunu çözümlemiş. Hakikat için asimptotik bir yaklaşım öngörmüş. *Bir doğru bir eğriyle asla mutlak bir noktada buluşmaz,* der. Fakat asimptotun kendi tanımı sonsuz bir mücadeleyi ima eder. Bir açımlamaya adım adım yaklaşırız ama ona asla ulaşamayız. Hiçbir zaman... Bu yüzden, Tapınakçıların var oldukları müddetçe gerçeği kendi emelleri doğrultusunda çarpıtacakları kanısına varmış bulunuyorum. Mutlak hakikat diye bir şey olmadığını veya varsa da bizim onu fark edemeyecek kadar donanımsız olduğumuzu kabul ediyorlar. Bu sebeple de, onun yerini alacak kendi tanımlamalarını oluşturma gayretindeler. Yeni Dünya Düzeni dedikleri şeyin yol gösterici ilkesi de bu: varoluşu

'kendi' suretlerinde yeniden şekillendirmek. Bunun insan elinden çıkma yapıtlarla ilgisi yok. İnsanlarla ilgisi yok. Yapıtlar ve insanlar sadece araç. Bu, aslen kavramlarla ilgili bir şey. Zekice düşünmüşler, çünkü bir insan bir kavrama karşı nasıl savaş açsın ki? Kusursuz silah diye buna denir. Fiziksel bir yapıdan yoksundur ama çevremizdeki dünyayı çeşit çeşit yollarla, sıkça da sarsıcı yollarla değiştirebilir. Bir Amentü'yü öldüremezsin. Tüm takipçilerini öldürsen, tüm yazılı eserlerini yok etsen bile – bu en iyi ihtimalle bir geciktirme sağlar. Bir gün, elbet bir gün onu yeniden keşfederiz. Yeniden kurarız. Bizim, Assasinlerin bile, Dağların Yaşlı Adam'ından –Hassan Sabbah'tan– önce kurulmuş bir Tarikat'ı yeniden keşfetmekten öteye gitmediğimize inanıyorum... Tüm ilim bir vehimdir. Hepsi zamana geri döner. Sonsuzdur. Durdurulamaz. Şu soruya cevap arar: Ne ümidi var? Benim cevabım şöyle: O sorunun geçersiz olduğu bir yere ulaşmalıyız. Mücadelenin *kendisi* asimptotiktir. Her zaman bir çözüme yaklaşılır, ancak ona hiçbir zaman ulaşılmaz. Ümit bağlayacağımız en iyi şey, çizgiyi biraz olsun düzleştirebilmektir. Ne kadar geçici olursa olsun istikrar ve huzur getirmektir. Ve şunu anla, ey Okur, ezelden ebede kadar bu *ancak ve ancak* geçici olacaktır. Zira çoğalmaya devam ettiğimiz sürece, şüphecilere ve meydan okuyanlara mahal vereceğiz. Bazen sırf yapacak daha iyi bir iş bulamadıkları için mevcut duruma baş kaldıran insanlar olacak. Ayrı düşmek insanoğlunun doğasında var. Savaş bizi birbirimize düşüren pek çok yoldan sadece biri. Sanırım çoğu insan Amentü'müzü henüz anlamamıştır. Fakat süreç böyle ilerler. Önce kafanı bulandırırlar, hüsrana uğrarsın. Sonra ders alır, aydınlanırsın. Ardından, nihayet, hakikati anlar ve huzura kavuşursun."

Ezio sessizleşti. Sonra dedi ki: "Sana bir anlam ifade ediyor mu?"

"*Grazie*. Evet, ediyor." Ezio gözlerini hisara dikerek düşüncelere dalmış bir halde dururken Sofia ona baktı. "Kararından pişman mısın? Bunca süredir Assasin olarak yaşamaktan?"

Ezio iç geçirdi. "Ben herhangi bir karar verdiğimi hatırlamıyorum. Bu hayat... o beni seçti."

"Anlıyorum," dedi kadın gözlerini yere çevirerek.

"Otuz yıl boyunca babamın ve kardeşlerimin anısına hizmet ettim, adaletsizliğin acısını çekenler uğruna savaştım. O yıllardan pişman değilim, ama artık..." Ezio sanki kendisinden büyük bir güç onu pençelerinin arasından serbest bırakmış gibi derin bir nefes aldı. Bakışlarını kaleden kartala çevirdi. Kartal hâlâ süzülüyor, süzülüyordu. "Artık kendim için yaşamanın, o yıllara tutunmaktan vazgeçmenin vakti geldi. Tüm bu olanlara tutunmaktan vazgeçmenin."

Kadın onun elini tuttu. "O zaman, bırak kendini, Ezio. Bırak kendini. Seni tutacak biri var."

YETMİŞ DÖRT

Dış avlunun kapısına vardıklarında akşamüzeri olmuştu. Kapı açık duruyordu ve tırmanıcı bitkiler şimdiden kapının sütunlarının etrafını kaplamaya başlamıştı. Yukarıdaki bocurgat aksamlarını sarmaşıklar sarmıştı. Derken iç avluya geçtiler. Burada da kapılar açıktı ve ortada birilerinin alelacele oradan ayrılmış olduğuna dair belirtiler vardı. Altında kırık bir taş bankın durduğu devasa, ölü bir çınar ağacının yanında yarı yarıya yüklü, terk edilmiş bir erzak arabası vardı.

Önden giden Ezio İç Kale'ye girdi ve daha sonra bir merdivenden kalenin derinliklerine indi. Birbirini takip eden kasvetli koridorlarda ilerlerlerken yollarını aydınlatması için elinde sürekli bir meşale taşıdı. En sonunda, dümdüz yeşil bir taştan yapılmış kocaman bir kapının önüne gelince durdular. Kapının yüzeyine, omuz hizasında yarım daire şeklinde sıralanmış beş delik açılmıştı.

Ezio sırt çantasını yere koydu ve içinden beş anahtarı çıkardı.

İlk anahtarı elinde tarttı. "Yolun sonu," dedi, hem kendi kendine hem de Sofia'nın duyabileceği bir şekilde.

"Daha erken," dedi Sofia. "Önce kapıyı nasıl açacağımızı öğrenmeliyiz."

Ezio anahtarları ve anahtarların oturması gereken delikleri inceledi. Deliklerin etrafındaki işaretler ona ilk ipucunu verdi.

"Bu işaretler anahtarlardakilerle –bir şekilde– eşleşmeli," dedi düşünerek. "Altaïr'in bu arşivi korumak için her türlü önlemi almış olacağını biliyorum – bir sıra olmalı. Sırayı doğru bulamazsam korkarım kapı sonsuza kadar kilitli kalır."

"Kapının arkasında ne bulmayı bekliyorsun?" Sofia soluğu kesilmiş gibi konuşuyordu – adeta korkmuştu.

Ezio'nun kendi sesi ise, Sofia'dan başka onu duyacak kimse olmamasına rağmen, bir fısıltı halini alacak kadar alçalmıştı. "Diğer her şeyden çok, ilim. Altaïr derinlikli bir insan ve üretken bir yazardı. Burayı sahip olduğu tüm irfanı saklayabileceği bir tür depo olarak inşa etmiş." Durup Sofia'ya baktı. "Hayatı boyunca birçok şey görmüş geçirmiş, hem tedirgin edici hem derin birçok sır öğrenmiş olduğunu biliyorum. Sıradan insanları umutsuzluğa sürükleyecek türden bir ilim elde ettiğini biliyorum."

"O zaman içeriye girmek mantıklı mı?"

"Endişeliyim, bu doğru. Fakat ben..." Ezio tebessüm etti. "Ben sıradan bir insan değilim, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman lazım."

"Ezio – şakacı adam." Sofia onun gülümsemesine karşılık verdi, gergin ortam biraz olsun yumuşadığı için rahatlamıştı.

Ezio elinde tuttuğu meşaleyi bir şamdanlığa koydu, meşale oradan ikisine de okuyabilecek kadar ışık verdi. Ezio kapının üzerindeki işaretlerin tanımlanamaz, zar zor algılanabilen ama net bir ışıkla parlamaya başlamış olduğunu ve anahtarların da onlara karşılık verircesine parlak ışıklar saçtığını fark etti. "Bu anahtarların üzerindeki işaretlere dikkatle bak. Ben kapıdaki işaretlere bakarken onları yüksek sesle tarif etmeye çalış."

Sofia gözlüğünü taktı ve Ezio'nun ona verdiği ilk anahtarı aldı. O konuşurken, Ezio kapının üzerindeki işaretleri dikkatle incelemeye koyuldu.

Derken bir işareti tanıyınca nefesini heyecanla tuttu. "Tabii ya. Altaïr doğuda çok fazla zaman geçirdi ve orada epey ilim irfan edindi." Durdu. "Keldaniler!"

"Yani... bunun yıldızlarla bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, takımyıldızlarıyla. Altaïr Keldanilerin yaşamakta olduğu Mezopotamya'da dolaşmıştı."

"Evet ama onlar iki bin yıl önce yaşadılar. Keldanilerin üstün gökbilimciler olduklarını söyleyen –Herodot ve Diodorus'a– ait kitaplar var. Fakat onlar da bu insanların neler yaptığı hakkında detaylı bilgi vermemiş."

"Altaïr vermiş – ve o bilgiyi şifreleyerek buraya geçirmiş. Yıldızlara ait eksik bilgimizi onların bilgisiyle tamamlamamız gerek."

"Bu imkânsız! Onların bir güneş yılının süresini dört dakika içinde çözümleyebildiklerini hepimiz biliyoruz, ancak bunu nasıl yaptıkları ayrı bir mesele."

"Takımyıldızlarıyla ve gök cisimlerinin gökyüzündeki hareketleriyle ilgileniyorlardı. Onlara bakarak geleceği gö-

rebileceklerini düşünüyorlardı. Büyük gözlemevleri inşa etmişlerdi–"

"O sadece bir söylenti!"

"Yararlanabileceğimiz tek bilgi bu ama... Baksana – şuraya bak. Onu tanımadın mı?"

Sofia anahtarlardan birinin üzerine işlenmiş bir şekle baktı.

"Altaïr bunu bilerek silik yapmış, fakat baksana..." Ezio eliyle işaret etti. "Bu, aslan takımyıldızı değil mi?"

Sofia Ezio'nun ona gösterdiği şeye dikkatle baktı. "Sanırım öyle!" dedi, heyecanla başını kaldırarak.

"Ve şu da..." Ezio kapıya döndü ve az önce incelemekte olduğu deliğin etrafındaki işaretlemelere baktı. "Yanılmıyorsam, yengeç takımyıldızının bir şeması."

"Fakat o, aslan takımyıldızının hemen yanı başındaki takımyıldızı, değil mi? Peki aynı zamanda Burçlar Kuşağı'nda aslandan önce gelen burç da değil mi?"

"Ki onu bulanlar da–"

"Keldaniler."

"Bakalım bu teorinin tutar tarafı var mı," dedi Ezio bir sonraki deliğe bakarak. "Şu da kova."

"Ne kadar zekisin," diye şaka yaptı Sofia, ancak anahtarlara ciddiyetle bakıyordu. En sonunda bir tanesini havaya kaldırdı. "Kovanın bir yanında balık, diğer yanında da oğlak var," dedi. "Fakat kovadan sonra gelen balık. İşte –sanırım– o da burada!"

"Bakalım diğerleri de aynı mantıkla çözülecek mi."

Kafalarını iyice vererek çalıştılar ve sadece on dakikalık bir sürenin ardından varsayımlarının işe yaradığını gördüler. Her bir anahtar Burçlar Kuşağı'ndaki belirli bir burca

karşılık gelen bir takımyıldızının işaretini taşıyor ve her bir anahtar-burç Burçlar Kuşağı'nda ondan hemen önce gelen takımyıldızıyla işaretlenmiş bir deliğe denk düşüyordu.

"Sizin şu Altaïr bayağı zekiymiş," dedi Sofia.

"Henüz işimiz bitmedi," diye karşılık verdi Ezio. Fakat ilk anahtarı ona denk düşeceğini umduğu deliğe dikkatle yerleştirdi – ve anahtar deliğe oturdu.

Diğer dördü de öyle...

Sonra –onca çabadan sonra adeta bir düş kırıklığıydı bu– yeşil kapı yavaş yavaş, pürüzsüzce ve ses çıkarmadan aşağı kayıp taş zeminin içine giriverdi.

Ezio girişte durdu. Karşısında uzun bir geçit uzanıyordu. O geçide doğru bakarken, içerideki iki meşale aynı anda ve kendiliğinden alevlenip can buldu.

Meşalelerden birini şamdanlığından aldı ve bir adım ilerledi. Sonra duraksadı ve Sofia'ya doğru döndü.

"Oradan sağ çıksan iyi olur," dedi Sofia.

Ezio ona bakıp yaramaz bir tavırla gülümsedi ve uzanıp elini kavradı. "Niyetim öyle," dedi.

İleriye doğru yola koyuldu.

O ilerlerken mahzenin kapısı yukarı kayarak tekrar kapandı. Bu o kadar hızlı gerçekleşti ki Sofia tepki verecek zaman bulamadı.

YETMİŞ BEŞ

Ezio ilerledikçe ayaklarının altında eğim kazanıp genişleyen geçitte ağır ağır yürüdü. Meşalesini kullanmaya neredeyse hiç ihtiyaç duymadı, çünkü duvarlarda meşaleler sıralıydı ve önlerinden geçtikçe bu meşaleler gizemli bir şekilde yanmaya başlıyordu. Fakat Ezio'nun içinde herhangi bir huzursuzluk ya da tedirginlik yoktu. Garip bir şekilde, evine doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu. Bir şey sona yaklaşıyormuş gibi...

En sonunda geçit, harikulade bir bazilikanın daire şeklindeki orta nefini andıran, 50 metre genişliğinde ve kubbesinin tepesine kadar 50 metre yükseklikte, çok büyük, yuvarlak bir odaya açılıyordu. Odanın ortasında içlerinde bir zamanlar tarihi eserler saklanmış olması gereken ama şu an boş duran kutular vardı. Odayı çepeçevre kuşatan sayısız üst balkondaysa kitaplık üstüne kitaplık sıralıydı – duvarlar boylu boyunca onlarla kaplıydı.

Ezio onların her birinin boş olduğunu görünce hayrete düştü.

Fakat bunun üzerinde kafa yoracak vakti yoktu. O anda gözü ister istemez girişin karşısında, odanın en ucunda kalan yüksek bir platformun üzerindeki büyük, meşe masaya kaydı. Masa çok yukarıdan bir yerden güçlü bir şekilde aydınlatılıyor ve ışık tam olarak, masanın arkasında oturan uzun boylu bir kişinin üzerine düşüyordu.

O an Ezio ürpertiye benzer bir şey hissetti, çünkü içindeki bir his o kişinin kim olduğunu ona anında söylemişti. Saygıyla ilerledi ve sandalyedeki başlıklı kişiye dokunacak kadar yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü.

Adam ölüydü – uzun süredir ölüydü. Fakat üzerindeki pelerin ve beyaz cüppe yüzyıllar geçmiş olmasına rağmen zarar görmemişti. Üstelik bu hareketsizliğiyle bile ölü adam, üzerinden... bir şey saçıyordu. Bir tür güç... ama dünyevi olmayan bir güç. Adamın önünde saygıyla eğildikten sonra, Ezio tekrar ayağa kalktı. Başlığı kaldırıp adamın yüzünü görmeye cesaret edemedi, ancak masanın üzerine uzatılmış halde duran ve artık iskelete dönüşmüş olan ellerin uzun kemiklerine ilgiyle baktı. Masanın üzerinde bir kalem, kuruyup gitmiş bir mürekkep hokkası ve eskimiş, boş parşömen yaprakları vardı. Adamın sağ elinin altında –kapının anahtarlarına benzeyen ama daha özenli bir şekilde işlenmiş ve Ezio'nun o zamana kadar görmüş olduğu en iyi kaymaktaşından yapılmış– yuvarlak bir taş duruyordu.

"Tek bir kitap yok," dedi Ezio sessizliğe. "Tek bir eser yok... Sadece sen varsın, *fratello mio*." Bir elini nazikçe adamın omzuna koydu. Aralarında hiçbir şekilde kan bağı yoktu, ancak Yoldaşlık'ın bağları onları herhangi bir aile bağından çok daha güçlü bir şekilde birbirine bağlıyordu.

"*Requiescat in Pace,* Yüce Altaïr."

Bir an bir hareket gördüğünü düşünerek başını aşağıya çevirdi. Ancak hiçbir şey yoktu. Masanın üzerindeki taş, Ezio'nun büyük ihtimalle onun üzerinde olduğunu sandığı elin altından çıkmış durumdaydı sadece. Bu da ışığın bir oyunu olmalıydı. O kadar.

Ezio ne yapması gerektiğini içgüdüsel olarak kavradı. Çakmaktaşıyla bir ateş yaktı ve masanın üzerindeki mumluğun içinde duran küçülmüş mum parçasının fitilini tutuşturarak taşı dikkatli incelemeye koyuldu. Derken elini uzattı ve taşı masanın üzerinden aldı.

Taş eline geçer geçmez parlamaya başladı.

Artık aşina olduğu bulutlar havada girdap gibi dönüp onun etrafını sararken, taşı yüzünün hizasına getirdi...

YETMİŞ ALTI

"Demek Bağdat talan edildi, ha?"

"Evet, baba. Hülagü Han'ın Moğol askerleri şehri kasıp kavurmuş. Hiç kimsenin canını bağışlamamışlar. Yere bir araba tekeri dikmiş ve insanları onun yanından tek sıra halinde yürütmüşler. Başı tekerleğin göbeğinden yukarıda kalan herkesi öldürmüşler."

"Sadece küçükleri ve yeniyetmeleri mi bırakmışlar?"

"Aynen."

"Hülagü saf biri değil."

"Şehri yok etmiş. Tüm kütüphaneleri yakmış. Üniversiteyi yerle bir etmiş. Geri kalan insanlarla birlikte tüm fikir adamlarını öldürmüş. Şehir daha önce hiç böyle bir katliam görmemiş."

"Umarım bir daha da görmez."

"Amin, baba."

"Seni takdir ediyorum, Darim. İyi ki İskenderiye'ye açılma kararı almışsın. Kitaplarımla ilgilendin mi?"

"Evet, baba. Polo kardeşlerle yollamadığımız kitapları

gemiye bindirilmek üzere arabalarla Lazkiye'ye gönderdim."

Altaïr büyük, kubbeli kütüphanesinin ve arşivinin açık kapısının önünde kamburunu çıkarmış halde oturuyordu. İçerisi şu an boştu, süpürülüp temizlenmişti. Elinde küçük ahşap bir kutu tutuyordu. Darim babasına onun ne olduğunu sormayacak kadar akıllıydı.

"Güzel. Çok güzel," dedi Altaïr.

"Fakat anlamadığım bir şey var – önemli bir şey," dedi Darim. "Kitaplarını içinde saklamak gibi bir niyetin yoksa yıllarca uğraşıp neden böyle bir kütüphane ve arşiv inşa ettin ki?"

Altaïr bir elini sallayıp onun konuşmasını kesti. "Darim, şunu çok iyi biliyorsun ki yaşamam gerekenden epey fazla yaşadım. Kısa süre sonra hiçbir yol eşyası gerektirmeyen bir seyahate çıkacağım. Fakat kendi soruna kendin cevap verdin. Hülagü Bağdat'ta yaptığını burada da yapacak. Onları bir kez geri püskürttük, ancak geri dönecekler ve geldiklerinde Masyaf boş olmalı."

Darim babasının konuşurken elindeki küçük kutuya, sanki onu korumak istercesine, daha sıkı sarıldığını fark etti. Başını kaldırıp babasının yüzüne baktı: Altaïr bir parşömenden yapılmış gibi görünecek kadar çelimsizdi, ancak içi tirşe kâğıdı kadar sertti.

"Anlıyorum," dedi Darim. "O zaman burası artık bir kütüphane değil, bir mahzen."

Babası vakur bir edayla başını sallayarak onayladı.

"Buranın gizli kalması gerek, Darim. Açgözlü ellerden uzak tutulması gerek. En azından, içerdiği sırrı aktarana kadar."

"Hangi sırrı?"

Altaïr gülümsedi ve ayağa kalktı. "Boş ver. Git, oğlum. Git ve ailenin yanında ol. Refah içinde yaşa."

Darim ona sarıldı. "Ne kadar iyi yanım varsa, bana senden geçmiş," dedi.

Birbirlerinden ayrıldılar. Sonra Altaïr kapıdan geçti. İçeri girer girmez kendini toparladı ve tam içeride, üst pervazın yanında kalan büyük bir kola asıldı. Bir süre uğraşmasının ardından kol nihayet hareket etti ve havada bir kavis çizdikten sonra, tıkırdayarak yerine oturdu. Derken zeminden yeşil renkli, ağır bir taş kapı yavaş yavaş yükselerek boşluğu kapattı.

Kapı yukarı doğru kayarken baba ve oğul tek bir kelime etmeden birbirini izledi. Darim kendine hâkim olmak için çok çaba harcadı, fakat kapı babasının kendisini diri diri gömdüğü mezarının üzerine kapanırken son anda gözyaşlarının kontrolünü kaybetti. En sonunda da kendini kapının bomboş yüzeyini seyrederken buldu. Kapı etrafındaki duvarlardan yalnızca belli belirsiz bir renk değişikliğiyle ayırt edilebiliyordu, onunla ve de üzerinde açılmış garip oyuklarla.

Kederle göğsünü yumruklayan Darim arkasına döndü ve oradan ayrıldı.

Daha Önce Gelenler kimlerdi? diye düşündü Altaïr; devasa kubbeli yeraltı mahzenine çıkan yolda acele etmeden ilerlerken. Önlerinden geçtikçe, duvarlardaki meşaleler yolunu aydınlatıyordu. Meşaleler, onun vücut ağırlığı zeminin altındaki mandalları tetikledikçe harekete geçen yaylı çakmak taşlarının tutuşturduğu, duvarların içindeki gizli borulardan taşınan yanıcı havayla alev alıyordu. Onun arkasında bir müddet yanıyor, sonra tekrar sönüyorlardı.

Onları buraya ne getirdi? Onları ne defetti? Peki ya eserleri? Cennet Parçaları diye adlandırdığımız eserleri? Şişelerdeki mesajları? Bize yardım etmesi, rehberlik etmesi için arkada bırakılan araçları? Yoksa fırlatılıp kenara atılmış oyuncaklardan başka hiçbir şey olmayan nesnelere ilahi amaç ve anlam yükleyerek onların artıklarına hükmetmek için mi savaşıyoruz?

Kutuyu ellerinde sımsıkı tutarak geçitte ayaklarını sürüye sürüye ilerledi. Bacakları ve kolları yorgunluktan ağrıyordu.

En sonunda büyük, kasvetli odaya vardı ve teklifsizce karşı tarafına doğru yürüdü. Masasına ulaştığında, boğulmakta olan bir adamın denizde tutunacak bir dal bulduğunda hissettiği rahatlama duygusuna kapıldı.

Sandalyeye oturarak kutuyu dikkatle yanı başına, kolayca uzanabileceği bir noktaya koydu. Ellerini onun üzerinden çekmeyi hiç istemiyordu doğrusu. Derken kâğıdı, kalemi ve mürekkebi kendine doğru çekip kalemi mürekkebe batırdı ama bir şey yazmadı. Bunun yerine, daha önce *yazmış* olduğu bir şeyi –günlüğünden bir kesiti– aklına getirdi:

Elma, bizden önce yaşanan şeylerin bir fihristi olmaktan çok daha fazlası. *Etrafa* kıvılcımlar saçan *o dolambaçlı iç kısmına girdiğimde, olacaklar hakkında emareler de ilişti gözüme. Öyle bir şeyin mümkün olmaması gerekir. Belki de mümkün değildir. Her şey sadece bir varsayımdan ibarettir. Bu gördüklerimin sonuçları üzerinde düşündüm: Onlar yaşanacak olan şeylerin görüntüleri miydi, yoksa sadece olabileceklerin bir göstergesi mi? Bizler akıbeti değiştirebilir miyiz? Bunu denemeye cesaretimiz var mı? Peki b*öyle yaparak gördüklerimizi kesinleştirmekle mi kalırız? Her zamanki gibi eylem ve eylemsizlik arasında kaldım;

hangisinin –şayet *ikisinden biri işe yarayacaksa– fark yaratacağı konusunda kararsızım. Hatta fark yaratmam bile bekleniyor mu bakalım? Olsun, ben yine de bu günlüğü tutuyorum. Bu yaptığım, görmüş olduklarımı değiştirme –ya da katileştirme– çabası değil mi?*

Ne kadar çocukça tek bir cevabı olabileceğini düşünmek her sorunun. Her gizemin. Her şeye hükmeden tek, ilahi bir ışık olduğunu düşünmek. Hakikati ve sevgiyi getirenin bir ışık olduğunu söylerler. Bense onun bizi kör eden –ve bizi cehalet içinde bırakıp hata yapmaya zorlayan– bir ışık olduğunu söylüyorum. İnsanların görünmez canavarlardan yüzlerini çevireceği ve bir kez daha akılcı bir dünya görüşü edinecekleri günü hasretle bekliyorum. Fakat bu yeni dinler o kadar akla yatkın geliyor ve onlara karşı gelen birine o kadar beter cezalar vaat ediyor ki, korkunun bizi aslında söylenmiş en büyük yalan olan şeye iyice bağlı kılacağından endişeleniyorum...

Yaşlı adam bir süre sessizce oturdu, umut mu yoksa çaresizlik mi hissettiğini bilmiyordu. Belki de ikisi de yoktu içinde. Belki de ikisini de aşmıştı ya da atlatmıştı. Devasa salonun sessizliği ve karanlığı onu bir annenin kolları gibi koruyordu. Ama yine de geçmişine mani olamazdı.

Yazı yazmak için kullanacağı malzemeleri önünden itti ve kutuyu kendine doğru çekip iki elini onun üzerine koydu. Onu koruyacaktı – ama kimden?

Sonra Al Mualim karşısında durur gibi oldu. Eski Üstat'ı. Eski haini. En sonunda tüm kötülüklerini ortaya çıkarıp yok etmiş olduğu adam. Fakat Al Mualim konuştuğunda, sesinde tehditkâr ve hükmeder bir ifade vardı:

"Çok hikmette çok keder vardır. Bilgiyi artıran kederi de artırır." Hayalet öne doğru eğildi. Altaïr'in kulağına

yaklaşmış, artık aceleyle bir şeyler fısıldıyordu. "Onu yok et! Söz verdiğin gibi, onu yok et!"

"Ya-yapamam!"

Sonra başka bir ses duyuldu. Ona doğru döndüğünde kalbine hükmeden bir ses. Al Mualim gözden kaybolmuştu. Ama ya o *kadın* neredeydi? Onu *göremiyordu*.

"İnce bir çizgi üzerinde yürüyorsun, Altaïr," dedi Maria Thorpe. Ses gençti, dinçti. Yetmiş yıl önce Altaïr'in onunla tanıştığındaki gibi.

"Merakımın esiri oldum, Maria. Bu eser kötü olduğu kadar mucizeler de içeriyor. Onu elimden geldiğince anlamak istiyorum."

"Sana neler anlatıyor? Neler görüyorsun?"

"Tuhaf hayaller ve mesajlar. Daha önce gelenler hakkında, onların yükselişi ve düşüşü hakkında..."

"Peki ya biz? Biz nerede duruyoruz?"

"Bizler bir zincirin halkalarıyız, Maria."

"Fakat bize neler olacak, Altaïr? Ailemize neler olacak? Elma ne söylüyor?"

Altaïr cevap verdi: "Daha önce gelenler kimlerdi? Onları buraya kim getirdi? Ne kadar süre önceydi?" Ancak Maria'dan çok kendisiyle konuşuyordu. Kadın tekrar onun düşüncelerini böldü. "O şeyden kurtul!"

"Bu benim görevim, Maria," dedi Altaïr karısına, üzülerek.

Sonra kadın korkunç bir çığlık attı. Ardından boğazından çıkan bir hırıltıyla öldü.

"Güçlü ol, Altaïr." Bir fısıltı.

"Maria! Nerede... neredesin?" Altaïr devasa salona haykırdı. "O nerede?!" Fakat gelen tek cevap kendi sesinin yankısıydı.

Sonra üçüncü bir ses geldi; kendisi dertli olsa da onu yatıştırmaya çalışan bir ses.

"Baba – o artık yok. Hatırlamıyor musun? O artık yok," dedi Darim.

Çaresiz bir feryat: "*Karım* nerede?"

"Yirmi beş yıl oldu, seni yaşlı ahmak! O *öldü*!" diye öfkeyle bağırdı oğlu ona.

"Beni yalnız bırak. Beni görevimle baş başa bırak."

Darim'in sesi bu sefer daha yumuşaktı: "Baba, burası ne böyle? Burası ne için?"

"Burası bir kütüphane. Ve bir arşiv. Öğrendiğim her şeyi saklayacak. Bana gösterdikleri her şeyi."

"Sana neler gösterdiler, baba?" Bir duraksama oldu. "Moğollar gelmeden önce Alamut'ta neler oldu? Orada ne buldun?"

Sonra sessizlik çöktü ve bu sessizlik Altaïr'i sıcak bir gökyüzü gibi sarmaladı. Altaïr sessizliğin içine doğru konuştu: "Amaçlarını artık biliyorum. Sırlarını ele geçirdim. Niyetleri açık. Fakat bu mesaj bana değil. Bir başkasına."

Masanın üzerinde duran önündeki kutuya baktı. *O menfur şeye bir daha dokunmayacağım. Çok yakında bu dünyadan göçüyorum. Vaktim geldi. Günün tüm saatleri artık bu farkındalıktan doğan düşüncelerle ve korkularla boyalı. Bana lütfedilmesi gereken sırların hepsi tamamlandı. Öteki dünya yok. Bu dünyaya dönüş de yok. Kısacası her şey – bitecek. Bir daha başlamamak üzere.*

Kutuyu açtı. İçinde, kahverengi kadife bir minderin üzerinde Elma duruyordu. Cennet Parçası.

Bu Elma'nın ilk önce Kıbrıs'ta saklandığının, sonra da denize düşüp suyun içinde kaybolduğunun bilinmesini istedim... bu Elma vakti gelene kadar bulunmamalı...

Bir süre esere baktı, sonra ayağa kalkıp arkasındaki duvarın içine oyulmuş karanlık bir girintiye doğru döndü. Bir kolu aşağı indirdi ve ağır bir kapı açıldı. Kapı, içinde bir kaide bulunan gizli bir hücreyi örtüyordu. Altaïr en fazla bir ayaktopu büyüklüğündeki Elma'yı kutudan aldı ve onu hızla kaidenin üzerine koydu. Elini çabuk tuttu, eserin çekim gücü etkisini üzerinde gösteremeden dışarı çıktı ve kolu tekrar yukarı kaldırdı. Hücrenin önündeki kapı kayarak kapandı ve sertçe yerine oturdu. Altaïr kolun iki buçuk yüzyıl boyunca bir daha çalışmayacağını biliyordu. Belki de dünya bu süre zarfında ilerleyecekti. Fakat onun için eserin çekim gücü artık etkisizdi.

Tekrar masasında yerini aldı ve bir çekmeceden beyaz kaymaktaşından yapılmış bir disk çıkardı. Yanı başındaki bir mumu yaktı ve diski iki eliyle tutup gözlerinin önünde havaya kaldırdı. Gözlerini kapatıp dikkatini toplayarak kaymaktaşını düşünceleriyle –vasiyetiyle– doldurmaya başladı.

Taş parlayarak uzun bir süre yüzünü aydınlattı. Sonra ışık soldu ve taş tekrar karardı. Her şey karardı.

Ezio diski mum ışığında evirip çevirdi. Şu an bildiklerini nasıl öğrenmişti, fikri yoktu. Fakat yanında oturan iskeletle koyu bir dostluğunun, hatta bir akrabalığının olduğunu hissediyordu.

Altaïr'e baktı, öğrendiklerine inanamıyordu. "Başka bir eser ha?" dedi. "Başka bir *Elma*, öyle mi?"

YETMİŞ YEDİ

Ne yapması gerektiğini biliyordu, fakat bunu neredeyse hâlâ bir rüyanın içindeymiş gibi yaptı. Diski dikkatle masanın üzerine geri koydu ve masanın arkasındaki karanlık girintiye doğru döndü. Kolu bulmak için nereye bakması gerektiğini biliyordu. Hafifçe bastırınca kol hemen hareket etti ve kapı kayarak açılırken, nefesini tutup bekledi. *Sadece bir tane olduğunu düşünüyordum. Machiavelli'yle benim Carcere şehrinde bulunan San Nicola Kilisesi'nin altındaki mahzene gömdüğümüz dışında başka yok sanıyordum. Şimdiyse – birken iki oldular!*

Bir süre Elma'yı inceledi. Sönük ve soğuktu – cansızdı. Fakat elinin, sanki iradesi dışında, esere doğru uzandığını hissetti.

Olağanüstü bir gayret sarf ederek kendine engel oldu.

"HAYIR! BURADA kalacaksın!"

Bir adım geriledi.

"Bir ömürde göreceğim kadarını gördüm!"

Elini duvardaki kolun üzerine koydu.

Fakat o anda Elma parlayıp canlandı, ışığı onu kör etti.

Ezio geriye doğru sendeledi ve arkasına döndüğünde, şu an göz kamaştırıcı bir şekilde aydınlanmış olan odada dünyanın –dünyanın!– zeminden beş-altı metre yukarıda, uzayda dönmekte olduğunu gördü. Mavi, kahverengi, beyaz ve yeşil renklerden oluşan, devasa, kaba saba bir küreydi.

"HAYIR!" diye haykırdı, gözlerini elleriyle kapatarak. "Yeterince uğraştım! Hayatımı, amacını bilmeden, elimden geldiğince iyi bir şekilde sürdürmeye çalıştım, ancak bir gece kelebeği gibi, uzaktaki Ay'a doğru çekildin. Takatim kalmadı!"

Dinle. Başkasının anlaması gereken bir mesajın taşıyıcısısın.

Ezio'nun sesin nereden geldiği ya da kime ait olduğu hakkında fikri yoktu. Ellerini gözlerinden çekti ve kulaklarının üzerine koyup duvara doğru döndü. Bu sırada bedeni, hırpalanıyormuş gibi öne arkaya yatıyordu. Bir güç onu çevirip yüzünü odaya döndürdü. Havada uçuşan, şatafatlı parlaklığı doldurmakta olan yüz milyonlarca rakam ve simge, hesaplama ve formül, kelime ve harf vardı. Kimileri birbirinin içine geçiyor, kimileriyse bir araya gelip rastgele bir anlam ifade ediyor, fakat sonra ayrılıp yeniden karmaşaya yol veriyordu. İçlerinden de yaşlı bir adamın sesi duyuluyordu; yaşlıydı, çünkü zaman zaman titriyordu. Sesin hükmeder bir ifadesi yok değildi. Ezio'nun o ana kadar duyduğu en güçlü sesti.

Beni duyuyor musun, hiç kimse? Sesimi duyabiliyor musun?

Tam o anda, ona doğru uzak bir mesafeden gelirmiş gibi yürüyen, insanoğlunun hayatı anlamlandırmaya çalışmak için o zamana dek kullanmış olduğu tüm işaretlerden oluşan girdaplı denizin içinden geçerek ilerleyen, insana

benzer bir şey belirdi. Karada değil; havanın üzerinde, suyun üzerinde yürüyordu. Ezio siluetin ona yaklaşmak için asla yerinden kıpırdamayacağının farkındaydı. Köprüsüz bir uçurumun iki karşı ucunda duruyorlardı çünkü.

Ah. İşte oradasın.

Siluetin etrafındaki rakamlar hareket edip nabız gibi attı ve –kâbusu andıran bir tür entropinin içinde– serbest kalamadan birbirlerinden kaçmaya başladı. Ancak siluet daha da belirginleşti. Bir adamdı. Çoğu insandan daha uzun ve daha genişti. Ezio'nun aklına Borgia ailesinin koleksiyonuna Papa Julius tarafından el konduğunda Michelangelo'nun ona göstermiş olduğu Yunan tanrılarına ait heykellerden biri geldi. Ama bu yaşlı bir tanrıydı. Zeus ya da Poseidon olmalıydı. Sakallıydı. Gözleri doğaüstü bir hikmetle parlıyordu. Etrafında, sürüklenmekte olan rakamlar ve denklemler birbirleriyle mücadeleyi etmeyi kesti, en sonunda süzülerek uzaklaşmaya başladı ve giderek hızlanarak gözden kayboldu. Dünya gitmişti ve geriye kalan tek şey buydu, bu adam... Ezio ona başka nasıl hitap edebilirdi ki?

Tinia. Adım Tinia. Sanırım kız kardeşlerimle tanıştın.

Ezio karşısındaki malılıka baktı ama o, sürüklenmekte olan son formüllerin boşluğu yarıp hızla gözden kaybolu-şunu seyrediyordu.

Ses ona tekrar hitap ettiğinde tuhaf bir şekilde insansı geldi, kendinden çok emin değildi sanki.

Şu Zaman kavşağı tuhaf bir yer. Ben... hesaplamalara alışık değilim. O hep Minerva'nın alanı olmuştur.

Ezio'ya meraklı bir ifadeyle baktı. Fakat bir şey daha vardı – derin bir hüzün ve bir tür babalık gururu.

Hâlâ aklında birçok soru olduğunu görüyorum. Biz kimdik? Bize ne oldu? Senden ne istiyoruz? Tinia gülümsedi. *Cevaplarını alacaksın. Dinle yeter, sana anlatacağım.*

O an ışık odadan yavaş yavaş çekildi ve hayalete benzeyen, saydam, mavi döner küre Tinia'nın tam arkasında bir kez daha belirip bütün odayı işgal edene kadar ağır ağır büyüdü.

Hem sondan önce hem sondan sonra dünyayı korumak için uğraştık.

Kocaman döner kürenin üzerinde birbiri ardına küçük noktalar belirmeye başladı.

Bunlar, her biri farklı bir kurtuluş tarzına adanmış, içlerinde çalışılabilecek mahzenler inşa ettiğimiz yerleri gösteriyor.

Ezio birçok noktanın arasında bir tanesinin kuvvetli bir şekilde parladığını gördü. Arkadaşı Amerigo Vespucci'nin on yıl önce orada bir sahil şeridi keşfetmiş olduğunu bilmese ve keşfedilmiş tüm dünyayı gösteren Waldseemüller haritasını görmemiş olsa gerçekten var olduğunu tahmin edemeyeceği büyük bir kıtanın doğu kıyı şeridine yakın duruyordu. Fakat Waldseemüller haritasının gösterdiği alan daha güneydeydi. Peki bundan daha fazla kara parçası olabilir miydi? Orada bir kıta olabilir miydi? İmkânsız geliyordu.

Onlar yukarıda yapılan savaştan kaçınmak için ve de çabalarımızın boşa çıkması ihtimaline karşı bir önlem olarak yeraltına inşa edildi.

Ezio o anda, yavaşlamakta olan döner kürenin üzerinde, tüm diğer noktalardan yeni garip kıtanın üzerindeki noktaya kadar, çizgiyi andıran ışınların uzanmaya başladığını gördü. Tüm dünya ışık çizgilerinden oluşan çap-

razlarla kaplanıp telkâri bir desene dönüşene kadar ışınlar etrafa dağılmaya devam etti.

Her bir mahzenin ilmi tek bir yere aktarılıyor...

Şimdi de, dünyanın büyük bir görüntüsünü izlemekte olan Ezio farklı bir görüş açısı edinmişti. Sanki tüm vücuduyla boşluğun içinden geçip yere doğru dimdik düşüyor, zemin de ona doğru hızla yükseliyordu. Fakat sonra, tam son anda, havaya kaldırıldığını ve zemine yakın bir mesafede süzülmekte olduğunu hissetti. Ardından tekrar aşağıya yöneldi, bir tapınağı ya da bir saray salonunu andıran kocaman bir yeraltı binasının içinde belirene kadar maden kuyusu gibi bir kuyunun içinden aşağıya indi.

Toplanan her şeyi sıralamak ve örneklemek bizim... benim ve kız kardeşlerim, Minerva ve Uni'nin göreviydi. En çok ümit vadeden çözümleri seçtik ve kendimizi onların değerlerini doğrulamaya adadık.

Gerçekten de, Ezio o an büyük salonda, gizemli topraklardaki gizemli mahzenin –ya da orası gibi görünen bir yerin– içindeydi. Ve orada, Tinia'nın yanında, Ezio'nun gerçekten de daha önceden karşılaşmış olduğu Minerva ve Uni duruyordu...

Ardı ardına altı kez denedik, her biri en sonuncusundan daha umut vericiydi. Ancak hiçbiri işe yaramadı.

Ve sonra – dünyanın sonu geldi.

Son cümle o kadar basit, o kadar gerçekçi bir edayla söylenmişti ki Ezio serseme döndü. Tinia karmaşık bir düzeneği harekete geçirirken Minerva'nın karamsar, Uni'nin ise öfkeli bir halde onu seyrettiğini gördü. Düzenek mekânın kocaman kapılarını tetikleyip kapanmalarına ve kendilerini sımsıkı sürgülemelerine neden oldu. Ve ardından...

Ardından, tarif edilemez bir gücü olan devasa bir dalga, gökyüzünün üst katmanına vurdu ve semayı adeta on bin kuzey yıldızı gücünde aydınlattı. Ezio hoş bir şehrin içinde, hepsi başını kaldırıp tepelerindeki doğaüstü gösteriye bakan insanların arasındaydı sanki. Fakat üzerlerinde esen hafif meltem bir dakikadan az bir süre içinde önce tanyelinden fırtınaya, sonra kasırgaya dönüştü. İnsanlar birbirlerine önce kuşkuyla, sonra panik içinde baktı ve hızla kaçışıp bir yerlere sığınmaya çalıştı.

Hâlâ yeşil ateş dalgalarıyla alev alev yanmakta olan gökyüzü artık çatırdamaya, çakan şimşeklerle aydınlanmaya başladı. Görünürde tek bir bulut olmamasına rağmen, gök gürleyip sarsıldı ve semadan ağaçların, binaların ve insanların üzerine yıldırımlar düştü. Havaya enkaz parçaları saçıldı, önüne çıkan her şeyi yok etti.

Sonra, dev bir sarsıntı yerin zangırdamasına neden oldu. Açık alanlarda kalanlar dengelerini kaybedip düştü ve tekrar ayağa kalkamadan kaya ve taş parçalarıyla devrilip rüzgârda kâğıt tomarları gibi savruldu. Yer tekrar sallandı, bu kez daha şiddetli bir şekilde. Yaralananların çığlıkları ve haykırışları çakan şimşeklerin gümbürtüsünde ve esen rüzgârın sağır edici, tiz uğultusunda boğuldu. Açık alanlarda olup hayatta kalmış insanlar sığınacak bir yer bulmaya çalışıyordu, kimisi ayakta kalmayı başarmış binalara tutunarak dengelerini kaybetmeme mücadelesi verirken kendilerini çeke çeke ilerlemeye çalışıyordu.

Yalnız, tüm yıkıntıların arasında yüce tapınaklar, etraflarındaki afetten zarar görmemiş halde, dimdik ayakta duruyor, onları inşa etmiş olan insanların teknik zekâsına şahitlik ediyordu. Derken başka bir sarsıntı yerin üzerinde

dalga dalga ilerledi, sonra bir başkası daha geldi. Geniş bir anayol orta yerinden ikiye ayrıldı ve insanlar burada açılıp giderek büyüyen çukurdan kaçarak uzaklaşmaya başladı. Gökyüzü alevle kaplanmıştı, bir ufuktan diğerine yıldırım okları uçuyordu ve gök kubbenin üst katmanları içeriye doğru patlayacak gibiydi.

Derken Ezio uzak bir noktadan dünyayı tekrar görüyormuş gibi oldu. Dünya doymak bilmez bir güneş patlaması tarafından yutulmuş, devasa alev toplarından oluşan bir ağın içinde mahsur kalmıştı. Daha sonra, akla hayale gelmeyecek bir şekilde, dünya ekseninden kaydı ve yuvarlanmaya başladı... Yer, yarılıp çatlar ve daha önce hiç hasar görmemiş binaları yıkıp tuzla buz ederken; göz alıcı şehir, yüksek binalardan ve bakımlı yeşil alanlardan oluşan o rafine bütünlük, açık yaralarla delik deşik oldu. Sokak kalıntılarının içinde kalan az sayıda insan bağırıyor; dünyanın kutuplarındaki kayma gezegenin yüzeyini güneş patlamalarının ölümcül radyoaktif etkisine maruz bırakırken, son bir kez, ümitsiz ıstırap çığlıkları atıyordu. Ayakta kalan son yapılar ise rüzgârda iskambil kâğıtları gibi dağılıp savrulmaktaydı.

Ve sonra –başladığı kadar ani bir şekilde– her şey durulduu. Kuzeydeki ışıklar üflenince sönen bir mum alevi gibi kesildi ve rüzgâr ansızın yatıştı. Fakat yıkım tamamlanmıştı. Yok olmayan hemen hemen hiçbir şey kalmamıştı. Yangınlar ve dumanlar, karanlık ve çürüme her şeyin üzerinde sınırsız bir hâkimiyet kurmuştu.

Pis havanın içinden Tinia'nın sesi Ezio'nun kulaklarına ilişti. Ya da ona benzer birinin. Artık hiçbir şey kesin değildi:

Dinle. Oraya gitmelisin. Emek verip çalıştığımız yere... Emek verip kaybettiğimiz yere. Sözlerime kulak ver. Onları zihninden

ellerine taşı. Yol'u bu şekilde açacaksın. Fakat dikkatli ol. Çoğu şey hâlâ yerine oturmadı. Ayrıca, her şeyin nasıl sona ereceğini bilmiyorum – ne benim zamanımda ne de senin...

Toz fırtınaları dağılıyor, erimiş lav soğuyordu. Küçük filizler yerin altından fışkırıp yeniden yer edinirken zaman hızla aktı. Bir yeraltı mahzeninin girişi açıldı ve İlk Uygarlık'a ait insanlar belirdi; sonra yeniden yapılanmaya başladılar. Fakat sayıları azdı, çoğalmıyorlardı. Yüzyıllar geçtikçe sayıları azaldı, sonra sadece yüz-iki yüz kişi kadar kaldılar, ardından on-yirmi kişi ve en sonunda yok oldular...

Yeniden kurmuş olduklar şeyleri giderek yayılan ormanlar istila etti. Böylece yeni yapıları gözden kayboldu, zaman yuttu onları. Alçak tepeli, gür ormanlı bir manzara düz olmayan bu geniş arazileri içine aldı. Ardından, insanlar –ancak İlk Gelenler'den farklı insanlar– belirdi. İnsanoğlu gelmişti. İlk Gelenler'in köle olarak yaratmış oldukları artık, özgür bir şekilde, onların vârisi olacaktı. Gerçekten de bazıları İlk Gelenler tarafından sevgili olarak alınmıştı ve onlardan insani güçlerden daha fazlasına sahip bir insan dizisi ortaya çıkmıştı. Fakat asıl mirasçı insanoğluydu. Bu bilinmeyen topraklara ilk gelenler koyu bronz tenli ve uzun, düz, siyah saçlı adamlar ve kadınlardı. Tuhaf görünümlü, koyu kahverengi, vahşi büyükbaş hayvanları avlayan, ok ve yay kullanarak haşin midillilerin sırtına binen gururlu bir halktı. Ayrı kabilelerde yaşayan, birbirleriyle savaşan ama çok az kan döken insanlardı.

Sonra daha fazla insan geldi. Kıyafetleri nispeten farklı olup bedenlerini tamamen saran, daha açık tenli insanlar. Avrupa'dan Batı Denizi'ni gemiyle aşarak gelen insanlar. Başka insanların peşine düşüp onları topraklarından kovan ve ardından kendi şehirlerini, köylerini ve en sonunda

tekrar, on binlerce yıl önce yerin dibine gömülen kayıp uygarlığınkilere rakip olacak yerleşim yerleri kuranlar insanlar.

Bunu dikkatle dinle ve aklından çıkarma. Adalet için savaşmaktan vazgeçmek hiçbir zaman senin seçimin değildir. Asla kazanılamayacakmış gibi göründüğünde ve tüm umutlar yok olduğunda bile, bu savaş, bu savaş adaletin yok olmamasını, dünyanın yok olmamasını sağlar. Hayatını bir uçurumun ucunda dengede kalarak sürersin, bunu engelleyemezsin. Vazifen dengenin yanlış tarafa doğru asla çok fazla yatmamasını sağlamak. Ve asla böyle olmamasını sağlayacak, yapabileceğin bir şey daha var: sevmek.

Ezio masaya tutundu. Yanı başında, Altaïr hâlâ yerinde oturuyordu. Masanın üzerindeki hiçbir şey yerinden oynamamıştı, bir parşömen kâğıdı bile kıpırdamamıştı ve küçük mum parçası sabit bir ışıkla yanıyordu.

Oyuğun önünden masaya nasıl gelmişti bilmiyordu. Fakat o an aradaki birkaç adımlık mesafeyi yeniden yürüdü. Elma hâlâ hücrenin içindeki kaidesinin üzerinde, soğuk ve sönük halde duruyordu. Ezio karanlıkta eserin hatlarını zar zor seçebiliyordu. Toz kaplı kutusu, şimdi fark etmişti, masanın üzerindeydi.

Kendini toparladı ve büyük mahzenin tekrar karşı tarafına geçip onu dışarıya, Sofia'ya götürecek olan koridora doğru ilerledi.

Fakat yüce kütüphanenin girişine geldiğinde bir kez daha arkasına döndü. Artık çok uzakta kalan ve kütüphanesinin ürpertici derinliğinde sonsuza dek oturacak olan Altaïr'e son bir kez baktı.

"Hoşça kal, Üstat," dedi.

YETMİŞ SEKİZ

Kapının dış kısmına ulaşınca, Ezio üst pervazın yanındaki kolu bulup çekti. Yeşil kapı itaatkâr bir şekilde aşağıya doğru kayarak yerin içine girdi. Sofia oradaydı. Bir kitap okuyor, onu bekliyordu.

Kadın onun geldiğini görünce gülümsedi, ayağa kalktı ve yanına gelip elinden tuttu.

"Geri döndün," dedi, sesindeki katıksız rahatlama ifadesini gizleyemeden.

"Söz vermiştim."

"Aradığını buldun mu?"

"Buldum – hem de fazlasıyla."

Kadın duraksadı. "Bir daha..."

"Evet?"

"Bir daha seni hiç göremeyeceğimi düşündüm."

"Bazen en kötü önsezilerimiz en yersiz olanlardır."

Sofia ona baktı. "Delirmiş olmalıyım. Sanırım seni kibirlendiğinde bile seviyorum." Durdu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Ezio gülümsedi. "Eve gidiyoruz," dedi.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Ulu Ebedi Işık, sen kendinde yaşarsın,
Kendini sen tanırsın ve sadece, sen bilirsin –
O yüzden, kendini sevebilir ve yüzüne gülebilirsin:
İlmin kendine yeter, kendinde kalır.

–
Dante, *CENNET*

YETMİŞ DOKUZ

Ezio Konstantinopolis'e geri dönüş seyahati boyunca çoğu zaman sessiz kaldı. Selim'in vahim uyarısını hatırlayan Sofia onun oraya geri dönmesinin mantıklı olup olmayacağını sordu, ancak Ezio "Daha yapılacak işler var," demekle yetindi.

Sofia onun hakkında endişeleniyordu – Ezio çok içine kapanık duruyor, adeta hasta görünüyordu. Fakat altın rengi kubbeler ve beyaz minareler kuzey kıyı şeridi üzerinde tekrar görününce Ezio'nun neşesi arttı ve Sofia onun koyu gri gözlerindeki eski ışıltının geri geldiğini gördü.

Kitapçı dükkânına geri döndüler. Dükkân adeta tanınmaz haldeydi. Azize orayı yenilemişti ve tüm kitaplar rafların üzerinde tertemiz halde, kusursuz bir düzen içinde sıralı duruyordu. Azize anahtarları Sofia'ya geri verirken neredeyse özür dileyecek gibi oldu, ancak Sofia'nın gözüne daha çok dükkânın müşterilerle dolu olduğu ilişmişti.

"Doğan sizi görmek istiyor, Üstat," dedi Azize, Ezio'yu selamlarken. "İçiniz rahat olsun. Şehzade Süleyman geri

döndüğünüzden haberdar ve size geçiş izni sağladı. Ancak babası şehirde uzun süre kalmamanız gerektiği konusunda son derece kararlı."

Ezio ve Sofia birbirlerine baktı. Bir süredir beraberlerdi – Sofia Masyaf'a yapacağı yolculukta ona eşlik etme konusunda ısrar ettiğinden beri... Ezio onun bu ricasını hiçbir şekilde itiraz etmeden kabul ettiğinde Sofia şaşırmıştı. Hatta Ezio bu istekten çok memnun kalmıştı sanki.

Ezio, Doğan'la birlikte, Türk Assasinlerin Süleyman'ın sözsüz onayı ve gayri resmi korumasıyla şehirde sağlam bir üs edinmelerini sağladı. Şehri ve imparatorluğu, Ahmet ve Manuel'in ölümünden sonra lidersiz kalan dönek Osmanlılardan ve Bizanslılardan temizleme işi çoktan başlamıştı. Yeniçeriler de artık Selim'in sert yönetimi altında kendi aralarında daha fazla ihtilaf yaşamıyordu. Zaten herhangi bir ihtilafa gerek de kalmamıştı, çünkü tercih ettikleri şehzade kendini padişah ilan etmişti.

Tapınakçılara gelince, İtalya'daki ve şimdi de doğudaki kuvvet üsleri dağıtılmış olduğu için ortadan kaybolmuşlardı. Fakat Ezio bu volkanın uykuda olduğunu, henüz sönmediğini çok iyi biliyordu. Zihnindeki sıkıntılı düşünceler Uzak Doğu'ya –Şark'a– kayıyor ve ona Tinia ve hayalet küre tarafından aktarılan bilgilerin Batı Denizi'nin çok ötesinde kalan –şayet varlarsa– keşfedilmemiş kıtalar için ne anlam ifade ediyor olabileceğini merak ediyordu.

Yusuf'un şevkinden yoksun olsa da, Doğan bunu örgütlenme yetenekleriyle ve Amentü'ye olan tam bağlılığıyla telafi ediyordu. *Bir gün Üstat olabilir,* diye düşünüyor-

du Ezio. Fakat kendi hisleriyle bağlarını koparmış gibiydi. Artık, eğer bir şeye inanıyorsa, neye inandığını bilmiyordu ve bu, başka bir konuyla birlikte, uzun süren eve dönüş seyahati boyunca aklını meşgul etmişti.

Ev! Nereye ev diyecekti? Roma'ya mı? Floransa'ya mı? Uğraşına mı? Fakat gerçek bir evi yoktu ve şunu kalben biliyordu ki Altaïr'in Masyaf'taki gizli mahzeninde yaşadıkları, hayatının bir sayfasının sonuna geldiğini göstermişti. Yapabileceğini yapmıştı ve İtalya'da ve doğuda –şimdilik– barış ve istikrar sağlamıştı. Artık kendisine biraz zaman ayırmayı göze alamaz mıydı? Günleri azalıyordu, bunun farkındaydı; fakat hâlâ ektiğini biçecek kadar vakti vardı. O riski göze almaya cesaret ederse...

Ezio 1512 yılının Yaz Gündönümü'ne denk düşen elli üçüncü doğum gününü Sofia ile geçirdi. Selim'in vizesinden kalan günler giderek azalıyordu. İçinde bir sıkıntı vardı. İkisi de sırtlarında büyük bir ağırlık taşıyorlarmış gibi endişeliydi. Sofia Ezio'nun şerefine tamamen Floransa yemeklerinden oluşan bir ziyafet hazırlamıştı: *salsicce di cinghiale* ve *fettunta*, sonra *carciofini sott'olio*, ardından *spaghetti allo scoglio* ve *bistecca alla fiorentina*; sonra da güzel bir kuru *pecorino*. Yaptığı kek bir *astagnaccio*ydu ve içine ekstradan biraz *brutti ma buoni* atmıştı. Fakat şarap Veneto şarabı olmalıydı, böyle karar vermişti.

Sofra gereğinden fazla zengindi, kadın gereğinden fazla hazırlık yapmıştı. Ezio elinden geldiğince yemeye çalıştı, ancak Sofia yiyeceklerin, hatta kendisine çok pahalıya mal olan bütün bu İtalyan yemeklerinin, Ezio'nun aklındaki en son şey olduğunu görebiliyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu ona.

Ezio iç geçirdi. "Roma'ya geri döneceğim. Buradaki işim bitti." Durdu. "Peki ya sen?"

"Sanırım burada kalırım. Hayatımı hep sürdürdüğüm gibi sürdürürüm. Azize benden daha iyi bir kitapçı olsa da."

"Belki de yeni bir şeyler denemelisin."

"Buna tek başıma cesaret edebilir miyim bilmiyorum. Bildiğim tek iş bu. Yalnız–" Sofia birdenbire durdu.

"Yalnız ne?"

Kadın durup Ezio'ya baktı. "Şu an adeta bir yıl sürmüş gibi gelen şu son birkaç ay bana kitapların dışında bir hayat olduğunu öğretti."

"Tüm hayat kitapların dışındadır."

"Gerçek bir bilgin gibi konuştun."

"Hayat kitaplara girer. Kitaplar hayata değil."

Sofia onu süzdü. Ezio'nun daha ne kadar tereddüt edeceğini, o noktaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Cesaret edip etmeyeceğini... Bunu isteyip istemediğini –gerçi Sofia bu düşünceyi aklından bile geçirmek istemiyordu– ve kendisinin Ezio'ya cesaret verip vermeyeceğini... Onsuz gittiği şu Adrianopolis seyahatinde neler hissettiğini ilk kez fark etmişti ve bunları onun da hissetmiş olduğundan gayet emindi. Birbirlerine âşık olmuşlardı – elbette âşık olmuşlardı. Fakat Sofia'nın epeydir arzuladığı şey henüz gerçekleşmemişti.

Uzun süre sessizlik içinde oturdular. Duyguyla yüklü bir sessizlik içinde...

"Azize, senin aksine, Ahmet'in ellerinde çekmiş olduğu işkencenin etkisinden henüz kurtulamadı," dedi Ezio en

sonunda, yavaş yavaş, hem kendisine hem ona birer kadeh Soave koyarken. "Benden sana burada çalışmasına izin verip vermeyeceğini sormamı istedi."

"Peki senin bu konudaki fikrin nedir?"

"Burası Selçuklu Assasinleri için mükemmel bir istihbarat merkezi olur." Ezio kendini aceleyle düzeltti. "İkinci bir işlev olarak elbette ve Azize'ye de Tarikat'ta daha sakin bir görev yapma imkânı sunar. Yani, tabii sen de bunu..."

"Peki ben ne olacağım?"

Ezio sertçe yutkundu. "A-acaba..."

Bir dizinin üzerine çöktü.

Sofia'nın kalbi deli gibi atıyordu.

SEKSEN

Venedik'te evlenmenin en iyisi olacağına karar verdiler. Sofia'nın amcası, San Polo semtindeki Santa Maria Gloriosa dei Frari Kilisesi'nin başpiskoposuydu ve ayini yönetme teklifinde bulunmuştu. Ezio'nun rahmetli babasının saygın banker Giovanni Auditore olduğunu öğrenir öğrenmez bu evliliğe onay vermiş ve hayırduada bulunmuştu. Ezio'nun Pietro Bembo'yla olan bağlantısının da hiçbir zararı dokunmadı. Lucrezia Borgia'nın eski sevgilisi Urbino'da olduğu için törene katılamasa da misafirlerin arasında Doç Leonardo Loredan ve Sofia'nın güzelliğinden etkilenip kadının Dürer'in elinden çıkma portresini kıskanan ve düğün hediyesi olarak, makul bir fiyata, ikisinin yan yana portresini yapmayı teklif eden, geleceği parlak genç ressam Tizian Vecelli de vardı.

Assasin Yoldaşlığı Sofia'ya kitapçı dükkânı için cömert bir meblağ ödemişti. Dükkânın altında, Ezio'nun keşfetmiş olduğu sarnıcın içinde, beş Masyaf anahtarı duvarların içine gizlenmiş ve mühürlenmiş halde duruyordu. Azize de, onların gidişine üzülmüş olsa bile, yeni işinden dolayı büyük bir sevinç içerisindeydi.

Venedik'te birkaç ay kaldılar. Bu süre boyunca Sofia da çok az bildiği memleketine aşinalık kazanma ve hayatta kalan akrabalarıyla dostluk kurma fırsatı edindi. Fakat yeni yıla doğru Ezio huzursuz olmaya başladı. Roma'da bulunan Claudia'dan ardı arkası kesilmeyen mektuplar gelmişti. Uzun süredir Assasinlerin koruyuculuğunu yapan Papa II. Julius altmış dokuzuncu doğum gününe yaklaşıyor ve adamın sağlığı kötüye gidiyordu. Onun yerine kimin geçeceği belirsizdi ve Yoldaşlık, Julius'un ölümünü izleyecek olan ara dönemde işlerin sorumluluğunu üstlenmesi için Ezio'ya ihtiyaç duyuyordu.

Fakat Ezio her ne kadar endişeli olsa da yolculukları için hazırlık yapmayı erteleyip duruyordu.

"Artık bu meselelere dahil olmak istemiyorum," diye karşılık verdi, Sofia'nın bu konuda sorduğu bir soruya. "Artık kendi başıma, özgürce düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ve belki de, kendini düşünmek için."

"Belki onun için de."

"Ama yine de bir görevin var."

"Biliyorum."

Ezio'nun aklında başka şeyler vardı. Yoldaşlık'ın Kuzey Avrupa kolunun lideri Desiderius Erasmus, Claudia'ya Cambridge'deki Queens College'dan bir mektup yazmıştı. Gezgin bilgin şimdilik orada yaşıyor ve eğitim veriyordu. Mektubunda yazdıklarına göre, Wittenberg şehrinde yeni atanmış bir İncil Doktoru görev yapıyordu ve Luther adındaki bu genç adamın dini görüşlerine dikkat etmek gerekebilirdi, çünkü bu görüşler son derece devrim niteliğinde bir olaya –Avrupa'nın hassas istikrarını tekrar

tehlikeye atabilecek bir olaya– sebep olmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ezio, Sofia'ya endişesinden bahsetti.

"Erasmus ne yapıyor?"

"İzliyor. Bekliyor."

"Kuzeyde Roma Kilisesi'nden bir uzaklaşma olursa Tarikat'a yeni öğrenciler alacak mısın?"

Ezio ellerini iki yana açtı. "Desiderius beni bilgilendirecek." Başını iki yana salladı. "Her yerde, daima yeni sürtüşmeler ve yeni bölünmeler yaşanıyor."

"Bu, hayatın bir özelliği değil mi?"

Ezio gülümsedi. "Belki de. Belki de artık o benim savaşım değildir."

"Hiç kendin gibi konuşmuyorsun." Sofia durdu. "Bir gün bana Masyaf'ın altındaki o mahzende neler olduğunu anlatacaksın."

"Bir gün."

"Neden şimdi anlatmıyorsun?"

Ezio karısına baktı. "Sana şunu anlatayım. Zamanla fark ettim ki insanlığın barış ve birlik hedeflerine doğru ilerleyişi her zaman bir yolculuk olarak kalacak – asla bir varış noktası olmayacak. Tıpkı her erkek veya kadının hayat yolculuğu gibi. Son, her zaman o yolculuğun yarıda kalmasıdır. Sonuç yoktur. Hep bitmeyen işler vardır." Ezio konuşurken elinde bir kitap tutuyordu – Petrarca'nın *Canzoniere*'si. "Bunun gibidir," diye devam etti. "Ölüm senin bir kitabı bitirmeni beklemez."

"O zaman vaktin varken okuyabildiğini oku."

Yeni bir kararlılıkla, Ezio Roma'ya geri dönüş seyahati için hazırlıklar yaptı.

O sıralar Sofia çoktan hamileydi.

SEKSEN BİR

"Neden bu kadar geciktin?" diye çıkıştı Claudia. Sonra Ezio'yu kendine çekti ve iki yanağından sertçe öptü. "*Fratello mio*. Kilo almışsın. Hep şu Venedik yemekleri. Sana yaramamışlar."

Tiber Adası'ndaki Assasin Karargâhı'ndaydılar. Şubat ayının son günleriydi. Ezio'nun Roma'ya varışı Papa Julius'un cenazesiyle aynı güne denk gelmişti.

"Bir iyi haberim var, sanırım," diye devam etti Claudia. "Giovanni di Lorenzo de Medici seçilecek."

"Fakat o sadece bir diyakoz."

"Bu ne zamandan beri bir kişinin Papa olmasını önlüyor ki?"

"Pekâlâ, kazanırsa iyi haber olacak diyelim."

"Neredeyse tüm Kardinaller Heyeti'nin desteğini aldı. Hatta bir isim bile seçti – Leo."

"Beni hatırlar mı?"

"Floransa'daki *duomo*da geçen, babasının hayatını kurtardığın o günü zor unutur. Bu arada, onun hayatını da kurtarmıştın."

"Ah," dedi Ezio hatırlayarak. "Pazzi ailesi. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

"Çok uzun zaman önceydi zaten. Fakat küçük Giovanni artık iyice büyüdü – otuz sekiz yaşında, inanır mısın? Ve de zorlu bir müşteri."

"Yeter ki dostlarını unutmasın."

"Güçlü biri. Önemli olan bu. Bizi de kendi tarafında istiyor."

"Haktanırsa onu destekleriz."

"Onun bize ihtiyacı olduğu kadar bizim de ona ihtiyacımız var."

"Bu doğru." Ezio durdu ve eski salona göz gezdirdi. Burada o kadar çok anısı vardı ki. Fakat artık hiçbirinin onunla bir ilgisi kalmamıştı sanki. "Seninle konuşmam gereken bir husus var, kardeşim."

"Evet?"

"Halefimin... kim olacağı meselesi."

"Üstat olarak mı? Bırakıyor musun?" Böyle söylemesine rağmen Claudia'nın sesi şaşırmış gibi çıkmamıştı.

"Sana Masyaf hikâyesini anlattım. Elimden gelen her şeyi yaptım."

"Evlilik seni yumuşatmış."

"Seni yumuşatmamış, iki kez evlenmene rağmen."

"Karını beğendim bu arada. Bir Venedikli olsa da."

"*Grazie.*"

"Bebek ne zaman doğuyor?"

"Mayısta.

Claudia iç geçirdi. "Doğru. Bu iş insanı yoruyor. Yüce Meryem şahit, işleri senin yerine sadece iki yıldır yürütüyorum, ancak omzunda yıllardır taşımakta olduğun yükü

fark ettim. Peki görevi kimin üstlenebileceği konusunda düşündün mü?"

"Evet."

"Machiavelli mi?"

Ezio başını iki yana salladı. "Asla kabul etmez. O bir liderden çok fikir insanı. Fakat bu iş –bunu tüm alçak gönüllülüğümle söylüyorum– güçlü bir zihin istiyor. Aramızda biri var, daha önce diplomatik görevler dışında hiçbir şey için yardımımıza çağrılmadı. Nabzını yokladığım ve hazır olduğunu düşündüğüm biri."

"Peki diğerlerinin –Niccolò'nun bizzat kendisinin, Bartolomeo, Rosa, Paola ve Il Volpe'nin– onu seçeceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım seçerler."

"Kim var aklında?"

"Lodovico Ariosto."

"*O mu?*"

"Vatikan'da daha önce iki kez Ferrara büyükelçisi olarak bulundu."

"Ve Julius onu neredeyse öldürecekti."

"Bu onun suçu değildi. Julius o sıralar Dük Alfonso ile anlaşmazlık içindeydi."

Claudia afallamış gibiydi. "Ezio, sen aklını mı kaçırdın? Alfonso'nun kiminle evli olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Lucrezia ile evli, hatırlıyorum."

"Lucrezia *Borgia* ile."

"Kadın bugünlerde sakin bir hayat sürüyor."

"Onu Alfonso'ya anlat! Üstelik Ariosto hasta biri – ve Aziz Sebastian Kilisesi'nin yanında hafta sonları şiir okuyor. *Sieur* Roland hakkında saçma bir eser hazırlamakta olduğunu duydum."

"Dante bir şairdi. Bir şair olmak seni hemen aşağıya çekmez, Claudia. Ayrıca Lodovico daha otuz sekiz yaşında ve güçlü bağlantılara sahip. Her şeyden önemlisi de Amentü'ye sadık."

Claudia suratını astı. "Castiglione'ye de sorabilirdin," diye söylendi. "O da hafta sonları *aktörlük* yapıyor."

"Kararımı verdim," dedi Ezio ona sertçe. "Ama onaylama işini Assasin Şurası'na bırakalım."

Claudia uzun bir süre sessiz kaldı, sonra gülümsedi ve dedi ki: "Dinlenmeye ihtiyacın olduğu doğru, Ezio. Belki de hepimizin ihtiyacı var. Ama önce, ne yapmayı planlıyorsun?"

"Emin değilim. Sanırım Sofia'ya Floransa'yı göstermek isterim."

Claudia'nın yüzü üzgün bir ifadeye büründü. "Orada Auditore ailesinden kalma olup da ona gösterebileceğin çok şey kalmadı. Annetta öldü, biliyor muydun?"

"Annetta mı? Ne zaman?"

"İki yıl önce. Mektuplarda sana bundan bahsettiğimi sanıyordum."

"Hayır, bahsetmedin."

İkisi de sessizleşti. Otuz yılı aşkın bir süre önce aileleri ve evleri Tapınakçı casusları tarafından yıkıldıktan sonra sadakatini koruyup onlara kol kanat geren eski hizmetçilerini düşündüler.

"Yine de onu oraya götüreceğim."

"Peki orada ne yapacaksın? Yerleşecek misin?"

"Kardeşim, gerçekten bilmiyorum. Fakat düşündüm de... doğru yeri bulursam..."

"Evet?"

"Küçük bir üzüm bağı kurup şarap üretebilirim."

"O işten hiç anlamazsın ki sen!"

"Öğrenirim."

"Sen – bir üzüm bağında! Üzüm salkımlarını kesecek-sin falan!"

"En azından bıçak kullanmayı biliyorum."

Claudia küçümser gibi baktı. "Brunello di Auditore olacaksın, sanırım! Peki ya başka ne yapacaksın? Hasat aralarında demek istedim."

"Düşündüm de... yazarlığa el atabilirim."

Claudia öfkesinden patlamak üzereydi.

SEKSEN İKİ

Fakat Claudia Floransa'nın yukarısındaki tepelerde kalan araziye yaptığı ziyaretleri zaman geçtikçe çok sevecekti. Ezio ve Sofia orayı aşağı yukarı harabeye dönmüş vaziyette bulmuştu ama yine de araziyi satın alıp, Konstantinopolis'teki kitapçı dükkânının Assasinlere satılmasıyla kazandıkları gelirle ve Ezio'nun kendi birikimiyle hale yola sokmuştu. Orayı iki yıl içinde mütevazı ama gayet kârlı bir üzüm bağına çevirmeyi bilmişlerdi.

Ezio zayıflamış ve esmerleşmişti, gün içinde işçi kıyafeti giyiyordu. Sofia ise ona ellerinin üzüm bağlarıyla uğraşmaktan sevişemeyecek kadar yamru yumru olduğunu söyleyerek çıkışıyordu. Fakat bu onları 1513 yılının Mayıs ayında Flavia'yı, ertesi yılın Ekim ayında da Marcello'yu dünyaya getirmekten alıkoymamıştı.

Claudia yeni yeğenlerini tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyordu. Fakat aralarındaki yirmi yıllık yaş farkının etkisiyle Sofia'ya adeta bir kayınvalide gibi davranmamak için elinden geleni yapmıştı. Onlara asla müdahale

etmemiş ve Fiesole yakınlarındaki Auditore arazisine yaptığı ziyaretlerini sınırlandırmıştı. Kaldı ki Roma'da düşünmesi gereken yeni bir kocası vardı.

Fakat Claudia minik bebekleri Ezio'nun sevdiği kadar sevemezdi. Ezio bir ömür boyu aramış olduğu *yaşam gerekçesini* en sonunda onlarda ve Sofia'da bulmuştu.

SEKSEN ÜÇ

Machiavelli siyasi açıdan zor bir zaman geçirmiş, hatta bir süre hapis yatmıştı. Ancak çalkantılı zamanlar akıp geçtikten ve Floransa'da hayatının dizginlerini tekrar eline almayı başardıktan sonra taşradaki Auditore Köşkü'nü sık sık ziyaret eder olmuştu.

Ezio (sık sık erteleyip durduğu) anılarını yazma girişimleri konusunda kadim dostunun ara sıra yaptığı iğneleyici yorumları hoş karşılamasa da, onu orada olmadığı zamanlarda özlüyordu. Bu arada 1518 yılının *raccolto*su pek verimli olmamıştı ve Ezio bütün kış sürmüş olan –ihmal ettiği– bir tür göğüs enfeksiyonu kapmıştı.

Bir akşam erken saatlerde, yaklaşan bahar mevsiminin ilk günlerine doğru, elinde kendi ürettiği şarapla dolu bir kadehle yemek odasında, şöminenin yanında tek başına oturuyordu. Önünde kâğıt ve kalem vardı. On Altıncı Bölüm'e kim bilir kaçıncı kez giriş yapmaya çalışıyor, ancak bir şeyler anımsamak ona bir şeyler yapmaktan çok daha az ilgi çekici geliyordu. Nitekim bir süre sonra, her za-

manki gibi, müsveddeyi önünden sabırsızca itti. İçkisini almak için uzanırken acı dolu bir öksürük krizine yenik düşmesiyle kadehini devirmesi bir oldu. Kadeh korkunç bir takırtıyla düşerken zeytin ağacından yapılmış masanın tüm yüzeyine şarap saçıldı, ancak kadehin kendisi kırılmadı. Ezio ayağa kalktı ve masanın kenarına doğru yuvarlanmakta olan kadehi alıp dik bir şekilde tekrar masaya koydu. Bu sırada çıkan sesi duymuş olan Sofia içeriye girdi.

"İyi misin, *amore*?"

"Bir şey yok. Kusura bakma, etrafı kirlettim. Bana bir bez versene."

"Bezi unut şimdi. Dinlenmen gerek."

Sofia yanı başında durup onu yatıştırırken Ezio el yordamıyla bir sandalyeye tutundu. "Otur," dedi Sofia nazik bir sesle. Ezio otururken, Sofia boyun kısmına küçük bir havlu dolanmış etiketsiz şişeyi aldı ve içinde ne kadar şarap kaldığına baktı.

"Soğuk algınlığı için en iyi ilaç," dedi Ezio utangaç utangaç. "Niccolò geldi mi?"

"Tam arkamda," diye karşılık verdi Sofia, sonra da alaycı bir edayla ekledi: "İyisi mi ben sana bir şişe daha getireyim. Gördüğüm kadarıyla bu şişe neredeyse bitmiş."

"Eh, bir yazar yakıtsız ilerlemez."

Machiavelli odaya kadim bir dost ve oraya sık sık misafir olan bir kişinin teklifsizliğiyle, nezaket kurallarına pek aldırış etmeden öylece girivermişti. Bezi Sofia'nın elinden aldı.

"Dur, ben yapayım." Kadehi, sonra da masanın üzerini sildi. Ezio ise onu yüzünde hafif ekşi bir ifadeyle seyretti.

"Seni buraya içki içelim diye davet ettim, arkamı toplayasın diye değil."

Machiavelli işini bitirdikten sonra bir gülümsemeyle cevap verdi: "İkisini de yapabilirim. Temiz bir oda ve sağlam bir şarap kadehi, bir adamın kendini hoşnut hissetmesi için yeter de artar bile."

Ezio alaycı bir tavırla kahkaha attı. "Saçmalık! Oyunlarındaki bir karakter gibi konuştun."

"Sen onun oyunlarının hiçbirini izlemedin ki," diye araya girdi Sofia başını iki yana sallayarak.

Ezio mahcup oldu. "Şey, hayal edebiliyorum."

"Öyle mi? O zaman neden o hayal gücünü işe yarar hale getirmiyorsun ki? Neden şuna dört elle sarılıp devam etmiyorsun?" Machiavelli kenara itilmiş müsveddeyi gösteriyordu.

"Bunu daha önce konuşmuştuk, Niccolò. Yazmayacağım. Ben bir babayım, kocayım, bir şarap üreticisiyim. Bu şekilde gayet mutluyum."

"Öyle olsun."

Sofia yeni bir kırmızı şarap şişesi getirmişti. Onu iki temiz kadeh, iki temiz servis peçetesi ve bir sepet *pandiramerino* ile birlikte yanlarına koydu. "İkinizi edebiyat konuşmak üzere baş başa bırakıyorum," dedi. "Andrea'ya çocukları yatağa yatırmasında yardımcı olduktan sonra, kendim bir şeyler yazacağım."

"Ne yazıyorsun?" diye sordu Machiavelli.

"Seni ilgilendirmez," dedi Sofia. "Şarap hakkında ne düşündüğünü görmek için bekleyeceğim. Ezio onun hakkında epey söyleniyor da. Dört-beş şişe içtikten sonra tabii."

"Sen kitabına başlamadan o kendisininkini çoktan bitirmiş olacak," dedi Machiavelli.

"Takma kafana," dedi Ezio. "Şunun tadına bak. Geçen yılın hasadı. Berbat."

"Benim fikrimi soruyorsan, söyleyeyim."

Ezio'nun ona koymuş olduğu şaraptan yudumladı, şarabı ağzında gezdirdi, tadını aldı ve içkiyi yuttu.

"Leziz..." Gülümsedi. "Yine Sangiovese galiba – yoksa değiştirdiniz mi?"

Ezio'nun omzunu ovuştururken Sofia'nın yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. "Gördün mü?" dedi.

"Bir karışım," dedi Ezio halinden memnun bir edayla. "Fakat içinde daha çok benim eski Sangiovese'den var. Aslında o kadar kötü olduğunu düşünmüyordum. Benim üzümlerim en iyisidir."

"Elbette öyle." Machiavelli şaraptan büyük bir yudum daha aldı. Ezio gülümsedi, ancak Sofia onun elini gizliden gizliye göğsüne götürüp oraya masaj yaptığını fark etti.

"Kalk hadi," dedi Ezio. "Gökyüzü daha aydınlık. Sana göstereyim..."

Dışarı çıktılar ve üzüm bağına uzanan geniş yolda ilerlediler.

"Beyaz şarap için Trebbiano," dedi Ezio, bir elini bir sıra asmanın üzerinde gezdirerek. "Akşam yemeğinin yanında denemelisin. *Tonno al cartoccio* yiyeceğiz. Serena'nın özel tarifi."

"Ton balığını çok güzel pişiriyor," diye karşılık verdi Machiavelli. Etrafına bakındı. "İyi iş çıkarmışsın, Ezio. Leonardo burada ürettiklerini görebilseydi gurur duyardı."

"Sırf onun bana verdiği aletleri kullanıyorum diye gurur duyardı," dedi Ezio kahkaha atarak. "Kıskanırdı. Onun Porta Vercinella'daki üzüm bağından sattığının iki katını

satıyorum. Yine de, şu serseri Salai'yi orayı işletmesi için Amboise'dan geri çağırmamalıydı." Sonra durdu. "*Görebilseydi* derken... ne demek istedin?"

Machiavelli'nin yüzü vakur bir ifadeye büründü. "Bir mektup aldım. Aslında ikimize yollanmış, ancak postanın buraya, Fiesole'ye ulaşması çok sürüyor. Bak Ezio, Leonardo'nun sağlığı çok iyi değil. Bizi görmek istiyormuş."

Ezio omuzlarını dikleştirdi. "Ne zaman yola çıkıyoruz?" dedi.

Clos Lucé'ye, Kral François'nın geçen nisan ayında Leonardo'ya destek paketinin bir parçası olarak verdiği, Amboise'daki şatonun yakınlarında kalan malikâneye gittiler. Loire Nehri ağır ağır akarken, kahverengi sularının iki yanında kalan kıyıları yeni yaprak vermiş ağaçlarla kaplıydı.

Atlarıyla malikânenin kapısından geçip iki tarafı servi ağaçlarıyla sıralı geniş bir yola girdiler. Orada onları bir erkek uşak karşıladı. Atlarını bir seyise bırakıp uşağı evin içine kadar takip ettiler. Pencereleri arkadaki bahçeye bakan, büyük ve havadar bir odanın içinde Leonardo bir şezlongun üzerinde yatıyordu. Sırmalı ipek kumaştan yapılmış sarı bir sabahlık giymiş, üzerine de bir ayı postu atılmıştı. Bembeyaz olmuş uzun saçları ve sakalları birbirine karışmış, başının tepesi kelleşmişti, ancak gözlerinin içi hâlâ pırıl pırıl parlıyordu. Onları karşılamak için kısmen doğruldu.

"Canım dostlarım, geldiğinize o kadar sevindim ki! Etienne! Bize şarap ve kek getir."

"Kek yemeniz yasak. Hele şarap!"

"Buraya baksana sen! Senin maaşını kim ödüyor? Ney-

se boş ver, bu soruyu cevaplama. Benim paramı ödeyen adam, biliyorum! Sana söyleneni yap yeter!"

Uşak eğilerek selam verip orayı terk etti ve çok geçmeden bir tepsiyle dönüp onu yakındaki cilalı bir masanın üstüne fazlasıyla nazik bir şekilde koyarak tekrar dışarı çıktı. Ancak çıkarken bir kez daha selam verdi ve Leonardo'nun misafirlerine, "Dağınıklık için bağışlayın. Böyle yaşıyoruz," dedi.

Machiavelli ve Ezio birbirine bakıp gülümsedi. Cilalı masa ve parlak tepsi, fırtınalı bir kargaşa denizinin ortasındaki bir ada gibiydi. Leonardo'nun eski huyları değişmemişti.

"Hayat nasıl gidiyor, eski dostum?" diye sordu Ezio, sanatçının yanında bir yer bulup otururak.

"Şikâyetçi olamam, ancak yoluma devam etmek istiyorum," dedi Leonardo, sesinin normalde olduğundan daha güçlü çıkması için uğraşarak.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ezio, dostunun bir tür kelime oyunu yapmış olmasından endişelenerek.

"Ölümden bahsetmiyorum," dedi Leonardo ters bir tavırla. "İngiltere'den bahsediyorum. Yeni kralları donanmasını güçlendirmeye çok istekli. Oraya gidip ona denizaltımı satmak istiyorum. Venedikliler bana hiç ödeme yapmadı, biliyorsun."

"Ama o denizaltıyı inşa etmeye hiç girişmediler ki."

"Orası başka!"

"Burada aklını meşgul edecek yeteri kadar şey yok mu?" diye sordu Machiavelli.

Leonardo ona öfkeli bir bakış attı. "Bana burada mekanik bir aslan yaptırıyorlar! Buna 'aklı meşgul etmek' diye-

bilir misin sen!" diye çıkıştı. "Velinimetimin bana verdiği son sipariş buydu. Düşünsenize – kükreyerek yürüyecek ve finalde de göğsünü açıp bir sepet zambak çıkaracak mekanik bir aslan!" diyerek homurdandı. "Kendi başına fena bir şey olmayabilir, ama benden böyle bir oyuncak talep etmeleri inanılmaz! Benden! Uçan makineler, tanklar icat eden birinden!"

"Ve paraşütler," diye ekledi Ezio usulca.

"İşine yaradı mı bari?"

"Hem de çok."

"Güzel." Leonardo bir elini tepsiye doğru salladı. "Buyurun. Ama ben buyuramam." Sesini biraz alçalttı. "Etienne haklı, bugünlerde midemi en fazla ılık sütle doldurabilirim."

Bir süre konuşmadılar. Sonra Machiavelli, "Hâlâ resim yapıyor musun?" diye sordu.

Leonardo'nun yüzü kederli bir ifadeye büründü. "İsterdim... Ama nasıl olduysa güçten düştüm. Başladığım işleri bitiremiyorum artık. Ancak vasiyetimde *Gioconda*'yı Salai'ye bıraktım. Yaşlanınca işine yarayabilir. Sanırım François onu almak isterdi. Ha bu arada, ben olsam o resme iki kuruş vermem. En iyi eserim değil, hem de hiç değil. Bizim Salai'yi Vaftizci Yahya olarak çizdiğim tabloyu tercih ederim..." Sesi giderek canlılığını yitirdi ve orta yere, boşluğa baktı. "Şu sevgili çocuk. Onun gitmesine izin vermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Onu çok özlüyorum. Fakat burada perişan haldeydi. Üzüm bağlarına bakarak kendini daha iyi geçindiriyor."

"Bugünlerde ben de asmalarla ilgileniyorum," dedi Ezio usulca.

"Biliyorum. Senin için iyi olmuş. Senin yaşındaki bir adam için etrafta koşuşturup Tapınakçıların kellesini uçurmaktan çok daha mantıklı bir iş." Leonarda durdu. "Korkarım, ne yaparsak yapalım, hep yanı başımızda olacaklar. Belki de kaçınılmaza boyun eğmek daha iyi."

"Asla öyle söyleme!" diye sesini yükseltti Ezio.

"Bazen çaresiz kalırız," diye kederle cevap verdi Leonardo.

Tekrar sessizlik oldu, sonra Machiavelli dedi ki: "Şu vasiyet de neyin nesi, Leonardo?"

Leonardo ona baktı. "Ah, Niccolò, bilmiyormuş gibi yapmanın ne âlemi var? Ölüyorum. Bu yüzden gelmenizi istedim. Üçümüz beraber o kadar şey yaşadık. Elveda demek istedim."

"İngiltere Kralı Henry'yi ziyarete gideceğini düşünüyordum ama?"

"O, inatçı, züppe bir çocuk. Evet, gitmek isterdim," diye cevap verdi Leonardo. "Ama gitmeyeceğim. Gidemem. Bu oda görmek isteyeceğim en son yer. Ve dışarıdaki ağaçlar. Malum, kuşlarla doldular; özellikle de şimdi, bahar tekrar gelince." O kadar uzun süre, hareket etmeden, sessiz kaldı ki iki arkadaş tedirgin olup birbirine baktı. Fakat sonra Leonardo kımıldadı. "Uykuya mı daldım?" diye sordu. "Uyumamalıyım. Uyku için zamanım yok. Çok geçmeden uykumu fazlasıyla alacağım zaten."

Sonra tekrar sessizleşti. Bir kere daha uykuya daldı.

"Yarın tekrar geliriz," dedi Ezio nazikçe. O ve Machiavelli ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi.

"Yarın tekrar gelin!" Leonardo'nun sesi onları oldukları yerde durdurdu. "Biraz daha konuşuruz."

Leonardo bir dirseğinin üzerinde doğrulurken ona doğru döndüler. Ayı postu dizlerinin üzerinden yere düştü, Machiavelli postu eğilerek aldı ve tekrar eski yerine koydu.

"Teşekkür ederim, Niccolò." Leonardo onlara baktı. "Size bir sır vereceğim. Tüm hayatım boyunca – yaşamayı öğrendiğimi sanırken, meğerse sadece ölmeyi öğreniyormuşum."

Bir hafta sonra, 2 Mayıs'ın ilk saatlerinde son nefesini verdiğinde arkadaşları onun yanına koştu. Fakat o bir daha onları görmedi. Çoktan göçüp gitmişti.

"Etrafta bir dedikodu dönmeye başlamış bile," dedi Machiavelli, atlarını kederle eve doğru sürerlerken. "Leonardo, sözde, Kral François'nın kollarında ölmüş."

Ezio kızgınlıkla konuştu. "Bazı insanlar –krallar bile– tanıtımları için her şeyi yapıyor işte."

SEKSEN DÖRT

Mevsimler dört devir daha yapmıştı. Küçük Flavia on yaşına basmıştı; Marcello ise dokuzundan gün almaya başlayacaktı. Ezio altmış dört yaşına erişmiş olduğuna inanamıyordu. *Zaman daha az kaldıkça daha acımasız akıyor sanki,* diye düşünüyordu. Fakat yine de asmalarıyla ilgilenmekten büyük bir zevk almakta ve hem Machiavelli hem de Sofia'nın bir türlü sonu gelmeyen zorlamaları sonucunda hatıratının yazımına devam etmekteydi. 24. Bölüm'e gelmişti bile!

Yakasını bir türlü tam olarak bırakmamış olan rahatsız edici öksürüğüne rağmen, idmanlarına da devam ediyordu. Fakat Assasin silahlarını uzun süre önce Ariosto'ya vermişti. Roma'dan, Konstantinopolis'ten, hatta Rotterdam'daki Erasmus'tan onun endişelenmesini gerektirecek bir haber yoktu; gerçi Kilise'deki öngörülen bölünme gerçekleşmiş, genç Luther kuzeydeki dini devrimin liderliğine savunmuştu. Dünya bir kez daha yeni savaşların tehdidi altındaydı. Ezio'nun yapabileceği tek şey izleyip

beklemekti. *Eski alışkanlıklar zor bırakılıyor,* diye düşünüyordu. Ayrıca, bir fırtınanın kokusunu önceden alabilecek kadar taşralı olmuştu artık.

Vakit öğleden sonraydı. Ezio köşkün verandasından güneye, üzüm bağlarının öte yakasına bakarken, bir at arabasının üzerinde seyahat eden ve ufuk çizgisinin altında siluet halinde görünen üç kişi gördü. Onları tanıyamadı. Üstelik o kadar uzaktaydılar ki ne türden insanlar olduklarını anlamak imkânsızdı, fakat Ezio kafalarındaki tuhaf başlıklardan onların yabancı olduğunu anladı. Ne var ki araba durmadı. Hava kararmadan Floransa'ya varmak istiyor olmalıydılar.

Ezio köşke girdi ve odasına yöneldi. Dikkatini daha kolay toplayabilmek için oradaki panjurları kapatmıştı. Bir masada gaz lambası yanıyordu. Masanın üzerine kâğıtlar saçılmıştı. O günün edebi uğraşları. İsteksizce masaya oturdu, gözlüklerini taktı ve yazmış olduklarını hafifçe yüzünü buruşturarak okumaya başladı. Kurt Adamlar ile savaş! *Bu bölümü* ilgi çekici kılmakta nasıl başarısız olmuş olabilirdi ki?

Kapının çalınmasıyla çalışması bölündü.

"Evet?" diye seslendi. Rahatsız edildiği için hiç üzülmüş değildi.

Kapı yarıya kadar açıldı ve eşikte Sofia belirdi, ancak içeri girmedi.

"Marcello'yu şehre götürüyorum," dedi neşeyle.

"Neden, Niccolò'nun son eserini görmeye mi?" dedi Ezio, okumasından başını kaldırıp dikkatini karısına çok fazla vermeden. "*Mandragola*'nın sekiz yaşındaki bir çocuk için uygun bir oyun olduğunu düşünmezdim doğrusu."

"Ezio, Machiavelli'nin oyunu üç hafta önce bitti. Üstelik Floransa'ya gitmiyorum, sadece Fiesole'ye gidip geleceğim."

"Oyunu kaçırdım mı yani? Machiavelli küplere binecek."

"Eminim sorun etmeyecektir. Kafanı elindeki işe gömdüğünü biliyor. Çok geçmeden döneriz. Flavia'ya göz kulak ol, tamam mı? Bahçede oynuyor."

"Tabii ki. Zaten sıkılmıştım. Sanırım bunun yerine biraz dal budarım."

"Bu kadar mükemmel bir öğle vaktini buraya hapsolarak geçirirsen bence de çok yazık edersin." Sofia ona endişe dolu gözlerle baktı. "Biraz temiz hava sana iyi gelecek."

"Ben sakat ya da yatalak değilim!"

"Elbette değilsin, *amore*. Sadece düşündüm de..." Sofia masanın üzerine saçılmış halde duran buruşuk kâğıtları işaret etti. Ezio göstere göstere kalemini okkaya batırdı ve boş bir kâğıdı kendine doğru çekti.

"*A presto!* Kendine dikkat et."

Sofia kapıyı yavaşça kapattı. Ezio da birkaç kelime yazdı ve sonra durup sayfaya kaşlarını çatarak baktı.

Kalemini bıraktı, gözlüğünü çıkardı ve kâğıdı buruşturup top haline getirdi. Sonra ağır adımlarla yürüyüp odadan çıktı. *Gerçekten* de biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

Alet edevatın durduğu dışarıdaki kulübeye gidip bir budama makasıyla ahşap bir sepet aldı. Ardından bahçeden geçip en yakında asma sırasına gitmek üzere yola koyuldu. Flavia'yı bulmak için gözleri boş boş etrafı aradı ama kızın oralarda olduğuna dair bir belirti göremedi. Yine de boş yere endişeye kapılmadı. O, akıllı bir kızdı.

Tam üzüm bağına çıkan yolun yarısındaydı ki yakındaki bir çalılığın içinden ansızın bir ses duydu: Flavia'nın ardı ardına attığı kahkahalar. Kız onu pusuya düşürmüştü!

"Flavia, *tesoro* – seni görebileceğim bir yerde dur!"

Çalılık sallanırken daha fazla kahkaha duyuldu. Sonra Flavia başını aradan çıkarıp gizli gizli baktı. Ezio kafasını iki yana sallayarak gülümsedi.

Tam o anda gözü yoldaki birine takıldı. Başını kaldırdı ve uzak mesafede, tuhaf tuhaf renkleri olan alacalı bir kıyafet giymiş bir insan gördü. Fakat güneş bu kişinin arkasındaydı ve Ezio'nun onu tam olarak çıkarmasına izin vermeyecek kadar parlıyordu. Bir elini kaldırıp gözlerine siper etti, ancak tekrar baktığında o kişi gözden kaybolmuştu.

Alnını elinin tersiyle sildi ve üzüm bağının yolunu tuttu.

Kısa süre sonra üzüm bağının içine girmiş, Trebbiano üzümlerinin dallarını buduyordu. Aslında budamaya pek gerek yoktu, ama bu iş ona, uzun zaman önce Roma'da, kendilerine Remus'un Oğulları diyen fanatik bir gruba karşı vermiş olduğu mücadelenin hikâyesini hatıratında nasıl nakledeceğini harıl harıl düşünürken oyalanma imkânı sağlıyordu. Asmalar çalışırken sağa sola hareket eden kollarını fırça gibi okşamaktaydı. Bir üzüm salkımına göz atmak için durdu, bir üzüm tanesini çekip kopardı ve iki parmağının arasında döndürerek onu inceledi. Derken taneyi sıkıp patlattı ve sulu olduğunu gördü. Gülümsedi ve ezilmiş üzüm tanesini yedi, sonra da parmaklarını kaba keten tuniğine sildi.

Alnını elinin tersiyle tekrar sildiğinde halinden mem-

nundu. Esen bir meltemle, asmanın yaprakları hışırdadı. Ezio derin bir nefes alarak ılık havayı içine çekti ve bir süre gözlerini kapattı.

Ardından ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Gözlerini açtı ve köşkün olduğu yöne baka baka, hızla bağın kenarına doğru ilerledi. Orada, köşkün yanındaki yolda, daha önce görmüş olduğu tuhaf kıyafetli kişiyle Flavia'nın konuşmakta olduğunu gördü. Yabancının ucu sivri bir başlığı vardı.

Budama makasını elinde bir hançer gibi tutarak onlara doğru aceleyle ilerledi. Sertleşen rüzgâr onun uyarı haykırışlarını alıp uzaklara götürüyordu. Bu sefer koşmaya başladı, sarf ettiği çabadan ötürü hırıltıyla soluyordu. Göğsünde bir acı vardı. Fakat bunun için endişelenecek vakti yoktu. Yabancı, kızının üzerine doğru eğiliyordu.

"Kızımı rahat bırak!" diye bağırdı Ezio tökezleye tökezleye koşarken.

Yabancı onu duydu, başını çevirip baktı ama kafasını aşağıda tutmayı sürdürdü. O anda, Flavia bu kişinin elinden, görünüşe göre kendisine sunulmuş olan bir şeyi çekip aldı.

Ezio neredeyse yanlarına ulaşmıştı. Yabancı, başını hâlâ aşağıda tutarak doğruldu. Ezio budama makasını bir fırlatma bıçağı gibi ona fırlattı, ancak makas yabancıya yetişmedi ve kimseye zarar vermeden tangırdayarak yere düştü.

Ezio onlara yaklaştı. "Flavia! İçeri gir!" diye seslendi, korkusunu sesine yansıtmadan.

Flavia ona şaşkınlıkla baktı. "Ama babacığım – bu abla iyi biri."

Ezio kızıyla yabancının arasına geçti ve o kişiyi giysisinin yakasından tuttu. Yabancının başı açıldı ve Ezio Çinli bir genç kadının yüzüyle karşılaştı. Şaşkına dönmüş halde onu serbest bıraktı.

Flavia ortasında kare şekilde bir delik bulunan, küçük, oval bir madeni parayı onun görebilmesi için havaya kaldırdı. Paranın üzerindeki yazı –şayet bir yazıysa– garip görünüyordu. Bir resimyazıydı. Para ise bir Çin *qián* idi.

Çinli kadın hareket etmeden, sessizce durdu. Hâlâ gergin olan Ezio ona yakından baktı. Soluğu kesilmiş halde, ağır ağır nefes alıp veriyordu ama aklı bıçak kadar keskindi.

Sonra kadının boynunda tanıdık bir arma olduğunu gördü.

Assasin Yoldaşlığı'nın arması.

SEKSEN BEŞ

Daha sonra, Sofia'nın geri dönmesinin ardından, üçü köşkte oturmuş sohbet ediyor, çocuklar da merdivenin tepesinden hevesle onları seyrediyordu. Ezio davetsiz misafirine elinden geldiğince misafirperver davranıyordu, ancak son derece kararlıydı.

"Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum, Shao Jun. Çok üzgünüm."

Çinli kadın cevap vermedi, fakat sinirli değildi. Çok sakindi.

"Çok özür dilerim. Fakat sana yardımcı olamam. Bu işin bir parçası olmak istemiyorum."

Shao Jun gözlerini kaldırıp onunkilere baktı. "Öğrenmek istiyorum."

"Neyi öğreneceksin?"

"Önderlik etmeyi. Tarikat'ımı yeniden kurmayı."

Ezio iç geçirdi, şimdi biraz sinirlenmişti. "Hayır. Benim için o iş bitti. *Finito*." Durdu. "Pekâlâ, artık gitsen iyi olur."

"Ezio, düşünceli olsana!" diye onu azarladı Sofia. "Shao

Jun uzun yoldan gelmiş." Misafirlerine döndü. "İsmini doğru telaffuz ettim mi?"

Jun başıyla onayladı.

"Akşam yemeğine kalır mısın?"

Ezio karısına sert sert baktı, sonra da yüzünü şömineye çevirdi.

"*Grah-zie*," dedi Jun tutuk bir İtalyancayla.

Sofia gülümsedi. "Güzel. Zaten hazır bir yatak odamız da var. Birkaç gece kalabilirsin – ya da ne kadar istersen."

Ezio homurdandı, ancak hiçbir şey söylemedi. Sofia oradan ayrılıp mutfakların olduğu tarafa yönelirken, Ezio yavaşça dönüp misafirini inceledi. Shao Jun sessizce oturuyordu, tamamen kendine hâkim biriydi. O sırada odaya göz gezdirmekle meşguldü.

"Karanlık çökmeden gelirim," dedi Ezio ona ters bir sesle.

Sonra da görgü kurallarını bir kenara atarak hiddetle dışarı çıktı. Jun ise dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle onun gidişini seyretti.

Dışarı çıkar çıkmaz, Ezio üzüm bağına sığındı.

SEKSEN ALTI

Ezio çocukların odasındaydı, mum ışığında onların uyuyan suretlerini seyrediyordu. Pencereye doğru ilerleyip camın mandalını indirdi. Sonra Flavia'nın yatağının kenarına oturup ona ve Marcello'ya buruk bir yürekle baktı. Çok uysaldılar – melek gibiydiler.

Birden, Sofia'nın elinde başka bir mumla içeri girmesiyle oda hafifçe aydınlandı. Ezio başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. Sofia da onun gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi ve gidip Marcello'nun yatağının ayakucuna oturdu.

Ezio bir süre hiçbir şey söylemedi.

"İyi misin?" diye sordu Sofia biraz çekingen bir tavırla.

Ezio bakışlarını tekrar çocuklarına indirdi, düşüncelere dalmış gibiydi. "Geçmişimi arkamda bırakamıyor gibiyim," diye fısıldadı. Sonra bakışlarını karısına çevirdi. "Hayatımın bu perdesine çok geç başladım, Sofia. Her şeyi yapacak zamanım olmayacağını biliyordum... Ama şu anda *hiçbir şeyi* yapacak zamanım olmamasından korkuyorum."

Sofia'nın gözleri kederlendi, ama içleri anlayışla doluydu.

Yukarıdan boğuk bir gıcırtı duydular ve tavana doğru baktılar.

"O kadın çatıda ne yapıyor?" diye fısıltıyla sordu Ezio.

"Onu rahat bırak," dedi Sofia.

Yukarılarında, Shao Jun çatıdaki bacaların yanında, kırmızı kiremitlerin üzerinde duruyordu. Bir Assasin'in saldırı pozisyonuyla, dinlemekte olan ve anın tadını çıkaran birisinin pozisyonu arasında bir duruş almıştı. Gece rüzgârı etrafında fısıldayarak eserken ay ışığının aydınlattığı kırlara bakıyordu.

Ertesi gün Ezio erkenden köşkten çıktığında gökyüzü daha kül rengiydi. Başını kaldırıp çatıya baktı, fakat odasının penceresi açık olmasına rağmen Shao Jun'dan bir iz yoktu.

Kadına seslendi, ancak bir cevap alamadı. *Vendange* zamanı yaklaşmakta olduğundan, kolbaşına talimatlar vermeye gitti. Bu yıl iyi hasat çıksın diye dua ediyordu – üzümler bunu kesinlikle vaat ediyordu ve yaz mevsiminde hava elverişli gitmişti. *Veraison* da iyi geçmişti, ancak toplamadan önce üzümlerin şeker ve asit seviyelerini bir kez daha kontrol etmek istiyordu. Sonra kolbaşını mevsimlik işçi almak üzere Fiesole ve gerekirse Floransa'ya kadar gönderecekti. Yoğun bir dönem olacaktı ve bu Ezio'nun her yıl dört gözle beklediği bir dönemdi – girişilen fiziksel faaliyetlerden dolayı başka bir şeyi düşünmeye neredeyse hiç zaman olmuyordu. Doğrusu, Shao Jun'un aniden çı-

kagelmesi şu an keyfini sürmekte olduğu zor kazanılmış güvenliğini tehlikeye atmıştı. Bu duruma oldukça içerliyordu. Kendisini kadının şafak vaktinden önce orayı terk etmiş olmasını umarken buldu.

Kolbaşıyla görüşmesini bitirdikten sonra, içinde duasının kabul edilip edilmediğini görmek üzere köşke geri dönmek için karşı konulmaz bir istek hissetti. Nedense kadının bir yerlere gitmiş olacağını pek sanmıyordu, ancak eve girdiğinde etrafta kimse yoktu. Ümitsizce, nereden geldiğini bilmediği bir sezgisinin peşinden giderek, çalışma odasının yolunu tuttu.

Kapının önüne varınca aniden durdu. Kapı açıktı. Hemen odaya daldı ve Çinli kadının –üzeri hâlâ bir önceki günün etrafa saçılmış notları ve sayfalarıyla dağınık olan– çalışma masasının arkasında durduğunu gördü. Shao Jun, tamamlanmış müsveddenin bir bölümünü okumakla meşguldü.

Ezio'nun yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Çık dışarı!"

Kadın okumakta olduğu kâğıt tomarlarını masanın üzerine koydu ve ona sakin bir tavırla baktı. "Rüzgâr – kapıyı o açtı."

"*Fuori!!*"

Jun onun yanından çabucak geçip odadan çıktı. Ezio hemen masasına ilerledi ve kâğıtları karıştırırken gözüne çarpan bir sayfayı alıp okumaya başladı. Sonra, yazı ilgisini çekmeyince, kâğıdı yığının üzerine geri koydu ve masasına arkasını dönüp pencereden dışarı boş boş baktı. Jun'un orada, sırtı ona dönük halde durduğunu görebiliyordu. Görünüşe göre, kadın onu bekliyordu.

Ezio omuzlarını düşürdü. Birkaç dakika daha tereddüt ettikten sonra çalışma odasından çıktı ve kadının yanına gitmek üzere yola koyuldu.

Jun alçak, taş bir duvarın üzerinde oturuyordu. Ezio, keskin ekim rüzgârında hafifçe öksürerek ona doğru yaklaştı.

Kadın döndü. "*Duìbùqi* – özür dilerim. Yanlış yaptım."

"Evet." Ezio durdu. "Artık gitsen iyi olur."

Jun bir süre sessizce oturdu, sonra birdenbire, "'Benim adım Ezio Auditore. Gençken özgürlüğüm vardı, fakat onu görmüyordum; zamanım vardı, fakat bunu bilmiyordum; ve sevgim vardı, fakat onu hissetmiyordum. Üçünün anlamını kavramam otuz uzun yıl alacaktı,'" diyerek alıntı yaptı. Sonra durdu. "Bu çok güzel," dedi.

Ezio afallamıştı. Düşünür halde, bakışlarını Jun'un arkasına dikti. Uzaktan bir atın dizginlerinin tıngırtısını duydular.

"Senin gibi," diye devam etti Jun, "halkıma nasıl yardım edeceğimi öğrenmek istiyorum."

Ezio ona daha dostça bir gözle baktı. "Ben uzun bir süre Assasin'dim, Jun. Her an birisinin beni öldürmek için gelebileceğini biliyorum. Ya da ailemi öldürmek için." Durdu. "Anlıyor musun? Bu yüzden dikkatli olmalıyım."

Jun başıyla onayladı, Ezio kadının ona adeta acıdığını görebiliyordu. Bakışlarını üzüm bağlarına doğru çevirdi. "Bana *vendange* döneminde yardımcı olacak insanlar bulmaya başlamam gerek, düşünüyorum da..."

Cümlesini yarıda kesti. Jun başını yan yatırmış onu dinliyordu.

"İçeri gel. Bir şeyler yiyelim."

Jun duvarın üzerinden kayarak indi ve onu takip etti.

SEKSEN YEDİ

Katedralin güneybatısındaki büyük meydanda kurulan pazar her zamanki gibi kalabalıktı. Tüccarlar, iş erbapları, hizmetçiler ve köylüler tezgâhtan tezgâha geçerken birbirlerini az çok dostça tavırlarla iteliyordu. Jun bütün bu harala güreleyi seyrederken pazaryerinin etrafını çevreleyen revakın altında bir köşede bekliyor; Ezio ise hemen yakınlarda, soğuk gün ışığının altında bir pazarcıyla bir üzümcü sepeti için pazarlık yapıyordu. Jun, Floransa'nın bu çeşit çeşit görüntüsünü ve sesini adeta içine çekerken kendinden geçmiş haldeydi. İnsanların ona açıktan açığa baktığı gibi o da onlara açıktan açığa bakıyordu. Umursamıyordu.

Ezio alışverişini tamamladıktan sonra yanına gelip kadının omzuna hafifçe vurdu. "Bu üç mevsim dayanırsa şanslıyım," dedi. Ezio ona sepeti gösterirken, Jun da bakışlarını onun yüzüne dikti, sepetin kalitesini değerlendirmek için nereye bakmasını gerektiğini bilmiyordu. Ezio bunu fark etti ve gülümsedi.

"Hadi," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kalabalıkların içinden geçip Piazza della Signoria'ya doğru ilerlediler ve oraya vardıklarında kemer altının yanındaki bir banka oturarak gelip geçen insanları izlemeye koyuldular. Hepsi baştan aşağı pırıl pırıl kıyafetlere bürünmüştü – ama bazıları simsiyah, pahalı ipek ve keten kumaştan takımlar giymişti...

"Onlar kim?" diye sordu Jun.

"Bankerler," diye karşılık verdi Ezio. "O birbirlerini tanımalarını sağlayan bir tür üniforma; ama bir faydası daha var – geldiklerini görebiliyoruz!"

Jun tereddütle gülümsedi.

"Güzel bir yer, *no*?" diye devam etti Ezio. "Hayat dolu!"

"Evet."

"Ama her zaman böyle değil. Ailemin yarısı bu *piazza*da öldürüldü. İdam edildi. Tam burada. Kırk beş sene önce. On dokuz yaşındaydım." O an aklına geldiğinde bir süre gözlerini kapalı tuttu, sonra devam etti: "Fakat şu an burayı bu durumda görünce, bu kadar *piena di vita* görünce, o kadar acının unutulup gitmiş olmasına sevinmekten ve memnuniyet duymaktan kendimi alamıyorum." Kadına ciddiyetle baktı. "Bir Assasin'in hayatı cefadır, Jun. O cefayı çekersin ve çektirirsin. Sırf zamanla yok olup gitmesine katkıda bulunacağın ümidiyle, onu oturur seyredersin. Son derece tezat, biliyorum. Ama öyle işte."

Bir süre sessizce oturdular. Jun tetikteymiş gibi görünüyordu. Derken Ezio onun bir şeye karşı tedirgin olduğunu gördü. Kalabalığın içinde fark etmiş olduğu bir şey... Belli bir rengin parlaması mıydı gözüne ilişen? Bir üniforma olabilir miydi? Ya da Signoria muhafızlarından biri? Fakat o an geçip gitti ve Ezio bunu pek kafasına takmadı.

"Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak. "Bu yaşlı adamı köşke geri götürmenin vakti geldi."

Beraberce meydandan geçip caddeye çıktılar. Ezio için çok tanıdık olan bu cadde Palazzo'nun hemen kuzeyindeydi ve doğu istikametinde uzanıyordu. Yürürken Jun arkasına bakıp duruyordu.

Girmiş oldukları cadde bir hayli tenhaydı ve en sonunda, yollarına devam ederlerken, caddede onlardan başka kimse kalmadı. Ezio birden Jun'un duymadığı bir ses duydu. Başını hızla çevirirken geriye sıçradı ve Jun'u korumak için sepetini kaldırdı. Bunu tam zamanında yapmıştı, zira sepetin yüzeyine fırlatılmış bir hançer saplanmıştı. Daha bir saniye geçmemişti ki birisi Ezio'nun karnına sert bir tekme indirdi. Ezio geriye doğru sendeledi ve sırtını taş bir duvara çarpıp yığıldı. O esnada, Jun yıldırım hızıyla tepki vermişti. Ezio ile saldırganının –Jun gibi giyinmiş ama üzerinde sadece savaş tuniği ve pantolonu olan başka bir Çinli kadının– arasına girmişti bile.

İki kadın yavaşça, adeta balerinler gibi, birbirine bakarak daire çizmeye başladı, sonra saldırıya geçen yılanlar gibi birbirlerinin üzerine hücum etti. Ellerinin kenarlarıyla o kadar hızlı darbeler savuruyor, o kadar hızlı tekmeler atıyorlardı ki Ezio mücadeleyi güçlükle takip etti. Ancak Jun'un yenilgiye uğradığını görebiliyordu. İleri fırladı ve Jun'un saldırganının kafasına sepetiyle vurarak kadını yere serdi.

Saldırgan kadın yüzükoyun yatıyor, hareket etmiyordu. Jun ileri atıldı.

"Jun! Numara yapıyor!"

Tam o anda gizemli kadın ayağa fırladı ve kaldırdığı

başka bir bıçakla Jun'un üzerine hücum etti. İkisi de yere düşerek tozun toprağın içinde yuvarlandı. Kedilerin vahşi ve acımasız çevikliğiyle dövüşüyorlardı; kolları, bacakları ve bedenleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki ikisi de bulanık bir lekeye dönmüştü adeta. Ansızın bir çığlık duyuldu. Saldırgan kadın, kendi bıçağı göğsünün üst kısmına saplanmış halde kavgadan çıkarak serbest kaldı. Bir süre sağa sola yalpaladı, ardından birden öne doğru devrilip başını çakmaktaşından bir payandaya çarptı ve hareketsiz kaldı. Bu kez numara yapmıyordu.

Ezio etrafına bakındı. Görünürde kimse yoktu.

Jun'un elinden tuttu.

"Gidelim!" dedi, birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Ezio'nun at arabasında eve dönerlerken, Jun bir şeyler açıklamaya başladı. Ezio da kadına şans vermiş olsa onun bu açıklamayı daha önceden yapmış olacağını fark etti. Daha sonra Jun'un hikâyesini ciddi bir yüzle dinledi.

"Seninle görüşmemi Üstat'ım istedi. Çin'den birlikte ayrıldık, gizlice. Fakat takip edildik. Venedik'te bizi yakaladılar. Ustamı orada esir aldılar. Kaçıp görevimizi tamamlamamı emretti. Onu bir daha görmedim."

"Onlar kim?"

Jiajing Hükümdarı Zhu Huocong'un hizmetkârları. Genç bir adam, daha çocukluktan anca çıkmış. Hükmetmek için doğmamış, ancak kader ona tahtı vermiş ve şu an bizi acımasız ve kanlı bir elle yönetiyor." Durdu. "Ben bir cariye olarak doğdum, ancak Üstat'ım beni küçükken kurtardı. Sonra daha fazla kızı kurtarmak için geri döndük, ancak onlar..." Durdu. "İmparator onların âdet kanlarını

içerse sonsuz bir hayata sahip olacağını düşünüyordu." Konuşmasına ara vererek sertçe yutkunduktan sonra son bir gayretle kendini toparladı ve devam etti: "Jiajing insafsız bir adam. Ona karşı gelen herkesi öldürüyor ve *ling chi*yi kafa kesmeye tercih ediyor."

"*Ling chi* mi?"

Jun avucunun üzerinde birkaç kesme hareketi yaptı. "Uzun bir süreç. Binlerce kesik. Sonra – ölüm."

Ezio'nun yüzü taş kesilmişti. Atlarını kırbaçlayıp arabayı hızlandırdı.

SEKSEN SEKİZ

Sofia, arabanın evin önüne yanaşıp sertçe durduğunu duyduğunda Ezio'nun çalışma odasında, yeni bir ateş yakmak üzere şömineye odun koyuyordu. Paniğe kapılarak hemen doğruldu. Kısa süre sonra da Ezio hiddetle içeri daldı, hemen peşinden de Shao Jun... Ezio hızla pencereye koştu ve panjurları kapatıp sürgüledi. Sonra karısına döndü.

"Bir-iki valiz hazırla. Arabaya yeni at bağlıyorlar. Adamlarımızdan birkaçı seninle gelecek."

"Ne?!.."

"Bu gece Machiavelli'de kalacaksın."

"Ne oldu?"

"Bir yanlış anlaşılma."

Sofia bakışlarını Ezio'dan Jun'a çevirdi. Kendi dertlerini onların ayağına getirmiş olduğu için mahcup olan kadın gözlerini yere çevirdi.

"Bana biraz zaman ver," dedi Sofia.

Çok geçmeden o ve çocuklar at arabasına yerleşmiş bekliyor, Ezio da arabanın kapısının önünde duruyordu.

Durup birbirlerine baktılar. İkisi de bir şeyler söylemek istedi, ancak ağızlarından tek kelime çıkmadı.

Ezio geri çekildi ve arabacıya başıyla işaret verdi. Arabacı dizginleri şaklattı ve atlar yavaş yavaş çökmekte olan karanlığın içine doğru ilerledi.

Gitgide hız kazanırlarken, Sofia pencereden sarkıp Ezio'ya bir öpücük yolladı. Ezio ise kolunu kaldırıp ona el salladı ve sonra, onların gözden kayboluşunu seyretmeden, köşke geri döndü, kapıyı kapatıp kilitledi.

SEKSEN DOKUZ

Ezio ve Jun, gürül gürül yanan bir ateşin önüne çekilmiş ahşap banklarda, yüzleri birbirlerine bakar halde oturuyordu. Beklemedeydiler.

"Borgia ailesiyle ilk savaştığımda beni harekete geçiren şey intikam duygusuydu; ilk ani kararım da baştakileri hedef almak oldu," diye anlatıyordu Ezio ona. "Ama zamanla, etraflarına korku salanların sevgi telkin edenlerden daha fedakâr takipçileri olduğunu öğrendim. Dehşete dayalı hükümranlıklarını belli bir oranda birlik ve beraberlik içeren bir yönetim anlayışıyla değiştirmeseydim Rodrigo ve Cesare'yi öldürmek hiçbir işe yaramazdı." Bir şeyler düşünüyormuş gibi durdu. "Bu sebeple, insanlara kendi adlarına düşünmeyi ve hareket etmeyi öğreterek uzun yıllar geçirdim. İlk önce Roma'da, sonra Konstantinopolis'teki yoldaşlığımızın içinde."

"Yaptıklarını okumak için sabırsızlanıyorum. Kitabını bitirmelisin."

"Şunu sakın aklından çıkarma: Bizim Tarikat'ımızı bir arada tutan şey sevgidir; insan sevgisi, farklı kültürlerin sevgisi, dünya sevgisi." Ezio bir an yine sessiz kaldı. "İn-

sanlara umut aşılayan şeyleri korumak için savaş, o zaman halkını geri kazanacaksın, Shao Jun."

Geleceğinin muazzam sınırları hayalinde açılıp genişlerken, Jun bakışlarını alevlere dikip dalgın dalgın düşündü. "Bu çok, çok uzun zaman alacak," dedi en sonunda sessizce.

"Ama doğru yaparsan, olur."

Jun derin bir nefes alıp doğruldu, yüzünde azimli bir ifade vardı. Ezio'ya bakarak başıyla onayladı. Ezio da ona doğru uzanıp omzuna hafifçe vurdu.

"Biraz dinlen," dedi.

Kadın ayağa kalktı, başını hafifçe eğerek selam verdi ve sonra odadan çıktı.

Ezio ateşe döndü, alevler yüzünü kırmızıya boyadı.

Gecenin geç saatlerinde, dışarıdan gelen gizli kapaklı seslerden kuşkulanan Ezio mutfağın yolunu tuttu. Gökyüzünden süzülen ay ışığı demir parmaklıklı pencerelerden geçerek içeriyi aydınlatıyordu. Ezio bıçak kütüklerine yaklaştı ve birkaç bıçağı yerinden çıkarıp dengelerini test etti. Memnun kalmayınca onları yerlerine koydu ve başka silahlar bulmak üzere etrafa bakındı. Demir bir kepçe işe yarar mıydı? Hayır. Ya bir kesme tahtası? Hayır. Peki ya bir ocak demiri? Evet! Karşı tarafa, ocağa doğru gitti ve ağır çelikten yapılmış, yaklaşık bir metre uzunluğunda bir ocak demiri seçti. Aleti iki-üç deneme hareketi yaparak test etti.

Yukarıdan bir ses duyunca gerildi. Saniyeler sonra, pencerenin önünden aşağı bir beden düştü. Ezio Jun'un çömelerek yere indiğini ve sonra yıldırım hızıyla karanlığın içine daldığını gördü. Hemen kapıya yöneldi ve kilidi çevirip kanadı ardına kadar açtı.

Orada Çinli bir adam duruyordu, saldırıya geçmeye hazırdı. Anında bir *dao* ile Ezio'ya saldırdı. Ezio geri adım attı ve kapının kanadını adamın kolunun üzerine kapayarak hem önkol kemiğini hem de dirsek kemiğini parçaladı. Çinli acı içinde inlerken elindeki kılıç yere düştü. Ezio kapıyı tekrar açtı ve elindeki demiri adamın kafasına sertçe indirerek kafatasını çatlattı. Sonra da cesedin üzerinden atlayıp hızla dışarı çıktı.

Çok geçmeden Jun'u üç saldırganla mücadeleye girmiş halde buldu. Durum kadın için kötüye gidiyordu, ancak Ezio oraya mücadelenin gidişatını değiştirecek kadar zamanında varmıştı. Jiajing İmparatoru'nun hizmetkârları üzüm bağının olduğu yöne doğru geri çekilmeye başladı. Orada konum aldılar. Sadece yumrukları ve ayaklarıyla dövüşen Jun rakiplerinden birini hemen o anda saf dışı bıraktı. Ezio ikinci bir saldırganı ocak demirinin ucunu yüzünün tam ortasına saplayarak etkisiz hale getirdi. Fakat üçüncü Çinli, demiri onun ellerinin arasından fırlatmayı başardı ve Ezio hızla uzanıp asmaların arasındaki bir değneği çekip çıkarmasa asla bir kez daha üstünlük sağlayamayacaktı. Adamı bu sayede yere serdi ve sonra ense köküne sertçe vurup boyun omurunu parçaladı.

Mücadele bitmişti. Ezio asmalarının arasındaki hafif bayırın üzerine yığıldı kaldı. Bitap düşmüştü ama yara almamıştı. Jun ile göz göze geldi ve kahkaha atmaya çalıştı, ancak kahkahası hırıltılı bir öksürüğe dönüştü.

"Sesim ölmekte olan bir kedi gibi çıkıyor," dedi.

"Gel, sana yardım edeyim."

Jun onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve birlikte köşke geri döndüler.

DOKSAN

Günün ağarmasına daha çok varken ayaktaydılar. Sabah havası serindi. Solgun, zayıf bir gün ışığı pusun arasından kendine bir yol bulmaya çalışıyordu.

Shao Jun çantasını sırtına almış, yolda bekliyordu. Gözleri uzaklara dalmış olan kadın yola çıkmaya hazırdı. Düşünceli bir hali vardı, anca Ezio köşkten çıkıp da ona yaklaşmaya başlayınca arkasına döndü. Ezio hâlâ güçlükle, ağır ağır nefes alıp veriyordu.

Jun'un yanına geldi. "Eve epey yol var, *no?*"

"Fakat yol boyunca görecek çok şey var. *Dashi, xiéxié nin* – teşekkürler, Üstat." Hafifçe başını eğerek selam verdi.

Ezio elinde bir şey taşıyordu. Küçük, eskiden kalma bir kutu. Onu kadına uzattı. "Al. Belki bir gün lazım olur."

Jun kutuyu alıp ellerinin arasında çevirdi. Derken kutuyu açmak için hamle yaptı, fakat Ezio onu durdurdu.

"Hayır," dedi. "Yolunu kaybetmedikçe açmak yok."

Kadın başını sallayıp kutuyu çantasına attı. Ezio gözlerini kısarak Jun'un arkasına, yolun ötesine doğru baktı. Yaklaşmakta olan askerlerin sancaklarını görebiliyordu.

"Gitsen iyi olur," dedi.

Jun onun bakışlarını takip etti, başıyla onayladı ve yolun diğer tarafındaki üzüm bağlarına doğru uzaklaştı. Ezio onun yakındaki bir tepenin yamacını aşmak üzere hızla ilerleyişini seyretti.

Askerler çok geçmeden yaklaştı ve Ezio onları selamladı. Jun'un gittiği yöne bir kez daha baktığında kadın gözden kaybolmuştu.

Birkaç haftanın ardından, hasat tamamlandıktan ve Marcello'nun dokuzuncu yaş günü geride kaldıktan sonra, Ezio tekrar çalışma odasına geçmiş, bir şeyler yazmaya çalışıyordu. Bu sefer fena ilerlememişti. Önündeki son boş kâğıda baktı, sonra kalemini mürekkebe batırdı ve dikkatini iyice toplayarak birkaç kelime karaladı. Yazdıklarını okuyup gülümsedi. Sonra göğsüne ansızın giren bir sızı onu gafil avlayınca, kalemi elinden düşürdü.

Biri kapıyı çaldı.

"Evet?" dedi Ezio kendini toparlayarak ve kalemini okkanın yanındaki yuvasına tekrar koyarak.

Sofia odaya girdi.

"Çocukları Fiesole'ye götürüyorum da. Karanlık çöker çökmez dönmüş oluruz."

"Peki."

"Yarın pazar var. Bizimle gelecek misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Bir şey olmaz."

Sofia kapıyı arkasından kapattı. Ezio bir süre uzun uzun düşünerek oturdu, sonra, içine sinince, masasının üzerindeki kâğıtları toplamaya başladı ve onları güzelce istifleyip bir kurdeleyle bağladı.

DOKSAN BİR

Ertesi gün hava açık ve ferahtı. Öğle yemeği için Floransa'da kalmışlardı ve şu anda Sofia eve dönmeden önce son birkaç alışveriş daha yapmak için kararlıydı. Sokakta karısının ve çocuklarının birkaç adım arkasından ilerlemekte olan Ezio bir öksürük krizine tutulunca yüzünü birden buruşturdu. Destek almak için sırtını bir duvara yasladı.

Sofia hemen yanı başında belirdi.

"Evde kalmalıydın."

Ezio karısına bakıp gülümsedi. "Zaten evdeyim."

"Şuraya otur." Sofia yakındaki bir bankı gösterdi. "Bizi bekle. Hemen şu tarafta olacağız. Sadece bir-iki dakika sürer."

Ezio başıyla onaylayıp karısının tekrar çocuklarının yanına gidişini ve sokağın biraz ötesine doğru ilerleyişini seyretti. Sonra da bankta rahat etmeye çalışarak acısının hafiflemesine izin verdi.

İnsanların günlük işlerini halletmek üzere öteye beriye yürümelerini seyrediyordu. Burada olmak ona iyi gelmiş, insanları seyretmek hoşuna gitmişti. Dört bir yanına serilmiş pazarın kokularını içine çekiyor, pazarcıların çıkardığı sesleri dinliyordu.

"Buraya âşığım," dedi kendi kendine. Evindeydi. Nihayet evindeydi.

Hülyalı düşünceleri kendisini banka, onun yanına bırakıveren genç bir İtalyan'ın asabi sesiyle bölündü. Delikanlı, görünüşe bakılırsa, kendi kendine konuşuyordu. Ezio'ya bakmadı.

"*Al diavolo!* Bu kahrolası şehirden nefret ediyorum. Keşke Roma'da olsaydım! Oradaki kadınların... mmm... asmasındaki Sangiovese üzümleri gibi dolgun olduğunu duydum, biliyor musun? Buradakiler gibi değillermiş. *Firenze!*" Yere tükürdü.

Ezio ona baktı. "Senin sorununun Floransa olduğunu düşünmüyorum," diye fikrini söyledi, delikanlının söylediklerinden canı sıkılmış bir halde.

"Pardon anlayamadım?"

Ezio cevap verecekti ama ağrı onu tekrar esir aldı. Acıdan yüzünü buruşturdu ve güçlükle solumaya başladı. Delikanlı ona döndü. "Sakin ol, yaşlı adam."

Ezio soluklanırken delikanlı onu bileğinden kavradı. Başını eğip bileğini tutmakta olan ele bakan Ezio, delikanlının parmaklarının olağanüstü bir şekilde güçlü olduğunu ve yüz ifadesinin de tuhaf, adeta tanıdık bir yanı olduğunu düşündü. Fakat muhtemelen tüm bunları kafasında kuruyordu. Başını iki yana sallayıp bu düşünceden kurtulmaya çalıştı

Delikanlı Ezio'ya dikkatle baktı ve gülümsedi. Ezio da ona baktı.

"Sen biraz dinlen en iyisi, ha?" dedi genç adam.

Ayağa kalktı ve yürüyüp uzaklaştı. Ezio geç kalmış bir kabullenmeyle başını sallayıp onun gidişini seyretti. Sonra geriye yaslandı ve gözleri giderek seyrelen kalabalıkta Sofia'yı aradı. Karısını bir tezgâhın başında sebze alırken gördü. Yanı başında duran Flavia ve Marcello ise birbirlerine sataşıyor, oyun oynuyordu.

Ezio gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldı. Nefes alıp verişi sakinleşti. Delikanlı haklıydı. Biraz dinlenmek en iyisiydi...

Buz gibi bir duygu gelip kalbine oturduğunda Sofia almış olduğu sebzeleri bir sepetin içine yerleştiriyordu. Başını kaldırıp gözlerini Ezio'nun oturduğu tarafa çevirdi. Kocasının oturuşunda bir tuhaflık vardı. Şaşkına dönen, korktuğu şeyin gerçek olduğunu kendisine itiraf etmek istemeyen Sofia bir elini ağzına götürdü ve çocukları oynadıkları yerde bırakarak hızla Ezio'nun yanına koştu.

Yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı. Banka vardığında Ezio'nun yanına oturup elini tuttu ve sonra öne doğru eğilip alnını onun saçlarına bastırdı.

Bir-iki kişi onların olduğu tarafa bakıyordu. Sonra bir-iki kişi daha endişeyle bakmaya başladı, ama bunun dışında sokaktaki hayat devam ediyordu.

DOKSAN İKİ

O günün çok daha geç saatlerinde, eve döndükten ve Machiavelli'yi yolladıktan sonra Sofia çalışma odasına gitti. Çocuklar yataklarındaydı. Onların henüz olanları idrak ettiğini sanmıyordu.

Çalışma odasındaki ateş sönmüştü. Bir mum yaktı ve masaya doğru ilerleyip onun üzerinde duran, düzgün bir şekilde istiflenip kurdeleyle bağlanmış kâğıt tomarını eline aldı. Sonra okumaya başladı:

Gençken özgürlüğüm vardı, fakat onu görmüyordum; zamanım vardı, fakat bunu bilmiyordum; ve sevgim vardı, fakat onu hissetmiyordum. Üçünün anlamını kavramam uzun yıllar alacaktı. Ama şu anda, hayatımın akşamında, bu kavrayış gönül rahatlığına dönüşmüş durumda. Bir zamanlar emrime amade olan sevgi, özgürlük ve zaman gibi değerler, şu anda beni ileri götüren birer yakıt. Hepsinden önemlisi de sevgi, bir tanem; sana, çocuklarımıza, yoldaşlarımıza olan sevgim... bize hayat verip sürekli sorgulamamızı sağlayan o engin ve eşsiz dünyaya karşı beslediğimiz sevgi. Kalbimdeki daimi aşkla sonsuza kadar seninim, Sofia'm.

Ezio Auditore

KARAKTER LİSTESİ

Adad: duvar işçisi
Al Mualim: Yoldaşlık'ın Üstat'ı
Al-Sayf, Malik: Altaïr'in Assasin silah arkadaşı
Al-Sayf, Tazim: Assasin ve Malik'in oğlu
Al-Scarab: korsan kaptan
Auditore, Claudia: Ezio'nun kız kardeşi
Auditore, Ezio: Usta Assasin
Auditore, Federico: Ezio'nun ağabeyi
Auditore, Giovanni: Ezio'nun babası
Auditore, Mario: Ezio'nun amcası
Auditore, Petruccio: Ezio'nun kardeşi
Azize: Konstantinopolis'teki bir Assasin
Baglioni, Pantasilea: Bartolomeo d'Alviano'nun karısı
Barleti, Tarık: Yeniçeri yüzbaşısı
Bekir: Larnakalı deniz nakliyecisi
Borgia, Cesare: Rodrigo'nun oğlu 1480–1519
Borgia, Rodrigo: Papa VI. Aleksandr 1451–1503
Buonarroti, Michelangelo: ressam, heykeltıraş, 1475–1564

Cemal: Altaïr'in dönemindeki bir Assasin

d'Alviano, Bartolomeo: İtalyan bir yüzbaşı ve Assasin, diğer adıyla Barto, 1455–1515

da Vinci, Leonardo: ressam, biliminsanı, heykeltıraş, 1452–1519

de Sable, Robert: Tapınakçıların Yüce Efendisi

Dilara: Osmanlı casusu, Tarık'ın ajanı

Doğan: Konstantinopolis'teki bir Assasin

Dovizi, Duccio: Claudia'nın eski erkek arkadaşı

Dürer, Meister Albrecht: ressam, 1471–1528

Erasmus, Desiderius: Kuzey Avrupa Assasinlerinin Lideri

Evraniki: Konstantinopolis'teki bir Assasin

Kral II. Ferdinand: İspanya Kralı, 1479–1516

Kral I. François: Fransa Kralı, 1494–1547

Haras: Altaïr'in döneminde hain bir Assasin

Hayrettin: Konstantinopolis'teki bir Assasin

Hülagü Han: Cengiz Han'ın torunu, 1217–65

Ibn-La'Ahad, Altaïr: Assasin Üstadı

Ibn-La'Ahad, Darim: Altaïr'in büyük oğlu

Ibn-La'Ahad, Sef: Altaïr'in küçük oğlu

Ibn-La'Ahad, Umar: Altaïr'in babası

Il Volpe: Assasin Şurası üyesi

Irini: Konstantinopolis'teki bir Assasin

Janos: Osmanlı esiri

Papa II. Julius: Papa ve Assasinlerin dostu, 1443–1513

Juno: tanrıça, Önce Gelenler'den biri

Jupiter: tanrı, Önce Gelenler'den biri

Kazım: Konstantinopolis'teki bir Assasin

Kemal Reis: Piri Reis'in amcası

Luther: Martin Luther olarak da bilinir, rahip, 1483–1546

Machiavelli, Niccolò di Bernardo dei: filozof ve yazar, 1469–1527

Ma'Mun: deniz nakliyecisi

Sultan II. Mehmet: Osmanlı İmparatorluğu'nun bir önceki padişahı, 1432–81

Minerva: tanrıça, Önce Gelenler'den biri

Nazar: bir Yeniçeri askeri

Nikolos: bir muhafız

Osman, Ahmet: Süleyman'ın amcası ve II. Bayezid'in büyük oğlu, 1465–1513

Osman, Cem: II. Bayezid'in kardeşi ve tahtta hak iddia eden biri, 1459–95

Osman, Selim I: Süleyman'ın babası ve II. Bayezid'in küçük oğlu, yaklaşık 1465–1520

Osman, Süleyman: şehzade ve Kefe beylerbeyi, 1494–1566

Palaiologos, Konstantin: son Bizans imparatoru

Palaiologos, Manuel: Palaiologos ailesinin vârisi

Paola: Madam Assasin, Assasin Şurası üyesi

Petros: asker

Piri Reis: amiral, haritacı, bomba üreticisi

Polo, Maffeo: Niccolò Polo'nun kardeşi, 1252–1309

Polo, Niccolò: günlük yazarı, Marco'nun babası, 1252–94

Rosa: Assasin Şurası üyesi

Salai: Leonardo'nun yardımcısı

Sartor, Sofia: yeşil kıyafetli kadın

Sforza, Caterina: Forlì Kontes'i

Shahkulu: Manuel'in koruması

Shao Jun: Çinli Assasin

Sofian, Abbas: Altaïr'in eski silah arkadaşı ve Assasin Üstadı

Sofian, Ahmet: Abbas'ın babası

Tazim, Yusuf: Konstantinopolis'teki Assasinlerin lideri

Teregani: Altaïr'in döneminde bir Assasin

Thorpe, Maria: Altaïr'in karısı

Vespucci, Amerigo: kâşif ve gezgin, 1454–1512

Villier de L'Isle Adam, Philippe: Rodos'taki Hospital Şövalyelerinin üyesi, 1464–1534

Zhu Huocong: Jiajing İmparatoru

YABANCI TERİMLER SÖZLÜĞÜ

ARAPÇA
barakallah feek Allah korusun
masa'il kher iyi akşamlar

ÇİNCE (Mandarin)
dao bıçak
dashi, xièxiè nin teşekkür ederim, Üstat
duìbùqǐ özür dilerim
ling chi bin bıçak darbesiyle ölüm
qián Çin para birimi

FRANSIZCA
vendange bağ mahsulü
veraison olgunlaşma

YUNANCA
apistefto inanılmaz
edáxi tamam
fíye apó brostá mou! yolumdan çekil!
Hristé mou Tanrım

kouráyo cesaret
poi kalà çok iyi
ti distihìa nasıl bir sefalet

İTALYANCA
al diavolo cehennemin dibine git
amore aşk/aşkım
a presto görüşürüz
arrocco rok yapma (satranç bir hamle)
bastardo piç kurusu
bene iyi, güzel
bistecca alla fiorentina Floransa bifteği
brutti ma buoni İtalyan kurabiyesi
buffone soytarı
buona donna güzel kadın
buona sera iyi akşamlar
buon giorno iyi günler
canaglia alçak herif
carciofini sott'olio zeytinyağlı enginar
castagnaccio kestaneli kek
cazzo penis
che succede? Neler oluyor?
Dio mio Aman Tanrım
duomo kubbe
é incredibile bu inanılmaz
fettunta sarımsaklı ekmek
finito bitti
fratello mio kardeşim (erkek)
fuori dışarısı/dışarı
grazie teşekkürler

il diavolo şeytan
kogge gemi
levatrice ebe
maccaroin in broddo sulu makarna
magnetismo çekim/çekim gücü
meister usta
merda kahretsin
messer/e beyefendi/sayın
mia cara canım
mio benim
mio bel menestrello yakışıklı âşığım
moleche yumuşak kabuklu yengeç
molto curioso çok ilginç
navigatore denizci
nessun problema sorun yok
non mi sorprende şaşırmadım
pandiramerino biberiyeli ekmek
panzanella Floransa ekmeği
pecorino peynir
perdonate, buon signore özür dilerim efendim
perfetto mükemmel
piena di vita hayat dolu
prego lütfen
presuntuoso küstah
principe pirens şehzade
raccolto hasat
ragazzo erkek çocuk/oğlan
requiescat in pace huzur içinde uyu
rixoto de gò balıklı pilav
salame toscano Toskana salamı

salsicce di cinghiale yaban domuzu sosisi
salute a voi, Assassini sıhhatle kalın, Assasinler
salve merhaba
se solo keşke
sì evet
sì da molto tempo evet, uzun zaman oldu
sieur ata/majesteleri
soldi para
spaghetti allo scoglio deniz ürünlü spagetti
tesoro hazine
tonno al cartoccio fırında ton balığı
una tortura! işkence
va bene pekâlâ/güzel/hoş